Mircea Oprea

VÂRSTELE MIRĂRII

OPERA OMNIA
COGITO

TIPO MOLDOVA

MIRCEA OPRREA

VÂRSTELE MIRĂRII

Redactor: *Aurel Ştefanachi*
Coordonator serie: Cassian Maria Spiridon
Coperta: *Andrei Ştefanachi*

ISBN 821.135.1-1

Mircea Oprea

Editura TipoMoldova este recunoscută academic de Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice pentru domeniile filologie (PN-II-ACRED-ED-2012-0285) şi istorie şi studii culturale (PN-II-ACRED-ED-2012-0355).

Iaşi, 2017

Editura ***Tipo Moldova***,
E-mail: office@tipomoldova. ro

www.tipomoldova. ro
0232.278.709

MIRCEA OPREA

VÂRSTELE MIRĂRII

Antologie de sentinţe lirice

Colecţia OPERA OMNIA
COGITO

Nota autorului: Antologia *Vârstele mirării* cuprinde texte selectate, adnotate, completate şi corectate din volumele *Mirarea de mine* (Edit. Limes, 2010) şi *Mirarea de voi* (Edit. Conta, 2012).

MIRAREA DE MINE
(2010)

Aş avea de vorbit *zile în şir despre virtuţile mirării ca stare primordială perpetuată prin interogaţii. Ştiu şi cinici trecuţi de pragul mirării, ei adunând deja certitudini, certitudini negre. Nu-i invidiez. Viaţa lor are azi gustul pâinii rumegate şi ieri, şi alaltăieri. Pe când eu rămân proiectul unui puber iar îndărătnicia mea dezvăluie, poate, refuzul grav de a-mi asuma lumea cu care, totuşi, împart acelaşi cer, acelaşi aer, împart aceeaşi respiraţie.*

Semenii mă uimesc, aşa cum mă mir şi de mine însumi. Tot ce descopăr la alţii, bun sau rău, diabolic sau îngeresc, descopăr şi la mine, copleşindu-mi fiinţa parcă mai apăsat, mai aspru.

Da, mă mir de mine însumi cu indignare, în perplexitate sau în extaz, de când mă ştiu şi, mărturisesc, mirarea, tocmai mirarea ce mi-o preţuiesc în ascuns mă desparte de voi precum umbra. Nu ştiu ce lecturi au fericiţii, sfinţii, dar m-aş mira ca aceasta să le fie cartea favorită.

Mircea Oprea

BUN FĂRĂ MILĂ

La începutul lumii, zilele, toate, erau de luni, oamenii patinând în timp fără să păşească, într-o viaţă întreagă, peste prima zi. După mii de ani, oricât ne-am străduit, n-am reuşit să împingem timpul spre ziua de marţi.

Sunt copia muritoare, de duzină, a veşniciei, capodoperă al cărei original nu l-a văzut nimeni. Şi nu privindu-mă veţi şti splendoarea ei reală.

Iubire platonică? Da, am auzit de ea în anii tineri, dar am ţinut-o departe de mine. Acum, de când mi-au slăbit dinţii, practic ura

platonică.

De la o vârstă te obişnuieşti să-ţi refuzi şi singur ceea ce ţi se cuvine, pofta banală care, altădată, te ispitea cu insistenţă.

După cum trăiesc, după cum visez, aş zice: am şi eu un Dumnezeu, dar el nu crede în mine.

Urcând scara, îmi supravegheam paşii cu grijă, să fie egali, să înalţ tot pe-atât piciorul de fiecare dată şi, la doi, trei paşi, tot mă împiedicam. Bine că nu reuşesc să mă concentrez şi asupra respiraţiei; aş muri înăbuşit cu câteva cuvinte.

Fără să ezit o clipă, cu voce fermă, de necontrazis, cum un strateg inspirat ar hotărî atacul decisiv, acum, tuturor simţurilor mele eu le ordon: *Amânaaaarea!*

Singurătatea – sinucidere imperfectă. Absenţa din faţa altora e şi ea o plecare. Cine să-ţi bată în uşă, cine să-ţi spulbere pustiul?

Aş tăia exaltaţii, cumva şi să rămână vii, să-i văd înlăuntru, să văd cum le bate inima când fac răul gândit din vreme, în credinţa că-s îngăduiţi să ne fericească prin pedeapsa lor.

În orice om o lume îşi face încercarea! – vorba pentru care un om îşi merită naşterea.

Greşelile lucrurilor tale sunt greşelile tale.

Nu-ţi botezi fiul în prima lui zi de viaţă de parcă e cheltuiala cu care nu-i bine să te pripeşti. Presimţi că, dându-i numele tău, îţi cumperi stăpânul bezmetic.

Vorbesc insistent despre mine şi, în orice silabă rostită, mă aud doar pe mine. Te ascult şi pe tine, prietene, şi aud alt personaj dar vorbind tot despre mine, singura fiinţă din lume ce mă absoarbe, mă devorează, şi pe care aş vrea s-o cercetez până la desfiinţarea ei.

De afară se aud ţipete omeneşti. Deschid fereastra – e vântul. Închid şi aud larmă iscată ca de oameni. Deschid – ploaia. Închid şi aud ropotul ploii, foşnetul vântului. Deschid să văd cine plouă în miez de noapte, cine suflă ca vântul: sunt rătăciţii dinspre ziuă.

Bătrâneţea sublimează şi simplifică eliminând toate cele inutile, chiar şi bucuriile, până ajunge la esenţă, golindu-ne de suferinţa deşertăciunii să fim ca în prima zi când ne-am născut.

Podeaua se surpă peste pivniţă în graba iubirii săvârşite deasupra, cu bucătăreasa. Gastronomia asta pripită, artă gustată scurt pe cerul gurii, îţi aduce orgasmul până în nări din pricina norului de piper scuturat din poale: *hapci!*

Demonii fac parte din tine, din familia ta, sunt copiii tăi, le eşti fiul, iar agoniseala ta, în trup, în spirit, e şi agoniseala lor. De aceea vor fi şi buni, şi răi, ca orice rudă căreia îi eşti dator cu ospitalitatea sângelui tău ţinut cald anume pentru ea.

Şi Dumnezeul acesta, în ceea ce mă priveşte, îşi drămuieşte bunătatea: mă iartă doar de păcatele din care ies singur.

Lectura sub oboseala serii, sacadată de sâcâiala străină, mă face să reiau pagina de zece ori. Şi, de fiecare dată, citesc tot altceva ca şi cum, pe aceeaşi foaie, un îndărătnic îmi strecoară semnele altei lumii, cu alte înţelesuri.

Citeşte aşa cum şi-ar mesteca prânzul, spărgând osul să ajungă la măduvă, să guste îmbucătura în toată savoarea. Se îneacă şi, ce nu înghite, scuipă înjurând bucătarul, înjură bucuros că a scăpat de sufocare.

Mi-i poftă de mere. Văd rotunjimea caldă a mărului, forma şi vreau să simt pe limbă gustul de măr, nu gustul amintirilor mele despre toamnă. Mor de poftă să muşc mărul în miezul său.

Aş plăti un pietrar să cioplească, în cimitir, şi data morţii pe crucile cu locuri goale. Cei încă vii şi-ar zice că îngerul le-a şoptit numărul câştigător la marea loterie cerească.

Acesta îi era crezul: *Nu rişti – nu pierzi!*

Cactusul din geam şi-a deschis floarea, tocmai când stăpânii plecaseră în concediu. La întoarcere au găsit toată casa îngropată sub ruina acelei feerii.

Viaţa mea păstrează haosul de şantier de început de lume, şantier deschis vraişte în toate zările. Mereu se ridică pereţi, se dărâmă ziduri, se înalţă iar, se tot aduc schele, de parcă cineva are în mână proiectul şi ar şti cum va arăta lumea în final. Numai eu, uitat în zidărie, nu-mi dau seama de nimic, numai eu aflu despre mine, despre lume, mai puţin decât ultimul salahor de pe şantierul meu.

Insul obtuz, nătângul fără spirit, mi s-a părut dintotdeauna mai voluminos, ocupând un spaţiu prea mare, nemeritat, arătându-mi-se înnorat a grindină şi sub cer senin. Până şi umbra lui pare opacă, fum negru în plină lumină.

Ura, şi indusă, e sinceră, pe când iubirea cade uşor sub bănuiala de a fi superficială, interesată, trucată de anii incerţi.

Lumea minerală are de toate şi încă multe faţă de noi, dar îi lipseşte, probabil, erotismul. Să-mi închipui o scăpărătoare idilă între *Rubin* şi *Agata?*

Fiinţă de apă şi foc: deodată, dispar mistuit în rugul care sunt.

Ajuns pe mijlocul brânei peste râpă, indecisul nu face pasul înainte, nu păşeşte înapoi, dar se clatină sigur de el, sigur pe îndoiala sa şi, împins de nu ştiu cine, calcă alături, calcă ferm în adâncime.

Mărturisesc: şi litera asta subţire, anemică şi străvezie, e viaţă din viaţa mea. Eu şi-n gând scriu, şi când dorm scriu, până şi visul meu

ajunge în scris, şi ceea ce mi-i scris, în visul de noapte mi-i spus.

Ei doresc cu toată puterea să facă răul şi pentru că n-au tăria să-l facă altuia, unui străin, îl fac cuiva apropiat, celui iubit, unui prieten, cuiva din familie, şi-l fac lor înşişi.

Mi-am luat un câine şi, pentru osul ce i-l dau, îşi face treaba cu tot zelul: latră la lume din lanţ, îşi latră şi semenii – pentru că eu nu latru cu adevărat nici înspre mine, dar să mai latru la alţii.

Îmi plac căpşunele cu gust de căpşună. Şi buzele care au gust de buze, îmi plac. Nu-mi plac, însă, căpşunele cu gust de buze. Aici metaforele sofisticate îmi strepezesc dinţii.

Ziaristul are mereu la îndemână bricheta, sticla cu benzină, ceva de ademenit primul pojar ieşit în cale. N-o fi el vânătorul cel bun la suflet ce-şi alungă prada până s-o însemne.

Clopotul – ţipăt în oceanul de ceaţă. Frumos şi înspăimântător, duios în disperare şi omorâtor de trist, clopotul mă linişteşte cu prevestirea nefiinţei. Clopotul, cântec ascultat, deodată, în cer şi pe pământ.

Noul, soluţia problemei de-acum, calea rapidă să ajungi la prăpastia următoare.

Clasicismul – tot ce rămâne după ce povesteşti lapidar întregul romantism ce va-să-vină.

Ochii mei se miră, se miră mult peste cât înţelege spiritul umilit.

Cum să nu mă sperii când realitatea prinde gând în urma mea, gând ce zboară şi devine aripă sub streaşină ca orice adevăr de rând.

Vreau lucruri perfecte de la mine, de la alţii, ca şi cum aş fi în rai iar trecerea altora, a lumii întregi, nu m-ar atinge.

Optimistul – exhibiţionistul care se dezbrăcă astăzi să ni se arate mâine.

Pentru a fi văzută, umbra are nevoie de un suport – pământ, perete, altă fiinţă, orice alt ceva, dar nu altă umbră.

Nu ştiam în ce zi m-am născut şi, topit de nerăbdare, am dat calendarul înapoi: aflu că s-a întâmplat duminică. Aşadar, în fiecare săptămână am sărbătoarea mea respectată de toţi.

Din ce lume, din ce neam, să fi venit străinul acesta din mine.

Ea nu luptă cu destinul, îl urmează pas cu pas şi îl împlineşte. Ce s-ar face destinul fără ea?!

Mă puteam ivi ca hipopotam şi tot nu m-aţi fi recunoscut iar eu nici atunci n-aş fi ştiut ce caut între voi sub o altă înfăţişare. Doar Ziditorului îi trebuia ceva mai mult material pentru a-mi clădi fiinţa care sunt să vă spună acelaşi nimic ce vi-l spun acum.

Îngenuncherea voinţei sub sila dorinţei rămâne jumătate de victorie, jumătate din tine fiind un învins. Cum să trăieşti măsurat pe jumătate, uite-aşa, după măsura *unu pe doi?*

În iarba înaltă de sub muntele luminat de lună, un cosaş de noapte cântă de dorul nimănui.

Marinarii salvaţi din naufragiu vâslesc cu ochii în orizont. *Pământ, pământ!* În singurătatea ei, insula îngenunchează: *Ia-i la tine, Doamne, ia-i şi pe ei până să ajungă aici!*

Cu smerita blândeţe înfiptă în piept până în plăsele, sunt bun, bun fără milă.

Buimăcit de minunile medicinii, mă întrebam ce-ar fi ca mâine să aflu leacul împotriva morţii naturale şi m-a prins frica. Aştept să mă liniştesc, să-mi regizez un accident stupid, dar eficace.

Surprinzător cât de în serios mi-am luat, tocmai eu, rolul de carne vie în actul iubirii.

Îmi vrea binele şi eu îmi vreau răul, ca insul care ştie precis cât merită şi de ce şi-i duşman sieşi. Aşa am ajuns să ne pândim reciproc, până în clipa când vom reuşi să împlinim conştiincios ce ne-am propus, spre liniştea fiecăruia.

În preajma sfârşitului, mă odihnesc încă după truda naşterii. M-am născut, da, şi încă îmi trag sufletul din lehuzele lumii.

Se numeşte – se cunoaşte. Mă sperie fapta necuprinsă în cuvânt, scăpată luminii numelui ei.

M-am sălbăticit cu totul, stau numai în oraş!

Obosite de drum, hainele ajunse acasă înveşmântă cuierul în silueta mea. Parcă şi văd cum se vor speria strigoii nopţii, musafirii mei, când cuierul îi va saluta cu dezinteresul ştiut, săltând de-un deget onorabila mea pălărie.

Cum se face că ratez atâtea accidente ca, în final, să mă bucur în derizoriu de o îngăduitoare *moarte bună?* Pentru ce cataclism solemn sunt anume protejat, rezervat, ca un favorit al sorţii?

Pomana dată aproapelui e crimă. În bunătatea mea sar peste miluirea altuia şi mă împotmolesc în nenorocita milă faţă de mine, binefăcătorul.

Vreau credinţa simplă ce nu mută munţii şi nu te mână să vii după mine. Iată semnul puterii ce m-ar mântui şi pe mine, stareţ pe pustia mea.

Cum să-mi iubesc aproapele ticălos? Şi eu, mişel, cum să-i aştept frăţia? Îmi voi iubi aproapele iubitor, voi iubi pe cel ce-mi râvneşte iubirea. De ce m-aş risipi în daruri refuzate şi sfinţilor.

Între ieri şi azi – prăpastia din care m-am ivit. Între azi şi mâine – prăpastia de care nu trec.

Am senzaţia irepresibilă, clar prevestitoare, că voi sfârşi într-un cataclism: aşa va fi!

Sunt şi cuvinte turnate în fontă ce-mi apasă pieptul cu greutatea lor. *Martir, curaj, eroism* – medalii cât uşa de cavou! Le simt riscul extrem al patimii, al isteriei adunate din alte ere. Mă străduiesc mult să le ocolesc blestemul.

Să ies în stradă ziua, să umblu noaptea, omule, să ne ferim întâmplarea de accidente încât să nu afli nimic despre mine, să nu aflu nimic despre tine?

În urâtul de mine însumi şi propria decapitare ar fi un divertisment. Numai să nu se amâne.

Nu rabd ca alţii să facă doar lucruri bune, le vreau perfecte. Dar, pentru soluţia lor în funcţiune, repede îmi vin în minte alte dezlegări, şi le-o stric desăvârşind-o în dezastru, după capul meu. Aici pot să-i ajut cu o fantezie inepuizabilă.

La moartea dintâi, atunci cred că s-a greşit. Atunci s-a rupt şirul şi nu-l mai putem reface. Şi primul om mort ţine de mână pe-al doilea, mort şi el – ţinând de mână pe altul, şi eu ţin iarăşi de mână oameni născându-se, oameni murind.

După cât de des dau de răutate, de ipocrizie, ticăloşie, meschinărie, mare lucru să nu fiu şi eu cuib acestor nestemate negre, că prea le simt aproape.

Îmi ador cinismul: niciodată n-a făcut uz de milă şi-i mult mai tonic decât milosârdia atâtor creştini drogaţi cu fum de candelă.

Mă ţine viu spaima de voi, pământenilor, spaimă ce l-ar nimici

pe altul. Mi-i frică de voi precum iepurelui care a mâncat un lup şi toată pădurea îi ştie secretul.

Nu îndrăznesc să-mi fie milă de cineva. De-ar fi să încep, aş începe cu mine, continuând curajos cu cei ce se cred acum stăpânii lumii.

Mă domină panica dementă, iraţională, demnă de un cadavru, mă paralizează coşmarul funebru al nefiinţei mele că va învia curând din nerăbdarea molipsitoare a celor dornici de mântuire.

Lângă groapă, preotul oficiază grav, distant, ca pentru altă specie, de pe alt astru. Pare a crede, şi mă păcăleşte, că nici eu nu aparţin, şi nici n-am aparţinut vreodată, speciei ce a murit şi peste al cărei ultim exemplar, sub ochii mei, prefiră acum ţărâna de iertare.

Ne rescriem gândurile prin ani, afirmând, renegând aceleaşi vedenii, cum am tot redesena hărţile, am redesena geografii pentru alţi şi alţi călători, să destrămăm petele albe.

Prin faţa mea sălta un şir de copii veseli, poate dintr-o grădiniţă, gata să intre la teatrul de păpuşi. O clipă am avut tentaţia să mă pierd printre ei, să iau o altă viaţă de la capăt, aşa, de la patru, cinci ani. Ca o străfulgerare mi-a trecut prin minte ce urma să sufăr din nou, până să ajung la liniştea de azi, şi m-am strecurat pe alături.

Se arăta iritat oricând încercai să-i vorbeşti lui, călugărul încremenit în rugăciune, temător să nu rupă cumva contactul cu El. Ce îndrăzneală să-l tulburi cu gândul tău de neiertat, cu iluziile tale de nemântuit.

Îmi luxasem glezna şi, păşind strâmb dar cu grijă, rămâneam în urma celorlalţi. Nu mă obişnuiam cu starea încât mi se părea că şchiopătez şi cu vorba, şi cu gândul. Acum păşesc normal şi încă fac exerciţii de logopedie pentru recuperare.

Se surpă trecutul sub mine şi nu mă pot feri, se surpă trecutul ca

un mal de pământ peste ziua mea de azi, şi nu mă mai ridic.

Milă? Da, pentru cei puternici care nu pot rămâne în picioare în faţa adevărului şi n-au urechi să-l audă. Vai de neamul lor!

Să mă compar cu creştinul de alături? Eu mă feresc de cel rău, el are milă şi de acela.

Cu un copil mă mai înţeleg eu, dar unui matur, să-i pot lua jucăria cu care îşi scoate ochii, îmi cere să-i dau alta mai scumpă şi mortală sigur.

În lăcomia sa legitimă îşi află perpetua poftă de viaţă, dorindu-şi averi veşnice, infinite. Avarul nu aparţine pământului, pământu-i moşia lui.

Văd scris *Anul 1987* pe un calendar vechi şi amintirile îmi revin proaspete, cu oamenii vii de atunci de parcă ei încă respiră lângă mine. Mă simt prezent, în continuare, în toţi anii mei, încât mă şi mir că nu trăiesc cei morţi în ’86, ’85, ’84…

Cuvântul, din orice foaie de dicţionar, cercetându-l, te aruncă în abis. Litera scrisă, cuvântul, e poartă în cer, în infern, spre peşteri nerăzbite, unde rătăceşti pe cărări de nepătruns, de nebănuit, unde rătăceşti în vremuri de care nu ştii să fi fost. Întreabă-te ce este, ce rude are, bunăoară, măcar vorba asta *humă:* humus, humărie, uman, homunculus, Humuleşti, umilire…

Binele comis în public dă măsura orgoliului, făcut pe ascuns – arată dispreţ pentru restul lumii. Binele lăsat liber, fără zgardă, îmi demască slăbiciunea mai mult decât răul încă cenzurat.

Mor şi cerşetorii, semn că nici din milă nu poţi trăi o veşnicie.

Bezna întotdeauna pare profundă în toate sensurile ei şi cu o perspectivă de nebănuit. Când se face ziuă, doar la un pas de tine te surprinde zidul de nepătruns al ignoranţei ascunse în lumină.

Nomad pe pământul altor timpuri, ţara mea adevărată, o ţară atât de îndepărtată încât pe cerul ei vedeam pământul un licurici albastru, ţara mea adevărată este alta. Am plecat din ţara aceea demult şi ea a dispărut fără semn în urma mea, ca şi cum n-ar fi fost niciunde în timp.

Habotnici în sutane ori în haine de stradă propovăduiesc insistent în jurul meu învierea celor încă vii ca şi cum am fi deja morţi cu toţii.

Morala mea – cămaşă de forţă îmbrăcată, ca dintotdeauna, pe sub piele.

Curajul lupului se hrăneşte pe săturate cu laşitatea mea de iepure bătrân.

Abilitatea de a pătrunde cu simţire fina diferenţă dintre *pândă* şi *aşteptare*, dintre *ezitare* şi *amânare*, o capeţi abia la capătul vieţii când, oricum, decizia finală o ia altul în locul tău.

Voi trăiţi în minciună – iată adevărul meu!

Octogenarii, spun geriatrii, sunt mai scunzi cu o palmă decât la tinereţe, mai uşori în trup. Dispărem încă în viaţă fiind, ni se golesc oasele de parcă le schimbăm cu oase de porumbei, dispărem fizic din ochii celorlalţi slăbindu-ne şi simţurile: auzul, văzul, mirosul. La bătrâneţe şi ficatul şi rinichii se fac mai mici, ba chiar şi inima – cu toate amărăciunile ei.

Pot muri singur ori alături de voi, putem muri toţi, odată, prin voinţa nebună a vreunui puternic al zilei, nebunul mai de-aproape, mai de departe. Dar destule canalii se bat eroic în numele meu, se luptă pentru binele nostru, câştigând un profit mai gras ştiindu-ne încă vii şi visând la ziua de mâine.

Te şi întrebi cum de acceptăm toţi aceeaşi lumină din zori,

aceeaşi cădere a orei, numărarea anilor în acelaşi mod, în acelaşi timp. Cum?

Mă iau după voi îngăduind ce nu-i pe placul meu şi asta îmi face rău, îmi dă greţuri, mă îmbolnăveşte. Şi abia starea de leşin continuu îmi desenează chipul de linişte sub care mă ştiţi.

Dând pomană, te temi că şi tu, creştin oarecare, vei ajunge la mila altora. Nu vrei şi nu faci pomeni, să nu umileşti, să nu te îndatorezi.

Viitorul – orăşel anost de şes, locul unde nu mai ajung, deşi din acel câmp uscat m-am ivit.

Îl privesc în ochii să înţeleg de unde-şi ia energia, ce anume îl trezeşte a doua zi, de unde-şi trage plăcerea clipei ce vine, cea care pe mine mă sperie golindu-mi plămânii de aer. Îl privesc în ochi, mă priveşte în ochi şi, într-un dezacord perfect, ne zâmbim.

Maeştrii cărora m-am mărturisit învăţând şi eu câte ceva purtau averi greu de moştenit: decenţa disperării, anonimatul suferinţei, sacrificiul pentru lucrul inutil. Oare de cum rătăcirea de mine m-a trimis direct în braţele lor?

Azi, mâncând colivă din grâul de sămânţă, ghicesc uşor istoria neagră a pâinii de mâine.

Ningea în plină noapte iar eu, adormit, priveam Calea Lactee. Treaz, înţeleg – e o aberaţie. Dar ştiu că adevărul meteorologilor e altul şi nu atinge cu nimic clima din vise, îndatorată altei astronomii, altor aştri, teritoriu unde vieţuiesc şi eu în bună parte.

A învăţat să numere bine şi repede, exersând cu răbdare, noapte de noapte, înainte de a adormi. A învăţat să numere până la insomnie, numărând cu invidie, oile altuia.

Milă? Da! Pentru furioşii cei slabi care, de frică, nu urăsc şi nu-s

răi, dimpreună.

Când iei şi tu holera sau turbarea de care suferă toţi, se cheamă că devii normal, că intri *în rând cu lumea,* deşi trăiai greu şi fără păcatul altora.

Starea de hiper-vigilenţă ce mă urmăreşte şi-n somn îmi rugineşte privirea şi, fără anotimp, face să cadă frunza din grădina mea.

Mă vizitează şi-n vis copilăria primului om şi ştiu că mă voi întoarce cândva acolo ca în crângul virginităţii mele. Era vârsta la care încă nu mă prinsese vina.

Mor micşorat în fiinţa mea pământeană, ruşinat parcă de trecerea prin lumea care dă peste mine cu o tinereţe impetuoasă, aşa cum probabil a fost şi tinereţea mea.

O vreme nu puteam dormi de-atâtea vise. Acum îmi vânez visele şi treaz, să le ademenesc în patul meu pe promisiuni de nimic.

Dintr-un cotlon, de undeva, mă pândeşte un demon paşnic înţelepţit – cel ce-mi face răul prin binele croit aşa cum crede el.

Numele meu, fapt oarecare înecat în oceanul de fapte inutile, oricând gata să fie confundat cu unul dintre celelalte nume.

Nu te amăgi: miluirea cu dărnicie, generosule, e doar felul rafinat şi risipitor de a cerşi credinţa pe care n-o ai.

Există darul scrisului, al vorbitului, şi nimeni nu-şi aminteşte de *darul ascultării,* deşi ar fi primul. De la care maestru să mai înveţi astăzi arta de a asculta? Ei, ultimii eruditi ai tăcerii se pare că au dispărut o dată cu Pitagora.

Ce visau oare primii oameni când încă nu pierdeau trenul, când avioanele nu se prăbuşeau din vise iar Freud încă nu-şi aprinsese

trabucul din tutun bun, de Havana?

Alte gânduri mi-ar aburi fruntea să am tăria acelui anahoret ce-şi petrecea ziua cu o boabă de strugure pe limbă, prudent să n-o strivească, să nu se-năbuşe şi să nu-l îmbete mustul.

Nu m-am spovedit din secolul trecut, dar m-am mărturisit deseori, duşmănos, mie însumi. Duhovnicul meu m-ar fi judecat mai sever şi m-ar fi excomunicat? Am făcut-o singur.

Viaţa mea: când o adevărată poveste, când o poveste adevărată.

Biblia se lasă jefuită cum jefuieşti minuni din ogorul nimănui şi în care nimeni nu mai seamănă o boabă. Din Cartea în flăcări rup şi eu: *Mi s-a întâmplat o răpire de mine însumi.*

Petrec încremenit în acest îndelung dezastru festiv, împăcându-mă cu toată lumea invitată de ieri la praznicul cel vesel.

Abia aştept ziua de mâine, să-mi beau gâfâind de nerăbdare cafeaua neîncepută ca pe apa sfinţită în zi de Bobotează. Ritualul meu matinal – rugăciune de păgân îndurerat de necredinţa lumii.

Simt şi eu pornirea de a fugi a celor umili când se trezesc în spaţiul vast al vreunui hol de bancă de teamă că s-ar risipi ca fişicul de mărunţiş scăpat pe pardoseală.

Fâlfâitul pluşat al buburuzei rătăcite se transformă în glas: *Nu te gândi la mine, eu nu exist!* Aş crede-o şi totuşi simt adierea care, probabil, nu suflă nici în clipita cât mă gândesc la ea.

Pe ploaie, un câine beteag traversează strada pe roşu iar şoferii îl claxonează în draci. Este vremea aleasă de el să se sinucidă. Întreaga scenă se îmbibă de o tristeţe palpabilă, metalică, şi mă molipseşte până aproape de leşin. Nu mai rezist, de milă voi suna la hingheri, să vină să-l salveze.

Şi făcut în batjocură, la repezeală, răul e în progres mereu, pe când binele, chiar programat minuţios, aplaudat şi votat de toţi, până a ne atinge, sucombă la un pas în faţa noastră.

De mă priveşti, vei vedea un nor mic sau unul enorm, după văzul tău. Doar ochiul avertizat în vis presimte în norul ce sunt şi stâlpul de foc.

Vorbesc des de măsură nu pentru că eu aş şti măsura ci, dimpotrivă, pentru că-i duc lipsa, simt nevoia ei, încât mă gândesc la măsură ca la colacul meu de salvare la care nu voi mai ajunge.

Scoica vie, geologie încă palpitând, o perfecţiune ce se construieşte singură. Mi-aş asuma-o ca blazon pentru modestia în care îşi ţine pentru ea unica perlă, pe dinafară părând a fi la fel de calică precum piatra uitată de vreme.

Amiezile caline mă surprind stând la pândă cu sufletul la gură de nu mai ştiu care-i gazda, care-i musafirul, ca în amiciţia perfidă, interesată, dintre pradă şi capcană.

Te uram, dar am văzut că nu sunt singura, că ura mea are rivali în tot oraşul. Şi uite aşa, din silă pentru ceilalţi, mi-ai devenit atât de drag!

Credinţă de obez: Nu hrana cât alergătura după poftele tale, ea te ţine viu, ea te îngraşă.

În cel din urmă lucru de pe pământ, pe care îl voi descoperi cu o clipă înainte de a muri, în acel ultim lucru de pe pământ stă toată puterea mea de care încă nu ştiu.

Câinele ce-mi este credincios moare devotat din ură faţă de duşmanul meu. Îl strig, îl cert, şi tot nu lasă prada din colţi. Nici în somn nu-şi slăbeşte falca încleştată în şoldul tâlharului ce încă îmi apare în vis, împăcat că mă slujeşte pe mine, Stăpânul său, împăcat şi el

că-şi plăteşte datoria de ură faţă de fratele tâlhar.

Mă ia gura pe dinainte, scap câte-o prostie, şi apoi, om de cuvânt, mă ţin toată viaţa s-o împlinesc. Aşa-s eu şi la şaizeci de ani: fac prostiile pe care mi le-am promis din tinereţe!

Care muritor va învăţa, într-o singură viaţă, măcar lecţia cea simplă a tatălui său: avantajul absenţei, valorificarea tăcerii.

Respirând măsurat, spun maeştrii retoricii, îţi ordonezi argumentele, nuanţezi declamarea, îţi ritmezi cântecul, urletul. N-am acest talent: eu ori îmi cadenţez respiraţia după şirul de vocale scrise, ori mă înec pe uscat.

Universul, pâlnie uriaşă cu capătul îngust înşurubat în urechea mea, vamă a cinci simţuri pe hotarul impalpabil al infinitului.

Cum să ştiu cine sunt, unde să fug, când nu pot numi golul din mine, golul ce ia forma catedralei pe afară ca în interior să adăpostească păgânul prigonit.

Mă uit după iubită, văd trenul plecând, presimt în genele mele închise oraşul depărtat unde va trăi ani buni şi păstrez hărţile ce duc acolo pe drumuri încă necălcate de mine, ca traseul spre lună. Mai văd trenul, mai flutur din mână.

Se poartă cu el însuşi cum n-are tăria de a fi cu alţii: se amăgeşte, se amână, nu-şi ia datoria sieşi promisă, nu se-ncrede în el şi, fără respect, se vorbeşte de rău prin străini, aşa vrând să se cunoască pe sine, să ne cunoască pe noi. Şi acesta, ce mirare, sunt chiar eu.

În aşternutul jilav, în sânul pădurii de vară aţipeam alături parcă de toate jivinele din jur, că nici nu mai ştiam cum îmi va veni moartea cea plăcută în care să mă scufund ca în baia caldă din pruncie, înmiresmată cu ierburi amare culese în zori, culese sub seară, nici nu mai ştiam colţii cărei fiare îmi va dărui somnul cel lin, sau voi muri sub

suflarea alunecoasei vipere ajunse în aşternut, alinându-mi febra cu răcoarea mătăsii ei, în umbra caldă a amiezii – aşa puteam muri împăcat în ura mea cu toate jivinele pădurii de care nu-mi venea să mă mai despart.

Nimic mai stenic decât albul curat al zilei senine, perete vechi cu var proaspăt. În amurg te întrebi: *Ce mireasmă să fie de te apasă pe piept ca piatra de mormânt?*

Ambiguitatea evoluţiei artei mă trimite să vizitez Altamira ca pe un Luvru păstrat în rezervă pentru manualul de istorie alternativă a lumii.

Frumos de-ţi taie respiraţia şi-ţi opreşte inima se zice în poveşti despre fericiţii care n-au existat niciodată: *De n-or fi murit, or mai fi trăind şi astăzi.*

Moartea bună vine târziu, după ce ne-am compromis în ochii noştri, după epuizarea nădejdii altora în noi, după zădărnicia răbdării în idealul ajuns fantomă.

Pământul, din totdeauna acelaşi, – suport atâtor proiecte omeneşti şi mausoleu trufaş doar al celor mai promiţătoare, mai strălucite, dintre ele.

Întristat, pun urechea pe mormânt. Nu respir, nu oftez. Obişnuit cu tăcerea, pândesc freamătul de cealaltă parte a uşii al celui ce mă ascultă şi el în apnee, cu urechea lipită de lemn.

COPILĂRIA PRIMULUI OM

Minunea – timp suspendat în faţa sfântului sceptic. Şi eu, mirat de mine, îmi scot des pălăria de pe cap ca un veritabil purtător de nimb, neîncrezător că nu s-a stins, că nu s-a evaporat.

Celui aflat în luptă pe viaţă şi pe moarte cu el însuşi, până şi victoria virtuţii sale îi pare drept veninoasă capcană întinsă de duşman.

Adorm vorbind cu cineva din mine însumi şi încerc să mă trezesc înaintea celuilalt. În miezul nopţii plec de lângă mine, din culcuşul cald, ca de lângă femeia pe care, de as-noapte, o mai înşel.

După ani lungi de prăbuşiri şi înălţări, ai prins zborul. Pluteşti acum la pas peste cărările pe care, tânăr fiind, le băteai în fugă cu piciorul gol.

Numai cei care au plecat din ţară nu ştiu cât de puţini mai rămânem pe-acasă.

Cei frumoşii se duc în lume / Hâzii pun la fete nume. Ca dintotdeauna, distihul acesta dureros şi curat în adevăr, ivit cu mult înaintea mea, mă rătăceşte în dileme: al cui nume port; cui să-i dau numele meu; să plec; să stau locului?

Nu cred în ghinion, nici în noroc, dar am zile când, pe câte pun mâna îmi ies anapoda iar şoapta mea, oricât de molcomă, stârneşte furtuni. Nu disper, abia ăsta-s eu, şi iată constelaţia nimerită pentru a mă cunoaşte.

A bate mătănii, a face rugăciuni chircit în genunchi ca înainte de naştere când nu ştiai de vei fi bărbat, femeie, iar Firea încă nu se hotărâse ce să se aleagă de tine, cărui destin să te lase – când poate nici n-ai fi vrut să devii om în lumea asta –, a bate mătănii să nu te fi născut încă.

Seriozitatea lui m-a convins: dacă asta nu-i boală, atunci sigur se află în preajma ei.

Iubesc lupul, cum să nu-l iubesc, îl iubesc cu devoţiunea mielului rătăcit de turma bezmetică a mamei sale.

Şi unde spuneai că vei pleca după înfrângerea Monstrului cel mut din tine?

Am probleme mari: noaptea-i prea scurtă, n-apuc să-mi dezleg nodurile toate, nodurile mele de-ntuneric. Mă prinde ziua cu ochii deschişi şi încă nu-mi termin treaba. Nu-s bolnav, nu-s leneş, dar patul îmi este şantierul unde muncesc mai mult de opt ore, fac ore suplimentare noapte de noapte să dezleg noduri, ca ziua, cât îmi rămâne, să-mi fie funie dreaptă.

El, pictorul, desena rătăcit în extaz ştiind de la maestru, care şi el ştia de la dascălul său, că va reînvia în chipul pictat. Fericiţi – pictorii de icoane.

Am un joc nou: scriu, separat, numele lui Dumnezeu şi al Satanei pe bucăţele de hârtie, albe, negre, şi le ascund printre lucrurile din casă. Trişez abil şi scriu mai multe bileţele albe, să-mi măresc şansele faste când le caut. Apoi, dau de bileţelul aşteptat cu bucuria întâlnirii unor prevestiri de bine. Am zile când, oricât aş căuta, nu găsesc decât bileţele negre care, nu ştiu cum, nu ştiu cine mă hoţeşte, dar parcă se înmulţesc singure.

Cel mândru de calitatea sa de om e obtuzul fără fantezie; nicio clipă nu-şi imaginează cum e să fii, ca făptură, panteră, vultur sau o gâză oarecare, numai om nu.

Deziluzia mea împlinită – munte de zăpadă prăbuşit în câmpia secetei.

Bune, rele, faptele lumii îmi sunt răsplată pentru sentimentele mele faţă de ea. Un simplu troc: spaimă contra dezastru şi nu înţeleg de ce târguiala durează atâta.

Sunt un antipatic: cu mine nu te poţi certa, cu mine te înţelegi, de bine, de rău, şi când nu suntem de acord.

Carpe diem! De dimineaţă mă bâzâie deviza asta de efemeridă

care nu crede în viaţa de apoi.

Nu aparţin nimănuia. Nu-s de luat cu forţa şi de dat ca zestre cuiva. Prins şi ţinut cu sila, sclav otrăvit, nu-s folositor stăpânului cum nu-mi sunt nici mie folositor.

Câinele, murind sub ochii tăi, îţi aduce teama că, *într-o bună zi,* şi tu te vei stinge şi, în sfârşit, înţelegi: ei da, o viaţă e legată de alta, o moarte trage după sine şi pe cealaltă – fapt divers ce ţi se poate întâmpla şi ţie în plină stradă.

Îmi vin veşti din viitor deşi nu ştiu cine mi-ar scrie, căci n-am prieteni în ziua de mâine. Or fi de la fiinţe din afara timpului spart în ore, timp ce curge pieziş, veşti de la fiinţe dintr-un prezent perpetuu, cum au nemuritorii.

Cu întreaga supunere a neînsemnatei mele fiinţe îmi iau libertatea să vă strig în faţă: *La tot şi la toate, cât sunt viu – mă opun!*

Voinţa, pentru mine, e un mister: cum se face să vreau ceva anume, cum se face că ceva anume nu vreau. Din clipa în care dezleg misterul, rămâne joacă de copil să nu fac ceea ce-am hotărât, cu toată fermitatea, să fac.

Peştera îmi prieşte cu temei. Nu atât că-mi doresc bezna sălbatică, virgină, cât pentru labirintul obscur unde nu mă dibuie singurătatea altuia.

Prefer să mă sfâşie canibalii junglei, câţi or mai fi rămas, şi nu prietenii mei câinoşi. M-aş ruşina să-i aud cum mă ceartă cu zgârciurile printre dinţi: *Şi fiert şi fript – ăsta tot tare se ţine!*

N-ai duşmani? Aşteaptă-i, ademeneşte-i, şi vei simţi briza fragedă de pe culmi. Abia verbul lor incendiar mai vântură aerul stătut ce ne înăbuşă cu indiferenţa cordială a celor care, cu toată dragostea lor, ne înconjoară, adică – ne ocolesc.

Port în mine vrajba surdo-mută dintre duh şi carne, partea scandaloasă a meta-fiziologiei mele secrete. Ce să mă fac cu doi catâri dedicaţi dezbinării lor, siliţi să ţină aceeaşi casă?

Ajunge cineva să simtă, să creadă, că adevărul lui putrezeşte în ungherele tale şi ţi l-ai făcut sclav pentru restul zilelor.

Poezia nu-i tocmai esenţa vitală a fiinţei mele, mă voi pierde cu şi fără poezie, dar fiinţa mea sigur într-acolo priveşte.

Dispare câte unul dintre noi ca printr-o tainică evaporare, fără explicaţii, fără adresă, iscând în urmă furia şi regretul celorlalţi că au fost păcăliţi, că le-a scăpat să-l mănânce bucăţică cu bucăţică, aşa cum şi-au propus.

Viciul său era un accident, accidentul în jurul căruia i s-a închegat toată viaţa.

Proiectată pe ecranul de nori, imaginea mea, eliberată de trup pământean, se arhivează în eter pentru spectatorii care vor veni.

Virilitatea barbarului încă subjugă, juisarea în turmă încă hipnotizează. Viu între semenii vii, lovindu-mă de-a valma de unii, de alţii, de femele şi masculi, mă apropii senzual de lume ca de alt sex, şi – aşa simt lumea aproape de mine.

Privesc bezna fără capăt a nopţii şi nu-mi vine să cred că golul din pieptul meu înfiripă în cosmos alt abis, un abis simetric – pe cât de profund, pe atât de amplu.

Aş face o excursie în lună să visez pământul, sigur aş visa cum să-l salvez de lunatici ca mine.

Gândurile, viaţa, până şi visele cele greşite îmi sunt pripite. Nici pentru greşeli nu mai am răbdarea să văd cum vor arăta până la capătul lor de neajuns.

Fluturi cu aripă de-o zi din omizile venelor, flamurile disperării.

Îşi simte înţelepciunea ca pe un gol în interiorul fiinţei: la profetul nenorocirii nu vine nimeni.

Plutesc, insulă de linişte, pe fluviul ce curge rar, rar încât nu-i văd apa, plutesc calm peste Niagara de tăcere, cascada mea în care se sting stelele.

Puntea, trecătoarea conştiinţă de sine peste tot ce-i trecător.

Trăieşte-ţi clipa şi mulţumeşte-te cu-atât! Aşa se trăieşte acum, ca o căderea în drog, în beţia de a trage în piept de-odată tot aerul pe care ai fi putut să-l respiri o viaţă.

Postul negru al necredinţei mele, post fără ulei în candelă.

Pot să-mi mărturisesc toate păcatele, zecile de vicii, pot recunoaşte şi păcate pe care nu le am, dar nu văd cum, tot dând smerit cu fruntea de prima treaptă, voi urca scările la etaj.

Răspundeţi când vă caut la prima bătaie în uşă. La a doua încercare, de-o parte şi de alta a pragului, nu vom mai fi noi.

Ţi-a pierit entuziasmul de a-ţi mai suporta fiinţa, prietenii, aşa cum copilul îşi pierde bucuria pentru maşinuţa veche şi ai vrea acum altă jucărie de la Părintele tău. Contează că n-o vei primi.

Patroana mă întâmpină şi mă îmbrăţişează la intrare îmbăr-bătându-mă ca pe un oarecare novice timid: *Dragă, toţi ne prostituăm în lumea asta. Cel mai puţin – clienţii de bordel.*

Fericiţi cei săraci cu duhul, spiritul e o armă cu două tăişuri: te poţi tăia singur, îi poţi răni grav pe cei iubiţi, pe cei care te iubesc.

Rătăcesc în cosmos, rătăcesc cu tot cu Pământ. Vreau, nu vreau – sunt şi eu un cosmonaut de pe planeta mea.

Fiecare dintre noi are un înger păzitor deasupra şi un diavol în el. Ce lupte aeriene se duc peste capul nostru.

Nu intra, nu te târî în peşteră când nu ştii ieşirea, nu deschide fraza nouă când nu-i ştii încheierea.

Fulgerele – viermi vii în leşurile norilor.

Gândesc a fi criminal, de mâna mea să piară lumea. Dar răbdaţi să o spun pentru a mă judeca, aşteptaţi să-mi încep fapta pentru a mă condamna.

Prin casa mea atâtea vedenii au trecut, atâtea gânduri s-au trezit, şi-atâtea vorbe grave s-au auzit, că umbrele negre stau stalactite de smoală în tavan.

Focul iadului luminează şi încălzeşte raiul. Cum să fi crezut că cele două staţiuni balneare sunt atât de aproape, au acelaşi arhitect şi tratează aceleaşi boli.

Prezentul – mai scurt decât viitorul, mai lung decât trecutul. Cine m-ar contrazice?

Clic! şi sufletul său cu chipul cel adevărat a plecat închis în cutia aparatului de fotografiat. Pe perete mai stă şi acum imaginea lui ţeapănă cu figura uimită de tot ce i întâmplă, o imagine mereu rezemată de un perete, proiectată pe pânză, copiată pe hârtie, fiinţa căreia-i trebuie un suport să fie, să existe şi în ochii celorlalţi.

Aflu tot mai rar gustul pâinii din copilărie. Tot mai rar aflu zile însorite cum erau pe atunci, când şi acestea se dădeau cu porţia, pe cartelă. Nici pâinea cea neagră, nici albastrul senin nu se mai fabrică şi nu mai stau la îndemâna mea.

Dacă automobilul e un mamifer pe patru roţi, o felină carnivoră, atunci bicicletele rămân nişte insecte plictisitoare în stare să scoată din

sărite până şi un *Jaguar* regal.

Cerul să se împartă, aşa imens cum pare, între religiile care şi-l dispută, puţinii atei câţi or mai fi rămân fără nicio stea.

Dacă era Cine cred eu că era, de ce a trebuit să mai deschidă uşa pentru a se uita la mine cum dorm?

Când mâna dreaptă îmi este caldă şi stânga se-ncălzeşte de la ea. Când un ochi râde, celălalt ochi îşi va şterge lacrimile de bucurie.

De n-ar fi visele, cu care să mă întâlnesc noapte de noapte, de ce m-aş lăcomi la somn?

Ne rătăcim noi de lume, se rătăceşte lumea de noi, nu ştiu cum se face dar, de la o vreme, rămânem singuri.

Am de scris o idee simplă şi palpabilă ca plita fierbinte, o aştern cursiv pe hârtie dintr-o suflare, dar literele se încurcă între ele şi iese altceva. Parcă aş deschide cu încredere poarta să păşesc în strada ştiută de ieri şi, deodată, calc altă planetă.

Stivuiesc bunuri tot grămezi, grămezi înalte, şi plăceri adun la grămadă, dincolo de rostul lor, de rostul meu, cu superbia zeului ce se ştie nemuritor dintotdeauna.

Ca o primă de bună purtare în viaţa de acum, aş mai vrea o viaţă, încă una, şi, promit, ar fi cum nici n-aş fi aici, nu v-aş supăra, n-aţi şti de mine, doar aş călători, aş ieşi să dau ocol astrului propriei mele fiinţe. E bine să pleci de acasă din când în când, să te vezi pe tine în lumea din afara ta.

A gândi sincer despre tine pare să hăituieşti lupul flămând din rărunchii tăi, gata oricând să te sfâşie din interior. Dacă asta vrei, dă-i înainte!

Extraordinarul este viitorul sau moartea, ambele egale în semn,

de n-or fi cumva sinonime.

Durerea există şi nu-i rezist, cum nu rezist nici plăcerii, oricât de precaut aş fi, oricât de laş.

Acelaşi cer mă acoperă dimpreună cu oamenii risipiţi prin visele lor. Mă simt vecin de noapte cu o lume de necunoscuţi.

Ne ascundem trecutul irosit după draperii ale pudorii, cum la orice castel o parte din zidăria groasă nu-i de zărit. E timpul omorât în singurătate, când umbra nu-ţi cade pe nimic, când, pentru un răstimp, am lipsit din dâra luminii. Uităm de trecutul irosit de parcă ar fi temelia de vânt ce se îngroapă în ţărână.

Ţin mult la umbra-mi devotată: prin contrast arată că, ziua cel puţin, am şi părţi luminate.

Gravă e doar eroarea studiată şi programată cu grijă. Pe când prostia spontană cade benign, ea trădând adesea palma protectoare a hazardului.

Nu mă supără deloc fantasma din poveşti. Mă irită până la roşu doar că n-am trăit-o eu.

Va veni clipa când voi spune: *N-am nevoie de nimeni, cum nimeni n-are nevoie de mine!* şi nu vor fi dezastre. Port povara acestei axiome nebune de care mă feresc luând seama de mine.

Sănătos cum eşti, nici mătrăguna, nici leacul nu-ţi sperie somnul. Dar veni-va pe furiş bătrâneţea, cu scârba ei letală de tot ce-ai aflat despre lumea de aici iar plecarea ta va fi ca un voiaj pe un pachebot de lux spre insula din vis pe care nu credeai că o vei mai vedea în viaţa asta de veghe.

Nici sfânt să fiu nu m-aş simţi în apele mele în deplina-mi goliciune desfăşurată cu sinceritate, zi şi noapte, pe lemnul de icoană, sub ochii iscoditori ai mirenilor care mai cred, care mai nu cred.

Vecinul este, deodată, şi bun, şi rău. Toţi îl folosesc aşa, fără să se plângă, fără să-l schimbe. Ştiu asta de ceva vreme şi tot mă port cu el ca apucatul: *ori – ori*.

N-am nimic de ascuns în privinţa mea, vreun adevăr pe care, să-l ştiu, nu l-aş striga, nu l-aş scrie primul, dar parcă nu m-aş dezbrăca de faţă cu străinii.

Schelă şubredă pentru suflarea ta, sternul scapă teafăr căderii în prăpastie pentru a se zdrobi apoi la primul oftat sincer.

Hapsân să-mi trăiesc ziua încă şi încă, mă culc noaptea târziu, în proaspătul aşternut de mâine ca în mormântul de probă.

Nu veşnicia, moartea mă uimeşte. Nici o clipă nu m-aş mira să aud că-s nemuritor. Cum să mă surprindă ceea ce ştiu ca dintotdeauna.

Atâta gândesc cum aş face eu o masă de stejar, de se-alege rumeguşul. Frământ ideea pân-o stric şi tot nu-i destul de bună să devină faptă, când lumea e plină de proiecte înfiripate de mântuială.

Înţeleg că, în vârtejul orb al vieţii, poţi nimeri în groapa cu scârnă şi să te obişnuieşti, ba, în timp, să o şi adori ca pe plaiul tău natal. Dar cum să susţii că acolo curge lapte şi miere, invitând şi pe alţii în extazul tău pervers!

Am contemporani cărora, de faţă fiind, le vorbesc la persoana a treia. Par nepăsători, absenţi, şi când vine vorba despre ei; tac fără să asculte, fără să mă vadă, arătându-se apatici de parcă le-aş vorbi de mişcarea norilor din secolul trecut. Şi în clipa asta vorbesc cu ei, cu cei din faţa mea, din faţa paginii mele scrise, şi nu-s sigur că mă aud, că mă înţeleg. Mă întreb dacă sunteţi doar indiferenţi sau dacă nu cumva aţi şi murit.

Ce plictisitor e târgul copilăriei tale: toţi vor să pară buni şi cumsecade jupuindu-te de piele cu blândeţe, pretinzând că le-ai

arvunit-o încă de când erai mic şi tu tot îţi amâni datoria.

Pantera să sufere până la spaimă, să sufere oare că n-a avut o copilărie de tigru? Nu cred.

Banii? Banii fac *drăguţă, superbă,* până şi slujba de prohod, cea plănuită să fie pildă aspră de înfrânare. Boala abia, cu suferinţa ei, face din opulenţă o continuă solemnitate subtilă dând anilor tăi nesiguri curgerea încă decentă şi de bun simţ în ochii celor cărora contezi cât încă sufli.

Aerul său funebru era mai degrabă furia domolită a lacomului în faţă celui ce-mparte coliva în bucăţi pe atât de mari pe cât de trist arăţi.

M-am repezit să-mi zidesc gloria cu entuziasmul frigidei violate în piaţa publică. Mimez beţia succesului, să par şi eu *om ca lumea*.

Tai păduri, le faci hârtie să-ţi înşiri calculele şi argumentele iar el ţi-aduce un desen, o fotografie acolo, şi îţi retează avântul şoptindu-ţi: *Imaginea, imaginea are ultimul cuvânt!*

Hipotensiunea – ultima boală pe care mi-aş trata-o. Vreau s-o păstrez aşa, ca pe o uşă secretă de evadare, dacă restul bolilor mele, copleşite de responsabilitatea unui final decent, ar eşua în misiunea lor, vitală şi nobilă.

Bărbaţii se despart stângaci, descumpăniţi, îmbrăţişarea ostilă clătinându-i ca o luptă tandră. Le sângerează surâsul pe bărbile aspre, umezite de lacrima şoptită: *Adio!*

Sincere şi prompte sunt, bineînţeles, resentimentele: furia, ura, invidia şi câte-or mai fi. La furie nu înşeli, nu cauţi trucuri iar durerea te înţeapă în inimă de-adevăratelea. Resentimentele îţi dau portretul tău real, dar în negativ, matriţa după care îţi vei turna masca de purtat pe chip: liniştea, iubirea, admiraţia.

Muza se căzneşte pentru mine, trândavul. În locul meu, muza

poartă sub unghii mizeria trudei, poartă pe grumaz jegul lehametei mele lumeşti, asudând în subterană ca eu să rămân la vedere anonimul inofensiv care mă ştiţi.

Nu te apasă remuşcarea păcatului în sine cât faptul că tocmai prin acel păcat te cunoaştem, pe tine – cel atât de bun şi, nedrepţi, te judecăm după singura taină aflată din viaţa ta.

Şi cea mai minunată, şi cea mai luminată zi din viaţa mea se sfârşeşte în noapte.

Prietenii mă privesc în ochi cu sinceritate şi bună credinţă incinerându-mă cu privirea lor albastră, bine oxigenată, ca flacăra ce-mi va ţine viaţa şi după trecerea mea.

Lumina tulbure din lacrimi, ziua cu moină şi zloata uitată de la ultimul potop între anotimpuri, toate îţi fac viaţa lehămeţită de viaţă. Finalul vine salvator, cafea amară în mijlocul zilei de miercuri.

Să ostoieşti patima prin mulţumirea ei – ca şi cum ai băga focul în claia de fân: abia o hrăneşti. Iar prin abstinenţă te omori singur.

Te pregăteşti de somn cum te-ai pregăti de crâncena luptă finală. Ştii că nu te întorci viu din toate bătăliile. Şi cei morţi în vis mor de tot, mor de-a binelea.

În lumea noastră dornică de satisfacţii totale, la minut, urmezi pe cel care-ţi promite succesul din prima încercare, abia râiosul ăsta scărpinându-te, până la sânge, acolo unde te mănâncă mai tare.

Îţi mai aminteşti de pistruii copilăriei? Pistrui săltând sub râsete, pistrui trişti ori palizi în plin soare. Simţeam acei pistrui când mângâiam obrazul de piersică al fetelor din mahalaua mea – nu se topeau sub lacrimi, nu se luau pe buze. Minunaţi erau pistruii copilei rătăcite pe drumul spre mine. Nu mai ştiu fetele adolescenţei mele, nici mahalaua nu mai este, dar unde au dispărut pistruii pe care nici la

bătrâneţe nu-i uiţi?

La Ceronetti, cel lăudat de Cioran, perversiunea e răul care îţi siluieşte voinţa. Nu! Pentru mine asta-i faptă din Codul penal, pe când perversiunea o văd altfel: e mai degrabă binele făcut cu de-a sila, binefăcătorul fericit aşteptând, după viol, şi recunoştinţa mea.

Cumpătarea ce-ţi sleieşte trupul în pofte amânate, cumpătarea aceea te şi omoară.

Şi în cele rele, şi în cele bune, constrângerea oricui e mai slabă decât voinţa mea. Nu mă obligaţi, nu mă implorаţi, nu mă somaţi: veţi obţine mai puţin decât vă rog eu să primiţi de la mine!

Mint ca oricare, mint ca voi toţi, sunt dotat excelent, dar mă sabotează greaţa. Efortul nu-i cât să mint conştient, cu bună ştiinţă, ci să-mi înving sila în faţa scornelii stârcite, ce nu se ţine singură pe picioare.

Cum se face că, ajungând la bătrâneţe spre idealul dorit de perfecţiune, semănăm tot mai mult, până la confuzie, până la suprapunere, semănăm zic, cu ceea ce dispreţuim ca dintotdeauna.

Amarul, dorul, regretul – toate au un contur anume, mai clar, mai şters. Dar te copleşeşte clipa când tânjeşti după ceva nevăzut, ceva ce nu ştii să existe şi totuşi l-ai vrea ca pe ultima gură de aer, ca pe ultimul lucru ce ţi-ar mai da zile.

Spaima de foamea moştenită dintr-o copilărie golaşă va dăinui în mine până voi muri obez şi flămând.

Clipa cea repede nu-mi lasă nici pământul de sub tălpi. Dar cât cer deasupra.

Ţărâna pare mai apropiată de spirit decât de carne? Ţărâna asta ce scapă vederii, ne copleşeşte, ne înghite în tăcere cu darnica ei modestie, fără să vrea nimic pentru sine. Ţărâna, cu tiparul fiinţei în

memorie, infiltrată de hoitul atâtor organisme, se reface din sămânţa lor ca dintr-un compost, putrefact şi viu. Ţărâna, drojdie şi cheag de viaţă – legământ de încredere în renaşterea noastră.

Greu rabdă trupu-mi sănătos să se culce lângă sufletul anemic şi, din două îmbrăţişări, să nu-l înăbuşe până dimineaţă.

Împăcarea cu copilăria care parcă nici n-a fost a ta – primul semn, benign, al bătrâneţii.

Ideile îmi sunt ca libelulele: în zbor – nu le pot prinde; ţintuite în insectarul de hârtie – nu vibrează, nu trăiesc.

Hrăneşti alte idei decât cele greşite ale mele şi mi le repeţi. Ştiu, ai dreptate, dar nu-mi băga dreptatea ta pe gât cu pumnii, cu palmele. Ajunge să te aud: nu contrazic, nu aprob. Dorinţa ta disperată să zic şi eu ca tine, e meschinărie de avocat.

Ai aflat adevărul întreg înaintea celorlalţi şi ai curajul, ai nebunia, să-l rosteşti primul? Nu te bucura, tu, cel sugrumat de adevăr, în ochii lor eşti singurul mincinos.

Norii nu ţin de cer. Sfântul Ilie se lamentează pe bună dreptate: *Iar s-a-nnorat pământul!*

Am zile netrudite aruncate la coş cum arunci la spălat cămaşa purtată duminica, zile irosite precum acele coli de hârtie veştejite înainte de a mâzgăli ceva peste albeaţa lor.

Pipăi noaptea cu urechea şi aflu fiinţe necunoscute vederii.

Sunt şi alte lucruri de spus în gura mare, dar buna cuviinţă, parşiva cumsecădenie, îţi dictează să taci. Atunci, ce se cere auzit – explodează subteran în simptomele bolii tale, în bolile din casă.

Sfântule cu numele tatei în cârcă, noapte de noapte mă cauţi, ca un paricid fără păcat.

De-aş zbura – ţi-aş trece prin viaţă negru, cenuşiu, rândunel fără umbră, fără dâră pe vânt, dar orgoliul zborului nu mi-i permis. Şi înaripat să fiu, tot vreo vrabie aş fi, numai să pot păşi pe pământ spre laţul întins în grădina ta.

Ea simte şi ştie ceva peste ceea ce ştiu eu. De aici slăbiciunea mea de neînfrânt să ascult femeia cât mai de-aproape, până la capăt.

Sinele meu – umbră pierdută în altă umbră.

Rămân treaz să văd cum limbile ceasului, ţepene, se vor încăleca fix la miezul nopţii, sub ochii mei, când, cei doi miri ce s-au vânat ziua-ntreagă pentru o clipă se vor supune ceremoniei împlinirii, să pară doar unul, aşa le cere timpul, şi, intimidaţi şi ruşinaţi de pânda mea, să treacă aşa în altă viaţă, din altă zi.

Mă retrag în capătul sihăstriei din mine şi mă rog în locul de taină ce-mi redă singurătatea adâncă, pisc de pe care se zăreşte pustia ce mă va cuprinde curând.

Dacă vei trăi şi mai apoi, prin numele tău vei trăi. Numele tău este strigătul scos de mama ta la naştere. Numele adevărat ţi-l ştie doar ea. De fiecare dată când eşti strigat, eşti strigat cu numele dintâi, ca la o nouă naştere, ca la o reînviere. Întoarce-te când te strigă mama şi-ţi vei cunoaşte chipul tău renăscut.

PÂRGHIA ÎNDOIELII

Moliciunea şi păcatele celui ucis trec în ucigaş. Ce straniu curge lumea asta când mortul îşi trăieşte mai departe leşinul în cuceritorul cel viu, eroul lumii. Scăpat de grija rivalului răpus, biruitorul cultivă în huzur viciile râvnite, tocmai acele păcate pentru care celălalt fusese lovit şi învins.

Ce afirm, neg tot eu; n-aştept s-o facă alţii. O dată voi avea şi eu dreptate, nu numai ei.

Păstraţi fanaticii, inocenţii, nebunii oricărui ţel, în parcurile rezervate viitorului. În lehamitea generală ei ne vor da frenezia trebuincioasă întâmpinării insipidului mâine care, altfel, ne-ar ocoli.

Navigăm între balizele obsesiilor noastre. Murim fără să ieşim vreodată din graniţa lor.

Amicul – strâns la pungă, gură spartă…

Cât de uşor mă trădează cuvântul! Altceva am vrut să spun, dar, speriat de sinceritate, cuvântul meu nu vrea să-şi asume sensul grav, intim, şi, părinte grijuliu, mă cenzurează ca pe fiul care îl face de râs de la prima ieşire în lume: *Iertaţi-l, oameni buni, nu asta a vrut să spună; oricum, sigur nu asta a gândit!*

Şi eu, un bărbat acolo, trăiesc în dictatura masculină, dar simt cum adesea lumina făpturii mele îmi scapă, cum mă trădează, esenţialul fiinţei mele trecând la genul feminin.

Muritorii, mai toţi, sunt abjecţi, dar câte ceva din gândurile, din lucrarea lor, merită să vezi, să auzi. Le va supravieţui măcar opera în care îşi preziceau nemurirea.

Poartă-te de parcă Dumnezeu te ţine de mână, te aude şi-ţi citeşte gândul ca din cartea deschisă. În sinea ta ştii că nimic nu-i de ascuns: mereu vorbeşti şi te mărturiseşti cuiva apropiat, atât de apropiat de ochii tăi că nu-i vezi faţa.

Mirosul tău de canal spart, de trup luat de prin gunoaie, te înfurie ca ostilitatea animalului străin. Nu te înfuria, duhoarea e doar izul numelui propriu, împutrezind cu tine în specia comună.

Încerc să mă feresc de ceilalţi şi trag un şanţ adânc de apărare între mine şi lume – graniţă fermă în faţa turmei de neacceptat, de

neocolit.

Apendice inutil, şi spiritul cel mai subţire ţine de stomac. Supus, el se lasă chinuit pe la parastase de hachiţele unei digerări anapoda şi-mi rabdă ghiftuirea fericit că va fi pus la post negru, în rai, pe lumea cealaltă.

În baraca sa din marginea târgului aprindea focul şi se încălzea cu ziare vechi adunate din tomberoane, de pe străzi. Şi aşa, din toate ticăloşiile purificate pe coşul său, se înălţa fumul negru al păcatului şi lumea încă nu se curăţa, nu se albea, a doua zi tipărindu-se prin ziare şi mai multe năpaste.

Unii au pocinogul de a găsi, ca dintotdeauna, ceea ce-şi doresc iar lumea-i pivniţa cu minuni la care numai ei au cheia, şi chiar această pivniţa le va fi mormânt. Altora, aceeaşi lume le rămâne ermetic închisă de-ar avea şi o sută de vieţi. Ca dintotdeauna, lor li s-a dat să-şi piardă cheia tocmai să-i păzească de bucuria ce le-ar scurta viaţa devenită, dintr-o dată, prea norocoasă.

Ne bucurăm atât de puţin de ea încât mă tem că arta e ca mierea albinelor: se face şi pentru plăcerea altei specii, dacă n-o avea vreun rost casnic de care n-am aflat.

Plinius se apăra de nebunie, câtă avea un om pe-atunci, cu usturoi. Chiar trebuie să fii nebun să crezi în reţeta asta uitată de toţi doctorii. Dar dacă e încă în putere? Voi încerca şi eu!

Îl înţeleg pe cel care, lenevind ca omul aşezat, nu se repede să-mi facă binele. Nu-l înţeleg însă când hărniceşte, din zori în zori, aşa, ca din dragoste creştinească, să-şi nenorocească şi vecinul, şi ruda, cu har, cu dăruire – şi fără răsplată.

După ritmul în care se demonetizează binele, după numărul tot mai mic al doritorilor de a se mântui prin binele făcut, cred că biletele pentru rai se vor ieftini, de nu cumva s-or pune şi autocare gratuite în zilele de week-end.

Sinucigaşul ce încuie uşa luându-şi cheia de parcă ar urma să se întoarcă fie şi ca fantomă, să nu bâjbâie pe la poartă, să-l râdă vecinii, acela şi din lumea cealaltă va trage cu coada ochiului spre pământ, să vadă ce impresie a lăsat.

Am şi zile pe care nu mi le recunosc de parcă-s ale unui puşcăriaş, ale unui evadat, cumplit de urâte, înghesuite de ghinioane anapoda, trăite aiurea, haotic. Dar ziua de ieri chiar m-a speriat cu norocul ei: mi-a ieşit un număr la Loto, unul din şase!

Într-un răgaz de linişte, mi-am surprins egoismul cum mă pune la muncă în slujba lui. Să mă sperii? Mă preocupă mai puţin impactul de peste o oră cu o cometă ce ar risipi pământul şi pe noi toţi, decât scadenţa de mâine, la bancă. Ar trebui să mă sperii dintr-atât?

De la o vreme sufletului i se urăşte de trup, de trupul cel vechi, tot mai greu, mai opac, cum ţi se urăşte de haina veche şi vrei alta, nouă, în preajma Paştelui, a Învierii. De-ar putea sufletul să-mi îmbrace, să-mi poarte sărbătorile cu hainele lor, fără să se mai slujească de un manechin ca mine, fără să aibă nevoie de trupul meu!

Ne-am salvat ca vai de noi dintr-o dictatură politică, dură, mortală chiar, să ne dăm sufletul acum, cu bună ştiinţă, sub dictatura publicităţii de pe un amărât ecran de televizor.

Catastrofa de astăzi n-ar fi reuşit, nu te-ar fi nimerit în plin, fără a fi minuţios proiectată de ieri, de pe când încă nu erai o ţintă pentru ea.

Îndemnul de a scrie scrisori e să le scriu celui mort, celui nenăscut. Cât destinataru-i viu, ce rost are? Îi arunc direct, în faţă, tot ce am de zis.

Nehotărâţii şi nevolnicii mor aşa cum şi trăiesc: spânzuraţi de clanţa uşii pe care tot întârzie s-o deschidă, s-o-nchidă…

Sângerez în aşteptarea speranţei. Şi aşteptarea poate omorî.

Egoistule, nu faci nimic, nu mişti un deget pentru alţii! De ce-aş face când, într-o persecuţie egală, nu fac cu nimic mai mult nici pentru mine!?

Cel ce nu-şi garantează fapta doar cu cuvântul dat, nici un alt jurământ nu şi-l va ţine.

Din om în om se adună semne peste semne, uşoare semne de spaimă din care murim lent şi pe rând, aproape în limite fireşti, iar din generaţie în generaţie normalul acesta bate mereu spre limita de sus cât să ia numele unei boli noi ce, iarăşi, va fi fără leac.

Universul s-a ivit din întâmplare, îi supus hazardului, şi, în haosul acesta, eu să fiu cel echilibrat, punctual şi cu măsură? Fie cine poate!

Dacă altul ar dori să-l înţeleg, el s-ar face mic în tot ce este; s-ar face atât de mic cât să încapă prin ochiul meu în mintea mea cea mică şi îngustă, s-ar face atât de mic cât să încapă întreg, altfel nu înţeleg nimic. Cine să cuprindă cu înţelegerea sa mică înţelesul mai mare decât el.

De când ascult Ceaikovski, nu mai pot ridica vocea, nu mai pot striga la nimeni, mă las certat şi de un copil iar lumea asta, cât ţin ochii închişi, mi se pare bună.

Nemurirea nu ne-ar schimba cu nimic natura. Atunci, presupusa perfecţiune biologică nu ne va lecui nici într-o viaţă eternă, handicapul lucidităţii că nu pierim şi noi ca oricare altă specie.

De ce atâta zbatere, la ce bun atâta frământare când, cu un efort minim, aş putea renunţa la tot. Ca o probă că se poate, iată – renunţ mai întâi chiar la acest gând.

Destinul – tot ce mai rămâne din noi după ce ne împotrivim

până la dezastru. Destinul meu – paragina împlinită.

Știu muritori interesați care-și văd viitorul lor strălucit și peste o sută, două sute de ani, siguri că vor avea și atunci libertatea de a face orice după mintea lor cum o fac și acum, de azi, pe mâine.

Lepădată în pragul casei, rochia ți-i înrourată de nerăbdarea ce transpiră în așteptarea împlinirii.

Călugărul – lumânare vie sub icoană.

Mă lovesc de Dumnezeu mereu, cum m-aș lovi cu tâmpla de pragul de sus. Dacă ne-am ști, ar trebui în fiecare zi să ne dăm bună-ziua, să ne strângem mâna.

Doar apa vie de izvor știe cum arată un ulcior pe dinăuntru și pentru asta, cu dărnicie, ia forma interiorului acelui vas. Mă gândesc la tine, pereche a mea și tot nu știu de care parte sunt.

Umbrele, fiicele mărunte ale nopții, firimituri ale beznei infinite.

Du Bos bănuiește că lucarnele deschise de Dostoievski spre sufletul meu presupun șoapte de taină cu Satana. Excelent! Dacă asta-i calea să mă cunosc, politeții ipocrite venite de Sus îi prefer execuția curată, sinceră, ordonată de Jos!

De ce trebuie să fiu bărbat sau femeie; nu vreau să fiu *nici-nici,* nu vreau să am nicio legătură cu treaba asta, cum nu are nici copacul din care mă trag.

Din adâncul astral, raza de întuneric mă citește ca pe carte.

Ursa Mare cum se vede din ochiul de furnică? Or fi și stele pentru furnici cu cerul pe măsura lor, un cer pe care să-l acopăr cu palma cât alung furnica?

Da, fără s-o fi anunțat Ecleziastul, vine și vremea când,

răscoaptă, poama dulce cândva, se face poamă acră.

Trăiesc, trăiesc o lungă convalescenţă după durerea naşterii.

Vorbeşti iar literele sunătoare plutesc ciorchine, mirifice candelabre suspendate, departe de *semnul de întrebare* al urechii. *Semnul de răspuns* lipseşte din sintaxă.

Cumpăna nopţii, momentul când mă pot răzgândi să mă-ntorc încă din drum, să ajung înapoi, în ziua de azi, momentul când, tot aşa, pot să mă las dus în ziua de mâine, cum am făcut şi ieri.

Veşnicia – ora exactă după ceasul care stă.

Ce gând trist mă caută şi pe mine: o viaţă am trăit pe malul acestui fluviu alături de voi şi n-am trecut încă pe malul celălalt dar, ştiu sigur, voi fi curând.

De la sfârşitul lumii a trecut o viaţă – viaţa mea.

Vorba, ca dublul realităţii, avea rostul ei până să apară lumea; acum se tot îngână una pe alta.

Mai trec prin centrul vechi, pe lângă Adormirea Maicii Domnului, pe sub clopotniţa unde timpul stă bine înfipt sub ácele ţepene ale orologiului. Când se întâmplă, îmi potrivesc ceasul după ora exactă a credinţei, aşa să-mi lungesc şi eu zilele.

Ce rege-s eu dacă soarele nu mă luminează doar pe mine, dacă stelele nopţii lucesc la fel şi pentru voi? Cum să cadă luna peste mişel şi cum să-i fie permis, ascuns în hlamida de împrumut a nopţii, să se simtă şi el rege.

Viciile – valuta cu care îmi plătesc zilele viitoare.

În tot vălmăşagul ăsta, lucrurile se vor aşeza mai bine prin plecarea ta din lume. De ce te încăpăţânezi să mai respiri, când ne poţi

face binele atât de uşor.

Aş aduna în casa mea mai degrabă suflete, nu lucruri. Nu suport să fiu stăpânit de duhul, de fantoma încă vie a gunoaielor de mâine.

Atâţia lângă mine jură pe bunii lor părinţi că au dreptate încât eu, bastardul, sigur greşesc şi când le repet spusele.

Gândesc la viitorul de peste ani, la viitorul de mâine, şi mă cutremur de parcă aş privi în prăpastie. Mă ia cu ameţeală fie şi numai să ştiu viitorul pe aproape.

Cine rezistă îndoielii? Ajunge un singur eretic şi sfântul cade din cer ca zmeul de hârtie când stă vântul, ca apostolii ce se coşcovesc în mânăstiri când îţi cobori privirea de pe ei.

Văd minunile medicinii de ieri şi pricep de ce-au murit cei dinainte; văd minunile medicinii de astăzi, aud de cele care se prefigurează pentru viitor, şi sunt sigur că nu vom scăpa nici noi.

Fanaticul şi celei mai simple idei îmi este infinit superior, mie, neîncrezătorului în sine. El caută încă punctul de sprijin să mişte Pământul, eu am deja pârghia îndoielii şi faţă de ţelul său.

Tot ce scriem se va făptui cum deja e împlinit în litera ivită pe hârtie cu adevărul, cu lumea ei în două dimensiuni abia de pipăit şi pentru un orb. Scrisul – cutia magică în care se cuibăreşte încifrat tot ce-a fost, tot ce poate fi, o continuă defilare a prezentului, a *prezentului de acum,* dacă mi se permite.

Personalitatea, acolo unde este, nu se încolonează. Forţa a o mie de inşi înseamnă puţin faţă de gândul meu, a rătăcitului ce vorbeşte singur. Nu vă speriaţi, afirm asta nu pentru că e adevărat, ci pentru că aşa aş vrea să fie.

Ruina – loc sacru de iniţiere în marea prorocire a sfârşitului care a început a se împlini de ieri.

Iubesc şi trădez doar o femeie să pot rămâne credincios cu patimă, până la viciu, tuturor celorlalte.

Îmi port pe faţă îndoielile adânci, iar astăzi cineva, văzându-mă atât de ferm în îndoiala mea, m-a şi apostrofat: *Cine te crezi?* Chiar aşa, cine mă cred? Să fiu al naibii dacă ştiu să-mi răspund!

Neîncetat, oamenii-s treji şi doar ici-colo câteva mii picotesc, prin rotaţie, tot după alt fus orar. Dar numai somn nu-i acela cu alte miliarde la căpătâi în stare de veghe, gata să te înşface.

Să fii privit drept în ochi fără a fi văzut – ce înjurătură mai gravă aştepţi?

Pentru părerea ta răspicată, spusă sincer, te-a felicitat prompt cu o răsunătoare pereche de palme, aplauze binemeritate la scenă deschisă.

Avem din părinţi vreun benghi, o aluniţă mai colorată, un neg ceva, ca o mică fisură ce se va lărgi în ani cât un cancer prezis, pe acolo să iasă cândva sufletul, pe uşa aceea să ne iasă duhul pentru a se întâlni cu părinţii ce şi-au lăsat semnul de recunoaştere în carnea noastră încă vie.

Trăiesc în exil, surghiunit în mine însumi ca într-o ţară de neaflat unde îmi iau viaţa de la capăt în fiecare dimineaţă. Îmi învăţ limba, obiceiurile, relieful, mă obişnuiesc cu clima, cu fauna, învăţ legile mereu în schimbare, şi e vremea să prind o meserie, să fiu şi eu util cuiva, să fiu util acelui ins din interiorul meu, celui care, în pielea lui, se simte ca într-un exil.

Am şi vise pentru care mă dispreţuiesc, dar nu mă pierd cu firea din pricina lor. Ruşinea din visul neştiut de alţii, o suportăm mai uşor?

Mărturisind cugeţi: de vreme ce-mi las la vedere mişelia, nu-s chiar de tot dispreţul. După mărturisire te ierţi şi tu cutezând apoi să

te duşmăneşti cu inima împăcată.

… şi specia asta urmând să dispară ins cu ins, este aiuritor să credem altfel, la ce vor mai dăinui capodoperele nemuritoare?

Viu în conturul său negru – aproapele cel urât de tine. Sângerând pe umbra lui ca un blestem, în palmă îţi cresc ciulinii neputinţei tale de creştin.

Sunt subjugat splendorii focului: şi-n faţa rugului unui eretic, frate cu mine, n-aş sări să-l scap, să nu tulbur fantastica vietate din jar şi pară.

Ura este, probabil, cel mai *palpabil* sentiment, cea mai reală stare psihică. Iubirea mai rabdă, mai oboseşte, se mai miră, pe când ura loveşte instantaneu: *mistuit de ură la prima vedere.*

Pare simplu când eşti liber: ai de ales între a fi sclavul dorinţei tale, sau al dorinţei altora, al duşmanilor tăi, de pildă.

Încovoiat sub mirarea lumii, rămâne fidel îndoielii incandescente şi fără să fi trecut prin boală? Numai el îşi ştie păcatele datorate sănătăţii sale îndărătnice.

Memoria timpului mă uită şi îşi bate joc de mine tot mai vizibil, până devin insuportabila deziluzie a celor ce mă iubesc.

S-a ridicat de la masă firesc, deloc spectaculos, iar ceilalţi n-aveau să afle vreodată că, din acea clipa, el era altul lăsându-şi pe scaun vechiul chip, vechiul fel de a fi, arătarea sa ca un cocon părăsit – el devenind cel adevărat, aşa cum fusese dintotdeauna fără să fie ştiut.

Într-o lume raţională şi credincioasă până-n temelii, cum ne credem, când disperarea mea sună la telefon după ajutor în miezul nopţii la Pompieri, la Salvare, la Poliţie, oriunde sun mă aştept să apară, urgent, Dumnezeu!

Nimerit naturii mele ar fi bordeiul, acest palat pe jumătate în pământ, pe jumătate la aer, cât infern sub mine, pe-atâta cer deasupra-mi.

Mă intrigă credinţa unora că ei pot ajunge orice-şi doresc în viaţă, de la medic şi pilot până la un virtuos al harpei – fiind gata să şi parieze. Vor ajunge ce vor; ce altceva să facă din viaţa lor, cum să scape de blestemul de a fi ei înşişi?

Stau cărţile în jurul meu ca bucatele risipite la un ospăţ de gurmand. Sunt şi eu invitat dar, modest, ciugulesc de ici, de colo, speriat de oglinda ce-mi arată conturul dornic să atingă perfecţiunea sferei ca un ideal posibil. Îmi păstrez totuşi o siluetă decentă pentru că am capacitatea extraordinară să uit mai mult decât citesc.

Tocmai îndoiala mea puternică îl convinge uşor. Mă irită cât de repede acceptă ca fapt cert chiar dubiul care, pe mine, mă cocoşează de ani.

În ochi avea o lacrimă sinceră, lacrima înţelegerii că nu-l cred.

Se apucă de treabă cu frenezia miresei hotărâte să nască prunci din dragoste din prima noapte. Până să se dezbrace, îşi suflecă mânecile scuipând în palme gata de trântă: *Hai!*

Mă ştiu veşnic şi perfect ca insul ajuns în rai, iar efemeritatea altora, a lumii întregi, nu mă atinge.

Morminte acoperite înşelător, memoriile continuă să cultive orgoliul de faraon înmormântat cu toţi cei dragi lui, cu sclavi şi vite, cu hrană, cu arme şi bijuterii. Tot memoriile au şi invitaţia de a jefui bine mirositoarele moaşte din vitrină pentru a se împlini astfel blestemul aşternut pe hârtie.

Subiectiv? Da, sunt *subiectiv,* ba şi nedrept, până la abuz şi-mi văd silnicia drept puterea secretă de a mă rupe de normalul ca medie pe cap de locuitor, de a mă rupe de bunul simţ rumegat de toţi laolaltă

şi scuipat apoi în praful drumului, *chewing gum* din care alţii au supt menta zilei.

Am şi eu slăbiciunea să palpez vina altora, exersând apoi cu încăpăţânare până ating excelenţa în toate acele vicii.

Cine mă laudă, nu mă cunoaşte; cine mă cunoaşte – sigur nu mă crede!

Îmi displace timpul ce-mi zideşte, cu răceală, biografia ca a unui zeu nefericit. Şi la mine, cel ales şi persecutat, descopăr câte ceva demn de spaimă, dar nimic de iubit; nici eu nu mă suport zi şi noapte cu faţa la nesfârşitul zid al plângerii.

Efortul să escaladez zidul interior mă întristează ca victoria pierdută; efortul să sar şanţul de afară spre ceilalţi mă duce la deznădejdea înfrângerii fără glorie.

Poleit în griurile neputinţei, pari *monumentul renunţării,* nu al abţinerii, nu al răbdării de ascet.

Graba umileşte şi, ca orice umilinţă, urâţeşte. Răbdarea şi umilinţa nu se învaţă în seminarii plăcute, nici pe burse de studiu. Cu ele câştigi lumea şi tot ele nu-ţi vor îngădui să te bucuri de profit.

Nici un autor n-a spus încă fraza esenţială în lipsa căreia să-mi sece respiraţia. Pierzător, o descopăr singur şi o scriu. Pe hârtie, edictul vital se strecoară ca un artefact umil de care-s pline toate cărţile de duzină.

Scriu despre mine cel neştiut, scriu despre prietenii mei, oameni neştiuţi şi ei. Şi fără să fiu om, şi fără să existe oamenii, eu tot despre ei aş scrie; i-aş visa anume să scriu despre ei. Să fi fost albină, vrabie, tot despre oameni aş fi scris, ca despre specia fantastică prin care aş vrea să trec în drumul către mine.

Amân să fac ordine cu mine însumi din regretul că n-am notiţe

din prima clipă trăită, să mă înţeleg din ziua naşterii, de unde am pierdut şirul.

Orice aberaţie s-ar spune despre mine mă voi strădui să nu-mi dezamăgesc denunţătorii, să ajung la înălţimea ei cu toată amabilitatea, pe loc.

Ai o scârbă înnăscută faţă de gândaci. Oriunde îi persecuţi zobindu-i cu picioarele şi, din scârba ta, ei trăiesc bine mersi. Ignoră-i şi vor dispărea otrăviţi de huzurul ce şi l-au dorit!

Noaptea vânezi amanta bună ca şampania. În restul zilei – păşeşti umil în urma femeii care ţi-i de trebuinţă ca apa.

Orice bolnav – un om de excepţie.

Îţi trăieşti clipa ca pe cea din urmă, cu îndemnul ăsta, ajungi la succese nesăbuite. Dau mâna cu tine şi presimt că ne vedem pentru ultima oară.

Ochiul Celuilalt mă caută şi mă stăpâneşte şi când nu-i nimeni de faţă.

Între alţii, mă cred singurul demn de respect; întors acasă, nu l-aş lua nici de slugă pe unul ca mine, după un asemenea gând nutrit prin cartier.

Primea condoleanţe în numele familiei şi, flatat, mulţumea ca şi cum colecţiona felicitări pentru un succes personal. Prin orgoliul înlăcrimat la vedere lăsa de înţeles că moartea prematură a rudei ar fi numai meritul său.

Înjurăturile, blestemele – par doar vorbe deşi sunt crime la fel de grave în proiecţie magică precum omorul real. Nu-mi place când, sub jarul furiei, se înjură şi se blestemă fără luare de seamă la magia din cuvânt. Treziţi din letargie, demonii ignoraţi ani la rând îşi vor

onora până la urmă datoria.

Vecinii – credincioşi ca muştele: pângăresc totul, pun jeg până şi pe sfânta nopţii tăcere şi, dacă-şi fac vreun Dumnezeu, tot o muscă îşi aleg!

Câtă vreme mai ai vie nerăbdarea de a afla ce îţi va aduce clipa următoare, nu mori în clipa asta.

Urâţenia aproapelui te întristează ca cenuşa: şi fierbinte fiind abia răscoace ouăle, brânzeşte laptele, dar nu reaprinde focul.

Parafrazând, aş zice că şi eu, ca tot românul: *Am îngheţat într-o veşnicie fără viitor.*

Termin de citit cartea, cartea neîmpăcării mele cu lumea, şi mişcarea ultimei file o face să-mi zboare din mâini ca un testament, libelulă amăgită de întârziata rază a soarelui deja asfinţit.

Doamne, cred că se întâmplă ceva cu tine; cred că te îndoieşti de creaţia ta; cred că îţi pierzi credinţa în om, cum un tată îşi pierde speranţa pusă în fiul său şi suferi, suferi şi tu.

Spiritul ca spinul de salcâm în carnea mea. Spiritul ca sământa de spin. Doare uşor cât îl scoţi, apoi nu mai doare deloc. Nu doare şi nu simţi nici spinul altuia.

Cu degetul umezit pe limbă răsfoiam albumul cu cei morţi demult, uitaţi în istorii nescrise. L-am închis şi, pe deget, simţeam în continuare adierea de vifor a pustietăţii de dincolo.

Sunt violent şi iresponsabil, dar până să omor cu strănutul unui gând rău şapte miliarde de muşte, mai am nevoie de antrenament.

Mă obsedează numele meu, al celorlalţi, până la uitare, până la neputinţa de a mi-l aminti deşi purtătorul lui e aici. Oare de ce? De mic, mi s-a dat un nume să ştie lumea că-s eu, anume eu, şi nu altul când voi

muri, că sunt acelaşi mereu, în fiecare zi a vieţii. Altfel – ce are în comun boţul de carne abia născut cu bătrânul stricat de vreme, ambii pitindu-se din totdeauna sub acelaşi nume?

A gândi liber cu voce tare, la urechea celorlalţi – teribilism asumat ca nebunia celui ce practică paraşutismul aruncând paraşuta înaintea lui.

Ce-ar fi zis Arhimede ca o mână nevăzută să-l fi tras din apă, să-l salveze de la înec? Destinul norocosului lucrează la vedere prin năpasta măruntă al cărei rost nu ni-i dat să-l ştim.

Adevărul are ceva neomenesc, depăşindu-ne capacitatea de a pricepe, de a admite evidenţa ce nu intră în sentiment: *Ce-am trăit nu e posibil!*

Ca propusă din vreme, întâmplarea se leagă bine şi curge peste tine cu întregul ei blestem. Te vei opune din răsputeri şi, în final, va ieşi cum vrei, dar, cu norocul tras de păr, strici tot farmecul nefastei capodopere ticluite rotund de providenţă.

Fericitul pare să fi vândut Naibii ceva, ceva de care vroia să scape şi pe gratis, şi târgul cu divinitatea beznei l-a ridicat, în levitaţie, la o palmă de firul ierbii.

Animalul din tine, specie neaflată încă, are şi el nevoie de mulţumirile-i de satir şi nu suportă refuzul doar în numele drepturilor celui care crezi că eşti, ale celui care aspiri să fii.

Revedea *Apocalipsa* ca pentru ultima dată înainte de a pleca la drum. Citea *Apocalipsa* ca pe ghidul excursiei de pe urmă, pline de capcane, gândite anume pentru temerari ca el, calea ce o va străbate curând şi vroia să ştie că nu se va rătăci, că nu va întârzia ocolind, că nu va pierde nimic din splendorile ei.

SĂRUTUL DIN PRAG

Trăiesc pe măsura trupului, a sufletului meu, în răspăr şi în divorţ cu măsura de bun simţ a altora. Protagoras, da, omul Protagoras este măsura tuturor lucrurilor, pe când eu, rămân să fiu doar măsura mea.

A trecut timp să înţeleg că n-am o misiune divină, spre mulţumirea binevoitorilor grăbiţi să mă înroleze în idealul lor mesianic.

Buzele tale, altar atâtor făgăduinţe, zăvor atâtor tăceri. Sigiliu al despărţirii, sărutul din prag.

Nu mă ştiu altfel decât altul, dar mă străduiesc să rămân în limitele mele: nu accelerez, ci frânez; nu zbor, ci fac efort să mă târăsc.

Sarcasmul meu dezastruos se hrăneşte din disperarea căreia îi supravieţuiesc, eroic ori mişeleşte, şi în zilele când nu merit.

Sufletul său, cuib de lilieci în iarnă.

Hazardul – femeia căreia nu-i place să aleagă liber, preferând comanda fermă. Ştiu de o vreme taina şi, sigur pe mine, ordon *cap* sau *pajură* şi cap sau pajură cade după comandă, pentru că întotdeauna femeia ascultă de cei norocoşi.

Măsura, am aflat, e taina vieţii lungi. Aş vorbi trei zile spre lauda ei. Atât că n-are gust şi nu satură – măsura. Abia excesul şi nesăbuinţa mai presară ceva sare şi piper pe ghiveciul ăsta anost.

Părea inofensiv cu totul. Cine să creadă că acel capăt de zâmbet, şnur întins, e chiar fitilul aprins al bombei purtate zi şi noapte la el, bunăvoinţa de nerefuzat care ne îngroapă pe toţi.

Nu-mi iubesc câinii, îi văd şi-n vis şi mă sperii de ei. Mi-i şi frică să scriu mai departe cât de puţin îmi plac, să nu citească vreunul.

Fii înţelegător, *toţi suntem paraziţii soarelui,* mi se spovedea căpuşa bine instalată sub piele.

Oare şi celelalte specii, înainte de a se stabili definitiv într-o formă răbdătoare, au făcut ocolul prin conştiinţa de sine, aşa cum se întâmplă cu noi, oamenii?

Mă compar cu ea, cu femeia, cum m-aş compara cu etalonul matern al normalului, cu matricea a tot ceea ce, omeneşte, este măsura întregului.

Să te răzbuni pe propria natură? Imposibil!

Iau asupra-mi grija ca mişelul să ţină întocmai cele zece porunci, măcar cât mă priveşte direct. Aşa-mi înţeleg eu credinţa, iubirea de aproapele.

Să existe undeva un monstru, oricât de fioros ar fi el, să nu fi fost înainte om, să nu ia curând chipul unui prieten?

Femeia din noapte, femeia din vis – umbra ce mă ţine în viaţă şi după apus.

Mereu îi iese ce-şi propune. Secretul? Căzut în dubiu, el dă cu banul! Apoi o ia pe calea revelată convins că Providenţa, supusă prin legământ, îşi va ţine vorba ca orice doamnă ce ţi-a promis un dans încă de când era domnişoară.

Dulce plăcere de stricat sastisit – tândălirea în bricolarea vreunui mărunţiş, picoteala în faţa televizorului, rătăcirea în astrologie, migălirea de rime ciudate sau cucerirea iubirii unei păsări.

Neputinţa incandescentă a cărnii din noi simte mâna Stăpânului, nevoia de neînvins.

Medicul priceput să vindece zei mă luminează: *Moartea ne face*

binele şi nu ştim; răpindu-ne dintre sănătoşi, ia din câmpul de extindere al bolii!

Iubirea la voi a venit după căsătorie? Orice-i posibil între un bărbat şi femeia lui, dar să iubeşti precum zici e ca şi cum ai arunca cu fazanul în săgeata ce zboară şi, culmea, o dobori la pământ!

Concretul – meteoritul incandescent ce ţi-a căzut în braţe, realitatea cu care nu ştii ce să faci de fierbinte ce-i.

Cu mai bine de jumătate din viaţa fiecăruia specia mea nu ştie ce să facă şi-l rătăceşte inutil de ici-colo, umplându-l de ruşine şi ridicol faţă de ceilalţi.

Sunt iepurele de serviciu în bătaia puştii vânătorului. Stau neclintit şi mă prinde viu; mişc – mor împuşcat. Asta mi-i slujba şi, cât trăiesc, din slujba asta îmi ţin familia.

Întâmplarea banală, întoarsă pe dos, va fi o poveste minunată, mai ales când sfârşeşte prost.

Fiule, cum nu adăugi lumânare la capătul rămas, aşa nu adaugi zile la mucul vieţii ce se stinge.

Gol în costumul de mire, goală în rochia de mireasă, aşa trăim neştiuţi sub cununiile nopţii.

Nu cred ca primii oameni să fi sperat în supravieţuirea noastră atâta amar de timp. Nici eu nu cred, la fel ca primitivul ce hăituia mamutul, nici eu nu cred că vom supravieţui, de-ar fi să spun asta şi peste cincizeci de mii de ani.

Toţi suferim? Da, chiar şi canaliile suferă, şi şarlatanii, la fel ca şi noi, cei buni. Nici unul nu-i mulţumit de viaţa lui, nici răul, nici cel ce face binele, iar buna-credinţă rămâne pleavă pe vânt.

Câte cuvinte îţi trebuie să spui un lucru nou, esenţial, aflat de

tine, de altul? Unul? E imposibil, toate – iarăşi nu! Decât să-l defineşti, să-l explici, mai simplu, îi dai un nume nou!

Nerăbdători, avem talentul de a ne rata moartea, grăbindu-ne-o printr-un scenariu de mântuială: Gata, am făcut-o şi pe asta, şi nici n-am stat prea mult la coadă, ca alţii.

Modul în care vom muri ne toarnă forma şi conţinutul clipei de acum şi ne oferă cauza dispariţiei chiar din ziua naşterii. Cine vrea să facă profeţii, are de profitat din căderea sa în viitor.

Cel supus cu forţa e fier incandescent: periculos şi pentru el, arde tot ce atinge.

Să nu-mi răzbun ziua de post de ieri ghiftuindu-mă azi, să nu-mi urăsc nici zilele de frupt; să împac flămândul cu sătulul, amândoi înlănţuiţi în mine – iată religia ce mi-aş dori-o.

Cimitirul, sub ploaie, a alunecat de pe deal în satul din vale. S-au desfăcut mormintele şi sicriele alunecă sanie pe drum, fiecare către poarta lui: *Hei, copii, care mai e pe-acasă?*

Zăresc expuse pe zidurile din oraş radiografiile unor *Feţi-Monstruoşi.* Prin prefabricatele de beton se filtrează igrasia septică a iubirii în păcat.

Ciudată ataşarea unora, cu patimă de părinte chiar, de obiecte vechi şi derizorii debitate cândva în serie mare pentru nevoi comune. O fi existând vreun virus al colecţiei şi ei nu pot trăi decât lângă odoarele lor, încât pielea, gata să plesnească, parcă li se extinde în marsupii largi să cuprindă adoratele galerii de gunoaie: lame de ras, cutii de chibrituri, etichete, ambalaje, tabachere, bricege. Tomberoanele – ce tezaur inestimabil pentru viitorul omenirii.

Mă fascinează analfabeţii, câţi au mai rămas: parcă au încă pe ei ceara originară de pe fructul oprit. Pare că n-au aflat acel lucru simplu, gustul abisului în care ne prăbuşim continuu.

Ce aştept eu cu înfrigurare vine încet, fie şi o catastrofă prorocită pentru ieri.

Atâta grabă pentru a deveni etern.

Cineva îmi vede iritarea la tentativa sa de flatare. Mă irită, da, neajunsul că nimeni nu mă scarpină pe cât mă mănâncă în părţile umbrite ce le ascund de lume.

Tonica mea încredere în pesimism atrage catastrofele care-mi confirmă zi de zi previziunea de succes. N-o să-mi las tehnica asta norocoasă tocmai acum când mi-a adus faima de piază rea.

Cei tineri au certitudini, bătrânii – bănuieli, îndoieli, mirări.

Între monştrii înrudiţi cu mine, spre care alerg fără să-i ajung, îi număr şi pe semenii teferi.

Eu, ruda lui Cain, îl mai visez pe Abel.

Cu talent de scamator, perorează o oră şi te convinge că faţa mănuşii e dosul. Nu-l contrazici, te supui şi, în stradă, te faci de râs cu mănuşile întoarse căci, între timp, ai uitat argumentul tău ridicol furat de la prestidigitator.

Nu-s atras de progres, ci de tensiune, de echilibrul precar al clipei, echilibrul ce-mi permite să mă depărtez de fiinţa mea fără să cad de pe sârma ce se clatină, se clatină până dispare de sub mine.

Moraliştii au rezerve faţă de avere, faţă de căile ce duc spre ea, încât ai crede că e o pacoste să fii bogat. Toţi dispreţuim banii, dar numai până să-i avem, căci ne resemnăm repede şi, buni la inimă cum suntem, nu-i lăsăm în drum, nu-i mai părăsim, ba le asigurăm un viitor prin copiii noştri şi după ce nu vom mai fi.

Cine, la tinereţe, în pragul legământului de fericire veşnică, n-ar

spune despre iubita sa: Iată femeia cu care şi peste cincizeci de ani aş vrea să mă trezesc în acelaşi pat, să-mi ceară să-i aduc bastonul, să poată face doi paşi până la baie, iată fericirea la care visez!

Nietzsche vorbeşte de răzbunarea sublimă ivită, zic eu, doar din iubire, nu din ură: *Te-aş vrea fericit, dragule, să văd ce vei visa fără mine!*

După cât de grăbiţi pleacă unii dintre noi, fără măcar să-şi ia rămas bun, ai crede că viaţa adevărată, spectacolul cel mare, e după cortină.

În sala de aşteptare din Gara de Nord – o femeie tânără. Privesc cu fereală apoi îmi reiau lectura. Simt o urmă de parfum şi ridic din nou ochii – femeia tocmai a plecat. Pe locul unde şezuse acum văd, ce iluzie optică, văd o perlă uitată pe care nimeni nu îndrăzneşte s-o privească de parcă acolo încă i se mai află scoica jefuită.

Cel lehămeţit de lectura *Patericului* va alege să citească viaţa demonilor, nu a anahoreţilor. Ai crede că şi plictiseala e canon de la Dumnezeu.

Iubirea mea – pâine flămândă, minunea căreia abia îi supravieţuiesc prin nopţile de post negru.

Mă tem de moarte, cum să nu mă tem. Dacă e şi ea provizorie?

Am zile, am nopţi când sunt în aflux, când marea din mine dă peste dig, risipindu-mi sângele pe dale. Urc în camera de la etaj şi, de sub cămaşa mea, răsare luna plină.

Arta cerşitului aduce, cu vremea, excelenţa intelectului. Arta asta cere caracter de stoic, multă fantezie, o lungă cercetare asupra ta însuţi, dincolo de aflarea acelor învăţături înalte ocolite de ţelurile academiei. Abia cerşetoria, ca idee articulată despre trecerea individului, despre rostul lui, îţi limpezeşte perspectiva de excepţie a

conştiinţei de sine într-un univers proiectat iniţial, de către Marele Arhitect, ca inutil nouă.

Simultan, pe cât trăim, tot pe atâta şi murim, parte din fiinţă intrând în umbra morţii cât noi mai suntem vii până ajungem în capcana mută cu totul. Şi dintr-o dată simţi, fără să mai poţi face vreo mişcare, că eşti înafara lumii, cu totul străin ei.

Muntele în zori… Şi muntele se mulţumeşte cu bucuria înţeleaptă a razei de soare care-i mângâie doar creştetul cărunt.

Ce voluptate în lentoare, în amânare! Te repezi somat parcă de acul secundarului să împlineşti acum, cu mâna ta, fapta începută cine ştie când, apoi refaci tărăgănatul proiect gândit alaltăieri şi, fără să-l termini, îl uiţi de tot până să afli de ce l-ai fi început.

Bob de grâu din bob de grâu, crescut din sudoarea timpului.

Vremea îşi face viermi în carne, şi pe lumină, şi pe beznă – tot viaţă, tot altă viaţă ivind.

Cumpătarea, Măsura, Prudenţa – nu, nu lungesc viaţa. O amână dincolo de amurg, peste zori – o amână doar.

Mi-i frică de boală oricât de uşoară ar fi ca şi cum aş fi părăsit, fără scăpare, pe o insulă pustie. Mi-i frică de boală ca de pustie.

Asurzită de ecoul golului, trufia plânge tot singurătatea celuilalt.

Bunul simţ are destule momente când cade singur într-un ridicol iremediabil ca să-l mai bruscăm şi când are dreptate.

Cum să-l interesezi, cu ce să-l şantajezi, pe cel care ştie că, murind, murind singur, nu-l mai întoarce nici o minune din nenorocire ori, cine ştie, din mântuire.

Mă întreabă cineva de ce, la vârsta asta, adică la şaptezeci de ani,

încă nu ştiu să merg pe bicicletă. I-am spus adevărul: de la şapte ani mă tot mir de cum roţile se învârt în acelaşi sens şi nu invers, cum credeam eu că trebuie. Şi acum, de m-aş urca pe bicicletă, ştiu că roţile de sub mine se vor învârti una împotriva celeilalte.

N-am dezgropat migdali, (pomii se dezgroapă de vii, da!); în livada mea cât palma n-am migdali, dar se spune că rădăcina le este de două, trei ori pe cât e coroana. Aş crede, mai degrabă, că migdalul îşi deschide coroana în pământ, cu frunze, cu păsări şi cuiburi – o taină cu sâmburi amari pentru cerul de sub picioarele mele.

Cum să plec când spectacolul abia a început?

Aruncată spre lume, privirea ta alungă nevăzutul. Şi te întrebi unde se duce el, unde se duce *nevăzutul* privirii tale?

Între oi să fie atâta adversitate şi mişelie câtă se vede între oameni, o bună parte din turmă, răpusă de silă, ar dezerta în cinstita haită de lupi.

Nu dispera, nu te bucura: ratarea întâlnirii, nici nu ştii, e doar amânarea unui refuz.

Abia după ce am văzut piramidele m-am convins că, da, e adevărat, vechiul Egipt fusese locuit de mumii.

Tatăl caută şi fiul pierde.

Suavă mumie, caligrama providenţială de pe zidul de senin cade în palma celui plecat peste destinul împietrit al piramidei din planul a trei puncte.

Suntem o lume de nebuni! Toţi?! Ce te mai întrebi; oricum, majoritatea celor sănătoşi nu mai contează.

Fără încă o şansă, fără o altă viaţă ca premiu, ca supliciu la cele pătimite deja, viermuiala de pe pământ îşi pierde sensul. Suportăm

adevărul? Nu!? Daţi-mi şi mie doza de amăgire, să mă liniştesc.

Bun sau nu, îngăduitor sau nu, nu te încrede în cel care eşti şi urmează-ţi bănuiala moderată faţă de tine. Îmbărbătează-l şi pe celălalt bănuindu-l cât pe tine. Până să înveţi tehnica asta, ia lecţii în particular: oprimă-te primul.

Între voluptate şi durere – o fină zonă gri, încât nu ştii unde stai cu un picior, unde stai cu celălalt. Victima cade în îndoială: să ţipe de spaimă ori să urle de bucurie, până să afle dacă pătimaşa îmbrăţişare e a amantului visat sau a ucigaşului ce, aşa, o izbăveşte.

Binele îl cunoşti uşor: nu ţine mult.

Pare inevitabil ca materia să prindă mucegaiul ăsta al conştiinţei de sine, dar existenţa mea, aşa cum e, o cred un accident care putea fi uşor de sărit. M-aş fi contemplat mai liniştit drept cristal inert atârnat sub tavanul unei peşteri.

Luptăm cu noi, în noi înşine, să ne omorâm instinctele, pornirile dintâi. Victoria va fi sărbătorită de armura fără trup, fără suflet, cutie de conserve din care peştele mort a plecat ca în ziua Învierii, strigoiul străin purtându-ne masca de lut.

Cu noaptea trăită, ceva din trupul nopţii, din umbra ei rămâne în suflet; cu ziua ce trece, strop din lumina sufletului trece în lumina zilei, în lumina lumii.

Viaţa nu-i în cel viu, ci în afara sa, în aerul tare din jur. Viaţa – duh respirat şi mult mai mult. Când altul moare, ne rămâne şi nouă câte ceva şi, însumate, toate redau nimicul cât suntem.

Mi-i greu să mă las ştiut prin figura ce-o văd în oglindă. Şi altuia, un asemenea chip i-ar da ghes să plece grabnic, fără regrete, fără pomenire.

Ieşise din boală nu slăbit, ci ca dintr-o reparaţie capitală. Pofta

de viaţă îi reînviase ca într-un prunc. Caroseria sa proaspăt vopsită dorea acum alt motor.

Şi astăzi, fără să mă înec, fără să plutesc, mă voi salva până la moartea mea bună. Asta mi-i viaţa, tortură continuă – nici nu ard, nici nu scap de foc. În veacuri trecute eu, ereticul, aveam rugul aprins pe gratis. Acum, în plină ordalie, îmi plătesc singur lemnul pentru rug; onest, îmi plătesc şi apa de înec.

Cu fruntea pe pragul păcatului pereche, visez de tine. Şoapta, uşă întredeschisă spre cuvânt, uită arsura buzei aprinse iar ochii mei ţi-au rătăcit lumina. Cu fruntea pe prag, visez de tine.

Balanţa se clatină de pe un taler pe altul nedumerită să-şi afle greutatea, valoarea, după cântarul altora.

Biblia nu-i chiar manualul din care să-nveţi drepturile omului, nici nu pare scrisă de o feministă. Mă şi aştept ca activiştii politicii corecte să o rescrie, s-o cenzureze!

Iubesc făptura ta frumoasă şi simplă, lemn de prag aprins din jarul goliciunii pereche. Atâta nesăbuinţă n-au nici fachirii.

Bine că s-a făcut ziuă; dacă mai dura noaptea, sedus de puterea beznei, treceam în tabăra cealaltă.

Iubiri venerabile: portrete regale de pe timbrul şters, în destrămare prinzând să semene unul cu altul încât doar lipiciul, lipiciul ţine încă cele două umbre aproape, mai ales pe vreme de secetă.

Blândă mamă, luna îşi uită sânul pe visele sugarilor.

Şi cristalul de stâncă e tăiat ca un aforism de două rânduri, dar înţelesul său e muntele ce-l ţine!

Mă atrage tot ce mi-i potrivnic rănindu-mă până la sânge, mă atrage tot ce-mi dă greţuri şi mă face să leşin. Abia starea de dezastru

iminent şi fără limite mă mai ţine încă în viaţă.

Existăm, concomitent, în lumi intangibile. Mă deosebesc, ca specie, de vecinul de bloc şi ne atingem pe o singură parte a realului: folosim aceeaşi scară să ajungem la etaje cereşti diferite.

Într-o lume a femeilor, în dulcele matriarhat ce nu pare să se mai întoarcă oricât aş aştepta, aş fi cu siguranţă supusul îmblânzit de focul din vatră, mai supus mie însumi decât îmi sunt acum, în această viaţă sălbăticită.

Şi Tertullian cerea femeii să se îngrijească mai puţin de frumuseţea ei, de podoabe, pentru a cultiva castitatea, iar dacă era urâtă, bănuia el, cu atât mai bine, nu vor fi ispite. Şi eu care credeam că focul, cu podoabe sau fără, nu ispiteşti iasca ce nu-i de ispitit.

Până să te întuneci irevocabil, ai clipa clarvăzătoare când prevezi cu seninătate sinistrul căzut din viitor. E raza profetică, implacabilă, în care nu te încrezi.

Şi eu, îmbarcat pe trufaşul pachebot, am pornit peste Ocean să caut aisbergul ce îi speria pe toţi. *Titanicul* şi-a împlinit destinul şi acum mă bat eroic să aduc acasă trofeul: gheţarul cel victorios.

Convingerile mele, raţionale şi ferme, n-au pic de superstiţie în ele. Când dau peste un popă şi-un cotoi negru ştiu sigur că, toţi trei, suntem pe calea întâmplării nefaste.

Violul – fapt groaznic căruia nici nu-i pot nimeri în cuvinte gravitatea. Dar crima evitată prin centura de castitate e o faptă salvatoare, e o binefacere creştinească la fel de oribilă.

Optimiştii ce mai cred că mergem înspre bine să se uite cum îmbătrânesc oamenii, cum îmbătrânesc ei înşişi, şi vor afla viitorul de neîntors al speciei în întregul ei, al istoriei ce va veni.

Să fii strivit între doi pereţi înaintând tot mai aproape de tine şi

care, la ivirea ta, nici n-ai fi bănuit să existe, aşa de departe îţi păreau limitele vieţii tale, iar acum – timpul e atât de strâmt.

Esenţa fatalismului meu: e firesc să aştept, să mă bizui pe minuni. Nefiresc e să se şi întâmple.

Într-o casă obişnuită de ţară, o fiinţă cum este pisica, într-o după-amiază caldă, pare un radiator de linişte şi veşnicie.

Nimic din imprevizibilul condiţiei mele nu-mi vine din prudenţă, din înţelepciune, din cumînţenie. Cum aş putea cheltui dobânda tezaurului pe care nu l-am avut nicicând?

Mă simt şi eu ca un gheţar de la Polul Nord care vrea să ajungă la verişorii săi de la Polul Sud, dar, în călătoria asta de plăcere, îi este frică să traverseze Ecuatorul.

Taina-i făcută pentru ochiul ce există.

Şi eu, un nepunctual, desigur, sunt eroul ratării prin ajungerea înainte de vreme la locul faptei. Este, poate, nerăbdarea ce ascunde nu împlinirea precoce, cât tentaţia eşecului subit.

Secole la rând a vorbi sau a scrie împotriva credinţei majorităţii era o blasfemie sinucigaşă. Acum mai scriem în răspăr tot pe atât de intimidaţi de curajul de a înfrunta credinţele celor puternici, gata să ne refuze zăhărelul pentru astăzi, mântuirea şi viaţa de apoi ca *în tradiţia de mâine,* în care, oricum, nu credem.

Îmi pipăi în oglindă ochii, nasul, urechile – toate modelându-mi fizionomia ştiută. Şi simt disperarea că nu-mi văd, tot în oglindă, ficatul, inima, plămânii – organe ce-mi dau grimasa de durere prin care mă recunoaşte lumea.

Şi peştii cei mari, până la urmă, mor înecaţi, mor de aceeaşi moarte bună.

Tot mai scumpă devine răcoarea de brad faţă de umezeala zidului de piatră durat pe bani grei.

Bolile noastre intră şi ele, în chip fatal, în biografia rudelor, a cunoscuţilor, a apropiaţilor.

Să te porţi în toate clipele ca şi cum duşmanul tău de moarte e lângă tine şi ţi-ar pândi mişcarea greşită, sau poate tot el ţi-ar şopti silaba din *Cabala* pe care o aştepţi, pentru a te înhăţa şi a te pierde. Cine să fie duşmanul cel rău când vrea să-ţi sugrume până şi ultimul suspin de linişte? Să fie fiinţa ce o simţeai ca dintotdeauna lângă tine, acea frumoasă doamnă, întrezărită de portughez şi care vizitează acasă violoncelistii? Să te sperie doamna în negru îndeajuns încât zădărnicia a tot ce-ai aflat să te ajungă ca seva de *curara?*

Spaima de moarte cultivată sub cupole aurite face din tine cadavrul viu peste care trec cântând *Oda bucuriei* cei aleşi, convinşi de menirea lor sacră că au venit pe lume înadins pentru a te învinge, aşa să-ţi facă ei binele. Ajută-i, fă-ţi această plăcere, lasă-te învins pentru sanctificarea lor!

Viaţa, oaza cea mică din pustiul fără capăt. Ia-ţi cortul şi pleacă, fă loc călătorilor care vin.

Ţânţarul îmi dă târcoale, mă caută, dar am pus ochii pe el. Cade, cine ştie cum, pe buza ceştii cu miere. Îl salvez din mlaştina dulce şi, când să zboare, îl execut. Mă mir de viclenia mea şi mă-ntreb de unde ştiu eu jocul ăsta de-a omul bun? Da, aşa te porţi ca fiinţă civilizată chiar şi faţă de un ocnaş: întâi îl tratezi de gripă, de ulcer, dacă-i bolnav, şi apoi – îl execuţi!

Cetatea asta asediată o dărâmă apărătorii ei din interior, că rămân fără glorie cuceritorii de la porţi.

Te ştiu, cititorule, eşti *spământean* ca mine!

Sunt dârz în slăbiciune, cum duritatea pietrei e şi codul ei moral.

Trufaşilor le-aş face un program săptămânal de vizitare a cimitirelor, a spitalelor.

Întrebat cum ar trăi de s-ar naşte din nou, zice că şi-ar relua viaţa, zi de zi, cu toate răutăţile suferite de el, repetându-le şi pe cele impuse de el altora. Probabil se crede în câştig şi nu se vede altfel decât trăind ce-a trăit şi deja i-a ieşit prost.

Vezi ce plăpândă este orice mlădiţă, de om, de plantă, ce firavă e icra lăsată în râu, ce gingaş e oul de pasăre şi ai crede că nu vor prinde şi a doua zi în viaţă fiind. Şi cum lumea se umple cu veşnicia vie a unui salcâm, a unui cuib de grauri, şi ochiul de om care să le vâneze splendoarea. Tocmai ostilitatea de la individ către individ, de la o specie la alta le dă puterea să se ţină pe picioare şi mâine. Gândesc eu asta, fir de păpădie lăsat sub mânia vântului.

Omida din faţa mea ce încă roade frunza şi curând va fi fluture pare neam cu avioanele ce-şi devorează pista, aeroportul, turnul de control, devorează totul numai să poată decola – omida…

Să-mi iubesc aproapele cât mă iubesc pe mine – grele zile ar avea acela, grele nopţi.

Tot oraşul e-n vacanţă, a migrat la munte, a migrat pe plajă, la mare, rămase goale sunt crengile toate, nici cine să clocească prin cuiburi nu are.

Se ridică în aer cu aripi adăugate şi vrea să fie în zborul său mai repede decât păsările, în apă mai abil decât peştii iar pe pământ, primul în toate dintre vieţuitoare. Ce fel de fiinţă o fi aceasta de nu-şi găseşte rostul şi locul nicăieri şi în nimic?

Viitorul – oaspetele ce nu mă va găsi acasă, eu, cel grăbit să trec orizontul fără călăuză.

Opera prin care nu m-aş ruşina să ne cunoască alte civilizaţii –

Bach. Dar, pentru inşii mai solzoşi pe suflet, până şi numele lui sună ca o dezamăgire.

Locuinţa la bloc nu-i adresă, nu-i domiciliu, e diagnosticul fără doctor, fără tratament.

Pe orice tip echilibrat îl suspectez de fals, pe când nestăpânitul, apucatul precum semenul din oglindă, îmi pare, pe termen scurt, o certitudine.

Rişti ca adevărul spuselor tale să cadă întreg la tine, cât să pari nedrept şi egoist? Împarte-ţi adevărul cu duşmanul, dăruindu-i şi lui, cu merit şi cinste, peste jumătate.

Suntem tentaţi să ne măsurăm cu cei de dinaintea noastră şi ne socotim învingători în faţa celor morţi şi ei nu ne contestă, nu se supără. De ce nu ne măsurăm şi cu cei care vor veni, cu viitorul în faţa căruia suntem deja morţi?

Încerc să găsesc echivalentul ezitării mele la vitele unei turme: au şi ele mişcări întâmplătoare, omeneşti aproape, acele mişcări ce par să nu le ducă nicăieri, deşi nu vor evita nicicum abatorul.

Omul cu nume greşit… Ştiu viaţa acestui personaj în cel mai mic amănunt, e doar romanul pe care încă nu l-am scris.

Te privesc şi înţeleg: câtă vreme suntem îmbrăcaţi cu veşmintele lumii nu vom fi sinceri nici faţă de noi, în noi înşine.

Rămasă cu sufletul înţelenit în nori, mă priveşti ca picată din cerul deşertului. Tu nu ştii pe ce lume mă aflu!

Spiritu-mi este în chip; sufletul – în asemănarea cu ai mei.

Mă feresc să am de stăpân simţurile. Împreună, pe rând, ele mă înşeală mieros urzind să trăiesc încă o zi peste dorinţa trupului meu.

Literatura, scrisul – altceva decât viaţa anostă trasată în termenii birocraţiei: e diferenţa de gust dintre turma de viţei alergând pe păşune şi fleica la grătar. Vânăm cu admiraţie viul şi ne hrănim cu carne moartă.

Soldat înfrânt într-o oaste a victoriei, mă dezrobesc de trufaşa onoare militară păstrându-mi întreagă, în umilinţă, răbdătoarea demnitate de învins acasă la el.

Oamenii de talent află repede drumul scurt spre scopul deja atins de alţii; geniul se naşte cu idealul său, construindu-şi de unul singur drumul care, odată pavat, devine promenada tuturor.

Ştia ca din instinct: promisiunile pentru viitor zidesc între ei intimitatea trainică de acum.

Întreb des, cu insistenţă de ora exactă de parcă ştiu că, odată şi-odată, mă va ajunge în sfârşit ora ce va rămâne fixă pentru mine, fără a se mai schimba cândva, oricât m-aş roti cu tot cu Pământ în jurul Soarelui.

Poate vei accepta moartea, într-un târziu, şi din scârbă pentru veşnicie, din silă pentru zei. O vei accepta pentru a pleca din tine însuţi, aşa cum ai vrea să pleci din casa dărâmată peste tine.

Sălbăticita mea iubire de-acasă – trăiesc lângă tine ca vegetarian şi te visez ca un carnivor.

Ştiu femei complexe, labirintice, conduse de un cod propriu, de nepătruns înţelegerii mele nici după un veac de îngenuncheri lângă poala lor. Dar cu tine-i simplu: nu te-am înţeles din prima clipă.

Stăm pe mormântul primului om care, cu preţul vieţii sale, a descoperit de unul singur moartea, iar toţi care se nasc îi veghează fără să ştie, mormântul.

Sub blănuri de pălămidă şi grâne, dealurile cu cocoaşele coapte

de soare, tăiate de râuri, binecuvântează cu duh domestic şi ne împarte frăţeşte pâinea dospită în casă.

Orice plecare e un adio şi nici nu ştii cine va reveni în pielea asta. Fii bănuitoare, nu te-ncrede străinului de mâine întors sub numele meu.

Sunt şi eu abia un ciob de lume, din lumea asta mare, dar fără ciobul care sunt lumea n-ar fi întreagă, ci tot un hârb ar rămâne, un hârb care niciodată nu s-ar umple.

A fi sincer fără a fi grotesc şi vulgar? Echilibru stăpânit, pentru un sezon, doar de orhidee.

Muzica – un bun nepământean de care mă pot bucura fără limite, fără primejdii, ca de viciul lui Dumnezeu.

Bucătarul şef şi-a luat un ajutor şi-l învaţă cu sârg meseria. Tranşat ca la carte pe butucul din cuhnie, împănat cu mirodenii, copt în cuptor la foc mic, ucenicul bine rumenit e servit apoi pe tavă oaspeţilor gurmanzi între trufandale şi vinuri rare. Iată stilul şcolii din care, în ceartă cu dascălii mei, abia m-am salvat.

Lumea de azi – infern al toleranţei de neadmis pentru inchizitorul ce m-ar fi torturat fericit că mă salvează de mine însumi. Cum să îngădui în preajma ta ereticii care nu-şi ard torţionarii pe rug în *Săptămâna patimilor?*

Ascult melodia lumii şi, ca printr-un suicid imperfect, sar din veac în veac, din duh în duh.

Surâsul – hohotul de plâns al celui ce încă îşi simte suferinţa naşterii dintâi.

Aş vrea să trăiesc până voi înţelege două fiinţe pe care mi le simt aproape ca pe rude din acelaşi sânge cu mine: muzica şi focul.

Sub cireada de bivoli râvnind păşunile raiului, sufletu-mi aşteaptă izbăvirea din abatorul ceresc.

Aflu femeia îmblânzită prin iubire domestică, împlinită în destinul vreunui bărbat, femeia ce ia conturul apei revărsate în vasul gol, ea devenind plinul lui şi, din clipita aceea, calea lor comună prinde alt ecou, alt sens. Şi aflu bărbatul, vas gol, ce încă aşteaptă râul să urce spre el.

Apa mi-i trista mamă de aproape, ce nu-şi poate aduna făptura risipită pe pământ, suflarea din trupul ce nu se poate sălta înapoi peste buza ulciorului.

Sunt senzaţii care au amarul pelinului şi tonifică. Obişnuieşte-te cu norocul de a simţi răul cât eşti viu.

Iubesc femeia ce mă duşmăneşte de bine, ca mama de dincolo de lume.

Sunt de o vreme într-un veşnic război civil cu mine însumi. Nu ştiu în faţa cui, dar pierd bătălie după bătălie, în final cred că voi dezerta şi eu la inamic iar aceasta va fi victoria mea ascunsă. La urma urmei şi prizonierul e un musafir, un musafir pe care ţi l-ai adus cu forţa în casă şi îl obligi să suporte legile ospeţiei tale!

Sunt filosofi care îţi arată cum totul se petrece simultan iar întreaga istorie ne e contemporană. Îmi convine teza, regret că n-o ştie şi Shakespeare, să aibă răbdare să mă nasc şi eu.

Sub şoapta de flaut a vântului uşor, norii albi devin femei plutitoare, nenăscute fecioare de ceaţă, în vreme ce eu căpiez cu ochii la ele, zmeu de hârtie priponit de pământ.

Sunt sincer: masca cu care umblu în permanenţă la mine îmi seamănă perfect.

Am senzaţia că nu dorm singur. Fiinţa cu suflet incert de femeie

veghează lângă mine, să vânture înspăimântată întunericul ba cu aripa, ba cu unghia despicată. Nu dorm singur.

Sunt sentimente care, păstrându-le sub tăcere, ele îşi vor înzeci tăria, vor fi mai reale decât dacă ţi le-ai mărturisi chiar. Altfel cum să te iei, tu, în zbor după îngeri, prin toate coclaurile.

Gândul spumegă peste jarul cărnii – ce metaforă demonică pentru creierul maimuţei topite în noi.

Cedezi – câştigi. E o rânduială feminină de a pierde, de a te diminua în confruntarea cu ceilalţi încât premiul cel mare, ştiut numai de tine, îl vei câştiga ajunând în singurătatea chiliei tale.

Toate zilele şi nopţile mele fug înspre Tine.

Şi pârâiaşul cel efemer fără destinaţie pe secetă, când plouă – sigur are un sens.

Vişinii, amăgiţi de făgăduiala lui octombrie, au înflorit a doua oară şi, de subţire mireasmă, duhul meu e gata să-şi dea trupul.

Până la nopţile despărţirii, iubito, între noi nu se află nimic consistent şi palpabil, mai nimic decât timpul. Nici o pală de vânt, nici un nor străveziu, măcar cât cearşaful dintre noi şi lume – nimic, mai nimic decât timpul.

Este o oră scurtă a nopţii când Stăpânul a toate şi dintotdeauna, doborât de mistuitoarea sa singurătate, se pogoară deodată în toţi armăsarii pentru iepele astea frumoase ce-mi jefuiesc, în dorul pedepsei, albastrul pajiştilor.

Huşii, oraşul prelins din ciorchinii urcaţi pe dealuri unde, în apropierea cimitirului catolic, viile lucrate la timp rămân credincioase lângă morţii lor.

Uşa, fidelă amantă cu sufletul pe jumătate afară, pe jumătate-n

casă; cu faţa spre tine, cu faţa spre lume – pe cât de târfă, pe-atât de castă.

Trupul meu – cutie de vioară din care instrumentul nu va fi scos niciodată viu.

Am pierdut vlaga de pădure tânără ce se-aprinde rug pătimaş din fulgerul ploii revărsate.

Îşi trece fiinţa prin mine ca o părintească ispăşire de păcat. Vinovat de singurătate, calendarul zilelor mele îşi alege monotonele virtuţi ale iernii: alb, rece, distant.

Aşteptându-mă din anotimp în anotimp, tu, iubito, prinzi gustul gutuii ajunse în martie. Aroma fumului putred de întuneric s-a rafinat în alcoolul ce conservă cu o subtilă chimie: uşor veştedă, deloc stricată.

Cine va învia primul, să vină acasă şi, în aşteptarea celuilalt, să aprindă focul peste cenuşa caldă din vatră, să fiarbă cafeaua. Prin aburii amari, ne-om povesti vise, ne-om pune la cale viaţa de apoi, plecând iarăşi, fiecare în veşnicia lui.

Traversez grădina pe întuneric de stele şi trandafirii nimeriţi în mâna mea au petalele atât de fragile, de subţiri, de firave, încât, sigur, sunt galbeni. Senzaţia, ajutată şi de alte simţuri, mă poate înşela ziua. Noaptea, însă, culoarea galbenă îmi rămâne pată în retină, ecran de proiecţie pentru restul lumii.

Sub norii din tavan, icoana casei, slăbită din cui, gata să cadă cu tot raiul peste el, în somn.

Nu te grăbi pe cale, nu zăbovi. La steaua ta, doar tu vei ajunge.

Aproape soare, aproape umbră, cafenea în poarta Mării Egee, în Halicarnas, aproape zi, aproape noapte, ceşcuţa ciobită cu zaţul rămas, aproape vis, scaunul şchiop pe podeaua putredă, aproape viaţă, mai aproape…

După ultima frunză căzută, cireşul s-a uscat. N-a înviat nici în primăvară, dar toată iarna l-am ştiut viu, vorbindu-i la prezent, când în preajmă îi era doar amintirea. Şi acum visez la rubinele din coroana sa, la fantoma ce înfrunzea albastru în gerul de sub geam.

MIRAREA DE MINE

Dacă lumea s-ar mântui şi, ridicându-se din morminte, ar învia, m-aş încrâncena să rămân singurul mort din cimitir. E felul meu de a ieşi în evidenţă, de a pleca din specia căreia îi aparţin doar cât ies în stradă.

Şi eu sunt cu ochii ţintă pe un drapel, interesat să văd în care parte flutură, cum bate vântul. Sunt interesat anume s-o iau în partea cealaltă.

Răsfoiesc treaz istoria, derulez iarăşi faptele să prind clipa când anume a intervenit, providenţial, mâna lui Dumnezeu. Dar văd mai degrabă zilele când şi-a luat mâna de pe noi.

Am conştiinţa curată: mă culc devreme şi, cât e noaptea de lungă, am insomnii liniştite şi profund paşnice, nu mai grave decât ale pruncului ce se uită în visele mamei aţipite lângă el.

Boala, o scuză pentru a muri, nicidecum cauza.

Zici că, fără rechinii care-l hăcuiesc, bancul de peşti nici n-ar exista. Zici că răutatea ce ne omoară nu există nici ea în lume şi nici n-ai crede că abia duşmănia este adierea ce ne mai oxigenează aerul putred în cavernele plămânului bolnav. Zi – că eu te cred!

Ortopezii i-au explicat, limpede, ologului ce simplu şi firesc este mersul biped – un sistem de pârghii aflat în echilibru. Iată şi motivul dintâi pentru care nu va mai păşi tot restul zilelor.

De mori putrezind într-o bătrâneţe senilă, ce batjocură, se zice că ai noroc de-*o moarte bună*.

Dumnezeul păsărilor îl înghite pe cel al omizilor şi-i sfâşiat de Dumnezeul vulpilor ce va fi şi el vânat de Dumnezeul cel adevărat, al oamenilor. Suntem soldaţi într-un perpetuu război divin.

Ca serafim cu sufletul lipit de aripi, de-ar trece o zi fără să zbor, m-aş trezi om. Dar numai pentru atât, nu-mi las mirarea de mine, podoabă săracă, nedemnă de nici un sfânt.

Într-o viaţă suficient de lungă aş învăţa multe din limbile lumii încât, la bătrâneţe, aş reuşi să-mi spun rugăciunea: *Doamne, vreau să mor!* – în câteva zeci de graiuri, să fiu sigur că voi fi înţeles.

La prăpăstioşi ca mine, *efectul placebo* e invers. Orice apropiere de vreun medicament mă va îmbolnăvi sigur de boala de care mă tem.

Mă ridic de la masa de prânz cu o senzaţie densă de sătul, de sătul cu gura plină – senzaţie de mort în viaţă.

Trăiesc şi eu provizoriu între două respiraţii – trăiesc cu amânări între *recent* şi *curând*.

Puţinele lucruri împlinite de mine, s-au împlinit omeneşte, sub sila timpului şi tot în întârziere. Ca nemuritor, aş fi mai încet decât un munte.

Te flatează, te flatează şi când îţi merge prost, te flatează pe gratis, dintr-o curtoazie de anticameră, ca şi cum ai fi prim ministru. E felul lui de a te îndatora, de a-ţi împinge parcă bani cu împrumut fără să-i ceri încât, când vei fi în starea de a-i da şi tu ceva, să crezi că, de fapt, îi înapoiezi datoria veche, acea linguşire care, pe moment, te-a iritat cât să faci din ea câteva rânduri furioase.

Păcatul ni-l iartă laşitatea şi egoismul celorlalţi, dar ne sufocă

propriul sentiment de monedă falsă. Doar inamicii drepţi ne vor preţui pentru ceea ce promitem şi n-avem curajul să fim.

Ce relaţii de perspectivă, ce îndemnuri speri de la generosul cu cavoul deja făcut? Îl aşteaptă taxiul cu motorul pornit iar el, amabil, se oferă să te ia şi pe tine, că tot îi este în cale.

Am dimineţi când mă trezesc în spate cu lupii visaţi şi haita continuă să mă sfârtece şi pe lumină, ca pe o pradă de zi. Până-n seară se vor afla înhămaţi între hulube trăgând idealul străin şi lor, din hamul căruia tocmai m-au eliberat.

M-am născut nedumerit, trăiesc mirându-mă şi mor în stupoare.

Ca orice inconştient, nu-şi pierdea niciodată cumpătul, el rămânând busola pentru ceilalţi descumpăniţi, busola care, fără greş, arată oricând nordul în toate direcţiile.

Urmăresc în extaz cum, din mărul pe jumătate putred, viermele se retrage în partea cea bună cu orgoliul că el, bătut de soartă să se târască, are dreptul la tot ce-i mai frumos în livada mea.

Îmi duc cu silă cocoaşa singurătăţii. Mă mir că o ascund ca pe o vină când, cu siguranţă, ruşinea asta e singura mea cărare spre realitate, spre voi.

Ipocrit, îmi găsesc vină şi cer iertare fiecărui om, fiecărei fiinţe. Cu sinceritate neagră, ştiu că nu-s lăsat să greşesc în dărnicia mea fabuloasă, pe cât aş putea, pe cât mă străduiesc.

De-ar fi să-mi gândesc, să-mi modelez singur masca văzută de alţii după cum mă ştiu eu, n-aş avea acest chip insipid la vedere şi pocitania din mine s-ar impune prin arătarea ei unică. Nicio aparenţă n-ar rămâne cum este. Ochii n-ar mai nimeri aceeaşi rază, buzele ar zâmbi pieziş, mâinile s-ar termina cu gheare în degete, iar pielea ar erupe în cratere. Abia aşa schilodit aş semăna şi eu cu ceilalţi,

deformaţi, urâţi – demonii care îşi pun în vitrină personalitatea.

Nu toţi murim şi teama mi-i că-s păcălit şi n-am cum să ştiu. Ba, cred, numai eu mor iar ceilalţi rămân vii, căci ce sunt toţi aceşti copii iviţi decât aceeaşi oameni care au mai fost şi nu mai mor în veci. Abia aşteaptă să plec, să trăiască ei aşa cum vor, pe vrerea lor.

Viu şi adevărat deodată, despre aceeaşi stare am gânduri opuse, eu, veşnic în mirare de mine.

Cancerul ne deşiră încet, fibră cu fibră, ne topeşte, ne omoară. Dar boala asta macină şi legătura cu ceilalţi, şubredă oricum. Cancerul nu risipeşte doar individul, ci curăţa şi locul de iarba vieţii pentru o bună bucată de vreme.

Paradoxul meu: uimirea că întâmplarea trece pe acolo unde mă temeam că nu mă va găsi.

Neaşteptata clipă cade-n lume ca un nou născut.

Statistica are o scăpare. N-am găsit nicăieri afirmaţia tranşantă, dovedită cu cifre, că toţi oamenii mor sută la sută, bucată cu bucată. Aşadar, pentru mine moartea nu-i o axiomă.

N-aş vrea să scriu o fabulă cu plante, dar mă-ntreb de cum oare din flori de otravă pentru vrăjitoare, albinele, cu aceleaşi descântece murmurate, ştiu să facă miere.

Secundarul nu mai bate, nici acul care măsoară orele, zilele, anii; nu bate ceasul, dar încă aud clopotul sunând trecerea de veac, trecerea din mileniu în mileniu ca măsură a Cosmosului.

Altul, asemănător ţie, pitit în dosul hârtiei, te scrie, te citeşte, tu fiind abia schelă peste proiectul lui. Depinzi de capriciile sale, de leprozeria sa de amintiri.

Sunt câteva boli covârşitor de ruşinoase, sunt altele ce te

gârbovesc cu blazonul lor de bronz încrustat pe omoplaţi. Sănătoşii trec cu invidie pe lângă înnobilaţii în timpul ciumei ce-şi poartă rangul pe faţă – faima de martiri ai oricărui destin.

Musca verde, energică şi grasă cât un graur în octombrie, angajata firmei de pompe funebre, zoreşte în preajma mea. Bâzâie acum nedumerită că mă vede încă viu: să plece, să mai aştepte, cum să facă să nu bată de două ori drumul.

Ne înmulţim atât de repede încât, în ciuda evidenţei celor zise de cineva prin ziare, ai putea jura că nimeni nu mai moare.

Bătrâneţea mea anunţată în megafoanele de pe maidanul oraşului – uitat aeroport cu avioanele rămase la sol şi pe vreme bună.

Îmi iubesc moliile din sânge; eu ştiu că voi dispărea ca mâine, dar ele încă mă cred nemuritor.

Cu voinţă extremă împlineşti minunea sortită ţie la naştere, în credinţa că din acea clipă vei fi altul.

La ultimul popas înţelegi: uluitoarea schimbare ce ne-ar fi uimit e chiar moartea ta.

Nebunia – haină de mire bătrân ce-ţi vine bine pe sub piele.

Ce sistem osos, ce structură de muşchi ar ţine înţelesul unui surâs cu toată greutatea lui? Cu surâsul ei imponderabil şi prima ta tristeţe ţi-ar rupe şira spinării.

De căţărat, mă caţăr şi singur pe Everest; am nevoie de şerpaş să-mi arate cum, pe unde să cobor.

Aproape că nu-i nevoie de efort să-ţi împlineşti dorinţa de a fi dezamăgit de tot ce vezi în jurul tău, dezamăgit de prieteni. Ajunge numai să ţii ochii deschişi.

Puterea de a medita asupra ta însuţi, cu calm şi măsură ca şi cum Dumnezeu ţi-ar pune mâna lui caldă pe creştet, meditaţia tihnită care te face strălucitor pe dinăuntru luminându-ţi apoi vecinătatea, puterea aceea te va inunda doar când, senin, treci de spaima singurătăţii tale.

Sufletul anonim, vagabond din viaţă în viaţă, furişat din trup în trup, din bărbat în femeie, din specie în specie şi uitat, în final, ca un gunoi cu duh sub hârburi oarecare, ţărâna asta a cunoscut pentru un timp pâinea şi vinul de împărtăşanie.

Să-ţi treci impasul, întreabă-te: păpădia cum ar scăpa din durerea asta, cum ar uita de durerea de dinţi?

O compătimeam omeneşte în durerea sa dusă într-o singurătate amarnică. Ea, lucidă ca un bărbat, mă suspecta de linguşire interesată şi mă dispreţuia cu sinceritate.

Tot ce-i frumos e un pericol, pericolul pe care l-aş înfrunta zi de zi, noapte de noapte.

O fi alt animal, un vierme ceva, să-şi dispreţuiască propria fiinţă cum face omul? Numai şi atât îmi confirmă că, şi eu, şi viermele, avem un tată pământean, nu unul divin.

Nectarul negru din grădinile iadului bezmeticind cu insomnii bietele albine, creştine de zi…

Cum ne ferim simţirea de ceilalţi şi de noi înşine, cu câtă grijă… Am o îndoială cât un spin, atât cât să nu trec de ceea ce ştiu, de ceea ce simt că sunt.

Am învăţat să scriu, să citesc şi, din primii ani, mi-am zis că, până la terminarea şcolii, voi citi cărţile toate câte sunt, apoi voi scrie şi eu. O lume întreagă m-a sabotat prăbuşind biblioteci peste mine, încât şi acum încă citesc.

Nu-mi place *vorba dulce,* briliantele pilde de elocvenţă. Toate te îmbrâncesc împotriva adevărului tău îmbrăcat în haine de stradă.

Cât de transparent şi fără consistenţă e absolutul în experienţa, în trăirea celui de lângă mine. Cât de banal trec misterele lumii prin vecinul meu, cel lăsat în voia realităţii şi atât. În faţa lui, mă întreb: *Eu, eu cine sunt, ce caut eu în lumea asta?*

Scriu şi respir înafara timpului, îmi permit să-l ignor convins că nimeni nu-mi numără clipa, că nu voi fi pus la plată pentru ziua pierdută, pentru nopţile când nu mă vede nici oglinda.

Crescut la câmpie, sunt şi eu o iarbă topită de ceaţă, de ploaie, şi hrănită cu clorofila ivită din razele lunii, soarele sub care visez.

Astăzi are explicaţia în faptele de *mâine*, numai să ai răbdarea să ajungi să le trăieşti.

Treaz, privesc zorii: planurile mele croite din osteneala nopţii nu bat cu cele de zi.

Ai momente când eşti trist sau tânjeşti după ceva ce n-ai văzut, ce nu ştii sigur să existe şi, totuşi, l-ai vrea ca şi cum ar fi ultima gură de oxigen, ultimul lucru care ţi-ar mai putea da zile.

Să fac pentru altul ce-ar trebui să fac, oricum, şi în numele meu, i-aş lua scump. Cum n-am bani, şomez şi pentru mine.

Alături de răufăcător, cel ce judecă ştie că se condamnă şi pe sine. De aici îndurarea, înţelegerea şi complicitatea cu vrăjmaşul din noi, oricât ne-ar duşmăni.

Nu-ţi lăuda sănătatea, o sperii!

Tot ce altul, supus lăcomiei sale, adună pe dinafară, cu aceeaşi lăcomie înţeleptul clădeşte pe dinăuntrul său.

Lasă şi sămânţa răului să încolţească, altfel nici binele nu are spor, şi binele se usucă.

Aventurile mărunte ale omului de rând: sărăcia, boala, moartea.

Am o memorie slabă şi zilnic trebuie să-mi repet ce-am trăit cu o zi în urmă, să-mi repet numele, ce-am făcut, pe cine iubesc, care-mi sunt prietenii şi, în fiecare zi, îmi amintesc tot alţi prieteni, alte iubiri, alte fapte ca din altă viaţă.

Am fost sfătuit, de vreau un suflet credincios, să-mi iau alături câinele, nu un om. Am ales totuşi, ca prieten, un semen de-al meu: nici pe mine nu mă rabdă inima să dezamăgesc, să mint un câine!

Mirarea de sine, revenire a propriei fiinţe din abisul inform. Din acea mlaştină zbori cu hatârul tău, ca bobocul rebel de raţă sălbatică clocit în cuibar de găină.

Am ochii tăi în suflet şi visez cu ei deschişi.

Sufletul – entitatea care-şi face de cap şi fără să existe.

Paranoia comună, pornită să ordoneze lumea ca pe un spital de campanie, îmi inundă pieptul. Cum să-mi vindec ftizia ce-mi dă culoare, simţire, buzelor?

Dilemele mele de cristal: îmi văd prin ele toată neputinţa…

Stai departe – vezi adânc.

Aud cuvântul *fericire* şi sunt nefericit; aud, în vacarmul meu interior, de cuvântul linişte şi, cu siguranţă, trăiesc în nelinişte. Iată esenţa verbală a fiinţei mele risipite prin tot vocabularul.

Ce să-i adaugi, cum să-mpodobeşti curcubeul…

Am privit în faţă câteva maimuţe şi m-am convins: poate că nu ne tragem din aceste mamifere zise *primate,* dar, sigur, multe maimuţe de astăzi au înaintaşii între noi, oamenii.

Nu mă regăsesc în nimic din jur, în nimic din ce-am făcut cu mintea, cu mâinile. Dar tristeţea îmi vine din alt izvor: până şi faptele mele îmi fug din casă şi nu mă recunosc de părinte.

De ce n-aş fi şi eu un lăcomos cu spirit, un avar subţire adunând stive de tablouri, de statui, de minunăţii rare? Mi se face şi frică de mine însumi când îmi închipui ce hidos trebuie să fie stârpitura cocoţată pe desăvârşite opere de artă.

Să creezi *Inutilul* fără de care nu poţi trăi, adică să faci artă, şi pentru asta să-ţi porţi suferinţa grea şi după moarte, cum alţii n-au simţit în toată viaţa lor, sentiment ce te ridică de pe scaun într-o levitaţie de extraterestru în delir.

Dispreţul – decapitare sublimată în moft din lipsa puterii de a o pune în operă.

Acum îmi trăiesc amintirile ce vor veni. Fără mâine n-aş mai avea nici azi.

Mă uit de dimineaţă la mine şi-s atât de mirat de starea de om de parcă până mai ieri am fost vreo neştiută vrabie abia zărită pe ramul de arţar.

Mirarea din zori că mă trezesc iarăşi teafăr mi-a mai trecut. Dar, după câte un vis năstruşnic, ajung în ziuă cu nădejdea că astăzi cu siguranţă voi simţi explodând sub umeri buba neagră sau, poate, mugurul de aripă ce mă va scoate, în sfârşit, din rând cu lumea.

Umilinţa căzută din afară mă dizolvă, dispreţul explodat din interior mă spulberă.

Încerc să învăţ smerenia faţă de mine. Nu-i nevoie să mă supun

altuia, ajunge să ştiu de frica umilinţei mele, de ochiul Stăpânului din oglindă.

Însănătoşirea mi-a venit dureros şi violent, cu iuţeala cuţitului retras din rană. Doare şi tăietura când scoţi lama, ca şi aceea care pătrunde. Nu voi supravieţui vindecării şi, pentru convalescenţă, păşesc în altă viaţă.

După cum curg faptele, mă aflu sub vraja unui magician ce-şi înşiră trucurile fără să priceapă nimic din tot ce face, fără nici o răspundere pentru catastrofele ivite din mânecile sale, de sub pulpana hainei. Trec din mirare în mirare şi nu zăresc nicăieri pălăria de unde scoate cei doi iepuri sălbăticiţi după care tot alerg: împăcarea cu lumea, împăcarea cu mine.

Supărat pe viaţa mea şi-a altora, m-am hotărât să n-am ca sărbătoare nici ziua mea din urmă. Cu încrâncenare, o voi şterge din memorie, o voi şterge din semnele de pe pereţi.

Peste moşia mea, soarele apune în fiecare zi câte puţin, până nu va mai răsări deloc, ca într-o lungă noapte polară.

Înjurăturile-mi răsar pe limbă precum bălăriile perene şi găsesc îngrăşământ bun în furiile mele de nelecuit. Nu le plivesc, le las în sălbăticie, din rădăcina lor rodind tonicul parfum originar.

Rezistând otrăvii sale, scepticul ieşit în lume e ca înghiţitorul de săbii: moare zilnic în spectacol de circ la matineu, iar seara face şi un bis la cererea oficialilor, invitaţii din primele rânduri.

Ce-o fi simţit în tristeţea singurătăţii sale descoperitorul dintâi al cuvântului moarte?

Porţi toată viaţa capriciul tău ca urgenţă a lumii, ca nevoie imperativă a clipei. A fost, a trecut şi apoi – deşertul infinit pentru ce-a mai rămas.

De oriunde i-ar pica lumina zilei, cel sincer cu sine n-are umbră. Soarele e înăuntrul său.

Să ai succes, să fii pe culmea gloriei, adică să te cunoască cei de care tu nici n-ai aflat că există, iar bucuria lor firavă să depindă de tine, de toanele tale – chiar e un blestem.

În mine doarme ființa mea din săptămânile ce vin: n-o sâcâi cu prorocirea-mi sinistră că şi noaptea ei, cum să n-o ştiu, se va sfârşi într-o lungă duminică.

Pentru apropiata mântuire sunt somat cu blândeţe, în numele sfintelor rânduieli, să nu dau curs poftelor rele de pe vârful limbii, din buricele degetelor. Prea bine! Atunci să-mi las propriile dorinţe şi să împlinesc stricatele pofte ale altuia, să ajut la nenorocirea străinului! Aşa ar fi mai creştineşte?

La mirarea ta zăludă, am ca răspuns o vorbă aiurită, nu adevărul. Mi-i bine şi fără să ajung profunzimi ce nu-s de nasul meu. Realitatea durerii dispare şi cu soluţia mea aşa falsă cum e, o mică ciudăţenie ca lumea să funcţioneze, totuşi, şi-n împărăţia asta.

Cunoşti într-o clipă pe cel de care n-ai vrea să te mai desparţi. L-ai face atunci, pe loc, frate siamez desprins din ființa ta abia la capătul vieţii.

Generozitatea haină a victorioşilor din preajmă e miere otrăvită şi nu mă mai întrebaţi de ce, la prima ocazie, îi părăsesc în fugă şi din tot sufletul.

Uimirea din amurgul prelung, lenevos, când te surprinde capodopera finală a strădaniei de o viaţă: apusul de soare răstignit peste casa ta.

Ducem vina dorinţelor noastre şi-n vis, mai mult ca în realitate. Să interogăm răufăcătorul şi asupra fantasmelor sale pentru a-l pedepsi lăsându-l treaz pe viaţă, interzicându-i visul.

Descopăr oameni de caracter mai degrabă între perdanţi, nu între câştigători. De cum rabdă oare învingătorii să ştie că onoarea se aliază, adesea, cu învinşii? Suferă, suferă şi ei, dar rabdă.

Nu-mi las povara nici în somn: mă ţine drept şi-mi fortifică şira spinării ca fierul beton în ciment. Povara – esenţa mea de salahor al conştiinţei în tainică mirare.

Prânzul copios, revărsat cu bunătăţile grele peste centura plesnită, mă toropeşte în desfătare, mă mistuie cu voluptate, îmbucătură cu îmbucătură, pe mine mă mistuie hrana vie ce abia am înghiţit-o.

Când îmi va răposa trupul, sufletul încă viu îl voi dona vreunui muribund pentru transplant. De nu va fi chip, îmi voi lăsa sufletul facultăţii de teologie, ucenicii credinţei să-l disece, să exerseze pe el îndoiala de sine, mirarea de ei, cugetând pe seama ezitării mele din pricina căreia, nu-i aşa, am şi murit fără vreo speranţă de înviere.

Cetatea aceasta, cu oaspeţii săi miluiţi cu daruri regeşti, mi s-a mărturisit ca prinţesa din vis: *Mă las cucerită doar de inamicii care mă iubesc!* Ce să-şi dorească altceva? Pentru cine să reziste în virtutea sa, pentru cine să-şi păstreze darurile?

Am aflat prea târziu secretul: abia ce nu reuşesc să mănânc, mă salvează de la moarte.

Îi simt prezenţa. Până şi tăcerea lui îndelung rafinată, înaltă şi autoritară, speculează subtil densitatea liniştii de amurg imperial în favoarea sa.

Nu simt disperarea cum aş crede că simt alţii, cum spun alţii că simt, nu-s disperat de nimic până la capăt, până la uitarea de mine. Nici un cataclism nu-i la temperatura temerii mele şi acesta-i secretul că îmi ratez cu obstinaţie aşteptările catastrofice, de altfel atât de îndreptăţite.

Indiferent de biografie, îi ştiu capătul oricărui străin chiar de şi-ar ascunde boala. Ştiu şi sfârşitul meu şi tot nu încetez să mă mir de la o zi la alta, ca şi cum în fiecare zi sfârşitul ar fi altul, ca şi cum mirarea de mine m-ar salva, până la urmă.

Mă cred superior celorlalţi tocmai prin ceea ce alţii nu ştiu despre mine. Au de ce să mă dispreţuiască ignorându-mă ca pe un vanitos de duzină.

Îi văd ieşind din boală trişti, abătuţi, ca şi cum odată cu diagnosticul pierd şi rangul nobiliar ce le dădea atâtea privilegii faţă de muritori ca noi, le dădea distincţie – lor şi familiei ce-i îngrijea.

Altfel decât în Sparta, văd azi o grijă cu ciudate nuanţe de invidie, pentru estropiaţi şi schilavi, ca profeţie a altui tip de sublim al speciei mele, de parcă ei ar fi idealul lumii viitoare, cei nebetegiţi încă urmând să-şi plătească vina de fiinţe normale, asigurându-le celorlalţi îndestularea, perpetuarea. Fără sarcasm, fără batjocură, ne îngrijim de pociţi ca şi cum, de mâine, toţi vom fi victime mutilate ale destinului lăsat din părinţii care ne-au greşit.

În nopţile mele albe fac exerciţii de luciditate s-ajung să mă cufund în insomnia râului ce nu-şi împiedică peştii de sub pietre să viseze oceanul.

Ne iubim ca şinele căii ferate: nici ele nu pot exista despărţite, iar din fireasca lor împreunare se nasc catastrofe.

Vom admite oare că nu ne păstram sănătatea, echilibrul, calmul, decât pe seama altora pe care îi îmbolnăvim, că ne păstrăm teferi pe cât îi scoatem din ţâţâni, pe cât îi nenorocim pe cei dragi nouă, pe cei apropiaţi?

Smerit în ungherul tău de rugăciune, crezi că *Biblia* te învaţă, la palma primită, să-ntorci şi celălalt obraz. În fapt, spiritul ei subteran cere să-ţi tragi singur a doua palmă, să-l scuteşti pe nemernic de efort,

de păcat, de blestem. Bucură-ţi semenul fără ura căruia nu te-ai şti împlinit îndestul.

Coşmarul din crucea nopţii mă trezeşte în sudoarea invidiei pentru cel ce are deja răspunsul; ziua – tot respectul pentru cel care îl caută încă.

Sunt zile care n-au titlu; sunt zile care n-au nici un sens, sunt zile fără trup. Sunt zile în care nu exişti şi totuşi traversezi acel versant. Sunt zile în care te afli fără alibi şi nu poţi spune unde ai fost, pe când restul lumii trăia neştiind de tine.

Te crezi o fiinţă cumpănită când, iată, natura avansează doar prin extreme, prin abateri, normalul fiind o medie nesigură ţinută printr-un grav zbucium în alt punct al Haosului. Şi eu sunt, ca medie, un cumpănit, cumpăna dintre doi nebuni.

Ziua de ieri nu doar pare un ziar vechi, ci chiar e un ziar murdar, un deşeu. Şi în foile imunde îmi văd o parte din viaţă aruncată la gunoi sub formă de fapte trăite numai cu o zi, două, în urmă, fapte trecute în şiruri de cuvinte, scrise şi puse într-o ordine care ar încerca să-mi modeleze după acelaşi tipar şi ziua de mâine, alt gunoi ce înmugureşte la un pas de mine.

Sunt prea trândav să fiu altul decât mi-i datul să fiu, altul decât acesta ce sunt. De ce s-ar hărnici mohorul să ajungă grâu, când nu-l trezeşte coşmarul pâinii arse în cuptor?

Cuibul îşi clocește pasărea împreună cu cerul în care va zbura alături de răpitoarea ei.

De atâta aşteptare bolnavă mi se rarefiază oasele, osteoporoza răzuindu-mi calciul de pe pereţii zilei.

În zilele mele trist-înnourate, soarele mohorât, ca un zeu uitat, apune fără să răsară.

Răbdând suficient de mult, aş învăţa să-mi limitez dorinţele şi nevoile până într-atât încât aş trăi cu tot mai puţini oameni în jurul meu, mai puţini cu două, trei miliarde, mai puţini cu patru, cinci miliarde. Ce mai, îmi ajung şi cei din oraşul meu, vreo sută de mii, şi nici dintre aceştia – toţi.

Pacostea din preajmă te atrage cu vrajă şerpească. Orb din naştere să fii, urmându-ţi destinul nimereşti hăul şi fără călăuză.

Eu nu ştiu în ce zi e azi, dacă-i vineri sau e joi, dacă e 7 sau 8 septembrie şi tot aşa, dar mă irită la culme ca nici omul de lângă mine să nu ştie, să-mi spună şi mie. Şi-i chiar o obrăznicie, el să nu ştie şi să mă întrebe pe mine în ce zi suntem!

Ce pavăză extraordinară este, cum altfel, simţul ridicolului, gardianul acesta de salon care te veghează sever cu gheara înfiptă clipă de clipă în gâtul tău sângerând de atâtea încercări de a-i evita colierul fără preţ.

Stimulează-ţi norocul şi bate-te pentru afacerea ta în locul şi la timpul potrivit. Eşti pe iaht şi, dacă n-ai cui vinde marfa, colacii de salvare, găureşte vasul. Cât te scufunzi, ia preţul maxim de la înecaţii care vor vedea în tine Salvatorul providenţial. Fii tare, vinde până şi colacul tău. Sfârşitul e acelaşi, dar nu te lăsa la fund până nu le iei şi ultimul bănuţ.

Fac eforturi nelalocul lor, nefireşti, să mă păstrez în rând cu lumea şi semenii nu-mi ştiu străduinţa şi n-o vor afla. Chiar şi cu un efort mai mic, în limita firescului, aş fi, cum am mai spus, cal, pasăre, un microb oarecare – şi atât.

Rătăcitul trece pe lângă moartea aţipită în cale şi, neştiind-o, o trezeşte s-o-ntrebe pe unde-i cărarea. Iar moartea, amabilă, îi arată scurtătura pe care, semn de încredere, merge şi ea.

Caut în râu pietre cu fizionomii ştiute de acasă. Le citesc pe faţă asprimea destinului împietrit, oroarea de a redeveni om după chipul

meu, groaza de a le fi urmaş. La noi în familie şi pietrele au spaime.

Să fi fost şi eu vreun sfânt, după cum şi merit, m-aş fi rugat zi şi noapte pentru o minune mare: făceam ca toţi diavolii să treacă la altă credinţă decât a mea.

Aşteptarea şi pânda în nerăbdare, în friguri – culorile blazonului meu străpuns de rugina îndoielii.

Molia, cu mirosul ei fin, îmi dă lecţii de fler: *Urmează-ţi nasul, ce-i place lui, place sigur şi sufletului tău!*

Ochiul – mirare ce nu se stinge pe vânt, ce nu se stinge pe ploaie. Ochiul tău – candela care mă luminează şi-n vis.

Pierdut în mijlocul mării în furtună, mă înecam într-o clipă. Deodată mi s-a întins din cer o mână, mâna ce m-a trezit pe plaja unde adormisem.

Cu anii devii greu aripii, în piept adâncindu-ţi-se cripta. Cum să zbori cu atâta pământ în plămâni?

Pe huma trupului meu aş scrie *Cartea mirării de mine,* Cartea ce se mistuie în rugăciune precum îmbucătura de prescură muiată în vin, ca gândul fulgerat în lemnul tăcerii, ca lumina ce se topeşte în carnea pruncului. Scriu pentru tine Cartea – cuminecătură de toate zilele câte îţi mai rămân.

Din armată mi-am educat îndemânarea asta de-a-ndoaselea, invidiată de toţi campionii simulării. Ochesc atent, nu respir, îmi controlez bătaia inimii, apăs trăgaciul uşor şi nu ratez niciodată: sigur pe mine, lovesc alături de ţintă din prima lovitură.

Tot ce-i mai de preţ sub pleoapa nopţii se petrece în bezna privirii interioare. Restul trupului – suport pentru ochii uimiţi de cum încă nu plutesc singuri.

Din nume se naşte şi sufletul omului. Strigă-l pe numele lui şi-ţi va deschide casa şi-n miez de noapte, strigă-l pe nume doar în gând şi va veni. Sufletul nu se evaporă, nu se îngroapă, ci trece cu nume cu tot în copii.

Spiritul – flacăra care-mi devorează carnea.

În naufragiu, toţi s-au agăţat de colacii de salvare. Mie mi-a rămas să mă arunc în apă cu ancora, obiect de încredere pe o mare turbată. Asta-i tot o glumă, o glumă mai ciudată, în stilul meu dar, iată, nu râde nimeni nici acum.

FOAME DE ÎNGER

Proprietarul unui ideal se bate de parcă ar merita ucişi toţi cei scăpaţi de sub drapelul său. Cel împlinit în ideal mi-i antipatic şi de-ar fi ca mulţumirea lui să-mi lungească mie zilele. Aşa să fie, nu m-aş simţi deloc mai bine.

Degeaba te doare când uiţi unde te doare; tu uiţi durerea, durerea nu te uită.

Apostol al bunei credinţe de-ai fi, alungat pe nedrept din rai, o clipă măcar şi tot eşti ispitit să reînvii într-un înger împieliţat.

Să lăsăm din fiecare generaţie câte un nemuritor, măcar unul, un fel de monument al decrepitudinii, ca martor al nevolniciei fiecăruia, pentru a-i învăţa pe urmaşi resemnarea, pentru a-i învăţa umilinţa în faţa propriei lor naturi. Care senil dintre noi se oferă voluntar?

Generaţia nouă – carne proaspătă în măcelăriile lumii…

Perfidă legea gravitaţiei! Tot ce facem, aşezăm instinctiv cu partea grea jos. Dacă n-o facem noi, şi fără vrerea noastră, tot aşa va fi.

Desenăm şi, iarăşi, aşezăm greul la bază, culorile închise, de asemenea, iar în sculptură e la fel. Oare nu aşa şi visăm, oare nu aşa gândim, sub presiunea gravitaţiei?

Când cineva are vreo bubă mai rară ajunge o tragedie pentru familie şi-i vedeta târgului. Când şapte miliarde suferim de acelaşi buboi, mortal sigur, catastrofa asta ne agasează prin banalitate.

Norii au coborât însetaţi după sarea din ocean, cât sărutul cel lung să ia gust de ceaţă.

Şi, încet-încet, lumea se mută, om cu om, lucru cu lucru, din ziua de ieri în cea de azi. În faţa mea răsare viitorul nou-nouţ – briliantul, nepreţuitul gunoi de mâine.

A devenit sfânt? Nu-s convins că în acel suflet divinitatea, în toată înflorirea ei, şi-a dus gândul, proiectul, până la capăt.

De-am cunoaşte cu adevărat o singură taină măcar, una din tot universul, în clipa aceea am sucomba striviţi de povara imposibil de imaginat, dar s-o mai şi târâm după noi.

Cum coboară somnul în animalul viu? Cum reînvie apoi, ca după baie, în moartea curgătoare? Grecul are dreptate: nu te poţi scufunda în aceeaşi viaţă de două ori.

În fiecare din noi, cineva schingiuieşte materia, pedepsindu-i vanitatea de a se gândi la ea.

Sunt pata de ceaţă gri într-un ocean de beznă intensă.

Uitasem să întorc ceasul, să-l fi potrivit la ora exactă, dar ácele lui măsurau mai departe un timp neconectat convenţiei lumii, un timp doar al lor.

Mă copleşeşte irepresibila impresie că alunecăm spre rău, că ne ducem de gârlă. Asta în ciuda propăşirii unora, a înmulţirii maşinilor, a

cârpelor, peste spornica rodire a nimicului ce ne îngroapă zi de zi. Să fie iluzie, să fie un gând? Parcă n-aş crede. Să fie doar pizma că eu, ca individ, merg înspre un infern sigur în vreme ce restul lumii, mereu întinerite, este în marş spre paradisul veşnic, gustat încă de aici, de pe pământ?

Să mori şi să vezi cum mori din zi în zi – minimă reparaţie pentru scăparea de a nu fi asistat, fie şi pierdut în mulţime, la propria naştere, la oftatul lumii când te-a zărit prima dată.

Cum putea oare să arate un câmp de bătălie la final, când biruitorii plecau sub scut, lăsând în urmă lanul de cadavre – recoltă ruinată din lipsă de culegători? Ce se întâmpla acolo noaptea, ce se întâmpla în ziua următoare? Oare când plecau morţii acasă, trăgând după ei targa ruşinii de a fi rătăciţi printre puţinii răpuşi din armata victorioasă?

Şi-a aflat în sine duşmanul de care ar fi vrut să scape de la naştere, dar ştie ce păcat e să-l omoare odată cu el, ce crimă ar fi să-l lase viu, nevătămat.

Un timp ştiam în ce zi din lună suntem, în ce an, ştiam până şi în ce zi din săptămână. Acum ştiu că mă aflu în zilele *Facerii* încă şi aştept să vină prima zi de Duminică.

Pentru că amân fapta, ştiu foarte bine ce voi face mâine, poimâine. Nu ştiu nimic despre ce voi face azi, în clipa următoare.

Au trecut anii şi, pe câmpiile mele, numai florile pe care le-am cules nu s-au uscat iar aroma lor încă mă mai îmbată.

Mai sunt în picioare pădurile de demult păstrând în ramuri zdrenţele colorate ale goliciunii noastre dintâi.

N-aş fi putut trăi fără să ştiu că există Everestul, culmea cea rece şi unde, am aflat deja, eu nu voi ajunge. Dar, simt, piscul cel de gheaţă e tot mai aproape de mine.

Sare-n ochi sărăcia în umor a textelor sfinte deşi, simt, nu-s lipsite cu totul de spirit, de fantezii stranii. Cred că primul hohot dezlănţuit după o glumă bună ar face să crape bolta şi celei mai solide catedrale, risipind stoluri de îngeri. Am aflat şi de acei rabini cu umor, dar, cu spiritul lor grav, nu râd nici ei pentru că, altfel, din toate credinţele s-ar alege un *talmud-balmud.*

Bunurile acestui pământ, câte-am adunat, le-am stivuit sub piele şi le port la mine ca averea nomadului din stepă, în orice clipă gata de plecare. Dinafară dobândesc liniştea să risipesc.

Buricul pământului? O fi avut şi pământul o mamă de care era legat? Apoi sigur că buricul meu încă n-a fost tăiat de acea mamă rămasă mai departe legată de buricul din care se trage şi ea.

Ideea de vultur: mai degrabă piere, se prăbuşeşte, decât să se întoarcă la cuib fără *ideea de pradă.*

Leacul e pentru boală; rugăciunea, pentru convalescent.

M-am străduit din tinereţe şi tot ce-am câştigat, toată munca mea am sacrificat-o să-mi ajung idealul. Am băgat toţi banii mei în ideal şi am reuşit: sunt sărac!

Plutesc pe o veche corabie şi iarăşi strig: *Pământ!* Strig cu mirare ca şi cum, până azi, aş fi navigat pe Lună, pe nori, şi nu pe ţărână.

Doborât sub samarul binelui, cine are astăzi motivul şi ocazia să facă Răul şi, totuşi, nu-l face este sfântul sufocat de căinţa că n-a rămas om.

Să-ţi aduci fără sfială pe altarul jertfei bobul de grâu cu aceeaşi veneraţie ca şi cum ar fi o cireadă de vite; sufletul tău credincios va pune diferenţa.

La poale, sub munte, cât a ajuns toporul, pădurea-i tăiată. În soarele din asfinţit, brazii rămaşi spre culme se usucă sub spaima de moarte. În acelaşi peisaj, o pasăre buimacă îşi rătăceşte poteca săgetând fără ţintă muntele, mormântul nostru la vedere.

Ca peste noapte, pe locul gol ieri, azi văd un castan imens, gata să dea în floare. Întreb de minunea asta un grădinar bătrân: Am pus în acelaşi cuib sacul întreg cu castane şi, în bună înţelegere, au renunţat dintr-o sămânţă să iasă tot alt copac şi, din fiecare, a crescut alt ram pe acelaşi trunchi, până s-a făcut copacul ce-l vezi.

Legată de plozii grei, spălând în ploaie pelinci după pelinci, mama-legumă uită de taina ce-a adus-o până aici şi se visa pasăre. Sămânţa de dovleac răsare verde din pământ, două palme vii gata să-şi înalţe fii ce vor zbura în stele.

Să vreau să aflu sfinţi în lumea vegetală, cu siguranţă, aceştia ar fi dintre copaci. Şi raiul să mi-l închipui tot o livadă cu sfinţi ajunşi pe rod în orice anotimp?

Bătrâneţea şi infernul sunt înşelătoare: ne trezesc gândul păcătos că noi, anume noi, le vom evita pe când toţi ceilalţi, toţi vor cădea în capcana lor.

Spiritul maestrului răposat – senzaţia de greaţă plutind peste discipolii salvaţi de la banchetul de adio.

Vocea din Cer îmi şopti peste creştetul plecat sub icoane: *Crezi că te ungi cu mir şi miroşi a sfânt?* Încă mă ung cu uleiul cel sfânt dar, de atunci, gata, nu mai miros. Minunea s-a înfiinţat: pe fruntea mea, mirul arhiereului picură precum apa de ploaie.

Se purta de parcă Cel'lalt, duşmanul de Tat'su, Supraveghetorul, ar fi fost în camera de alături şi l-ar fi zărit în orice clipă.

Paradisul din care nu poţi fugi oricând ai dori – infern decorat festiv ca un carnaval pentru donaţii de binefacere.

Sămânţa pierdută a taţilor ucişi până a se-mplini în rost rodeşte nefiinţa de coşmar, viaţă care n-a fost.

Tu, putere necunoscută în mine ivită, ce îmi mişti mâinile, privirea, simţurile, care faci să-mi bată inima în ritmul tău şi îmi pui imagini în ochi, cuvinte în gură şi îmi aşterni gândurile în cuvinte, tu ajută-mă să fiu eu, eu să fiu cel care merge, vede, aude, vorbeşte. Fă-o spre gloria ta, în vreme ce mă risipesc precum polenul în vânt cât merg, cât vorbesc. Şi dacă-s demn de credinţa ta, pune-mi simţirea în suflet şi sufletu-n simţire. Acesta mi-i îndemnul către tine şi, acum, risipeşte-mă!

Zidar? Nu, nici zidar nu voi fi sub nepriceperea meşterului care mă pune noaptea să clădesc cărămizi, iar ziua mă plăteşte să dărâm zidăria.

E ca giuvaierul înainte de ştanţare: nu-şi ştie puritatea, greutatea, el nu-şi cunoaşte preţul. Abia ajuns în vitrina de la stradă, marcat de ochii lacomi, abia atunci *metalul comun* capătă valoare în aur.

Moarte – cuvânt greu de rostit. Ocolim şi vorbim despre trecere în nefiinţă, răposaţi, stingere, dispariţie, pierdere. Cineva râde de pudoarea noastră răsfăţată şi-i vorbeşte pe şleau, angajând veşnicia în numele meu.

Am şi eu o dorinţă, cum să n-am, dar duc cu mine şi spaima lucidă că s-ar putea împlini.

Oare cât ne doare că prietenia, până şi iubirea noastră, primejduieşte pe cel apropiat, tocmai pe cel care ar trebui să-l ferim de riscul duioasei dezamăgiri faţă de semenul lui?

Simt revolta anonimă, revolta venită ca din aer împotriva perfecţionismului meu, revolta minutarului disperat de punctualitatea mea în răspăr cu firea.

Charisma – gravă prezumţie de vinovăţie. Fie şi divină, *charisma* îmi pare escrocherie pură, îngroşându-mi oroarea când se crede şi infailibilă.

Beatificarea Maicăi Tereza, un timp contemporană şi cu mine, contemporană şi cu veşnicia, îmi dă de gândit. Aşadar, viaţa ta în serviciul calicilor Lui te face sfânt. Şi eu, cu sila mea de a servi cu umilinţă altora, silă îndelung exersată pe calicul ce sunt.

Se sparge cerul peste noi şi lumina grea, arzătoare cade peste noi cu înţelegerea instantanee a fiinţei noastre, explozie sub care nu rămâne umbră în jur. În tristeţea acestei înţelegeri se topeşte, se dizolvă şi ultimul om care, de la începutul lumii, moare puţin câte puţin în fiecare din noi, nu mult – doar atât pe cât înţelegem.

Număr bănuţii ca zgârcitul speriat de cămătarul pungaş iar bancnotele mari le iau cu furca. Tot ca zgârcitul am ajuns să ascult secundarul mai supus decât privesc calendarul din perete.

În infernul cu mireni prea bine adaptaţi, cu masterate reuşite şi cu impozite plătite la zi, mă simt atât de smintit prin câmpii pustiei de parcă ar fi intrat un înger în mine şi îşi face de cap.

Suferă cu martori. Nu-i farsor şi nu mă păcăleşte. El chiar suferă, rănile lui picurând sânge curat, dar numai compătimirea din ochii mei îi dă măsura suferinţei pentru care, altfel, nefericiţii ca el nu simt nimic, nu-şi află rostul.

Contrazicerea, ca negare a afirmaţiei fulgurante, îmi dă acest statut de ins nesigur pe sine. O să-mi schimb părerea, logica, adevărul chiar, nu şi judecata contradictorie asupra lumii, uluitor de aberante şi ea la tot pasul.

M-am ivit la sfârşit de război, pe foamete, şi de atunci sunt un cetăţean fidel tranziţiei din criză în criză. Mă zbat după puteri să nu-mi fie bine, căci viaţa aceea cu siguranţă n-ar mai fi viaţa mea.

Pentru că n-am nebunia vreunei superstiţii străvechi, nu mă caut la vraci când mă îngenunchează boala. Tot dintr-o superstiţie, dar la modă, mă duc să mă vrăjească medicul meu.

De-o viaţă alături cu prietenii de neiertat, cum nici ei nu iartă!

Mă apuc de un lucru în silă gândind încă la proiectul abia lăsat; reiau apoi cu râvnă ce-am gândit şi-l tot dreg – acum alergând cu mintea, aiurit cum sunt, la ce n-am terminat.

Acuzăm prefăcătoria, până şi cea practicată în favoarea noastră. Cum să-i judecăm? Hoţul din faţa mea se preface a fi cinstit iar eu să-l condamn? Ce-i de ales? Să se lase împins de pornirea sa şi să mă tâlhărească de cum mă zăreşte? Aşa-i mai bine? Alături, hrăpăreţul se preface din răsputeri să pară generos limitându-şi lăcomia cât îi sunt în preajmă. De ce să-l descurajez?

Cărând după ea traistele împărţite egal în spate, în faţă, bătrâna cât o jumară urcă cu greu în autobuzul plin. După ce scapă de grija să nu cadă de pe scară, îndemnată să se aşeze în scaun, se miră oftând: *Vai, păcatele mele, am ajuns până la vârsta asta şi acuma să mor?!*

Acelaşi neîncrezător în mântuirea mea cum mă ştiu, voi reînvia neiertat şi nevindecat de păcatele târâte după mine din lumea asta.

Ca şi celor fericiţi, şi cea mai splendidă, şi cea mai însorită zi din viaţa mea se sfârşeşte în beznă.

Sunt înconjurat de cadavre, mii de cadavre – semenii mei… Poate că m-am grăbit să spun asta, dar mâine, poimâine, în câţiva ani, sigur aşa va fi.

Şi-a trădat duşmanul iertându-l în ultima clipă, când i-a redevenit prietenul ce i-a închis ochii.

Stau agăţat de nume ca haina în cui. Cuiul e în peretele casei şi casa are rostul ei. Dacă mă pierd de nume, mă rătăcesc în atâta omenet

şi n-am semn să mă recunoască, să mă ia acasă la el.

Profitul, idolul şi icoana zilelor noastre, cu câteva veacuri în urmă se ştia ca adus de diavol. Ce s-o fi petrecut, ori Dumnezeu are acţiuni la Banca religiilor, ori, vai de noi, negoţul iadului sponsorizează tihna raiului.

Ne veselim la praznicul fără mort în toiul căruia trăim cu senzaţia că am asistat deja la ultima înmormântare din lume. Aceeaşi veselie ne dă de gol indiferenţa faţă de cei plecaţi de parcă aici am fi rămas numai noi, nemuritorii.

Pentru a nu da satisfacţie bolii şi o justificare morţii, firesc e să răposăm neatinşi de vreun beteşug, teferi în toate ca-n prima zi de pruncie. Împăcaţi cu noi înşine şi după ce ne-am întregit sănătatea – doar atunci, în mână cu adeverinţa de la medicul de familie că suntem apţi de altă viaţă – doar atunci să plecăm spre abia zăritele dezamăgiri de mâine.

Cerşetorul schilod păşea cu cârjele desfăcute pe cât era strada de mare. M-a speriat de parcă ologeala sa, de care ne făcea vinovaţi pe toţi, se lua prin atingere. Am plecat de acolo speriat şi cu genunchii moi, târându-mă pe coate.

Dau iar peste nenorocire şi-mi spun: *Nu-i încă, mai rabdă – îngerul meu păzitor, nu-i încă lovitura cea mare, lovitura finală!*

Un leu mort nu mai este un leu, cum un tigru mort nu mai este nici măcar o pisică – nu-i nimic!

Orice dezacord cu ceilalţi mă însingurează şi de mine însumi; îl iau ca pe un blestem şi-mi văd de poteca din margine.

Peripeţiile altora auzite în parc, la o plimbare, te pătrund mai viu decât durerea trăită de tine. Riscăm să fim sugestionaţi şi speriaţi prin vorbe? Şansa credinţei, a artei şi a escrocilor cu har.

Citesc Cioran şi-mi produce insolaţie, îmi băşică pielea. Da, citesc Cioran şi radioactivitatea uraniului mi se pare încă blândă: *Mai curând mi-aş da viaţa decât să fiu cuiva necesar.*

După nopţile de acasă ghiftuite în lăcomie cu vise de canibal, mă şi mir ce vegetarian paşnic sunt pe stradă şi ce uşor mă pierd între ceilalţi iubitori de oameni, îngreţoşat şi eu de atâta carne proaspătă ce mi se oferă gratis.

Şi miliardarul poate fi un ratat, ca mulţi dintre noi, dar nu face caz dintr-atât. El este înţeleptul ce se resemnează cu banii câştigaţi pe când alerga cu disperare după idealul său pe care nu mai are speranţe să-l ajungă în viaţa asta.

Te poţi bate împotriva fumatului luându-ţi ca aliat cancerul cel negru. Te vei şti şi îndreptăţit câtă vreme tu nu suporţi ţigara, iar plămânii tăi becisnici sunt gata să plesnească la orice fum primit în faţă. Dar oare-i drept, e moral faţă de cei care n-au meteahna bolii tale şi sunt fumători fericiţi, să le strici puţina plăcere de viaţă cu prevestirile tale?

Ai aflat secretul divin? Nu mi-l spune, nu mi-l cânta. Oricum, pluteşte protector deasupra-ţi, gata să te ajungă, ca găinaţul păsării de nevăzut, îngerul ce te-a ales să-i porţi murdăria lumească.

Am început să obosesc de grija leşului ce mă însoţeşte şi-am să-l las să cadă în paragină, ruină a răzbunării mele că nu se ţine şi singur de aripi.

Nu te iubesc pe atât cât să-ţi înlocuiesc şi duşmanii de care spânzură viaţa ta, mi-a şoptit ea cu ton ultimativ şi am rămas ucigător de singur.

Singurii câştigaţi în viaţa asta par servitorii. După banchetul silnic al stăpânilor, slugile îşi numără bacşişul, beau resturile din pahare, sting luminile şi, longevivi cum sunt, pleacă ultimii.

Moartea ni se trage din raţiuni strict pământene, ştiu toţi doctorii. Cum să ajungi în ceruri pe poteca asta de argilă, cum să te părăsească viaţa ce ţi se lipeşte de tălpi ca noroiul cel gras?

Bolile vin stoluri, stoluri, iar *organele ostenite* îşi dau brânci să ajungă la finiş unul înaintea altuia, târându-mă şi pe mine în prăpădul lor pătimaş.

Visul meu – zbor de vultur prăbuşit peste fluviu, pod de trecut noaptea din mal în mal.

Faima de olar neîntrecut şi-a câştigat-o spărgându-şi singur oalele cele mai reuşite. Târziu, târziu de tot, mi-a spus crezul său demolator: *Ulcioru-i trecător, ciobul este veşnic.*

Mă supun, cum aş supravieţui altfel, mă supun regulii celor care împart pâinea cu dreptate şi ţin cuţitul la ei, dar cât de silă mi-i în faţa victoriei simultane a puterii şi a averii.

Nu-mi trece spaima ascunsă în mine din Evul Mediu, timpul din care încă mă ajung patimi negre, şi aproape că m-au convins cărţile: câteva sute de ani soarele a uitat să răsară peste Europa. Dar parcă nici acum nu s-a făcut ziuă de tot.

O memorie amplă, persistentă, m-ar robi şi n-aş mai fi tot alt nătâng în altă zi, pe când memoria mea uitucă mă lasă liber şi nu-mi spune cine am fost ieri, ce nume am purtat.

Ţinem să fim pe placul altora, până şi antipaticilor ce ne persecută cu indiferenţa lor, mai abitir acestora, în stranie simetrie cu dispreţul nutrit pentru ei, un viciu gata să ne înghită întreaga personalitate până la anularea de sine.

Bolile n-au leac, au doar vremuri de acalmie, zile mai paşnice. Tocmai ziceai că te-au uitat când îţi bat în uşă, hotărâte, cu somaţia de evacuare.

Ideea că sunt om încă mi-ar fi suportabilă, dacă n-aş şti cât de mult mă asemăn cu ceilalţi.

Statistica asta perversă, când te anunţă că 99,999 la sută dintre noi mor până să ajungem centenari, vrea să-ţi spună că tu, anume tu, dacă treci veacul, vei fi nemuritor.

Mă întristează îngerul meu. Frânte de oboseală, aripile-i de salahor al bolţii nu-i lasă tihnă, iar grija de mine îi aduce dojana fraţilor din sindicatul raiului.

Tot ce iese de sub ochiul stăpânului se pierde. Natura ocroteşte pe cel puternic şi nu garantează avutul, mai ales al celui slab. Muşti ce poţi şi fugi. Prada lumii e a celui care o digeră primul ca, apoi, el însuşi să devină prada cea grasă.

Îngerul tău se-aruncă să se înhumeze cu tine, dar aripile îi rămân afară. Aşa, orfane, ele vor mai bate un timp, înaripându-ţi groapa deschisă.

Suntem în Săptămâna Mare şi spiritul pios al sărbătorii ce se apropie mi-a scos din minţi vecinii. Pe aerisirile de la baie, din cămări, prin uşile întredeschise – miroase a cârnaţi, a pastramă pusă la baiţ, a fripturi împănate cu toate ierburile. Dintr-o dată îmi vine să postesc cu pesmet şi apă chioară uite-aşa, smerit de-al dracului.

Unicul fapt memorabil al istoriei, ivirea lui Adam, s-a petrecut aproape de început. De atunci nu mai contenim să-l comentăm până vom trăi şi ultima întâmplare demnă de ţinut minte: dispariţia odraslei din urmă.

Până şi Dumnezeu îşi mai iese din fire în faţa vreunui păcătos şi-i arde o palmă grea, mângâiere părintească ce-i mută sufletul din fiinţă în fiinţă, dintr-un tărâm în altul.

Ce lume e asta în care îngerul se naşte în spate cu demonul său şi zburdă călărit de el.

Îşi scria coşmarurile şi hârtia reţinea doar umbre fără contur, fără adâncime. Deşi pândea nopţi în şir, hârtia îl trăda. Nici n-ai crede cum şi cu cine.

Biografia mea – scris olograf pe un perete de vifor.

Cu mai mult temei decât pun în credinţa în Dumnezeu, sunt convins de infinitatea Universului – certitudine ce-mi dă speranţa că mi se va împlini, în răsfăţ, orice utopie.

Am visat cruce cu aripi. Ce să cred din visul care mă aruncă în cer? Ce să cred din visul care pluteşte ca un cântec în jurul meu şi după ce m-am trezit?

Eu cad, el doar se lasă; mă târăsc, el se înalţă. Înaripatul – mereu altul decât cel din oglindă.

Încovoiat în rugăciune, hotar invizibil între catastrofă şi minune, rabzi zorii când îndoielile te biciuiesc până la sânge.

Cu cât înţelegerea mi se ascute, cu cât priceperea îmi sporeşte, cu atât problema rezolvată se ramifică mai stufos, ivind încă două, trei hibe la care, isteţ şi teribil, aflu repede-repede alte soluţii impecabile, ca apoi să descopăr prăpastia finală, de netrecut, în care sigur îmi rup gâtul, datorită uimitoarei mele perspicacităţi mulţumită căreia am progresat atât de mult, la un pas de catastrofă.

Îi dau cu mâna mea, de bună voie, jumătate din viaţă, e simplu, dar tot nu-l iert de cele cinci minute pe care şi le-a luat singur, umilindu-mă să-mi aştept jertfirea peste ora convenită împreună.

Cauţi ani în şir, cauţi necurmat, şi când ţi-ai găsit calea, destinul îţi bate în uşă la miezul nopţii, aducându-ţi vestea cea mare: *Nu mai e nevoie de podul tău peste prăpăstii, sfârşitul a trecut!*

Mă mir că n-am aripi. E adevărat, n-aş cuteza să trec în zbor prin

faţa voastră când abia mă ţin pe picioare, dar cum să fiu lipsit de dreptul trecut în constituţia mea de făptură cerească?

Sunt specii ce suportă influenţa lunii, a gravitaţiei ei, a magnetismului altor planete şi au ajuns să le cunoască prin supunere. Crabii, bunăoară, şi-ar putea da doctoratul în câteva ştiinţe cosmice, dar nu şi-ar uşura cu nimic blestemul dacă s-ar împotrivi mareelor.

Mântuit în ultima zi de viaţă, Villon primeşte împăcat ştreangul, colac de salvare aruncat din cer.

Zboară urmându-ţi aripa din privire. Zboară cu ochii deschişi sau cazi. Zboară!

Cuvântul – poftă în două cumpene: una taie, alta sărează rana din cerul gurii, plouând cu rouă.

În ciuda recomandărilor medicilor – nu mă internez! Nu-s atât de teafăr, de sănătos, să nu mă dărâme de tot atmosfera de spital, cu jegul lui de văicăreli şi calicie.

Singurătatea mi-i zestrea din naştere, cicatrice fără rană după care mi se recunoaşte stirpea, e tezaurul lăsat din părinţi pe care am datoria să-l sporesc. Pentru mine singurătatea nu-i blestem.

Murim prin trup şi nu în spirit şi ceva nu-i în regulă aici: moare ţărâna din noi, partea noastră pământeană, aici pe pământ, tocmai din pricina a ceea ce ar trebui să ne dea tărie. Cum să nu trăim cât pământul, cum să nu dăinuim măcar cât pământul din noi?

Ce s-o fi întâmplând cu vieţile pornite şi abandonate, cu pruncii nenăscuţi, din voinţa mamei sau fără voia ei. Acele vieţi există ca proiect divin şi, în final, nu vor ieşi la numărătoarea de apoi. Cine va da seamă?

Să mori cu amintirile pe care nu le-ai trăit, să mori din pricina rănii lipsă, din durerea ei de nesuportat.

Dorm în reprize scurte, adorm şi mă trezesc ca şi cum, plecat la un drum lung, mă-ntorc pentru că tot uit să iau ceva esenţial şi iar plec urmând aceeaşi cărare. Aşa probabil se întâmplă şi-n somnul morţii celor care ne tot bântuie prin vise, ne bântuie prin cămări, pe coridoare.

O, înger al meu, pensionat din slujba ta cerească – ai fost răsplătit cum se cuvine pentru faptele tale bune! Ce să-ţi dea şi el pentru sfinţenia ta ajunsă la limită de vârstă decât o viaţă pământeană în acele păcate ce te exasperau la mine.

ŞANSA EŞECULUI

Timpul nu pare cine ştie ce mare lucru, cum ar fi spaţiul, să zicem. Clipa e fără importanţă, aşa cum e şi aerul lăsat gratis tuturor. Văd că, în jurul meu, nimeni nu pune preţ pe timp, cum nu pune preţ nici pe aer dar, ştiu, voi ajunge ziua când şi aceste mărunţişuri fără valoare mi se vor refuza.

Deplâng lebăda care, imitând oamenii, se întrece cu deltaplanul aşteptând măguliri pentru talentul ei înnăscut de zburătoare fără motor.

Ai eşecul asigurat şi-l ratezi!? Păi când vei mai întâlni şansa de a-ţi şti limitele atât de exact?

În tăcerea nopţii, paşii timpului spre nefiinţă: tic-tac!

Năruirea, năruirea mea în viitor, năruirea tot mai accelerată în cerul ce se apropie vertiginos de mine, cocorii trecându-mi prin trup ca prin nori…

Vorbim de *momentul potrivit* de parcă, undeva, un ceas străin

ne-ar urmări mişcările, iar noi am înţepenit cu ochii în cadran. Ceasul ticăie în interiorul meu, afară zăbovind întâmplarea gata s-o împlinesc, aceeaşi întâmplarea gata să mă sară.

Slavă fricosului, slavă mişeliei sale! Frica apără nu doar viaţa laşului, ci şi pe a temerarului, frica altuia apără până şi viaţa unui nesocotit ca mine.

Eu – cel slab de înger… Dar, vai, şi îngerul e slab de mine.

Nu par un exemplar sociabil, adaptabil. Abia aşa m-aş sălbătici cu adevărat faţă de mine.

Deasupra-mi, pe acelaşi schelet al umbrei, avansează de ieri, întrupându-se, străinul de mâine, ruda mea de sânge pe care n-o voi cunoaşte.

Fusesem atât de bolnav, delirasem atâtea nopţi în şir în pelincile febrei, încât ziceam că am terminat cu viaţa asta şi că voi renaşte, aşa cum mi s-a promis: *boală nouă, viaţă nouă.*

Mi-ar plăcea să fiu vânător, tot stau nopţi în şir singur la pândă, şi să împuşc urşi, mistreţi, lupi. I-aş vâna că-s urâţi şi fioroşi de se sperie lumea de ei. Dar îmi închipui ce greu le-ar fi şi lor, trofee prăfuite pe pereţii singurătăţii mele, privindu-mi zi de zi ochii de fiară prădătoare, chipul de care mă sperii şi eu.

Cu bună ştiinţă îşi sângeră şi-şi macină trupul de parcă a jurat să nu lase mai nimic viermilor.

Orice noutate mie îmi vine, mai întâi, prin simţuri. Şi numai citind în ziar despre un accident de maşină, ştirea mă face să simt o durere în pupila ce soarbe literele, să aud cum mi se frâng coastele, cad în leşin, şi abia la spital, când ies de sub anestezie, rămân surprins că nu-s eu cel accidentat, că nu-mi regăsesc numele în ziar.

Desfătările spiritului, câte sunt, le echilibrez cu voluptăţi

palpabile, trupeşti. La fel şi tristeţile, epilepsiile mele înaripate, trebuie să le alătur celor reale, fizice, precum sciatica, migrena. Unei bucurii grave îi caut repede alta, să nu cad în disperare. Eu aşa îmi echilibrez zilele: năpastă cu năpastă, răsfăţ cu răsfăţ. Cât pot, trăiesc şi eu ca un om normal, numai în chin, numai în capricii.

Cu palme, cu scuze, scap ieftin de răuvoitor, nu şi de cel ce-mi vrea, cu sila, binele lui. Cică nu-i de bonton să te superi pe binefăcătorul care-ţi scoate ochii din milă, ferindu-te astfel să mai vezi răutăţile altora asupra ta.

Azi deja se urăşte pe sine, deşi ieri nu-şi mai încăpea în piele de trufie; ce să cred despre cel ce-şi doreşte moartea, când abia ieri şi-a luat bilete pentru un sejur la mare.

Providenţa nu m-a hărăzit cu acel glas plăcut care să vă încânte, să vă farmece. Dar splendoarea ascunsă a vocii mele o ameliorez infinit când, în faţa celor mai strălucite partituri, cu o virtuozitate neatinsă încă de alţii, eu tac.

Să am în frunte ochiul ce-ar zări bobul de adevăr din ogorul minciunii aş prefera să orbecăiesc cu el acoperit. Numai şi bănuiala adevărului m-ar încremeni, m-ar tulbura încât m-aţi prinde repede că am aflat despre mine ceva ce voi încă nu ştiaţi.

Un fapt trăit de mine poate fi o realitate, o dovadă, nu şi un adevăr. Sărind peste adevăr, Justiţia mă condamnă pentru realitatea la care sunt parte.

A te bate până la crimă, până la sinucidere, să-ţi argumentezi adevărul – fanatism de nesuportat la alţii, e sigur un viciu murdar de vreme ce eu nu-l râvnesc.

După cum miroase, aproapelui meu gata să revină în ţărână, mai întâi îi moare vorba în gură.

Eu, ticălosul, moştenesc călăul, trădătorul – eu cel adaptat să

mai respir o clipă, urmând lumii, urmând vremii, eu alergând harnic în calea infamiei din care mă hrănesc ca din gunoiul cel gras.

Ar trebui evitată meseria, oricât de bănoasă ar fi, oricât de eroică ar părea, ce te învaţă să mori în numele altuia, pentru un străin, aşa cum n-ai de ce să laşi pe altul să trăiască pentru tine nici o clipă, nici o faptă, nici o vină, pentru nicio plată.

Cum i-am judeca pe lupi, de pildă, de şi-ar iubi şi ei, până la sfâşiere, nebuniile şi aventurile înaintaşilor lor, luptele purtate între haitele rivale, ce ar însemna să-i vedem glorificându-şi semenii care şi-au măcuit fraţii şi, din locurile de măcel, şi-ar înălţa acum altare de aducere aminte?

A reuşit să se reţină perfect de la orice i-ar fi dăunat sieşi, devenind altul decât îi era firea. În final, tezaurul său de abstinenţă a fost şi fântâna spornică a eşecurilor sale.

O şcoală uşor iezuită, dar potrivită să-l smerească pe cel prea viu: *priveghiul.*

Adevărul meu zace în greşelile mele. Gheara mi se imprimă mai bine în eşec decât în succes şi, chiar nesemnată, ratarea îmi dezgoleşte intimitatea mai repede decât orice reuşită a mea care, vai, se confundă atât de uşor cu a altora.

Toate viciile la un loc nu mă sperie atât de grav cât lipsa de măsură a unuia singur.

Răzbunarea mea, bălărie de seră, mă sileşte să-i ascund sămânţa, să-i înghit ghimpii, să nu fie stârpită de grădinarii cei buni.

Bine-venita mea aventură – eşecul! Abia el, eşecul, mi-a adus stropul de pace când bunul simţ crede că ratatul nu-i periculos precum omul de succes.

De ce n-om scrie noi doar fraza la care merită să migălim viaţa

întreagă pentru a o săpa apoi în piatră? Dacă până acum s-ar fi scris numai sub o asemenea poruncă, am fi avut cartea exemplară, bună de parcurs în câteva insomnii rătăcite.

Pierd vremea ca un nemuritor, pierd clipele mereu în contratimp cu alţii, tot altfel decât îşi pierd timpul ceilalţi, de aici şi neînţelegerile mele cu lumea, ea fiind oricând la locul, la timpul potrivit. Până şi în risipirea vremii sunt un pripit, un ins lipsit de prevedere. Vouă nu vi se întâmplă să vă grăbiţi să staţi degeaba?

Plătea scump, plătea oricât şi cumpăra ceasuri vechi, orologii sau pendule, risipite în bucăţi, ticăind anapoda. Cumpăra ceasuri cu gândul ocult că, aşa, mituia timpul să curgă în favoarea sa ori măcar să stea locului în bezna vreunui sertar.

Îmi port ura pe faţă ca pe o mască de oxigen, recomandare dată pe reţetă, cu leacuri scrise, să pot respira încă o clipă aerul viu, duşmănos de viu.

Nu caut *Inevitabilul* – oricum dă peste mine. Eu alerg după accidente. Peripeţiile ce riscă să treacă fără să ne întâlnim, abia ele mă ispitesc.

Ura – strai proaspăt peste instinctul sincer.

Nu-mi vopsesc părul, nu-mi şterg ridurile şi nu-mi ascund cearcănele sub rama ochelarilor. Ţin cu înverşunare să fiu văzut aşa cum sunt, pe lumină, pe beznă, sinceritate în care, ca semn de simpatie pentru ceilalţi, nu cred nici eu.

O voce îmi reproşează: Crezi în forţa gravitaţiei, în puterea ei, te supui ei – şi nu o vezi, dar în Dumnezeu nu crezi!

Uraganul, îndrăgostit cu toată mânia plămânilor săi, se dă de ceasul morţii fără a atinge mirosul iasomiei fecioare.

Viaţa mea – victorie vremelnică şi inutilă a pumnului de ţărână

care a vrut să-şi privească de sus nevolnicia.

După trei eşecuri la rând ajung să bănui o anume conspiraţie din partea cuiva mai puternic. Mă liniştesc, totuşi, în credinţa că ghinionul meu viguros este o profeţie de viaţă lungă.

Toţi ne dorim o iubire ca între îngerii fără sex, dar, slabi cum suntem, eşuăm în iubiri fericite, pământeşti, scurtăm logodna şi sărim să ajungem repede în căsnicii lungi, semicentenare, cu copii reuşiţi cărora le recomandăm să nu facă sex. De ce? Sexul este periculos, mai bună fiind, nu-i nici o îndoială, iubirea ca între îngeri.

Prin Internet iau lumea ostatecă pe desktop-ul meu fără s-o simtă, fără să mă ştie. Alexandru cel Mare, pe un calculator cu hardul de un *tera*, ar fi cucerit lumea asta prin jocuri pe net ca, în restul timpului, să joace *Solitaire* în cortul său.

Viciile, patimile, astea-s investiţiile mele şi nu voi renunţa la ele. Ba, sunt sigur, mâine, poimâine, îmi va aduce profit în aur curat.

O fiinţă de care ştim toţi, dar pe care n-a văzut-o nimeni este vântul – şi n-o poţi arăta cu degetul.

Mandala: cale, copac, oraşul, lumea, omenirea şi restul universului – ca să vezi ce poate ascunde floarea efemeră.

Păcatul tău te face *om de înţeles,* aşezându-te în rând cu lumea, la înţelegerea ei. Viciul comun te înjoseşte, coborându-te între nemernici, egalii tăi de care nu mai scapi.

Cumsecade cum eşti, pentru alţii ai face câte ceva. Din stimă pentru tine, n-ai mişca un deget.

Dacă vrea să mă piardă, îmi ia minţile mai întâi. Dacă vrea doar să râdă de mine, el îmi lasă mintea întreagă, putrezindu-mi însă carnea bucată cu bucată, cum de altfel şi face.

Vina din amurgul trăit în doi, sentimentul care pune în mişcare toate instinctele.

Orgoliul îl face pe Dali previzibil, dar pe cine îl ascunde?

Pământul tace sterp în urechea surdă, pe când fabulosul cer se răstoarnă tot mai darnic în promisiuni de veşnicie peste carnea muribundă. Voi adormi cu ochii pe comoara de stele.

Panica, după ştirea că ieri a fost sfârşitul lumii, panica se răspândeşte repede ca molima dusă de vânt, de parcă există un microb care se ia instantaneu şi cu o putere căreia nu i te poţi opune nici ca fantomă, nici ca spirit.

Viermele din pasăre, din şarpe, din aer, de undeva, îl ajunsese din zbor şi intrase în el tot ca un om, dar mai mic, ceva de nevăzut, de nepipăit cu nici un simţ, un microb infim care l-a transformat, din ce era, în altceva decât ceea ce credea el că este.

Acelaşi aer, ventilat de mii de veacuri prin pieptul făpturilor trecute în alte vieţi, îmi readuce în trup duhul lor antedeluvian parcă prin respiraţie gură la gură şi mă învie strigoi fără odihnă.

Şi din bătăliile pierdute eu am ieşit victorios o dată ce am rămas viu şi întreg. În rest – rănile, sângerările, durerea risipită, sunt de ignorat ca gunoaiele trecătoare.

Pândeam oglinda şi simţeam cum mă încarcă din nou cu aceeaşi povară de care nu mai scap. Şi Atlas ar fi ostenit de groaza dublei poveri – a lumii fictive, a lumii reale.

Vina de a şti, meritul de a ignora.

Mă plimbam pe drumul meu obişnuit, treceam prin mulţime, dar nu cunoaştem pe nimeni, nu întâlneam faţa nici unui cunoscut de parcă mergeam cu spatele prin lume.

Am greutatea idealului meu. Or fi spus-o şi alţii care mor sub povara idealului visat dar, pentru greutatea mea, sunt primul!

Puterea sa de convingere îi stătea într-o aprigă furie. Se mânia rău pe cei care nu-i acceptau nerozia încât învingea argumentele şi logica oricui. Cum să nu fii de acord cu el când, de necaz, ar putea să moară? Cum să-l conteşti pe cel ce te minte cu atâta patos, când tu nu ridici un deget măcar în apărare şi de-ar fi viaţa ta în joc?

Obiectele şi făpturile din jur au valoarea ce le-o dau eu, poartă numele dat de mine şi, totuşi, nu-mi răspund când le chem. Sunt ca jigăniile în ţarc: mor de foame, mor de sete şi tot nu ascultă de om. Dacă acea jivină îndărătnică m-ar striga pe nume cu glas înţeles, m-aş întoarce cu toată mirarea, supus şi îmblânzit de parcă mi-aş fi recunoscut stăpânul.

Părem a fi, prin excelenţă, o specie de narcisişti obsedaţi de plăcerea morbidă de a se uita în oglinda istoriei pe care o falsifică mereu după mina lor schimbătoare.

Şovăitor, doreşti în chip egal şi binele, şi răul. Atunci, cu ochii închişi, laşi hazardul să aleagă în numele tău, încât hazardul să pară vinovat de eşec, de ticăloşii. *Aşa a fost să fie.*

Pe termen lung şi viaţa ta e un eşec, numai să dai răgaz vremii să lucreze, să fii îngăduitor cu materia vieţii tale. Avem speranţa: deşi o vom duce tot mai prost, e de aşteptat ca peste ani afacerea credinţei în viaţă să prospere şi fără noi, după moartea noastră.

Pământul sub curcubeu – limbă de clopot vibrând în culoare. Curcubeul – clopotul ce şi-a înghiţit limba.

Omul, ca orice parazit, cu cât trăieşte în mizerie, în războaie, în boli, trecând din catastrofă în catastrofă, cu atât specia i se înmulţeşte mai mult, într-o prosperitate de apocalipsă.

Pe acelaşi drum, în acelaşi timp, ne ţinem de mână şi trăim

fiecare altă aventură, despărţiţi în dragostea noastră.

Îi caut în ochii sursa bucuriei de a trăi şi clipa următoare, şi ziua următoare, ani în şir, şi nu văd nimic mai mult faţă de stupidele motive care încă îmi ţin şi mie respiraţia conectată la ţeava de eşapament a furnicarului acestuia motorizat.

Am spaime, am griji şi trăiesc în moara nevoilor mele, pietrele măcinând fără oprire, să-mi dea astfel, ce minunat, chiar pâinea liniştii. Să n-am aceste orori în cârcă aş fi monstrul replicat din ceilalţi, monstrul ascuns în oglinda la vedere.

Viaţa, ca şi înotul, cere să intri în apă până-n gât. Pluteşti între ai tăi şi, cât ai aer, dai din mâini, din picioare, cum apuci, numai să treci oceanul de otravă. Te vei îneca şi tu, te vei scufunda sigur, dar, până atunci, ţine regula lui NU: nu înghiţi nimic; nu deschide gura; nu te lăsa salvat!

Am timiditatea obiectului neînsufleţit încât şi a respira mi se pare o neruşinare. Mă tem că gândul meu bubuie obscen până în creierul celor pe care îi doresc lângă mine şi atunci gândesc tiptil, gândesc abia din vârful degetelor ce ţin creionul.

Omul – lucrarea care se tot repară, se restaurează înainte de a se autodemola complet.

Sună speculativ, dar am dorinţe vicioase, de ascuns vederii, iar cine mi le împlineşte, îl face pe sclavul din mine să urmeze, zi, noapte, un stăpân ca el.

Fără vina prin care te ştie oraşul, nu eşti tu, nu eşti îngăduit drept tu însuţi. Poartă-ţi vina ca pe o masca ce-ţi dă chip şi esenţă. Păcatele ţi le vei ierta, nu şi lipsa de identitate.

Fascinaţia mizerabilei neputinţe omeneşti operează şi în sufletul meu întors pe dos*: Facă-se voia mea, precum pe pământ aşa şi în Cer!*

Poveştile, basmele sunt pentru copilăria omenirii, nu pentru copilăria omului: de aici şi smintirile de sens.

Brusc, ziua asta îmi pare prea scurtă să înfăptuim ceva temeinic, iar cine reuşeşte cred totuşi că a început-o mai devreme, că a luat startul din dimineaţa altei lumi pentru a prinde finişul aici.

Şi alţii-s bănuitori, cu ochii pe bazaconiile lumii, pricepând câte ceva, pricepând mai adânc decât mine, şi-mi zic şi mie ce văd, cum văd: asta li-i menirea şi o vor face şi după mine. Dar eu vreau să aflu singur ce-i de aflat, cu pupila mea frăgezită de brumă şi cu toţi spinii în tălpile mele.

Reduc la absurd şi presupun că, peste mii de ani, întâmplările lumii urmând să curgă aşa cum prevestesc câţiva nătângi, Pământul va fi un imens şi halucinant muzeu al binelui iar oamenii, mulţi, puţini, vor fi cu toţii custozi în casele memoriale ale geniilor, ale sfinţilor, ale inşilor providenţiali care au fericit lumea perpetuând-o până când şi unul ca mine va afla de ei.

S-a născut în viaţa dintâi atât de înzestrat de parcă vine gata antrenat din viaţa anterioară, obişnuit cu izbânda lui, cu supunerea celorlalţi. Sigur n-are nevoie de repetiţii, de vizionări, pentru a afla cum se face treaba pe aici.

Plictiseala – sentimentul ce le alungă pe toate celelalte.

Aud de urangutani descoperiţi drept pictori de talent şi plini de fantezie. Nu le neg măiestria, însă arta lor, chiar genială, va fi doar pe înţelesul şi pe gustul urangutanilor dintre noi, a celor sensibili, mai bine instruiţi, desigur, şi cu presentimentul morţii gata să le fulgere seninul din sufletul virgin.

Mai ţine în ungherele creierului tău un dram de nebunie, acea nebunie ce te scapă de plictiselile ucigătoare. Dar ascunde-ţi atunci nebunia prin râpe, ca pe iapa sălbatică ce va trezi cu nechezatul ei

originar herghelia de armăsari moleşiţi.

Neîndoios, omul e un animal ratat. M-au convins veacurile care, în privinţa binelui mai ales, n-au dus nicăieri. Mă întreb însă cât de departe va fi lăsat să păşească, în eşecul său, viermele acesta de sine devorator.

Au dovezi, motive, şi conving lumea, nu şi pe mine! Faptul repetat de o mie de ori afirmă doar că natura, căindu-se greu, persistă în eroare şi peste o viaţă de om, şi peste răbdarea unor generaţii.

Modest şi fidel, de veghe sub pleoapa celui de-al treilea ochi stă strategul eşecului care, din bătălia gata câştigată, din şirul de trofee nu-şi salvează nici clipa.

Pe eroul ratării sale pare jignitor să-l lauzi deşi, în felul nostru alambicat de a fi, nu-i exclus să primim şi la eşecuri felicitări, elogii, lauri. În tendinţa de a face din orice un *show* de succes, mă aştept să fim lăudaţi până şi la trecerea, pentru prima dată, de pragul morţii. Am şi văzut serbări funerare la care, copiindu-se manii ciudate, vedeta de pe catafalc era primită cu aplauze entuziaste pentru viaţa ratată din prima încercare.

Protejat de depărtare, adversarul te hulea, îţi batjocorea părinţii, te blestema cu chinurile vieţii de apoi. Nu înţeleg însă cum, apropiindu-se, a reuşit să te îmbrăţişeze, tu rămânând înduioşat de sinceritatea sa încă de pe când te înjura de mamă.

Lipsa mea de grijă pentru soarta celuilalt îmi arată făgăduinţa că nu-i vreau răul. Asta-mi doresc şi mie: să nu-mi poarte altul de grijă.

De nu aş crede nici în ghinionul meu, în cine să mai cred? *Crezi şi tu în norocul altuia şi-ţi va fi mai bine!*

Savurezi sadic ororile căzute pe capul altora, nenorocirile citite prin ziare nimerind ca îngrăşământul cu azot pe ogorul tău vlăguit.

Precum norul – altă formă în altă clipă, tot aşa sufletul meu, alt trup în mişcare caută.

Când mă vede, îmi strânge mâna cu căldură. L-am crezut binevoitor şi amabil, dar el vrea doar să-i simt gheara. Îi răspund şi eu zâmbind curtenitor, arătându-i caninii ascuţiţi şi încă viguroşi.

Fii împăcat, timpul trece repede, nepăsător. Triumful altora e relativ, precar, pe când eşecurile tale, opere definitive, vor dura cât piramidele: cine să ţi le spargă, cine să ţi le cotropească?

Îţi proiectezi şi-ţi împlineşti viitorul, fie şi de pe o zi pe alta, de la un ceas la altul, pe cât de bine te pricepi. Dar ai şi pornirea de a-ţi încălca singur prorocirea, de parcă ar fi fost impusă chiar de duşmanul tău. Fără calcule, fără să-ţi premeditezi eşecul şi ţi-a ieşit prost, aşa, dintr-o dată?

Dă şi tu altora tot ce vor de la tine, dă-le răsfăţul dorit, fă-i să audă ce vor să audă. Adică renunţă la simţirea ta, la judecata ta, la tot ce crezi tu că e onest şi – minte, minte după ştiuta schemă de compromis. Fii ipocrit, nu le arăta cine eşti tu cu adevărat. *Şi să obţin ce?* Pentru serviciul făcut celorlalţi îţi vei asigura succesul atât de râvnit de tine şi-ţi vor da şi ei ceea ce aştepţi: sentimentul că eşti crezut, iluzia că eşti real.

Pentru mine trei sferturi de oră, nu-mi dau seama de cum, întrec ora. Parcă e o magie a sfertului ce se multiplică peste rotunjimea de cadran – întregul care, în sine, e o unitate şi atât.

Da, or fi şi fanatici pozitivi, cei convinşi că ne salvează din disperare în disperare, bucată cu bucată şi pe toţi laolaltă. Le cer şi lor să nu mă împingă pe culmile ce nu le doresc, să nu mă salveze din prăpastia în care mă zbat să cad.

Pe cât îmi creşte panica, pe atât de elegant mă îmbrac să arăt bine, ca lumea, aşa, pe dinafară. În cunoştinţă de cauză, compătimirea altuia m-ar ucide rapid, arătând şi el, în exterior, la patru ace.

Serenitatea vârstei îţi abureşte orizontul cu fiece sclipire trecută dar, printre gene, întrezăreşti cărarea viilor de peste veac, unde paşii tăi n-or mai ajunge.

Viaţă dintâi e pierdută, a doua o dai pe tatonări, a treia e să simţi, să aduni experienţă, a patra să vezi la ce-ţi va folosi sau, la nevoie, să o lepezi, a cincea, a şaptea, a noua, mai ales – începi şi tu să trăieşti puţin, să înţelegi ceva din decor.

Debitez tot felul de răutăţi pe seama omului ca şi cum Cineva ar trebui să-l aibă în grijă, iar eu îi reproşez că tot stăruie, cu răbdarea eternităţii în spate, într-un lung eşec.

Aş primi asceza mâhnirii solitare ca pe un purgatoriu, traversarea ei urcându-mă, o treaptă măcar, în gradul de iniţiere, de apropiere de mister. Dar, ce surpriză, şi ultima canalie din turmă sângerează, suferă, suferă şi ea cu adevărat, pe viu.

Minunea demnă de a o vâna e stăpânirea de sine. Te vei chinui mult, vei învăţa asceza din muncile, din ascultările anahoretului şi, într-un târziu, vei reuşi. Apoi vine întrebarea de la ce anume să te stăpâneşti, semn că ai căpătat deja înţelepciunea să traversezi senin, apatic, pustiul torid ca să mori fără ispita întoarcerii, să te suporţi fericit şi cast, pe deplin stăpân pe tine însuţi, bijuterie pe care nimeni nu ţi-o va răpi, nu ţi-o va râvni.

Momentele bune le închin şi azi înfrângerii în numele căreia încă mai lupt, abia voluptuoasa înfrângere făcându-mă să ies din tranşeele ce mă păstrează în limitele mele.

Vorbesc des şi apăsat despre cumpătare fără a fi cumpătat, cum nici meteorologul nu plouă când vrea deşi ştie şi el ce bine i-ar prinde puţină ploaie.

Să-ţi iei rămas bun când pleci definitiv – ce gest greu! Să-ţi iei rămas bun de la locul în care te-ai născut e ca şi cum te-ai întoarce apă

îndărătnică în fântână. Aşa că vă previn: eu voi pleca pe tăcute, ca un ne-simţit, fără serbarea de rămas bun, fără vreun motiv pentru altă revenire.

Firava compasiune pentru celălalt prinde aripi pe umerii tăi din momentul pierderii de sine. Te scuturi ruşinat ca de transpirata cămaşă a milei luată cu împrumut.

Mă las şi eu pătruns de perfidiile altuia, dar acestea nu lucrează asupra mea până nu fac din ele icoană de îngenuncheat.

Bine, ce rost are să fii punctual, să te ţii de cuvânt când oricum ne vom întâlni întâmplător mâine, poimâine, şi ne vom spune atunci neghiobia propusă azi, la douăsprezece fix, la cafenea?

Mă doare ochiul de văzut departele, şi nu ochiul miop. Voi vedea şi din mormânt, atât de prezentă, de aprinsă, mi-i durerea ce-mi pirogravează în pupilă orizontul tot mai de aproape.

Abstinenţa – perversiunea de care mă feresc.

Sunt inşi cu vocaţie care, copleşiţi de misiunea lor divină, par dedicaţi binelui comun: *preotul, judecătorul, soldatul, vraciul, târfa, cerşetorul, călăul, regele.* Dar toţi au nevoie de o materie primă umilă şi care se lasă umilită mai departe – *omul de rând,* cel fără har, cel fără nicio chemare, clientul modest şi credincios al acestor profesii, materialul uman şters, anonim şi veşnic răbdător, temelia concretă a haosului fără sens în care ne afundăm.

Boala ta adusă drept argument de competenţă într-o pledoarie, tu ţinând morţiş să ai dreptate – deplorabil prestigiu al celui mai aproape de neant.

Viaţa, vorbă de şofer ajuns la pensie, e ca ambuteiajul: câştigă cine iese primul din înghesuială, înainte de a veni poliţia să te sufoce, *conform legii,* cu ordinea şi disciplina ei.

Revăd momente din istorie şi, umilit, înţeleg că *cinstea, demnitatea,* sunt chestiuni de şansă, nu de opţiune, o şansă care, sigur, mie mi-ar fi lipsit. Ce să fi însemnat pentru mine, bunăoară, să mor cu onoarea întreagă între mormanele de morţi de la Auschwitz, să mor cu cinste între prizonierii din Siberia, între osândiţii de la Periprava? Cum să-ţi pui credinţa într-o asemenea patrie, într-o asemenea lume, în asemenea oameni – regi sau preşedinţi – să-i aclami, să-i votezi, şi, sub mâna lor, să le dorești un viitor copiilor tăi?

NU EU VOI VISA POTOPUL

Albul foii îmi dă fiorii săritorului de la trambulină din în clipa când, subit, uită să înoate. De atâta amânare, se rupe scândura sub talpa care încă şovăie.

Repulsia faţă de mine însumi am moştenit-o parcă din duşmănia altor specii, fiare de junglă, şi, zău, nu fac nimic să câştig stima speciei care m-a acceptat.

Lăcomia, ura pentru semen sau jubilarea la vederea durerii lui, le aflu deja şi la jivine. E timpul să dispărem, să nu corupem şi plăpânda păpădie căci nu ştim de ce urgii ar fi în stare.

Mă uit la el: ăsta pare nu născut, ci înviat!

Aud sfatul unor grijulii – să-mi las dopurile de ceară la locul lor în urechi, să nu-mi intre în creier urechelniţe, alte gângănii otrăvite, cât dorm afară, în iarbă. Bun, şi cele ajunse deja pe unde vor ieşi?

Privesc fotografiile celor morţi, celor executaţi cu un simplu clic de aparat. Au mai trăit cu chipul acela încă un an, doi, dar deja erau morţi. Fotografiaţi din mers, zâmbind, mâncând, vorbind cu alţi morţi, ei nu arată să fi trăit aievea clipa – fotografii instantanee, cum şi moartea, îi va lua pe nepregătite.

Îmi spăl des mâinile, aşa aflându-mi şi eu vina de nespovedit ivită ca senzaţie a murdăriei reale. O fi, dar tot mă spăl şi voi rămâne pe veci în caverna mea cu vina mizeriei ce nu mi-o pot asuma.

Răscoleşti marea cu gândul tău treaz, aduci la mal corăbiile înecate, învii marinarii, gândul tău având tăria să ridice stâncile ucigaşe de sub val şi din furtună să facă senin. E puternic gândul tău în slujba altora, gata să mântuiască aproapele, acelaşi gând care, ţie, nu-ţi mai poate ţine pasul pe apă.

Prin ochiul meu natura pe sine se vede, cum Narcis îşi are ochiul întors spre făptura lui.

Prin cine ştie ce manevre oculte, ca din veşnicie, arta rezistă oricărui regim, oricărui cataclism, conservată cu respectul datorat cianurii pure, ce mirare, tocmai de cel care nu o digeră.

Cu tot ce încă voi greşi, peste tot ce-am greşit deja, nu voi depăşi limita severă a omenescului. Dacă nu-i aşa, mutaţi limitele.

Cum ne batjocoreşte propria noastră natură când le dăruieşte escrocilor glas atât de melodios! După ce-am păţit-o, pe cel răguşit îl consider, din naştere, om cinstit.

Nu te încrede lumii dincolo de braţul tău şi nu te umili cocoşat sub judecata ei strâmbă. Miliarde de bipezi greşesc acolo unde tu, de unul singur, vezi clar şi cu ochii închişi.

Printr-o simetrie a sentimentelor, o fi o cumpănă şi aici, în dreptul furiei pământene cade extazul metafizic, fervoarea. Aşadar nu lua hotărâri definitive la bucurie, sub vraja plăcerii, te vei căi cu aceeaşi durere ca de pumnul tras la mânie.

Şi o specie numai de-ar fi perfectă, veşnică, toate celelalte ar dispărea repede, repede, aşa cum, după aflarea cheii originale, arunci schiţa şperaclelor cu care ai ajuns până aici. Ar fi prea destul şi o

singură fiinţă perfectă pentru ca noi, cei muritori sub viciile noastre, să ne pierdem sămânţa.

Tinereţea – mai degrabă un fenomen meteorologic decât vârsta imposibilă. Sunt furtuni, sunt ploi ce-mi trezesc mai multe amintiri decât seninele mele zile tinere.

Lenea mă împiedică să fiu cauza căderii lumii; rămân doar victima ei încă vie.

Este un moment prielnic când ai de întâlnit un om şi anume atunci e bine să-l întâlneşti. Altfel vei trăi fără să simţi, fără să mai depeni depărtarea de cei dragi ţie, altfel nu vei simţi clipa când pierzi intrarea, cu flautul tău, apoi cu tăcerea ta, în concertul lumii.

Cică din împerecherile silnice, lipsite de iubire, s-ar naşte copii urâţi, pocitanii fără noroc. Judecată după hidoşenia sa, lumea asta e odrasla unui prelung şi crunt viol asupra bărbaţilor, viol făptuit de himere, de scorpii, de harpii.

Excepţia aruncă lumea în viitor, pe când normalul stă cu ochii pe ziua de ieri.

Citesc anunţuri mortuare şi aflu cum, zi de zi, cunoscuţii mei cad tot mai de aproape. Cineva, din vecini, îşi reglează tirul cu cartuşe de război.

Mă uit la credincioşii în rugăciune: văd în ochii lor o tristeţe de exilaţi, de surghiuniţi pe pământ şi care ştiu sigur că în curând pedeapsa lor va lua sfârşit, fiind ridicaţi la cer.

Iubirea mărturisită are ceva trist, ceva din scrisoarea unui sinucigaş: arată şi celuilalt, alesului, disperarea de a fi singur doar cu tine, cu povara insuportabilă a existenţei tale de neadmis pentru ziua de ieri, de neînchipuit pentru ziua de mâine.

Am trăit şi eu acea tinereţe când moartea părea proiectul unei

opere colosale şi grandioase încât o vedeam irealizabilă, peste puterile unui singur om. Este proiectul căruia m-am dedicat cu trup şi suflet şi jur pe tot ce trăiesc, pe tot ce visez, că voi reuşi curând şi de unul singur.

Privesc încremenit la neamul meu de calici care, pentru o pâine, vând lozuri la bucată în colţul străzii. Vezi cum le tremură mâna să nu le scape lozul cel mare când n-au bani să-l cumpere şi-i dau norocului cu piciorul: *Ia lozul, neamule, ia lozul cel mare!*

Am zile când mi-i şi ruşine de cumineţenia mea. Am zile când şi cel mai păcătos ocnaş ar pune ochii în pământ privindu-mi faptele.

Mă visam fără moarte şi mi-am zis că mai pot dormi în noua stare, obsesia de *prea târziu* dispărând. Cum visul s-a schimbat, am redevenit acelaşi muritor de toate zilele.

N-avem a dispreţui nimic, n-avem nimic în plus pentru a ne făli; vrabia cea veselă din pervazul meu îmi este contemporan şi semen.

Să mă protejeze, sufletul carnivor devoră mugurul oricărui resentiment până să aflu de el.

Proteja frumuseţea iubitei sub camuflaj, aruncând fumigene cu groaza majordomului acelui palat ţintit de raiduri inamice. Cine să-i asigure, pe vreme de război, bunul supus incendiilor din nopţile de bombardament?

Râul curge şi nici el nu ştie unde curge, nu ştie unde îşi duce apele. Râul creşte şi nici el nu ştie cum, de ce creşte pe lună plină.

Puţini salvatori supravieţuiesc victimei norocoase. Salvând pe cineva se pare că se prelungeşte o viaţă, risipă de netolerat în economia hazardului.

Cerul cu norii săi – lada de zestre a frumoaselor sărace lipite pământului.

Îmbălsămat în albituri de brumă, şi-a trăit viaţa retras, în vârful picioarelor, pe poante, ca balerinul care, fără muzică, fără spectatori, improvizează, la rece, în ritmul tăcerii. Surd la orice venea din afara sa, dansul, în auz, îi recompunea muzica imposibil de reprodus în vreun instrument ştiut de oameni.

Sâmburele – planetă cu orbita ascunsă de timp, cum şi memoria livezii începe într-o floare, într-un fruct, şi reîncepe dintr-o singură sămânţă.

Mă uit în oglindă cu pornirea să-mi fac binele ca pescarul care aruncă năvodul în apă după chipul său, poate nu-i târziu să-l salvez de la înec.

La cine strigă, bietul copil şi el dezbrăcat de orice veşmânt, gol în crivăţul iernii ce va veni peste ani, după cine strigă!

Răbda cât răbda după prescripţii şi dietă, apoi mânca hulpav ce se întâmpla să fie, pofta sa agresivă luând-o ca semn de sănătate. Acum e mândru de ulcerul cel grav ca de medalia primită pe un veritabil câmp de luptă.

Mi-am luat şi eu obiceiul, când plec de acasă, să încui uşa. Nu mi-i teamă că intră cineva, închid să nu fugă spiritele, şi ele nu pleacă cu mâna goală.

Răbdarea cu ochii pe cer – antidot împotriva tristeţii, dar şi ea a dispărut împreună cu stâlpnicii.

Nu-mi cunosc trupul mai mult decât mi-l cunosc străinii străzii, acei inşi pentru care şi eu sunt un străin, acei inşi ai căror haine de carne nu par a fi cu nimic mai confortabile.

Realitatea să fie adevăr în mişcare? Adevărul coborât din sfera sa abstractă şi pus în jugul interesului tău, aceasta să fie realitatea?

Priveşte piatra pe care stai şi află că vei fi fericit când vei simţi cât simte ea. Chiar fericit? Nu! Dar vei avea liniştea stâncii ce nu simte furtuna, nu simte arşiţa, frigul şi nimic din toate nu o înlăcrimează, nu lasă urme în carnea ei veşnică. Poate o macină spre imponderabil nerăbdarea de a avea acea conştiinţă care-i spune că nu simte nimic şi această ne-simţire este tot ce putea crea universul mai aproape de perfecţiune, sufletul nostru urmând să cadă, datorită păcatelor, în alt regn.

Când ştiu sublimul altor fiinţe, al ciupercilor, bunăoară, o clipă am senzaţia că evoluţia speciei mele mai are drum lung cu răgazul altor milioane de ani până să ajungă la superlativul fungilor. Iar eu oi fi vreo încercare vegetală, curpen veşted alergând pe gard.

Ne rotim în jurul nenorocirii şi, riscând, ne apropiem, o pipăim, o alintăm până o îmblânzim. Ţinem năpasta în bătătură din instinctul gospodarului lacom să aibă de toate, chiar şi grija că îi va lua foc casa în ziua în care îşi rupe piciorul.

Redescopăr lectura ca o coborâre în peştera dintâi. În bezna lor, toate peşterile par la fel, insipide utere telurice ce nu vor să mă mai primească pentru altă naştere. Tot ce citesc, aş fi găsit în mine, să fi avut răbdare şi încredere.

Mă perpelesc în grave neîmpăcări cu mine şi îmi conduc fiinţa din conflict în conflict. Din împerecherea nefirească dintre foc şi apă dau în clocot până-mi sar capacele. Să sting focul nu pot, să fac secetă nu vreau.

Nici o precauţie nu mă fereşte de urgiile ce vin grindină, peste mine, peste alţii. Ce strategie am eu? Vreau ca bârna din ochiul meu să nu mă împiedice să accept, senin, paiul din ochiul altuia.

Tupeu de parazit: puricele vine în casa mea cerşind adăpost, întuneric, îmi intră sub piele şi se laudă apoi copiilor că mă ţine în viaţă prin transfuzie.

Fără har cum sunt, nu eu voi fi cel prevenit în vis de potopul ce vine. Divinitatea şi-ar rata prorocirea prin mine. N-aş uita, poate, să salvez câteva ierburi, câteva păsări. Aş uita, sigur, rudele, semenii – şi buni, şi răi. Nu vă bizuiţi pe mine, nu eu voi visa potopul.

Vei afla oameni gata să te ajute şi cu jumătate din averea lor dar, capricioşi, tot ei îţi vor refuza apoi pesmetul cu care să-ţi treci în taină cina. Abia asta te va înfuria şi-l vei numi pe binefăcătorul tău drept cel mai mare avar din câţi sunt pe lume: *Hapsânul! După ce mi-a dat pâine ani în şir, mă lasă acum să mor de foame în uşa lui!*

Succesul vieţii, îmi dezvăluie ea, stă în a şti cum să-ţi trăieşti nopţile, cui să le dăruieşti. Şi eu care, noapte de noapte, serbez, solitar, nimicirea zilei de ieri.

Tremură că, devenind mâine ce gândeşte el că ar vrea să fie, nu va mai fi nehotărâtul de astăzi şi tot nu i-ar fi pe plac omul acela sigur, pornit ferm pe calea fără întoarcere.

Năpasta completă, întreagă, împlinită, ştiu cum ar fi: e aceeaşi cu sfârşitul. Iar sublimul, fericirea totală, gândesc că nu poate fi, cum altfel, decât acelaşi sfârşit.

Există superbia mărturisirii, a spovedaniei prin vinovăţii grave şi asumate gratuit, sub scuza că nu vei fi iertat decât pentru păcatul total. Păcătuieşte, continuă să păcătuieşti. Gata a te spovedi, oricât ai greşi, te şi vezi cu un picior în rai.

Cât de expus şi fragil, somatic, psihic, moral, e fratele meu! Mă dumiresc că rasele umane, indiferent cum s-ar clădi ele, sunt rebutul aceleiaşi specii dispărute de mult. Cu silă de sine au preferat dispariţia decât să-şi cultive ratările drept eroism, decât să le celebreze, să le glorifice? Răposaţii altui veac – ce fiinţe de bun simţ!

În oglinda amiezii nu mă recunosc; în ecourile ce mi le întoarce strada nu mă regăsesc. Sunt fiul trăsnăilor mele abia după căderea serii – catifea neagră.

Acasă, la televizor, vei trăi zilnic întâmplarea minunată de a-i cunoaşte pe toţi, preşedinţi şi sărăntoci, vedete de circ sau miniştri, în intimitatea lor ascunsă, aşa cum, uneori, nu-i ştiu nici cei din propria casă. Disperarea te va răpune abia când, ieşind în stradă, pe tine, prietenul de taină al tuturor, nu te va şti nimeni.

Între meseriile pentru care mă simt inapt din naştere o număr şi pe cea de rege, de conducător suprem. N-aş suporta ca milioane de oameni să-şi pună speranţa în mine, iar la ananghie să creadă că eu le sunt cauza răului. Nu le-aş suporta ura, judecata nedreaptă, iar dragostea, devotamentul, sacrificiul lor, zău, mai mult m-ar încurca.

Sunt subfebril. În starea asta unei păsări i-ar putrezi puii în ou, în vreme ce mie temperatura nu vrea să-mi scadă cât să alarmez un medic, nu vrea să crească până să-mi clocesc un gând.

O viaţă îţi faci treaba într-un anume fel şi o admiţi aşa, după cum ai auzit, după cum ai apucat şi tu de pe la alţii mai învăţaţi decât tine. Şi, surprinzător, într-o bună zi, descoperi că se poate face simplu, cu jumătate de efort şi fără risc. Rămâi în extaz aflând soluţia dar până a doua zi o abandonezi, supus mâinii tale, slugă a vechilor obişnuinţe: *Merge şi aşa!*

Noaptea are momentul ei insesizabil după care nu îndrăzneşti să te culci, deşi nimeni nu-ţi mai calcă pragul. E ora sclerozată când bătrâneţea sălcie te trece dincolo de zorii ultimei zile.

Privită din afară, din înălţimi stelare, din cosmos, neliniştea mea nu se vede. În fiecare se împlineşte, totuşi, un miracol imposibil. Oare eu să fiu fiinţa în care, cu ani în urmă, nimeni n-ar fi crezut? Acelei fiinţe, de neimaginat atunci, să-i fi dat trup naşterea mea?

Duhneşte în mine materia prea veche, plictisită şi ea să mai privească lumea prin acelaşi cristalin, mai tulbur din ceas în ceas. O fi izul bătrâneţii simţite prin apropiere, o fi vreo boală blândă ce-mi schimbă formula chimică?

Prima crimă, uciderea lui Abel, mi-a pus iremediabil viaţa în pericol, instaurând fratricidul ca un mod firesc de dispariţie a mea.

N-am idealuri, doar mici interese la zi. Sunt inutil altora, ca şi mie însumi, şi asta-i singura mea laudă. Îmi ajunge vidul interior la care mă străduiesc să ajung, dar nu cu un efort exagerat.

Nu contenesc să mă minunez, în ciuda apatiei mele, de puterea mişeliei celor ce-şi iubesc libertatea, a celor ce-şi apără libertatea cu ghearele, cu dinţii, iar la beţie o cântă chiar cu talent şi-şi mai iau un rând de băutură din vânzarea aceleiaşi iubite libertăţi pentru care, mâine, mahmuri încă, sunt gata să se bată până la sânge, să o recapete ca pe locul de veci lăsat amanet.

Câteva gânduri din tinereţe devin, târziu, obsesii parşive de parcă, prin tenacitatea lor, vor să-mi arate că li-i teamă de timp, slăbiciune pe care eu de mult n-o mai ascund.

Ca regii de odinioară, fiecare dintre noi moare tot mai mult în public, pe scena lumii, dacă nu în faţa camerei de filmat, măcar în faţa televizorului.

De n-am muri ca din hatârul întâmplării, ce proiect am duce la capăt, ce faptă am încheia-o? Totul s-ar suspenda în perpetua devenire dinspre nimic spre nimic.

Când cineva mai tânăr decât tine moare, tu, moşule, cum să nu te simţi nemuritor?

Anonimul nu-i uzurpatorul cuiva căci nu pretinde a fi altul decât cel care este. Anonimul nici nu se ratează în menirea sa, câtă vreme n-are un ideal ieşit din comun.

Exterminarea şi celei mai mărunte vietăţi cere un efort luat şi el de la înfiinţarea alteia.

Şi căprioara are puterea de jertfire, tăria aprigă să se bată pentru iezii ei. O simt după cum suferă, după jarul din ochi, dar a aflat că nici lupii nu ucid din vrerea lor, că în colţii lor pofta Altuia este.

Cel neruşinat de sincer are masca perfectă, recunoscută până şi de oglinda străină. Masca – actul de identitate purtat pe faţă.

Cine dintre noi, aşa cum ne ştim cu mintea întreagă, chiar încredinţaţi de viaţa de apoi, şi-ar dori reînvierea acum, pe loc?

În lungul unei zile doar îţi trec pe faţă chipuri şi măşti care, la o distanţă de câteva ceasuri, nici n-ai crede că-s parte din aceeaşi fiinţă, fiinţa ta. Şi-apoi cine să aibă răbdarea de Ev Mediu să-ţi cerceteze fiece gest, fiece gând, desfăcând din covorul gata ţesut culorile, bătătura şi urzeala ca, în final, să recompună desenul ascuns în fantasma lui – desenul zilei ce se pierde de tine.

Visul posibil a se împlini nu-i vis, ci cură cu ceai de rostopască. Dogoarea visului adevărat te aruncă de pe balcon după fluturele de răcoare ce trece la doi paşi de tine. Până jos zbori, zbori după el să-l prinzi – clipă cât vei fi fericit.

Veghea-i mai degrabă blestem: altfel cum să dormi când ea te previne, cu toate sirenele serviciului de urgenţă, că primejdia de moarte a pornit deja spre tine.

Există o estetică a chinului: e frumos pentru că l-a desfigurat patima de viaţă, viciul ei.

În aer plutește sentimentul aşteptării prelungi ca şi cum toţi ar dori să treacă de prima moarte pentru a se apuca, în fine, de ceva temeinic, fundamental pentru sine, pentru restul lumii.

Sunt mai lucid azi? Cu atât sunt mai steril!

Cu o insistenţă ritmică, cineva prezice cutremure şi chiar sfârşitul lumii, anunţând ora, minutul când vom dispărea. Până la urmă

va reuşi, o va nimeri odată – n-am nici o teamă.

Îngenuncheat sub patrafir, cabotinul se mărturisea duhovnicului său: *Bătălia cu mine însumi am dus-o până la capăt şi, învins, voi muri. Ce m-aş fi făcut, preacurnice, s-o fi câştigat?*

Darul către aproapele, ca un sacrificiu total, – timpul. Clipa ruptă din viaţa mea şi dată ţie face mai mult decât dacă ţi-aş dărui întreg pământul pe care, oricum, nu-l vom moşteni.

Suntem vast cimitir duşmanilor dispăruţi de moarte bună, la nimicirea cărora n-am participat. Îi pomenim în rugăciuni ca pe nemeritata pâine zilnică: *Îngropaţilor în noi, să le fim ţărână uşoară!*

Să te naşti neanunţat, când nimeni nu te aşteaptă, pare o obrăznicie grea, scuzată totuşi de vârsta candidă. Dar să mori bătrân, văicărindu-te, acuzând pe cei încă vii, e o mojicie de neiertat şi, de data asta, vârsta nu-i o scuză.

E vechi obiceiul ca pe adversarii tari să-i treci între prieteni şi protectori. Aşa apar rudele prin alianţă, naşii, finii şi cumetrii, căsătoriile durabile şi, în final, arborele genealogic din care vrei să sari înainte ca omizile casnice să te devoreze.

Sunt nenorociri ucigătoare pe care, de dragul liniştii tale, nu ţi le închipui. Cum le treci pragul, nici n-ai crede că viaţa ta ar mai exista fără ele.

Nu vreau să fiu normal, vreau doar să-mi ştiţi dreptul la anormalul cu care nici eu nu mă-mpac.

El, da, are caracter şi onoare – ca toţi învinşii.

Achită-ţi întâi datoriile faţă de tine şi apoi faţă de alţii, până la ultimul om, până la ultimul ban. De aici va începe cu temei faima ta cinstită, dărnicia ta de bun platnic.

Neivitul mâine, cosmodrom secret al aşteptării din alt timp, îl construiesc pe ascuns din porunca visului premonitoriu, precum l-a visat Noe.

Cât de senini îşi duc unii viaţa dublă negându-se pe ei, cât de uşor pun la pământ cu mâna stângă ce-au clădit cu dreapta, cu cât zel dărâmă pentru bani în timpul slujbei ce-au ridicat din pasiune în zilele libere! Şi fac toate astea cu aerul că e dreptul lor s-o facă.

Uşor şi inutil, lansându-mă cu paraşuta din cer mă tem că, persecutat până şi de gravitaţie, nu voi mai ajunge pe pământ.

Exerciţiul răbdării faţă de nedreptăţile lui Dumnezeu nu-i doar virtute creştină, a unui Iov smerit. E reţeta ascunsă a cunoaşterii tale, buna ocazie să afli motivul să te dispreţuieşti.

Lucrurile, faptele, devin tot mai comode, mai uşor de făcut, uşor de suportat şi de împlinit, ca şi cum le-ai fi pus pe automat. Se pregătesc şi par gata să se facă singure, fără tine, să se împlinească la fel şi atunci când tu vei lipsi.

Cel ce-şi împlineşte idealul şi mai insistă să trăiască pare insul fără căpătâi, coaja de ou din care a plecat puiul. Un om împlinit şi încă viu? Ce rost mai are el pe pământ când, de gloria construită cu atâta trudă, se poate bucura şi un mort.

De la primii zori, îmi furişez trupul peste armura paznicului ce doarme în prag. Fug în oraş să mă întâlnească lumea.

Vina mea: incapabil de autocombustie sub iluzia proprie, de-o apatie ignifugă în faţa rugului ce-l mistuie pe altul.

Întâmplarea povestită – altă faptă lesne de întâlnit, verosimilă precum şi cea reală, trece viaţa spre moarte vămuindu-mi sensul la traducerea dintr-un simţ în altul: *Să vezi ce-am auzit!*

Pricepuţi în tainele lumii, scepticii se recunosc uşor. În liziera cu

ciuperci otrăvite care imită perfect pe cele blânde şi dulci, prizonierii îndoielii îşi lungesc viaţa murind de foame.

Cum se vor învechi cele ce încă nu-s până vor ajunge *tradiţie,* cum vor trece fructele în altă floare, cum vor îmbătrâni copiii nenăscuţi? Gândesc şi mă cutremur.

Ia aminte la cel urât şi hain ce nu seamănă cu tine. Ca el îţi vor arăta copiii în viitor!

Voi cere pensie de întreţinere întrucât mă ocup de mine clipă de clipă, ca unic susţinător al unui ins inadaptabil la lumina zilei, de neînvăţat cu veghea de noapte, cu suspiciunea celor din jur.

Umbra, identitatea mea gri, nutreşte în sinea ei deşertăciunea că-mi pune în lumină nu doar trupul rarefiat vederii altuia, ci şi duhul încarcerat dinlăuntrul lui.

Sănătatea – echilibristică între bolile gata să izbucnească şi cele ce m-au pătruns deja. O hepatită vindecată m-ar da peste cap din starea mea de normalitate fără să-mi aducă, precum în tinereţe, şi motivul să-mi revin.

Am clipe dinaintea somnului când mă simt unic, suficient mie însumi şi perfect ca o sferă fără margini pe pământ. O mână nevăzută mă rostogoleşte în mâlurile adânci din care nimeni nu se întoarce cu visele întregi.

Să fie progresul doar pregătirea optimă spre moartea proprie, final ce devine tot mai mult un grandios carnaval de artificii colorate şi fanfare, până când cade bezna veşniciei?

Bolnavii, împărţiţi în caste închise, au cluburi cu blazoane distincte. Orgoliul lor cultivă aristocraţii mai rezistente la penicilină decât microbii ce şi-au ucis gazda.

Scriu şi nu mi-i ruşine ca scrisul meu să aibă sens. Îmi asum riscul de a privi spre o ţintă anume, ţinta în care se va preschimba

fiinţa mea.

Graba apatică spre nicăieri îmi alterează şi mie gustul pentru cele lumeşti. Abia melcul, pieton pe limba sa, află savoarea mersului pe jos. Nu păşeşte, ci degustă cu răbdare cărarea atunci înfiinţată, atunci dispărută de sub talpa sa.

Plec cu griji de acasă de parcă plec la război, într-o ţară ostilă. Am să învăţ din nou, azi, mâine, legea schimbătoare a pământului pe care calc.

Fumatul e rău ca două vicii într-unul: dependenţa de ţigară şi ambiţia nebună de a te lăsa de fumat.

Ridicolul ucide pe oricine are un pic de îndoială asupra sa. Şi care ins de bun simţ nu se clatină în sinea lui călcând peste ispita ce-l arde în tălpi?

Da, am o identitate, cea a limbii ce mă povesteşte. E felul meu de a fi patriot, cel providenţial fericit, doar limba fiind expresia fiinţei mele întregi. Nu-mi asum fiinţa prin alăturarea la o comunitate de indivizi efemeri şi care, nici o mirare, mă resping cu conştiinţa că ignoră meteoritul fără rădăcini pe pământ.

Pentru cine atâta înţelepciune câtă văd în jur, de ce atâta lumină pentru pupilele noastre oarbe? În primăvara asta capie pomii parcă dau mai multe albine decât polen.

Curajul de a fi catârul virtuţii până la capăt – viciu periculos de perdant perpetuu.

Inspir tot mai în silă aerul greţos al atâtor alte respiraţii din plămânii unor sfinţi, eroi sau doar potlogari mărunţi. În viaţă fiind, mi-i tot mai greu să respir aerul împărţit cu atâţia care îmi iau oxigenul, cu toţi nemuritorii rămaşi după mine.

Veţi planta, dintr-un condei, crini peste ciulini şi veţi tăia cu

rigla şi compasul alei perfecte, dar eu voi căpia atunci de dorul parfumului sălbatic, înţepător, al bălăriei ucise.

Îmi spune, fără ocol, că succesul, împlinirea, i se datorează credinţei lui în Dumnezeu şi numai ei. Bănuiam altceva, pentru că am şi eu credinţa mea, dar o ţin ca podoaba de care nu mă atârn în nici un fel. Cum să înjug credinţa la nevoia de păcat? Cum să-i spun că eu nu mă las slujit de credinţă, că nu-mi pun nădejdea în Cer şi în transcendent pentru afacerile mele meschine, terestre?

CÂND NIMIC NU TE DOARE

Văd unde am ajuns prin adânca jertfă pentru binele propriu şi înţeleg că spiritul inventiv, abilitatea de a găsi soluţii chiar şi acolo unde nu-i nevoie, sunt inepuizabile resurse ale catastrofelor de neevitat nici în viitor.

Suma acestor zile fără sens, indiferente şi mie, aceste zile de nisip şi zgură sunt, totuşi, viaţa mea, sânge din sângele meu, nu-s zilele vreunui ins de aiurea.

Să-mi fi fost în fire pacea cu celălalt, pacea cu lumea, pacea cu mine, azi încă rătăceam într-un cârd, într-o turmă, încă însetam pe câmpii cu dor de rouă.

Dante, azi: *Lăsaţi orice nădejde, voi, care ieşiţi!*

Mi-e milă de trupul ce îmbătrâneşte fără a se mai controla. De comun acord cu sufletul meu milostiv, într-o bună zi îl voi abandona în scutece pe pragul vreunei biserici, când vor bate clopotele.

Sufăr cu inima din pricina mea, din pricina voastră, dar nu mă plâng. Bolile de inimă au nobleţea lor, nu-s contagioase, nu lasă urme şi sunt purtătoare ale morţii uşoare, subite, dacă mi-aş dori să mor pe

neştiute, în somn.

Nu aştepta până să-ţi crească aripile: zbori de cum ai ieşit din ou sau nu mai zbori niciodată. Nu visa aparate supersonice, construieşte-le pe cât zbori, până te prăbuşeşti şi tu.

Avem şi zile nefaste când lacătul blestemă cheia, iar aliaţii ne urăsc mai drăcos decât învinşii.

Îmi doresc cu nădejde să fie cinstiţi cei din jur ca şi cum vecinii, colegii, prietenii, rudele, toţi ceilalţi ar fi otrepe, tâlhari, iar eu, bănuitorul, oi fi, dintotdeauna, om de treabă.

Omul de caracter nici nu-l auzi când intră în scenă, când iese, dar ştii sigur că pleacă o singură dată şi atunci cu uşă cu tot. Cei din preajmă tot pleacă, dar uşile, închise, deschise, uşile uite că rămân!

Dacă ar fi vorba despre vreo altă specie, furnici, gândaci păroşi, urşi polari sau măcar huhurezi, aş mai înţelege să mă dedic ei şi să mă bat toată viaţa să o salvez, să-i fac binele, să o apropii de destinul meu. Dar fiinţele acestea care se prăbuşesc şi se pierd lângă mine nu-s decât oameni.

Pornesc greu motoarele cu sila unei zile când am de întâlnit doi inşi plicticoşi şi, de asemenea, câteva instituţii la fel de anoste – care de sănătate, care de administraţie. Ce să-mi doresc altceva – e doar o zi de marţi…

Îndrăzneala mea – sămânţă de ciulin rebel încolţind, ca din blestem, unde-i seceta mai mare.

Aprinderea din capriciul tău a nenorocirii altuia e tot un mod de a iubi, dar dinspre celălalt versant, al urii: *Cum să nu-l iubesc când era să-l omor!*

Timpul pare o ficţiune a memoriei jucăuşe. Dacă n-aş avea memorie cum mi-aş mai aminti de ieri, de azi, cum mi-aş aminti de

mâine? Ceva din fiinţa mea îmi spune că voi fi viu şi altă dată. Dar ştiu că va veni şi acea zi, nepoftitul mâine, când cineva din fiinţa mea se va înşela.

Semenii iau contur prin agitaţie, prin umbra lor mişcătoare, prin multă larmă. În clipele cât tac ori se opresc dispar, nu-i mai văd, nici n-ai zice că ei există undeva, liniştea, nemişcarea, topindu-i otova cum aspiră bezna tăcerea din calendare.

În încremenirea letală a plictisului, şi micul pas de iniţiere în moarte ia noutatea îndemnului spre viitor, a progresului inevitabil pe care îl adorăm.

De ce m-aş încrede în mine mai mult şi nu m-aş mărturisi oglinzii, hârtiei, umbrei unui amic? În fond, sunt şi eu un necunoscut de pe stradă care, ca mâine, se va pierde fără să-l mai văd.

Viciul care nu-ţi papă toţi banii, nu-ţi înghite tot timpul, viciul care nu te face să-ţi pierzi slujba şi casa, nu-ţi vinde prietenii şi nu-ţi aduce sclipirea de geniu sau măcar boala finală, viciul acela nu-i viciu, e răsfăţ de moftangiu.

Altfel cum să batjocoreşti cât mai grav prezentul, mereu ignobil, mereu meschin şi viciat, decât să faci din el, cu sarcasm maxim, să faci din azi trecutul măreţ şi eroic al zilei de mâine, al veacului următor, perpetuă pildă înălţătoare pentru urmaşii la fel de ignobili precum contemporanii mei.

Pari dispus să accepţi că viaţa ta se trece în zadar de când ai aflat că n-ai făcut nimic pentru ceilalţi? Nu dispera, nu te pripi să te judeci prea aspru: niciodată nu vei ştii ce bine le-ai făcut ignorându-i, uite-aşa, ani în şir!

Cosmonauţii au certitudini, dar pe luna ştiută de mine n-a călcat încă picior de om. Când se va întâmpla, pentru omenire va fi un mare pas în neant.

La uşa cabinetului o strânsură de inşi amărâţi că te ia disperarea, feţe îmbătrânite, livide, mohorâte – inşi ce păreau să fi înviat doar de câteva ceasuri şi încă n-aveau confirmarea că vor supravieţui, că nu vor fi trimişi înapoi în mormânt. Altfel ce încredere să ai în viaţa asta de apoi când nici nu ştii dacă doctorul e în cabinet.

În tinereţe, fiecare zi îmi era faptă de excepţie în calendarul meu de gladiator. La bătrâneţe, aceleaşi zile se fofilează ruşinate pe sub ziduri, să nu le zăreşti în amărăciunea lor de spectatori umili.

Se învăluia în înjurături ca într-un blazon de sinceritate. Înjura pe oricine cu un dezinteres monoton, pornit din inimă, fără gând ascuns: *Dă-l dracu'!*

Primăvara – trufanda strivită de gura cea putredă.

Iubirea, feroce capcană care atrage, seduce, cu lăcomie şi, acaparând, limitează, desfiinţează. Se apropie de tine ca şi cum ţi-ar face binele, ca şi cum ar fi salvarea ta şi te laşi în plasa ei convins că îţi face un bine, că eşti util cuiva. Te şi întrebi ce să fie iubirea?

Îţi port lectica de ceaţă antică între statuile ce-mi locuiesc sufletul. Ca răsplată, lasă-mi mie povara ta.

Mă ivesc şi eu, întârziatul, la festinul celor care, din fugă, acum înghit tortul cu tot cu lumânări aprinse ca semnal de plecare.

De s-ar sătura şi inima cum se satură stomacul, te-ai trezi cu sufletul obez de atâtea dureri înghiţite hulpav, pe nemestecate, şi în zile de post, la ore nepotrivite, peste cină, fără nici o grijă faţă de regimul impus de medicul casei.

Cu fiecare dintre noi, faptele istoriei, aşa trecute cum le ştim, se rescriu, rescriindu-se şi viaţa fiecărui om. Acesta este neajunsul de a fi mort: îţi spune posteritatea cum anume ai trăit, din care manual alternativ să-ţi afli povestea de pe când erai şi tu viu.

Computerul îţi hrăneşte iluzia că greşeala, şi ce uşor greşeşti, o faci să dispară cu tasta *Delete*, că aşa întorci timpul şi-ţi iei viaţa de la capăt, ca şi cum vina ta nici n-ar fi existat, deşi rămâne pitită undeva în memorie, pe hard, şi vei reveni oricând la ea: *Restore!* Dar, pentru îndreptarea păcatelor, computerul îţi cere favorul pervers de a şterge din memoria sa, de la sine putere, tot ce crede de cuviinţă, convins că te repune în clipa de început a vieţii tale.

Ce trăiesc alţii pare de o simplitate silnică, stupidă şi grotescă. Acelaşi fapt trăit de mine se complică şi se amplifică îngrozitor ca într-un şir de capcane în cascadă şi n-am scăpare.

Dacă viaţa-i tot ce-am văzut până aici, păcat de oboseala cui ne-a adus în pragul mântuirii, unde să fim abandonaţi ca nişte căţei abia fătaţi ce n-or să mai apuce să facă ochi.

Deşi urgia se adânceşte cu dezastre uriaşe în jur, simţul tragediei se stinge dintre noi într-un prelung circ macabru – saturnalii în toate zilele. Murim fără dureri, anesteziaţi de o apatie veselă, decesul întârziat promovându-se ca un progres al terapiei intensive.

Tot ce trăiesc se petrece cu o intensitate ajunsă la paroxism încât nimic nu se întâmplă cum mă aştept, cum aş dori, nimic nu curge în matca firească a lumii şi, dacă este să judec, nici stelele nu-şi trec cursul după legile ştiute de mine.

Cunosc inabilitatea unora în meşteşugul vorbitului. Mai gravă, cred, e nesăbuinţa să nu taci, să nu asculţi, defecte de nevindecat la nici un logoped al tăcerii.

Pâinea bună îmi ţine viaţa în nesaţ iar apropierea ta îmi acoperă viciul întreg fără a păcătui.

Oracolul meu circular: *Voi iubi – voi trăi; voi învinge – voi fi învins; voi urî – voi muri!*

Cum să găsesc între noi virtuosul, când chipul său nu vrea nimic

să-mi spună? În credinţa cui să alerg când toate te înşeală? Cine dintre noi este sfântul, cine este cel curat căruia să i te laşi în seamă cu sufletul tău cu tot şi să-i spui: *Ia-mă cu tine şi eu te voi urma!*

M-au vrăjit dintotdeauna virtuoşii care, impecabili în arta lor, îţi taie capul dintr-o lovitură de sabie, fără să te doară. Capul îţi rămâne pe umeri, tu continui să trăieşti dar, la prima clipire, ţi-l pierzi. Ştii secretul şi vei sta liniştit tot restul vieţii fără să păţeşti nimic. Important e să nu respiri, să nu clipeşti.

Îmi văd imaginea într-un videoclip şi nu pot crede că trecătorul de pe sticlă sunt chiar eu, altul decât străinul rămas să se zgâiască înţepenit în fotoliu la fantoma de lumină ce încă n-a murit.

Asemuim uşor tristeţea cu oboseala. Tristeţii reale nu-i supravieţuim măcar o zi, pe când oboselii, da. Tristeţea risipită într-o noapte de somn e doar leşinul după un prânz cu centura desfăcută.

Femeia lui Jung, poporul umilinţei din ţara bărbaţilor. Într-o lume cu bărbaţii apostoli ai credinţei, femeia nu va fi mai credincioasă, dar va cădea la picioarele lor – martira dintâi.

Înţeleptul, ca orice om de pe stradă, iese din lume fără să i se simtă lipsa… El, numai el ştie să facă asta.

Omul – te şi miri cum se conservă autodistrugerea în obiectul ţintit ca din întâmplare.

Patul, ramă de tablou pentru visele mele din alte lumi. Mă trezesc şi tablourile toate dispar şterse de pictorul cel nebun.

Cu cât e mai profund gândul ce l-aş avea de zis, cu atât mi-i mai greu să-mi găsesc tonul, cuvântul, încât prefer să tac şi, aşa, mă feresc de ridicol, alături de cei care n-au nimic de spus.

Spaima de zi, din amiaza-mare, mă apără de coşmarul nopţii, mă fereşte de insomnii.

A căzut un nor de vânt peste oraş…

Dacă e să am mai multe vieţi, cea pe care o trăiesc acum e ultima; prea-i din resturi, din ce-am scăpat să trăiesc cândva, din umilinţele refuzate altă dată.

Jocul s-a terminat şi îmi şterg chipul mincinos iar fardurile măştii rămân în cârpe, înfăţişarea veche se trece cu tot cu farduri în prosoape şi, aşa, îmi arunc chipul în gunoi. *Persona* a umplut coşul plin de murdăriile piesei în care rolul meu s-a terminat.

Îi iertăm cu adevărat pe cei pedepsiţi mai drastic decât le e vina. Adăugându-le pedeapsa care ni se cuvine nouă, în faţa lor vom fi deja mărinimoşi.

Citesc şi privirea umedă se agaţă în pânze vechi; îmi fug păianjenii în priviri…

De cum simţi umilinţa, de ce arde, de ce ustură când îţi macină rărunchii? Care să fie organul umilinţei?

Funcţionarii credinţei, cu ierarhia lor, călugări, preoţi, pastori, separaţi şi la un loc, nu fac cât copilul în genunchi silabisind *Tatăl nostru* de început.

Nestemată ascunsă – înţelegerea, blestem sau binecuvântare, ea se dă celor care ştiu să se stăpânească, celor care ştiu să n-o arate.

Aplauzi şi scapi să mai înţelegi ce se petrece pe scenă – ajunge că îţi place. *Aplauze, vă rog!*

De-aş fi credincios aş crede în realitate, în realitatea din preajmă şi pe care mă pot sprijini mai puţin decât pe o aripă de înger.

Piatra în râu capătă rotunjimi ca modelată de flacără, dacă laşi vremea să lucreze; şi uitată pe mal piatra bătută de vânt se va rotunji

ca sub o flacără leneşă, să laşi vremea să treacă.

Din greşeală scriu *anii interiori* în loc de *anii anteriori*. O aluzie de metaforă – *ani interiori* pentru timpul deja trăit, asimilat de mine în această viaţă, timpul netrăit încă din viitorul rămas şi cel dinaintea naşterii mele fiind anii exteriori mie.

Eram aşa de supărat că dintr-o dată s-a făcut beznă în jurul meu şi m-a surprins de cum oamenii umblă prin întunericul compact, solid, ca de marmură neagră, şi nimeni nu scapără o scânteie de cremene, nu aprinde o lumânare. Vocile celor din jur se auzeau îngroşate ca de baritoni vânjoşi, dar mie mi se părea firesc de vreme ce toţi eram înţepeniţi în marmura cea neagră.

În adolescenţă, când eram văzut că citesc filozofie, mi se spunea că-mi depăşesc vârsta, asta dacă se presupune că şi înţelegeam. Citesc şi azi ca să fiu admonestat: *Abia acum…!?*

Flacăra, perenă floare pe vânt, mistuie spinii câmpului ori coace lentile în palma lui Spinoza.

Două flaute de os, porţi claviculele aproape de suflarea buzelor tale, în dreapta şi în stânga, ca pe o prea scumpă muzică a cărei dorită ascultare o amâni de teama risipirii.

Entuziasmul şi buna credinţă nu dau capodopere iar plictiseala şlefuieşte până le ratează.

Şi corpul meu şi termometrul arată acelaşi nivel al temperaturii, dar ceea ce simt eu este mai exact cu câteva zecimi de grad faţă de orice aparat oricât de precis ar fi – zecimea de grad a subiectivităţii mele gata oricând să dea în clocot.

Dintotdeauna, descumpănit în mine însumi, m-am străduit să mă apăr de minciuni prin tăcere. Acum, la bătrâneţe, învăţ să mă apăr şi de adevăr. Tac şi la adevăr cu aceeaşi sinceritate.

Cel mai adânc ştie durerea pierderii unui frate cel care n-a avut niciodată frate.

Admir iar şi iar capcana mortală ce-şi reînvie prada în fiecare anotimp – plasa de păianjen. Iată pilda de urmat într-o singură fiinţă, într-o singură viaţă, eu însumi – prădător, eu însumi – pradă.

Boala de mâine mă tratează de suferinţa de astăzi. Ce optimistă e medicina, fără leac, fără scăpare!

Mă plictisesc şi fac un inventar al viciilor, să văd care dintre ele ar fi destul de atractive pentru mine. În afară de cele probate deja, atât cât m-au lăsat talentele mele, nu descopăr nimic nou. Mi-i lene să inventez altele. N-aş fi crezut că atât de puţine vicii pot înnebuni aşa multă lume.

Măsura mea de a-mi cunoaşte de departe prietenul aşteptat de o viaţă este aceeaşi ca şi pentru orizont: oricâţi paşi fac, cu dragoste, cu sinceritate, cu disperare, oricâţi paşi fac spre el, păstrează mereu aceeaşi distanţă faţă de mine.

De când mă plâng de secetă şi mă rog pentru ploaie, şi cred în rugăciunea mea, mi-au crescut membrane între degete ca la gâşte, ca la broaşte. Cine spune că Dumnezeu, un spirit şi el, nu-mi ascultă ruga fierbinte, că nu mi-o împlineşte?!

Aceste rânduri, un jurnal mascat din vremea molimei; jurnal de dus la piept, pe sub cămaşă, ca punga de camfor, apărătoare de ciumă, în casa pustiită de doliu.

S-au trăit atâtea până la mine, şi fără mine, încât par străinul în trecere printr-o lume veche, veche de tot, unde toţi se ştiu dinainte de naşterea mea, ca rude incestuoase zămislite din rude.

Ies din casă în miezul nopţii, să-mi dea careva în cap, să se termine comédia, dar mă întorc repede: n-am curajul să nenorocesc tâlharul cu o victimă ca mine.

Obsedanta percepere a propriei vieţi ca irepetabilă, aici sau în altă lume, mi-o dă chiar indestructibila mea îndoială că voi muri.

Când, de unde, dar am prins gustul fructelor pietroase, uşor insipide, cum ar fi perele mici, verzi şi cu negi negri, din soiuri ce nu par cu totul domesticite, de nealiniat în livezi, poame cu carne sălcie care, fără paznici, se apără singure de omizi, de grindină. Îndărătnice, trec iarna şi ajung în martie ca ochiul treaz în trupul dezvăţat să mai înmugurească.

La sfârşit de carieră, Napoleon bravează cu cinismul celui care a nefericit destinul a milioane de semeni, bravează afirmând că după şaizeci de bătălii ştie din arta războiului la fel de puţin ca şi la prima! De-ar fi să-l cred, aş zice că nu experienţa aduce excelenţa în profesie. Însă experienţa te ajută să suporţi mai uşor eşecul tău, triumful rivalului, ruina adusă de tine prietenilor fideli.

Sufletu-mi se simte bine desculţ, călcând deşertul încins, căci sălbăticiunea din mine se sperie încă de viteza motorului ce întrece graba pasului.

Mă deosebesc de toţi ceilalţi – şi asta pentru că-s singurul om obişnuit de pe planetă!

Câştigul unei vieţi de care nu-s prea mândru: greşesc iar şi ştiu că voi greşi iar şi iar. Aşa ceva n-aş fi recunoscut la douăzeci de ani, semn că n-am trăit degeaba.

Mă-nvârt în jurul vieţii, sălbăticiune ţepoasă ce nu-mi suportă mirosul, apropierea – şi care nu se lasă încălecată, nu rabdă şaua. Aş pleca, dar sunt încă rob jivinei acesteia vii şi fără nume.

Tot ce mă atinge, mă strică, mă îmbolnăveşte; ce ating eu, sigur se molipseşte.

Autoironia – sublimare alchimică a surâsului meu din zilnicul

suicid deturnat de somnul venit la ora potrivită siestei.

Habar n-avea unde mergea dar, după cum păşea, ferm şi cu prestanţă, te convingea că, acolo unde nu-l aştepta nimeni, va ajunge la timp, chiar înaintea tuturor.

Să fiu nemuritor, mi-aş educa răbdarea. Ce-a ieşit rău în viaţa mea, a fost din grabă; ce-a ieşit bun, am făcut cu gândul că-s imun la molima timpului.

Tu însuţi inamic ţie, tu, străinul, în final te desparţi cu bucurie de necunoscutul ce îţi moare sub piele, în trupul tău, cu gândul că îţi era duşmanul pe viaţă şi pentru care ai pierdut nădejdea că s-ar mai lăsa îmblânzit.

Dinaintea smintelii definitive, mă însingurez în mine când, clarvăzător şi inspirat, dezleg ghicitorile Sfinxului. E fulgerata clipă profetică de sub vraja căreia abia mă sustrag. Cum să fie sfinxul un animal fantastic, de vreme ce mi-l pot imagina?

Adunându-mi fiinţa, arheologii de mâine, la fel de naivi precum cei de azi, îmi vor confunda oasele cu ale cuceritorilor ce m-au înhumat între neamuri şi pe mine, oximoron căzut din altă galaxie.

La început a fost cuvântul? Prea bine: atunci aşezaţi-vă în scaune căci sfârşitul va fi în imagini!

Îngerii îmi par oameni obişnuiţi, cu defecte şi ei, cum ar fi acela de a se păstra în delir permanent. Ei cred că, plutind mereu prin preajmă, mă vor păzi pe mine de mine însumi.

Aproapele meu, rămâi departele meu!

Cel sincer nu-i ca nesăbuitul ce îndrugă de toate, luându-l gura pe dinainte ci, gospodar cu chibzuială, el cheltuieşte din adevărul său când şi cât trebuie, cu cine trebuie.

Vreau un disc înregistrat cu liniştea nopţii dintr-un cavou adânc, liniştea ce-ţi înfundă timpanele ca un lan de bumbac. Ascultându-l, aş adormi fără griji. Bună ar fi şi tăcerea dintr-un cimitir de ţară, a vreunui parc mai întunecat înainte de suspinul final.

Mi-am zis să postesc, cu smerenie, în linişte. Aşi! S-a găsit cine să mă laude, să-mi indice zilele negre pe calendar, ce pot mânca şi unde găsesc, ieftin şi bun, cârnaţ din soia cu gust de porc. Nu mai ţin post, văd că şi postul e o afacere.

Cum ar arăta lumea aprigă de azi, să se dedice doar idealurilor pentru care am fi gata să murim cu toţi ai noştri, nu doar să le clamăm? Ar fi o muţenie în jur…

Cineva se întreba dacă am putea trăi fără boală. Sigur – nu! Faptul care ne consolează cât de cât: nici boala nu poate trăi fără noi.

La ce ţii mai mult, ţinta aceea o vei rata cel mai grav; visul cel mult dorit de tine, visul acela nu vei apuca să-l atingi. Şi atunci – nimic nu mai are valoare, nu mai are preţ. Proiectele împlinite ale tale, ale celorlalţi? Tot nimic.

Nici bolta cerească nu-i un loc sigur, aşa cum pare: descopăr o stea, îi dau nume pământean, vreau să ajung acolo cum m-aş duce acasă, la ai mei, şi aflu că steaua, casa mea, a pierit de mult, cu milioane de ani în urmă, şi numele mi-l poartă himera de lumină ce nu vrea să se stingă.

Bolta de deasupra mea – construcţie perfectă, fără fisură, fără hibă. Cine ar crede că e arcul de triumf pe sub care voi ieşi din această lume?

În camera sa, cât se odihneşte, lasă uşa puţin crăpată parcă de frică să nu se încuie acolo pentru totdeauna, ca sub criptă. Nu vrea treburi terminate, nu-şi bea paharul până la fund, nu-şi rosteşte gândul până la capăt, nu se întoarce întreg dintr-un drum. E modul lui subtil şi ironic să ne spună că nici în el, Ziditorul nu şi-a mântuit lucrarea

începută.

Scrisoarea pe care nu ţi-am scris-o, pe care nu ţi-am trimis-o, scrisoarea pe care nici n-am gândit-o, şi-a făcut efectul aşteptat: ai răspuns chemării şi ai venit. Nu mă mir, ştiam deja, aceasta şi este menirea scrisorilor.

Am senzaţia că lumea, oamenii, se repetă ca zilele de duminică, adică fără urmă de schimbare.

Amarul întreg de a te lăsa batjocorit şi târât în noroi, aşa să-ţi justifici micimea în tine însuţi, micime de ins uitat pe prag de glorioşii clipei, târât în noroi până îţi intră în ochi şi în urechi noroiul, – savoarea acelui amar o simţi doar la bătrâneţe, fruct a cărui coacere o aştepţi de tânăr cu spaima să nu se risipească fără să te ajungă.

Disting în nuanţele fine ale tusei, necorupte încă de sens, sugestia că banala răceală ar îngădui o comunicare aparte în intimitatea familiei, între apropiaţi. Ideile subţiri conving mai uşor când sunt stropite de flegme călduţe, şopotind pe nări fornăieli patetice, printre lăcrimări sincere din ochii roşii de febră, ca şi prin averse de strănut luate drept faste prevestiri, gata a stârni gelozii ca în faţa unor nemuritori: *Sănătate!*

Vremea i-a tăiat pe faţă cute, i-a dat sens zâmbetului său, privirii, şi tot vremea, calcinându-l, i-a şters orice umbră de emoţie, de sentiment, faţa sa fiind acum expresivă cât o hârtie de ambalaj, boţită şi scăpată sub picioarele noastre.

Dacă nu pun ceasul să sune, nu pot dormi bine, teamă mi-i că nu mă mai trezesc.

În jungla rece a oraşului mulţi s-ar dori *vânat,* nu *vânător.* Vânatul o duce bine fiind în avantaj, zic ei: n-are interdicţii, nici sezon închis şi îşi poate pierde blana oricând, repede, la orice preţ.

Mărturia originii mele divine stă în imperfecţiunea mea. Cum ar

reuşi să funcţioneze un mecanism cu atâtea hibe, dacă n-ar fi ieşit din mâna divinităţii şi n-ar fi primit acel zvâc de început care să dea suflet titirezului?

ÎNFRÂNGEREA ÎNARIPATĂ

Mă uimeşte puterea femeii şi înţelegerea de a se adapta după bărbatul ei: dacă eram un erou, m-ar fi împins să-mi dau viaţa pentru vreun ideal luat din stradă; cum sunt un mişel, face tot ce poate să trăiesc – să trăiesc pentru acelaşi ideal.

Am zile de inspiraţie divină când scriu şi o pagină întreagă; apoi am săptămâni la rând, la fel de inspirate, dar parcă date de o muză geloasă, când rup tot ce-am scris.

Cu mâna pe inimă jur să spun adevărul şi numai adevărul! Cu mâna pe stomac, pe splină, pe ficat, pe rinichi – de ce să nu jur pe oricare parte a corpului, toate fiindu-mi la fel de sfinte?

Abili negustorii din casa mea: au naţionalizat paguba.

Mi s-a întâmplat să văd câţiva muribunzi. Şi nu-i o favoare, vă asigur. Nici unul n-avea transfigurarea, respiraţia uşoară, luminată, a celui care, peste câtva timp, va fi gata să învie din nou.

Câinele meu mă adoră sincer şi-i citesc în ochi preţuirea duioasă, sentiment nutrit numai faţă de mine. Îl omenesc ştiind că nu-i profitorul care vede în stăpânul şi prietenul său, ca alţi câini, sacul de oase păstrate proaspete pentru praznicul de adio.

Scriu din experienţă? Bineînţeles, din experienţa pe care eu n-am reuşit s-o trăiesc iar altul n-a avut încă sminteala s-o probeze.

Vânez singurătatea prigonindu-mi aprig prietenii, cum despotul îi ucide pe toţi rivalii la tron.

Un fantezist crede că totul a fost creat *ca şi cum* ar fi avut un trecut. Cine să-l contrazică aflând cum se trage una din alta? De fapt, cu trecutul m-am mai liniştit. Gravitatea pentru mine sună altfel: nimic nu pare creat *ca şi cum* ar avea un viitor sigur.

Dau întâmplările peste mine, adun fapte şi vorbe, adun experienţă, cum zice orice guraliv, adun din belşug şi nu-mi foloseşte la nimic, nu învăţ nimic, şi adun, adun în tezaur sclipirea unor fragile baloane de săpun.

Doamne, cum dispun de fiinţa mea cei îngăduiţi de Tine, umilindu-mi sufletul semeţit. Nu mă aperi în fragilitatea mea de cel urât, dar vrei să mă smeresc şi să-mi cer iertare pentru greşelile Tale, pentru batjocura că mă îndemni să rabd şi să-mi rabd viaţa şi fără s-o merit.

În apropierea furtunii, simţi cum te încarci de electricitatea nopţii ce vine, când flăcări albastre îţi joacă în mâini? Ne transferăm electronii lăsându-ne cutremuraţi de gândurile, de simţirea altei fiinţe, îngrozindu-ne unul de celălalt doar la atingere – cu prietenie, cu dragoste.

Sânge şi lapte, fluidele femeii împlinind-o cu sens şi cauză în lumea atot-curgătoare, după bunul plac al legii lichidelor vitale.

Sunt garguiul de sub umărul catedralei ce învie alăptat de ploi abia din ziua risipirii credinţei sale.

Ca un scufundător încăpăţânat, antrenat în coborâri la adâncime, cu fiecare somn mă las dus de greutatea mea mai în adânc, ca hrănit cu plumbi, şi revin tot mai greu la suprafaţă până când, odată şi-odată, voi afla că viaţa mea e în abis.

Oricât de năstruşnic ar fi, nu mă ruşinez de gândul meu. Mă înfurie că n-am puterea să-l pronunţ, să-mi urlu gândul ce i-ar ruşina pe alţii.

Mă bat iarăşi cu mine însumi de parcă din naştere am căzut de pe zidul cetăţii pe care acum încerc să o recuceresc.

Dacă nu-mi pot recăpăta altfel vederea cea bună, adică vederea în bine a lumii, dacă nu mă pot lecui de răul de mine altfel decât prin credinţă – prea bine, fie prin credinţă, când va fi să mă afle.

Nu-mi amintesc vreun coşmar să fi avut, cum spun unii că au, din pricina căruia să-mi stric somnul. Am vise anodine, de prunc, dar coşmarul meu este chiar viaţa reală, spaima că mă trezesc iar în lumea asta de speriat.

Eliodor din Tassis – omul care ştie totul despre mine, dar de negăsit pentru că eu, căutătorul lui, nici n-am născut.

Înfrigurat, îmi privesc ţintă viitorul spre care mă preling cu grija mută a pendulului neîntors încă spre ziua de azi. Îmi privesc viitorul ţintă, ţinta ce dispare.

Mi-i greu să cred că autorul poeziei e omul acesta ce va muri curând, mi-i greu să cred că cel care o silabiseşte rămâne încă în viaţă.

Vrei să ajungi într-un loc neştiut de tine – îţi iei călăuză vreun băştinaş din acele văi. Cum să-mi iau călăuză când eu abia aştept rătăcirea la câţiva paşi de casă.

Abisul nopţii, fierbinte şi feminin – când matern, când aprins de febra bolii, când sălbatic, când tandru şi blând ca păcatul sufocat de virtute cu mâinile goale.

Un bun prieten s-a îmbolnăvit. E o avertizare gravă din partea zeului cel binevoitor care ne seceră la rând. Când cade peste mine năpasta, boala, mă întreb pe cine dintre apropiaţi să avertizez, căci s-ar putea să urmeze el.

Mă uit intens la becul aprins şi, apoi, în penumbră, lumina lui

îmi persistă în ochii proiectându-se pe peretele întunecat şi când este stins. Aşa mi se întâmplă şi cu iubirile a căror lumină colorată o exagerez doar pentru că persistă mai ales în întunericul meu măsurat cu ochii deschişi.

Nu-s alcoolic, nu-s un virtuos cu performanţe şi, dacă azi m-aş abţine de la un pahar, ştiu că mâine aş bea să mă îmbăt până pic.

Deviza prietenului meu, un canibal cu lecturi la zi: *Omul este ceea ce mănâncă!* Şi, îl contrazic eu, ar vrea să fie ceea ce bea.

Mă îngraş şi mă îmbrac cu haine largi, care încă acceptă să mă acopere. Înţelegătoare ca un părinte adoptiv, haina face eforturi să mă suporte aşa cum sunt – bătaia de joc a grăsimii ce parcă a jurat să-mi dea afară sufletul din trup. Nu-i nimic, gândesc, gândesc şi aşa, cu fiecare parte a corpului, cu fiecare kilogram pe care îl pierd.

Gândul care ar răni pe altul până la mirare, gândul nestăpânit pe mine mă ucide întâi.

Cârcotaş de felul meu, îmi repet că, la întemeierea mea, Dumnezeu se îndoia de lucrare, de veşnicia ei, iar acum, privindu-mi fiinţa ce putrezeşte la aer, vede cum bănuiala i se adevereşte.

Uitarea – sărbătoare a memoriei omeneşti. Şi nu-i posibil să trăieşti numai din sărbători.

O carte de istorie a ajuns în closetul public. Ce sentiment de uşurare are stomacul prea plin când tu, cel viu, te ştergi la fund cu evenimentele lumii, cu sărbătorile improvizate, cu destinele atâtor figuri puse la zid şi batjocorite chiar de infailibila lor nemurire.

Aş deschide fereastra, să vă strig în gura mare: *Iată, lumea asta e bolnavă şi tristă!* Dar n-aş avea tăria să alung boala şi mâhnirea din voi, să vă arăt vouă, celor de afară, că nimic din ce se întâmplă în jur n-are consistenţa adevărului, aşa cum aş vrea eu să-l pipăi când treceţi

bolnavi şi trişti pe sub fereastra mea închisă.

Într-o lume de învingători, de cuceritori ai nemuririi, umbra sa ajunsă în Efes părea statuia ciobită a *Înfrângerii înaripate* care, slăbită şi ciungă cum era, nu reuşea să se îngroape singură. Sunt mai viu la înfrângeri decât sub orice victorie.

Pândă şi veghe, începute din acelaşi capăt de timp, îmi par zilele, iar răsăritul – finalul faptei negândite încă.

Profită de tristeţe şi sileşte-te să te cunoşti în acele momente. Bucuria, fie şi a clipei, te schimbă până ajungi de nerecunoscut ochiului tău interior.

E mai rodnic, am experienţă, să-mi fac gânduri mari, să treacă-n zbor munţii, ca apoi să mă fericesc abandonându-le repede, neînţărcate, în braţele vreunui inimos.

Boala mă echilibrează şi mă adună în interior să-mi regăsesc centrul de greutate, susträgându-mă risipei exterioare. Boală, salvatoarea fiinţei mele nefireşti, fii bine venită cu omenia ta!

În cea mai umilă fiinţă este chipul şi taina lui Dumnezeu. Cine o ignoră nu înţelege nimic din planul în desfăşurare al universului.

Zile când nimic n-are gust, nimic nu merită să mişc un deget, să inspir, să suflu o vorbă… Particip totuşi la trecerea clipei fără nici o înstrăinare de gând, complice la nemişcarea lumii încremenite cu toate ácele de ceasornic odată.

Aş vrea să am şi eu un prieten, dar pe măsura defectelor mele. Adică acolo unde eu am un viciu, el să-l acopere cu o virtute, cu o binecuvântare; unde eu sunt zgârcit, el să fie darnic; unde eu am plinul, el să aibă golul.

Filmat invers şi inversând timpul, Manole nu cade, ci zboară de la temelie spre culmea bisericii. Urcat pe şindrila aripei sale,

demolează cu credinţă fiinţa mânăstirii, piatră cu piatră, să descopere iubirea zidită aici. Reuşeşte şi, drept pedeapsă, urmaşii pierd darul zborului. Aş vrea să fie asta legenda celor din care mă trag.

Adulmec crinul cum mi-aş retrăi biografia. Balsamul plăcut-otrăvitor, noaptea, îmi povesteşte despre perfidia moale a cuiva neştiut ce taie bezna cu semne de lumină.

Ce te faci cu mireasma asta care nu are livada pe pământ şi nu ştii de unde vine…

În lumea noastră, dornică de certitudini, de previziuni sigure, întrebările sunt mai trainice, mai durabile decât răspunsurile.

Cinismul tonic, de ateu precoce, al lui Machiavelli face cât o cură de vitamine şi în ziua de azi: *Profeţii înarmaţi au triumfat*.

Aşa cum un păianjen căruia, stricându-i ţesătura, el şi-o reface tot mai nervos şi cu geometria strâmbă a planului de început, aşa şi eu îmi înjgheb din zi în zi tot altă fiinţă care, sigur, la următoarea lectură va fi din nou mistuită de focul lacom al altora.

Trecătoare şi ea ca un munte de umbră.

Război doar în gânduri să ai iar în amurg să cazi la pace cu toată lumea şi cu ziua ta amurgită.

Vecinii se lasă sluţiţi la fel şi de iubire, şi de ură. Dar la momentul potrivit devin fermi şi aleg trăirea cu cea mai mare eficacitate civică – ura.

O voinţă străină mie, de neînduplecat, căzută ca din altă lume, mă îndepărtează de faptă exact când aş începe-o. E o senzaţie dureroasă şi o reţin în memorie ca prima electrocutare încât a doua oară nu mai încerc.

În iarbă, viaţă şi moarte împreună… Peste anotimp, moartea,

naşterea, nu aşteaptă o vreme a lor, ci vin de-a valma când le vine lor să vină, şi numai sufletul tău vede primăvară, vede toamnă. Rămân cu ochii în iarbă: nuntiri ambigui, înhumări, însămânţări, treceri dintr-o stare în alta şi, de n-ar fi vorba de mine, aş zice că moartea e slujnica cea supusă a vieţii.

Am încetat să mă mai plâng lui Dumnezeu de răutăţile voastre. După cum mă privea, după cum mă fulgera cu tăcerea lui, parcă şi el m-ar fura, de-ar găsi la mine ceva bun de stivuit între acareturile sale fără număr.

Bobul de porumb – flacără de candelă pe oglinda de rouă a câmpului din zori.

Şi aşteptările în rău, una după alta, se vor împlini într-o vreme. Odată gândite, spaimele noastre se scriu pe hărţi şi devin destinaţii ce nu mai pot fi ocolite.

Întotdeauna, sentinţele categorice riscă să fie false, greşite. La fel ca şi aceasta.

Dar cine mă-năbuşă cu absenţa sa, o absenţă masivă şi consistentă ce-mi aduce eclipsa în plină zi, îmi luminează bezna ca un geamăn, geamănul cel rău al soarelui?

În adolescenţa mea, ploaia mirosea a oţet ca părul amantelor din amurg: eram în mahalaua mea cu iubiri sărace.

Memorie de oglindă: ţine minte doar ce are în faţă şi uită de tine de cum îi întorci spatele.

În mişelia-ţi atât de omenească, nonsensul existenţei tale îl transferi altora, mohorâţi şi fără grijile din casa ta. Cum ai vrea ţie să-ţi fii util într-o lume sieşi inutilă? Ia direcţia cu vâsla de cârmaci după vântul ce-ţi este împotrivă.

Aţipesc în plină zi şi tresar înţepat de un gând trăsnit: *Pământul*

luminează Soarele. Astronomii pot râde dar, gramatical, enunţul e corect şi asta contează. Cu un pic de sintaxă, de topică, poţi frază orice extravaganţă iar natura, lumea, o va înghiţi, se va conforma ei. Speculând uşor, dispare şi urma de absurd: da, Pământul luminează Soarele şi îi dă strălucire din privirea ta, pământeanule. Fără sensul asumat ca Pământ al oamenilor, astrul nostru ar rătăci pe boltă – o oarecare aberaţie astronomică.

Motivele bucuriei că exişti le numeri pe degetele mâinii stângi. Nici să fii disperat până la sinucidere n-ai motive, dar Seneca le numără pe mâna sa dreaptă şi, firește, le află mai vrednice.

Adânc mister în faţa mea: omul mărunt, omul de rând rătăcit în el însuşi, de care nu se întreabă nimeni şi nimeni n-a aflat de el.

De le-ai şti pe toate şi le-ai zări de azi cum vor fi mâine, din milă de tine, m-aş alia cu oricine, aş face orice să-ţi pierzi darul.

Alamă topită de nerăbdare, trompeta coapsei tale, strălucind în noapte, suflă şoaptă după şoaptă lumânarea beznei să stingă: *fiuu, fu!*

Şi câinele care nu mă muşcă, tot câine moare.

Am auzit şi eu de insul ce nu putea scăpa de lucruri: orice atingea, orice lucru vedea, venea după el, măcar în memorie, şi nu-l mai părăsea niciodată.

Venim mereu din ce-am fost. Ne petrecem ziua de mâine cu faţa la trecut.

M-am hotărât să iert, şi iert şi eu pe cel fără de care n-aş putea muri. Dar nu ştiu pe nimeni cu acest privilegiu, nici măcar eu nu sunt acela.

Dar ăsta sunt: decât raiul pe mâine, vreau iadul chiar azi, pornit imediat din hotarul nerăbdării mele. Decât vreme bună poimâine, joi, mai degrabă potopul astăzi, în zi de marţi.

În răspăr cu mine, am nopţi în care m-aş despărţi de semenii prea buni, lăsându-le până şi trupul meu ca pradă, iar în plecarea mea din zori, văd tocmai visata ocazie de a rămâne singur.

Alegi, din variantele visate, să învii o singură iluzie, iar altor proiecte le anulezi naşterea în lume, ivirea lor în realitate. Striveşti uşor, muc de ţigară, lumea care nici n-a existat, dar ceva din tine a şi trecut cu fumul pierdut în lumea stinsă sub talpă.

Cu cât spaţiul aglomerat care mă înghite e mai mare, o sală de teatru, un stadion, cu atât simt mai bine, în înghesuială, depărtarea de semeni, deosebirea dintre mine şi ei, distanţă ce o descopăr cu o ură plină de încântare. Iar bucuria mea imensă în care mă scufund, tot bucuria asta mă dă de gol: nu aplaud, nu urlu, nu fluier.

Într-o noapte de beznă, fără să văd stelele, ştiam că punctele cardinale au dispărut, cum dispar orele de pe un cadran cu fosforul şters. Convenţiile au noima lor ziua, pe lumină, cât ne putem privi în ochi şi ne înţelegem cât ai clipi unde aşezăm astăzi Răsăritul, în care zi nu vom avea Apus.

Citesc melancolie până şi în ochii pisicii, ca dezamăgire că mai mişc după ce m-a zgâriat la furie. Încep să mă ruşinez de simţirile viului care se vede că nu-s monopolul omului.

În ultimele clipe de viaţă nu-şi doreşte să vină un preot, ci cheamă un mamoş, să fie sigur că trecerea dincolo, că naşterea sa în viaţa de apoi, îi va fi fără risc, fără dureri, fără regrete pentru lumea din care încă n-a plecat.

Medicina trăieşte paradoxul restaurării fiinţei umane bucată cu bucată, în vederea demolării ei definitive la nivelul speciei.

Minuni ca zborul, mersul pe apă sau moartea din care să mă-ntorc teafăr, mă tulbură, mă aruncă din ordinea banală. E vremea să ascund lumii aripa trezită sub armură.

Nu ştiam de ce nu-mi place şcoala unde învăţam să ne iubim eroii neamului, neam vechi amintit şi de Herodot, să-i iubim pe dacii zidiţi pe Columnă, pe strămoşii care au rezistat migratorilor, dar şi războaielor altora asupra noastră, pe bunicii şi părinţii care au rezistat revoluţiilor şi evoluţiilor. După ce am terminat şcoala, am aflat că eu nu-s fiul temerarilor morţi de tineri, ci al laşilor din umbră, al descurcăreţilor rămaşi pe acasă, pe lângă fustele femeilor, pricepuţi să facă un mic comerţ pentru a-şi cumpăra o medalie, un certificat de erou, de revoluţionar. De aceea eu, ca toţi laşii longevivi, nici nu-mi găsesc în cărţile de şcoală arborele genealogic.

Dimineaţa mi se sparge sub tălpi făcându-mi praf ziua. Adun ciob cu ciob şi nu-i chip să cârpesc lucrul întreg care era până să vină zorii. Încă o zi stricată.

Nu te sfii şi fă prorociri cât mai nimicitoare: peste orice neam va cădea o năpastă, orice individ va trăi o urgie. Totul e să ştii, să ai abilitatea de a le formula credibil, ca şi cum dezastrul final s-ar întâmpla chiar mâine.

Nu inspir dram de încredere cu faţa mea sinceră, cu evidenţă fiind faţa unui trădător, a trădătorului de sine.

M-aş izola într-un schit singuratic, să rămân în post negru şi rugăciune. Mă tem că tot efortul îmi va aduce doar admiraţia milostivă a câtorva turişti, onorabili creştini de un sejur.

Nu-i nimic că sunt înţeles greşit, oricum mi-aş tălmăci fiinţa. În felul ăsta devin mai suportabil.

O minune, una de mi s-ar arăta, aş deşira din ea tot misterul lumii trecându-l pe ghemul meu.

Mi-i dor de nemurire de parcă mai ieri am pierdut-o reînviind într-o lume pustie, şi amintirea ei pietroasă îmi este încă vie, vie.

Când nu-ţi mai suporţi degradarea, ce alegi la bătrâneţe: laşitatea, bigotismul, senilitatea, nebunia, altceva? Orice, nu luciditatea.

Nu Pascal gândeşte, ci trestia din el se leagănă cum o bate răceala nopţii de noiembrie.

Ştiu fructe verzi, sălcii, cu pulpa amară, toxice prin psihologia lor de măslină verde, dar care, ţinute iarna în bezna pivniţei ori trase cu ciudă pe sub teasc îşi arată, până la urmă, savoarea. Poamele astea nealtoite îţi dau greu dulceaţa lor, vrându-se ba coapte pe jar, ba ţinute la frig, cerându-ţi să le chinui până îşi pierd firea sălbatică, până îşi pun sufletul în talgerul tău – abia aşa dăruindu-ţi gustul sublim, de nebănuit cât le vezi întregi şi crude.

Nu-mi văd sufletul, deşi mizez pe bunătatea lui, astfel silindu-mă şi eu să cred că-l am. Îl las să se afirme discret, cât să nu-i simt prezenţa, nici lipsa, să ne înşele pe toţi, cum şi este de aşteptat.

De azi postesc şi, m-am hotărât, nu mai miros mosc, parfumul de frupt. Până la Înviere inspir numai levănţică şi toporaşi.

Surâsul lui – inofensivă punere în gardă, la fel ca focul de avertizare, somaţia ce-ţi trece pe lângă ureche, urmată fiind rapid de lovitura fatală al cărei hohot nu-l mai auzi nici în moarte.

De acord, ideile mele or fi false. Şi de ce nu le lepăd ca pe lighioane spurcate? Cum, de vreme ce le am din naştere şi când abia după sigiliul lor de jar mă recunosc?

Hâzenia, mama ei de urâtă, avea copii normali, chiar frumoşi – că nici nu ştii cu cine s-a înşelat pe sine.

Acţiunile mele îmi devin conştiente abia în timp ce le execut, dar asta nu mă împiedică să mi le asum drept raţionale şi premeditate. Îmi cade para mălăiaţă în poală şi tot mă plâng cât de mult a trebuit să lenevesc sub copac până să se coacă.

Adevărul că şi cel mai mărunt fapt scăpat fără voie, precum căscatul, aş zice, schimbă viaţa altei fiinţe din univers îmi îngroapă voinţa în beton. Mă mişcă din nou gândul că inacţiunea mea ar fi şi mai dăunătoare.

În cazul că m-ar pătrunde cineva cu o exactitate de neînchipuit, până în ultima cută a fiinţei, aş fi fericit să-i trăiesc în preajmă anume să mai aflu ceva despre mine, misteriosul animal din univers de care n-am habar cum poate vieţui.

Noptiera sa părea pregătită mai degrabă pentru o lungă claustrare decât pentru somn. Avea la îndemână câteva cărţi, termometru, telefonul, pastile felurite, un ceai de gălbenele, telecomanda, creion, hârtie, bomboana de tuse, adică putea supravieţui insomniei sale nopţi la rând, până să-l prindă somnul salvator, definitiv.

Când văd ce otrepe suntem noi, suferinzii pe patul de moarte, cu dragă inimă mă alătur doctorilor cei abili să-i ajut în tot ce-i omeneşte posibil să salveze preţioasa boală de sub egoismul speciei, de sub mişelia individului.

Gutuia pare fructul peste care erele geologice trec fără să-l schimbe. Smerit vierme desculţ, intru în templu ei de argilă coaptă sub acelaşi soare din vechime, intru ca în casa mea dintâi.

Ridurile par virtuozităţi de bijutier. Cu anii, devenim portretul de pe moneda uitată în colecţia familiei: preţioasă ca piesă de numismatică, dar ieşită de mult din circulaţie.

Cel care, adăpostit în peşteră, şi-a aprins cu mâna sa focul nu-i singur, nu-i părăsit, are spiritul haosului viu lângă el, acel haos care s-a aprins dintr-un început.

Pentru tine, resemnată în amăgirea ta, presimţirea e arta de a-ţi păstra lanul în pârgă, ferit de stolul de vrăbii, până te vor afla secerătorii care acum hărnicesc pe alte tarlale.

Scriu şi nu menajez sensibilităţile altora, tocmai să le marchez mai bine pe ale mele.

Pentru cel ce-şi ia viaţa singur, nicio stimă, cum n-am nici pentru nerăbdătorul ce se înghesuie peste rând şi se bagă în faţă pentru o favoare de nimic.

Absurdul mă învaţă cu intrarea în noaptea cea lungă şi grea când conştiinţa, trează încă un moment, în sfârşit, nu va mai avea nimic de reproşat lumii care s-a pierdut de mine.

Am minţit oameni. Da, am minţit oameni, dar mai puţin decât m-au minţit ei pe mine. M-am născut într-o lume plină de minciună de dinainte de venirea mea şi dârele vechilor minciuni încă le mai simt, încă mai lasă mâl în privirea mea. În urma minciunilor mele n-am câştigat nimic, pe când, după minciunile celorlalţi, am pierdut de fiecare dată câte ceva din adevărul meu.

Uscat şi bătrân, părea carbonizat de vreme după tehnica mangalului, prin ardere incompletă. Vag, păstra încă cercurile vârstei în esenţa tare din lemnul verde ce fusese cândva.

Fugit noaptea între mirişti să facă tumbe peste deal, clopotul bisericii se-ntoarce-n sat la utrenie, cu grabă să nu întârzie, încă mestecând sărutul pământului de pe limbă.

Aşa a vrut cineva ca pasul de iepure să fie cu o şchioapă mai scurt decât pasul lupului; atât a gândit cineva că merită viaţa pe fugă a victimei în faţa prădătorului – o şchioapă.

E duminică, o duminică ordonată şi sumbră. Câţiva stropi de ploaie topesc întâmplările dorite, amânate, şi-mi sfârşesc săptămâna la prânz – prelung amurg somnolent.

Raiul – posteritatea unde maliţia spiritului supravieţuieşte bolilor mortale ale cărnii, numai să te simţi bine.

Aselenizarea – un pas mic pentru omenire, dar un pas imens pentru lunatecii care, până la urmă, se vor întoarce la casa lor părăsind Pământul, părăsind pământenii.

Nu vreau Marele Adevăr al Lumii, ci doar adevărul meu cel mic. Îmi ajunge până şi minciuna care mă ţine viu.

Nădejdea mea pusă cu temei în mai rău e un păcat calculat strategic pentru a rezista la ironiile hazardului. Ştiu, risc să se răstoarne carul binelui peste mine când mi-o fi lumea mai dragă.

Vulturul, ştiu bătrânii de la bătrânii lor, nu cade trăsnit; el zboară deasupra fulgerelor, el este zeu şi fulger în destinul altor păsări de la începutul lumii.

Mă rog iar şi iar să am tăria să-mi recunosc propriul vis, să-l scot în lume şi să mă bat pentru el. Mă rog să am puterea să nu cer altuia să mi-l împlinească, să nu las pe alţii să moară pentru un vis, când noaptea viitoare ştiu că voi avea altul.

Specia nu-i stejar şi atât, ci stejar cu carii, frasin cu grauri şi tot aşa. Specia nu ne este doar om, ci om cu vicii, om cu bolile sale. Speciile se nasc împreună cu contrariul lor complementar, nu separat. Aceeaşi sămânţă dă, de-odată, şi copacul şi fulgerul, cum ne dă şi nouă, de la început – viermele care ne roade.

Şi cimitirul îşi păstrează punctele cardinale cereşti fiind orientat sub stele cu precizia unui cosmodrom pentru extratereştrii care tot îşi întârzie decolările.

Moartea şi-a diversificat chipul şi, în final, poate nu voi muri de moartea mea, nu de cea potrivită mie, croită pe măsura mea. Mă tem că voi avea parte şi eu de o moartea *prêt-à-porter,* luată de pe marginea străzii ca pe o maşină de ocazie care nici nu mă duce până la capăt, încât va trebui să merg pe jos până la staţia Învierii.

Privesc nedumerit către Nike – în marmură, fără cap, cu aripa ciobită – şi, de n-aş şti cine este, aş jura că-i *Zeiţa înfrângerii* într-o variantă adusă la zi.

DESPĂRŢIREA DE TIMP

Iluzia de beatitudine infinită când nimic nu doare, nici boarea nu te clatină, acela-i răspasul din preajma raiului urmat, curând, de prăbuşirea ta. Pluteşti atunci în senzaţia acută de antract dinaintea morţii când, bolnav fără leac, îţi spui cu calmul ultimei suflări: *În sfârşit, mă simt bine!*

Nu-mi cereţi cumpătare. De eram cumpătat, strădania mea avea un singur ţel: să nu mă nasc.

Ştiu deosebirea între bolnavul oricât de grav şi muribund: primul agonizează în pat, ultimul stă în prag cu surâsul său îndepărtat de rămas bun.

De mă vroia nemuritor, Dumnezeu m-ar fi tăiat în granit, cu inimă de diamant, dar aş fi aflat şi aşa calea de a-l păcăli şi de a-i întoarce suflarea.

Lacrima mea – lentilă de contact cu lumea…

Povestea fericită a celor scăpaţi propriei furii, a salvaţilor din laţul întins de ei înşişi, are un final nesigur. Ochiul de pisică va sclipi pe traseul rămas, momeală irezistibilă ghearei ce le va sări iarăşi în cârcă, la a doua ocazie, fără să mai rateze.

Este şi un timp rău, de boltă fără stele, prin care te târăşti cu ochii închişi, timp de pierdut fără rost sau de aruncat cum se aruncă sângele ce se ia de la tâmplă, să scapi de presiunea blestemului lăsat din părinţi. Ca pe un sânge stricat, ia timpul rău şi aruncă-l, departe, în urma ta.

Grecii, grecii cei vechi, da, aveau tot viitorul în faţa lor şi timpul a confirmat-o. Noi o mai putem spune cu aceeaşi siguranţă?

Scutită de teama ratării, moartea cade fermă şi irecuzabilă ca un accident din afara lumii, pe când boala ezitantă mă calcă natural şi fără leac, din interior, ascunsă în rărunchii mei de la începutul fiinţei, de la începutul firii.

Esenţiale rămân primele zece cuvinte rostite la încropirea lumii, ascunse încă auzului. Aştept să mă ajungă din urmă tunetul lor.

Să împlineşti aşteptarea, aşteptarea din spinii îndoielii celuilalt: aşa dai gust şi sens vieţii tale anoste pe care, altfel, nu ştiai cum să ţi-o risipeşti.

Or fi în lume şi locuri mai norocoase decât ţara asta dar, la urma urmei, din perspectivă cosmică, globul nu-i decât o Românie prizonieră a ghinioanelor, plin de oraşe în agonii cât veacul, ca oraşul meu din care vă scriu.

Canalia de serviciu la drapel, blasfemia sub jurământ, gluma din cavou, cinismul de pe treapta de altar, ridicolul solemnităţii învestirii vreunui ales, bârfa de răsfăţ în postludiu – toate mă fac să fug de lângă aproapele, să mă ascund în bârlogul păcatului meu care, aşa-i, nici el nu-i mai onest.

Robotul, fără viciile cărnii, fără păcatele mele, se dedă sfinţeniei cu harul altui regn, cu credinţa că o va ajunge înaintea mea, va ajunge primul şi în rai, împărtăşindu-se, mărturisindu-se şi împlinindu-şi ascultările aici, pe pământ, ţinând posturile şi sărbătorile, numărându-şi lacrimile, rugăciunile. Are şi el speranţa reînvierii prin Dumnezeul nostru, al tuturor!

Mi-am ales destinaţia şi, cum lumea cu pământul ei nu vine singură spre mine, văd în asta semnul divin că am optat greşit şi mă gândesc să ţintesc altă stea.

Unde se adună restul de timp netrăit al celor ce n-au murit de moarte bună?

Tristeţea-i doar omenească? Văd şi câini trişti – probă că am molipsit şi fauna din preajmă.

Te-ai fi spânzurat, ai promis-o în faţa oglinzii, dar după ce trece poştaşul. N-a mai venit şi ţi-a pierit tragerea de inimă să-ţi împlineşti cuvântul înainte de a afla ultima veste.

Ce plictisitor, ce monoton pentru deşertul din jur să vadă, pe zeci, pe sute de kilometri, doar chipul meu, schimnic fără credinţă.

Ştiu o vorbă magică ce învie tainele din peşteri şi visul de sub pleoapă. Am vânat-o pândind magii din răsărit, din apus, ştiind că vor scăpa în somn secretul şi – l-am aflat. Da, voi intra curând în cripta acelor comori.

În intimitate recunosc că negrele mele previziuni cad şi alături. Greşesc în marja tolerabilă a unei ştiinţe de început, ca un proroc prea zelos, prea încrezător în maeştri săi.

Adevărul meu e precum chipul din oglindă: frumos şi sumbru, dar nu mi-i de folos, nu-l pot lua în stradă, nu-l pot trezi din dimensiunea lui plană.

Mereu sub arşiţa bolii, nici nu ştii care-ţi mai este numele. Când ai un mic concediu de sănătate, o învoire din partea durerii, rarele zile bune îţi răsar ca arvuna altei vieţi din altă fiinţă.

Pretind hulpav *mai mult,* peste ce mi-ar fi destul şi, mă întreb, ce să fac cu acel *mai mult* adunat fără măsură. Şi la ce bun virtutea de *a avea* sub nevoia firii când acelaşi taur nestăpânit mă împunge *a fi,* de asemeni, fără măsură.

Mie nu mi se întâmplă nimic din tot ce face altora viaţa amară,

dulce, de parc-aş fi murit şi providenţa nu mai vrea să ştie de fiinţa lacustră peste care timpul curge blând, limpezindu-i solzii.

Conturul iluziei de parfum dă chip memoriei: în pustiul nopţii, amantul verii răstignit hoţeşte, cu dragoste, sub coroana de trandafiri sălbatici cu nume carnivor: *rosa canina.*

Ideile mele nu vor să se trezească la realitate. Leneşe în viciile lor, sunt gata să-şi piardă fecioria şi-n somn.

E ziuă, lumina îmi vine pe fereastră şi azi, dar sunt tentat să închid strălucirea soarelui de la şaltăr şi să mă culc de dimineaţă, aşa – cu chibzuială, să nu-mi pierd ziua cu lucruri de nimic.

În tinereţe ştiam că, în orice-aş face, voi fi cel mai bun. Cu timpul m-am convins: nicio profesie nu-i destul de bună pentru mine.

Într-o zi de 23 septembrie Camus nota: *Singurătatea e luxul celor bogaţi.* Fără să vrei îţi vine în minte că, în aceeaşi zi, acelaşi *lux al singurătăţii* cădea blestem peste cel sărac.

Mi-au trecut nopţile de unul singur, a trecut şi noaptea şi a venit ziua. Simt asta după cum timpul meu se schimbă în lumină.

Relele făcute de alţii asupra ta vor trebui răzbunate fie şi cu un semn de bine. Să te faci că nu le vezi, e o cădere în milostenie de păgân ce nu-şi poate măsura singur păcatul.

De la duh vine şi *duh*-oare? Cuvintele se-nrudesc mai mult decât le-ar permite buna-cuviinţă!

Când mi-i să admir florile de cireş privesc grădinile japoneze, când vreau să mănânc cireşe, le culeg, pe săturate, din grădina mea.

Răul are o gravitaţie proprie, lacomă, precum planeta căreia nu-i poţi vedea sfera întreagă oricât te-ai înălţa, pe când binele meu

este imponderabil şi nu simte nicio atracţie faţă de pământ.

Voi spune răspicat înţelepţilor câţi mai sunt, voi spune acelor maeştri când îi voi întâlni, le voi spune că i-am căutat, i-am căutat să le spun că eu nu-s unul dintre ei.

Două calamităţi s-au întâlnit vara trecută în ţara noastră dragă, dezastrul fiind inevitabil: inundaţiile şi oamenii. Anul acesta ceva s-a schimbat: este secetă, dar noi continuăm să risipim apa.

Cât îţi scrii gândul visat e bine să-ţi ţii sub control luciditatea, să fii sigur că nu trage cu ochiul pe pagina ta, că nu-ţi strâmbă mâna.

Oare cum ar putrezi ochiul cel treaz, oare cum ar putrezi norii dacă i-ai îngropa de vii în seninul fără capăt?

Mi-i uşor, îmi zic, să mă las de viciu, după ce l-am împlinit. Şi încă mă-ntreb: dacă tot nu m-a ucis – mi-a făcut bine, şi, atunci, ce îl deosebeşte de virtute!

O bătaie de aripi peste Anzi înlăcrimează înaripatele cu nostalgie de marş funebru. Puţine păsări au tristeţi mai înşelătoare decât condorul pentru bietele zburătoare epuizate în tangoul aerian: pradă-prădător, în *paso-doble.*

Ca lumina de lumânare încolţeşte ideea pe hârtie, cum se iţeşte colţul cel verde şi viu în piatra seacă să scrie.

Cartea de aforisme începe de oriunde şi, cât de puţin vei citi, nimereşti miezul. La a doua lectură, ai senzaţia trezirii într-o zi deja trăită. Încă o săptămână începută de joi…

Totul în jur este fiinţă, viaţă, este suflet. Locul unde nu vei răni cu raza ta de foc e chiar ţinta ce ţi-ai ales-o, spaţiul infim dintre două priviri.

Îşi ţine harul, giuvaer ascuns, cum orbul din naştere îşi poartă

ochiul stins în cutia de catifea. Îl ţine fericit că îl are neîntinat încă de beznă, neîntinat de lumină, şi ştie că într-o bună zi, prin ochiul său deschis cineva îi va privi şi lui cleştarul din suflet.

Aş jura că ursitoarele, nişte precupeţe de tarabă, mi-au tras chiulul, lăsându-mă singur şi golaş în viforul lumii. Le-am dezamăgit, probabil, când au văzut pe lângă câte haruri am trecut fără să mă lăcomesc la strălucirea lor.

Între semenii tăi, inclus la plural adică, pari şi tu un substantiv comun înşiruit democratic între întâmplările cele vii. Abia spiritul, cât ai, îţi scrie numele la singular, cod unic de recunoaştere dintre alte fiinţe, fie ei şi fraţi cu tine.

Noaptea în cimitir ai de ce să te sperii: între morţi şi cer – adâncul senin al beznei.

Cine spune că n-am memorie? Până la urmă tot mi-aduc aminte, singur, fără să fi notat nicăieri, îmi amintesc că am uitat ceva, ceva esenţial: motivul pentru care să mă trezesc şi mâine.

Aş mai înţelege să mă sacrific pentru ideile altuia, de nu le-aş avea pe ale mele, dar le am! Şi, dacă nu vor zbura singure, m-aş ruşina să le sufle alţii în pene.

Nedespărţit încă de povestea *apei vii,* copilul bea de la chiuvetă din lichidul murdar: *Asta-i apă moartă!*

Mor singur de partea adevărului, mor răstignit pe crucea adevărului meu, tragedie retrăită şi azi de fiecare.

Avid de răutăţi, caut prin biografiile inşilor celebri, faimoşi, cu vieţi fabuloase. Citesc vieţile acestor fericiţi şi, la invidia măruntă, adaug satisfacţia vie, nebună chiar, că eu ştiu ceea ce ei nu ştiau: finalul, finalul lor este acelaşi cu al meu.

Să te plictiseşti până-ţi urăşti scaunul de sub fund, să-l urăşti de

moarte, simţind că face parte din tine cum face parte şi ficatul, simţind că vei fi îngropat cu el şi să nu te desprinzi de scândura lui până nu pui punct frazei începute din prima zi de viaţă, da, atunci înseamnă că eşti un prozator de talent, scriitorul care şi mort îşi face un viitor din ziua de mâine.

Suferinţă luată din nori, igrasia mă surpă peste nămolul plămânilor răscoliţi de ploi iar mlaştina din bojoci se îngroapă cu mine şi nu se vindecă.

Un om – o privire în gol spre Dumnezeul lui.

Până şi vulturii cei semeţi, cu principiile lor înalte, nu-i aşa, au slăbiciunea să-şi ia ca servitori câţiva porumbei fragezi şi drăgălaşi pe care, ca din hârjoană, îi jumulesc până în seară.

Primesc un şut în spate, îl dau în judecată pe mişel, iar justiţia repară infamia restabilind echilibrul: îmi trage ea un picior şi-n faţă!

Mă tâmpeşte nu heroina cu halucinaţiile ei, cât aberaţiile trăite în stare de veghe, de om supus logicii cotidiene de sub care nu pot fugi. Daţi-mi un drog ceva, să revin la realitatea cea bună.

Există ratarea prin succes şi, dincolo de paradox, fericit şi trist se arată cel cu ţelul împlinit. Dacă va mai avea zile, i-a mai rămas să trăiască şi infirmarea idealului său.

Privesc în soare până văd bezna cu ochii.

Să treci veacul cu sănătatea ta de fier nu-i o vitejie din cale-afară. Să târâi însă după tine targa de muribund decenii la rând şi să nu cazi, ei – asta da victorie!

Am şi obsesii simultane, dar una-i sugrumată de cealaltă, aşa cum amanta geloasă te aruncă în braţele alteia.

Aprigă păţanie mai este şi boala asta ce ne caută şi ne găseşte şi

la un pas de moarte, dându-ne la timp scuza plauzibilă să plecăm dintre ai noştri, înainte de terminarea petrecerii.

Aud în vis o voce de tunet: *Toţi oamenii vor muri; cum ştii prea bine, numai viaţa ta fi-va veşnică!* Aşa că, scăpat de legea sfârşitului comun, de ce să mă mai grăbesc, de ce să fac acum ce-am hotărât ieri, pe când eram şi eu trăitor de pe o zi pe alta.

O regulă de bun simţ îmi cere să evit excesul, să evit *prea-multul,* să nu întrec măsura. Dar cum să fac să acopăr, mai întâi, *prea-puţinul,* ceea ce nu-mi ajunge? Iată, primesc sfaturi excelente cum să scap de banii ce-mi lipsesc de parcă mâine voi ajunge, ca dintr-un blestem, la tezaurul ce mă va omorî cu zile.

Îndoiala mă alungă din orice religie. Cine, care Dumnezeu ar suporta alături un Nimeni ce-şi refuză minunea fiinţei sale ca pe o greşeală neîndreptată la timp.

După o vârstă, dacă nu te-ai senilizat deja, afli că anume clipa respirată e ultima. Termină-ţi scrisoarea, ţine valiza în prag şi rămâi cu mâna pe clanţă. Nici nu ştii când claxonează maşina trimisă după tine, maşina cu nume frumos: *Repatrieri.*

Nu ies cu câinele în stradă, nici măcar n-am câine. Sunt un om onest: dacă am de lătrat pentru crezul meu, latru singur; dacă vreau să muşc pe cineva, îmi scot botniţa şi muşc chiar eu.

Astăzi, pe stradă, oamenii arătau morţi de oboseală, urâţi, şi miroseau de parcă s-ar fi desfundat cimitirele pentru cuvenita primenire de primăvară. M-am repezit acasă, am luat cazmaua şi, acum, ajut groparii să facă o nouă ordine.

Fericirea? Da, ştiu, acesta-i numele de duminică al senilităţii pogorâte peste noi la momentul potrivit, adică din vremea tinereţii.

În noi dormitează înţeleptul ascuns în sfiala sa, fără să se audă. Când ajungem la ananghie, ne şopteşte calea salvării şi noi alegem

contrariul gândind că n-ar urmări decât să-şi păzească pielea lui de doi bani.

Femei uşor obscure, purtând în ochi lumina mată de lacrimă sensibilă ca placa fotografică, femei ce-şi duc virtutea sub vina tăcerii, femeile acestea se trec în penumbră, lăsând exemplarelor strălucitoare lumina rampei, să se răsfeţe şi în numele lor. Dar cele retrase ştiu, ca dintotdeauna, ceva mai mult despre tine, stingherule ce ascunzi în pupila ta aceeaşi lumină mată.

În lumea asta mulţumită de ea însăşi mă simt precum cancerul ascuns în adânc ce se tratează, pentru spectacol şi în răspăr, cu o lepră la vedere.

Sinistrul duhovnic speră să-i mărturisesc lui păcatul de care încă n-am aflat nici eu. Devine diabolic când şi reuşeşte.

Nu vă încredeţi că, întâmplător, v-am rătăcit numele, că nu vă mai ştiu faptele trecute în adormire. Am o memorie foarte bună: uit repede să pot ierta uşor.

Îl cred pe cel ce mă jigneşte, asta i-o fi pornirea de nestăpânit, dar când mă admiră e semn că, la timpul potrivit, n-am fost sincer cu el, nu l-am jignit eu îndeajuns, pe cât ar fi meritat. Am greşit, asta e, voi fi lăudat pe nedrept şi ştiu că va veni şi calomnia, pentru că sigur îl voi dezamăgi.

Caracterele mari îşi aleg întotdeauna inamici de valoare. Canaliile, în schimb, sunt înţelepţii zilei cu prieteni puternici şi duşmani minori. Aş şterge vorbele astea, dar nu nimeresc tastele.

S-a verificat: casandrele aducătoare de nenorociri au succes. Jucătorul nu reproşează că l-a ocolit ceasul rău, abia l-ar provoca, iar ghinioniştii din ziua prezisă au mulţumirea că, de data asta, n-au mai fost minţiţi – favoare ce merită toţi banii.

Scriu şi simt cum ideea, molusca din mine, nu vrea să se

vertebreze, nu vrea să ia un chip limpede, nu vrea să devină mamifer, nu vrea să fie om, nu vrea să ia chipul meu deşirat pe hârtie.

Ţi se spune mereu să-ţi trăieşti clipa ca pe ultima ştiind că ultimele clipe aduc limpezime de cristal în vederile, în judecăţile tale: acele judecăţi ce le vei avea, cred, doar la un pas de moarte.

Aţipesc, aţipesc surprins de mine însumi, plictisit că-mi ţin singur de urât şi mă trezesc la o întâlnire cu amicii; aţipesc şi mă trezesc pe stradă; aţipesc şi mă trezesc în maşină; aţipesc şi mă trezesc în pat; aţipesc şi mă trezesc că visez.

N-am arbore genealogic, nici un arbust, acolo. În familia mea fără memorie, am ca rude doar ierburi trecute din rădăcină în rădăcină pe sub pământ, ani în şir uitând să mai răsară în lumină.

De ce l-aş aprecia pe cel ce preferă durerea, şi nu plăcerea? Vor fi plăceri groase, vulgare, cu gust de smoală şi altele, imateriale, ale spiritului, să zicem, de dorit pentru amânata viaţă de apoi? Pe unul îl îngreţoşează mâncarea de frupt, pe altul numai mirosul zilei de post. Pe cine să-l fericeşti?

Cel care nu poate fi bun fără Dumnezeu, nu va fi nici cu Dumnezeu. Şi bigotul mă întreabă: *Vrei să fii bun înafara lui Dumnezeu?*

Ai zice că nemurirea e apanajul săracilor în duh, cu vieţi anoste, fără sens, a insipizilor uitaţi de divinitate, scăpaţi contabilităţii ei indiferente.

Cu cât se scurg anii, memoria mea reface filmul vieţii trecute ispitindu-mă să cred că e tot mai aproape de adevăr. Dar, la urma urmei, acesta-i filmul meu, ficţiunea mea oficială după care sunt recunoscut de ceilalţi.

Inevitabil, din clipă în clipă, omenirea o să dispară. Regret că nu voi fi de faţă la dezastru, la împlinirea profeţiei mele mai repede decât am crezut şi căreia, ca orice nerăbdător, îi ies în cale.

Eu şi timpul ne-am despărţit: acesta e finalul.

Cu har şi fără păcat? Aşi!

Câştigul crizelor de panică: prin rugul lor de foc dau un rost singurătăţii mele.

Dragostea noastră face riduri, are burtă, i-a încărunţit părul şi pe pubis, i s-au cariat dinţii, îi miroase gura, îi lăcrimează ochii fără emoţie, şi toate numai din pricina vremii care ustură ca fumul gunoaielor de toamnă. Până şi dragostea noastră abia aşteaptă să o scoatem la pensie.

Sunt uimit: toţi-s necăjiţi de câte ceva încât nu ştiu vreun lucru bun, rău, nu ştiu vreun gând să nu supere, să nu jignească pe careva. Chiar şi norocoşilor le mai iese câte un cui în talpă, semn că-s vii într-o lume vie, trează!

Aplaud pe ambiţiosul care şi-a pus în faţă toate idealurile şi, încă de tânăr, le-a ratat vrac, urmând, când va fi, să dispară fără griji. Cu ce binemerita mai mult dacă le rata pe rând?

Timpul e prestidigitator înnăscut. Îl priveşti – nu mişcă. Clipeşti? Te fură dintr-o mişcare şi dispare cu tot cu clipă. Te freci la ochi şi zici că nici n-a fost.

Mă domină nerăbdarea arcuşului căzut peste corzi tocmai când vântul îmi ia partitura din faţă.

Simt un paradox ce prinde tot mai multă substanţă în jurul meu: dacă ieri un rău zărit la mare distanţă părea abia posibil, azi răul devine iminent şi necesar de parcă acea catastrofă, doar aceea ar fi ieşirea de urgenţă pentru salvarea mea.

Nu accept, nici pentru mine, vina pentru care un om să fie ucis, cum nu ştiu nicio idee să-mi merite viaţa asta inutilă. Sunt prea

neînsemnat să mă atârn coadă de zmeu la idealul cuiva.

Apăsarea că mereu fac altceva, altfel, nu ce şi cum trebuie; că se aude altceva decât ce spun; că alerg spre altă destinaţie decât unde sunt aşteptat – nevroza ce-mi taie respiraţia şi mă sugrumă.

Tu nu refuzi, eziţi uşor de parcă ai gândi încă replica. Asta-i esenţa ta: amâni din zi în zi pentru niciodată. Amâni totul, amâni până şi să respiri.

Vin anii când uiţi şi de amintiri, când nu mai aştepţi viaţa ta dinainte, vrând să fii altul, vrând să fi murit ca să învii. Vin anii după care veştile mari parcă le ştiai deja ori nu mai sunt aşa grave, iar prietenul de care nu mai auzi, de care nu-ţi aminteşti, nici nu mai are rost să existe.

Nu ştiu ca eu să fi fost vreodată cu adevărat în extaz ca fermecat de mine însumi, nu ştiu să fi traversat clipe de isterie, de fanatism, prin căderi totale, cum sunt preludiile la sinucidere. Parcă nicicând nu m-am pierdut de mine, încât să-mi desprind balonul de nacelă şi să zbor liber de trupul meu trecător.

Ce scriu noaptea, albuş scăpat din coajă, se destramă în ziua fără sens; ce scriu ziua, pe înserat răsare gălbenuş de stea fără boltă.

Omul bun, mulţumită bunătăţii sale, are toate uşile deschise, pentru că toţi profităm de el. Şi omul rău are toate uşile deschise datorită răutăţii sale, pentru că şi el profită de noi toţi. Uşile, ca şi îmbrăţişările noastre, nu discriminează şi nimeni nu păcăleşte pe nimeni: renunţi, ca fiecare, la tot ce ţi se smulge şi primeşti şi tu, la rândul tău, tot ce poţi înhăţa. Dar, de la o vreme, parcă ţi se deschide tot mai rar până şi uşa casei tale.

Arta vieţii – acceptarea şi împlinirea dorinţei mute a celuilalt, nu pe cea declamată ipocrit, de ochii lumii. Cât despre dorinţele tale – abandonează-le şi vei fi fericit cât un budist.

Catastrofe precum uraganul îmi par inşii care au puterea de a-mi schimba mie destinul fără a fi în stare să şi-l modeleze pe al lor, cu îndărătnicia de a nu-şi ieşi din piele.

Respect duşmanii tenaci, întărâtaţi de dârzenie, cum altfel, care nu aşteaptă să-mi pun singur laţul de gât, aşa, în silă şi de mântuială, ci se bat răbdători, cu metodă, şi o fac temeinic, o fac chiar cu mâna lor destoinică şi cinstită.

Surprind şi eu persoane care privesc îndelung pe fereastră. Ce văd? Alţi oameni care, cu o absenţă egală, privesc la ei din stradă, simţind o atracţie maladivă de a-i aţinti fără să-i vadă. E un miraj al privirii goale, un mod pasiv de a mărturisi, de a transmite şi celuilalt ceva din pustiul tău însă cu apatie, ca şi cum n-ar fi vorba de tine, fără să participi, fără să te implici, fără să atârni de vreun sentiment. Aşa, cum ne despuiem cu răceală din priviri, aş crede că visez un peisaj din Delvaux populat cu manechine de ghips.

Obosiţi de tăcerea din jur, bătrânii se sprijină de umbră, bolnavi şi inutili, până când umbra, din bunătate, îi străpunge moale, cu spada ei de promoroacă.

Clipa, tot mai scurtă în graba ei – recapitulare de neînţeles a tuturor celorlalte.

Numele proprii, ajunse la capătul destinului din literele lor, îşi vânează anonimatul devenind banale obiecte de uz comun, după moartea dintr-un singur foc, de la prima încercare: *Colt!*

Ascult larma din preajmă şi înţeleg că aici nici n-a fost vreodată linişte, ci doar momente când eu, neatent, nu auzeam.

Oboseala, câtă mi s-a adunat în oase, nu-i doar a generaţiei mele. Au ostenit mult înaintaşii dacă şi-n mine, aproape de capătul vieţii, încă mai vor să se odihnească, fără a se ridica în picioare.

Tot timpul cineva îmi este în priviri, de-ai zice că anume chipul

acela se va ivi acum de după colţ, acum de după un vis.

Ai atins capătul hăituit şi vânat de tine ani în şir. Clipa nu mai bate în pleoapă, iar ecoul primei disperări s-a întors în vârsta de yoghin înţelepţit în faţa răsăritului: *surya namaskaram.*

Privind cocorii tineri întorşi în miezul iernii ca ninsori, bătrânii înaripaţi iau lungi lecţii de uitare, să planeze uşori, descărnaţi de amintiri pământene, spre vieţile viitoare.

Suntem, fără s-o ştim, fără să vrem, şi vinovata cunoştinţă de sine a timpului.

Ritmul de lucru pe care amicul meu îl suportă abia, abia, e să nu facă nimic. Iar blânda facere de nimic trebuie să curgă lent, cât mai lent, pentru a nu-l obosi. Când îl obligi la ceva, îl scoţi din ritm şi-l sileşti să-ţi fie duşman, iar lui îi este lene şi dintr-atât. Să-l împac, întreb: *Ce mai faci?* Dar şi vorba asta o ia ca pe o aluzie că nu face nimic şi, stăpânit, şopteşte: *Stau încet degeaba!*

Lasă-ţi de cu seară lucrul terminat ca şi cum ai muri în somn, cum ai pleca mâine devreme, să prinzi dincolo o zi plină. Nu-ţi spune, cu indiferenţă pentru lumea asta: *Şi mâine-i o zi!* Mâine nu-i ziua ta, ziua de mâine s-ar putea să nu fie pentru nimeni.

Ca într-un misterios vârtej al timpului, disperi într-o oră cât alţii în ani. După acel moment te vezi bătrân şi nu ştii cum şi când ai trecut, tren prin staţii facultative.

Lecţia istoriei e nemărginit de cinică, tot ce ne învaţă cartea fiind doar sensul numerotării foilor.

Clipă lângă clipă, timpul se închide în urmă cu zgomot de uşi batante. Cineva mi-a citit sentinţa şi mă dă afară din zidirea Lui, zăvorându-mă în neant.

De m-aş încrede în vreo religie, aş primi-o pe cea a ploii, a

vântului şi, mântuit de obsesia păgână, smerit precum colbul, aş fi habotnicul nor de senin.

PÂINEA ULTIMEI ZILE

Mă bucur cu toţi porii că-s liber, că am drepturi: altfel aş fi nevoit să mă bat cu disperare pentru libertatea mea şi, zău, nu suport să mă întreb, cu toată sila, dacă o merit.

La urma urmei m-aş împăca cu ideea de om, nu şi cu oamenii reali, în carne şi oase.

Dincolo de legea trezită abia după faptă, să pot, n-aş ezita să retez mâna ce mă loveşte, n-aş ezita să-l lipsesc de vedere pe cel ce mă fură, fie şi numai pe hârtie. Sunt un rău-făcător de bine!

Boschetarii, nebunii – aveţi grijă de ei, sunt ouăle viitorului.

Naivităţile mi se deghizează în mirări. De n-aş fi naiv, de n-aş rămâne naiv, care ar fi alternativa în privinţa omenescului? N-am certitudinea, n-am toate dovezile, dar cred că suntem nişte amatori în tot ce facem, fără puterea s-o recunoaştem.

Greşesc!? Recunosc, cu orgoliu, că abia aşa mă disting de voi, abia sminteala îmi dă valoare şi contur în ochii voştri. Rămas în greşeală mă simt ca un rege căruia îi trebuie putere, nu glumă, să strige împotriva lumii fără teamă că îl va ajunge pedeapsa: *Toţi au dreptate şi numai eu mă înşel!*

Nici nu încerc să mă compar cu firul de plumb: eu n-am cum să reuşesc să trăiesc drept, să mă ţin singur în echilibru. Poate doar gândind cu toată nădejdea că mâine, poimâine, îl voi pierde!

Hazardul, norocul, îmi scapă printre degete, nu-şi mai ţine promisiunea faţă de mine, parcă ar fi jurat credinţă fantomei

despărţite de lume, nu fiinţei vii care sunt.

Geografia, cu solul şi subsolul ei, devine tot mai mult biografie, jurnal intim, istorie – prăbuşindu-se sub numele celor ce-am fost, a întâmplării trăite.

Profetica aşteptare din cafea, până în noaptea amară de zaţ…

Lumânarea de ceară curată luminează ziua ca zborul de albină.

Era aşa de pornit împotriva lumii încât, dacă ar fi ştiut, anume el să fi ştiut reţeta nemuririi, ar fi preferat să moară definitiv, fără să mai spună secretul şi altora.

Un singur viciu înmugurit plăpând în carnea ta are puterea să alunge toate virtuţile, ca din gelozie.

Peştera din Salamina, cea în care Euripide îşi gândea tragediile, îşi potrivea din voce replicile să se audă până la noi.

Amicul meu, întâi aprinde fitilul bombei apoi, grăbit, îmi citeşte instrucţiunile cum să scăpăm cu viaţă!

Viu fiind, privesc masa întinsă şi văd o ajunare de cină creştină în doi: viu fiind, privesc patul aşternut de odihnă şi văd noaptea de post cum a trecut fără să vină.

Când eu presimt apropierea nenorocirii, forţe nevăzute, mai mari, mai mici, mă servesc prompt şi năpasta aşteptată nu întârzie să cadă. Aici sunt imbatabil! Când vreau şi eu să am o bucurie, una cât de mică, aceeaşi servitori oculţi îmi înşeală presimţirile şi, cu coada între picioare, se fac colac sub scaun, cu toată măiestria lor.

Să fie femeia opusul şi nu întregirea mea? Ar fi împotriva firii pentru că nimic din mine nu neagă fiinţa feminină, cu nimic nu-i sunt potrivnic. Soldat sau general de-aş fi fost în armata lui Cirus, dezertam în tabăra amazoanelor la prima lor salvă de suspine.

Pentru femeia cea frumoasă astăzi, ziua de mâine, viitorul, este o ameninţare de vifor, de vreme rea.

O noapte întreagă ţi-a inspirat ritmul şi rima iar spre dimineaţă, grăbită să n-o prindă ziua la tine, muza iese în stradă în cămaşa ta pătată de cerneală.

Mai vinete, mai puhave, rănile încă mi se închid, nu sunt un putregai peste tot. Se pare că e viaţă în mine, câtă vreme carnea încă mi-i dornică de o ultimă vindecare.

Mai am mult de scris până voi ajunge un bun cititor.

Elveţia mea este ţara iluziei, semn că şi utopiile pot prinde viaţă. Afli şi suflet aici, nu mult, cât să pui pe o bancnotă.

Știam ca dintotdeauna că toate cărţile sunt scrisori către mine, dar, acum, spre bătrâneţe, abia acum aş zice că mi-am câştigat o disciplină a lecturii, *a corespondenţei:* nu voi răspunde la toţi cei care mi-au scris, dar voi citi cât mai am lumină în ochi!

Bătrân, cu dinţii mucegăiţi, nutresc dulcea împăcare că nimic din răul pătimit nu va rămâne nerăzbunat de Stăpânul de deasupra mea. Este răzbunarea moale, uneltită de timp, pedeapsa ce mă ucide încet şi pe mine, victima răzbunată.

De câte ori trec prin faţa mea maşinile băncii, de câte ori văd vitrine cu bijuterii, ochii mei fură cu pofte de tâlhar, de spărgător recidivist. De câte ori aud de o lovitură reuşită, când poate s-au furat tablouri scumpe dintr-un muzeu, îmi caut repede vreun alibi de teamă să nu fiu prins. Iar când aud maşina poliţiei, îi ies în cale uşurat. Port în suflet delatorul dornic să predea hoţul înainte de hoţie, aşa cum aşteaptă toţi copoii lumii.

Ironia ţine de intimitate şi pare de prost gust în faţa unor necunoscuţi. E ca şi cum ţi-ai arăta în public desuurile: şi abia

cumpărate, încă împachetate, şi tot vor fi indecente pentru ochiul străin.

Injecţia îşi făcuse din plin efectul – mă durea îngrozitor încât am uitat de ce anume sufeream.

Frica mea – instrumentul puterii lui.

Până să aflu motivul, simt spaima. Umbra asta, slugă supusă, o ia mereu înaintea luminii.

Cât evit o groapă, pierd tot atâta energie cât să ies din ea.

De ce scrii noaptea, cum să te inspire noaptea? Miracolul încolţirii seminţelor se întâmplă, firesc, în bezna ţărânei şi-şi sfârşesc zilele în lumină.

Pe cât mi-au trecut anii, s-a scurtat şi timpul lumii.

Încerc să adorm fără gând să mă mai trezesc şi mă copleşeşte sentimentul de sinucigaş sfielnic cu speranţă în insomnia sa.

De va fi, mai târziu, o viaţă de apoi, cea de acum e viaţa de adio.

Sunt *un ateu creştin,* iar dacă mă revolt risc să devin *ateul păgân*. Sunt ateul creştinat în cristelniţa de aer a cerului sub care m-am ivit.

Domnule K., să fii gândac şi să ai vise de om, ce senzaţie!

Cum recunoşti un duşman? Nu oboseşte niciodată, este mereu proaspăt şi punctual. Ai încredere, întotdeauna cel ce te duşmăneşte îşi va face datoria faţă de tine până la capăt.

Partitura asta divină nu se poate interpreta singură, nu are sunet, iar pianul greoi de alături n-a învăţat încă să cânte. Stau faţă-n

faţă, uluiţi de prăpastia dintre ei, până când clapele pianului tresar singure, ca din instinct, murmurând cântecul din privirea femeii.

Zăpada peste oraş, noapte albă ca sub lună plină, ce miracol de spaimă pentru meteorologi.

Publicitatea: reportaj la zi de pe frontul unui război pierdut pentru mine.

Cine să despartă cele două regnuri vii – scrisul şi viaţa?

Ave, împăratu-i gol! Aşa ne salutăm astăzi Cezarii.

Boala – fericire de singuratic, sărbătoarea care, cu ipocrizie, ne întristează.

Nimic prea în serios, nimic prea grav cât eşti încă viu.

Deasupra negustorului de ouă cotcodăceşte cu blesteme pasărea rară şi abia zărită, căzută cloşcă. Aşa îmi vin ideile.

De nesuportat ideea că semenul în viaţă ne-ar întrece prin ceva, fie şi prin boală.

O cioară s-a aşezat pe hornul fumegând să-şi cureţe penele, să dea o vopsea proaspătă la caroseria cea veche.

Sarcasticii sigur că trăiesc mai mult: Caragiale a trăit în 57 de ani cât cei blânzi într-o sută.

Mă ştiu ca valul de apă dus pe vârful stâncilor de pe mal; ştiu că nu voi rămâne acolo mai mult de o clipă.

Sub glabelă cineva gândeşte mai aprins, mai intens decât mine. Dar, în spatele frunţii, dobitocul ancestral, neîmblânzit şi necunoscut mie, râde batjocoritor de tot ce spun, de tot ce fac.

Ce să-mi fie trupul de carne în care mă aflu fără ştire, haina lumească în care mă trezesc, trup dăruit doctorilor mai degrabă, trup care, murind, va avea mulţumirea că-şi aruncă în stradă chiriaşul intrat cu forţa, ce să-mi fie trupul de carne?

Buna mea memorie slabă reţine doar ce-i de iertat şi iert, să fac astfel viaţa suportabilă celor din jur, să câştig şi eu răgaz să respir.

Mă cenzurează teama că, în vise, aş tânji după turma de sub copitele căreia abia am evadat.

De la o zi la alta sunt tot mai adânc omul cu un trecut, omul cu viitorul în spate.

Fisură subtilă în iris, disperarea din urmă taie pârtie adâncă, despărţindu-ne pe mine de mine.

Grămada de cărămizi, stivuite una peste alta, pare o clădire, dar va rămâne fără interior dacă nu-i orânduieşti golul. Şi vorba se clădeşte aiurea dacă nu acoperă cu bolta ei golul – tăcerea meşterită sub cumpănă.

Recunosc negreşit pe cei reuşiţi în viaţă: sunt gata să-mi facă binele oricând şi mi se uită în ochi cu atâta sinceritate, încât par convinşi că o să mi-i scoată curând.

Sunt un om slab. Sunt foarte slab: mă dau peste cap să-mi ţin cuvântul scăpat cândva, îmi calc jurămintele să-mi ţin promisiunile, să-mi plătesc datoriile. N-am puterea să-l mint pe cel din faţa mea cu zâmbetul pe buze, când şi el ştie adevărul ca şi mine.

Pledez: Vinovat de bună credinţă!

Abstinenţa gratuită, nefinalizată în spirit, în ideal – rotund viciu de sfânt ce-mi batjocoreşte înţelegerea. Altfel, de ce nu m-aş năpusti, de ce nu m-aş prăbuşi în prăpastia poftelor mele?

Deschid o carte veche şi citesc cuvinte ca luate din talciocul cu lucruri uitate, citesc la nimereală ce-mi cade sub ochi: *păscălitură*. Am uitat ce spune vorba asta şi mi se pare nefiresc s-o ocolesc. Caut să-i aflu tâlcul ca şi cum în sensul ei încifrat mi-ar sta viitorul. Şi, dintr-o terfeloagă de astrologie, rătăcită şi ea prin rafturile mele, aflu: *păscălitura – profeţia făcută de păscălitor.*

S-a bătut dintotdeauna contra pornirilor sale rele dintâi, a viciilor din născare, a apucăturilor deprinse devreme de la stricaţii din jur. Şi, aşa, prin lupta cu sine a devenit străinul, potrivnic sieşi, altul decât l-a menit natura ce-l plămădise.

Într-o lume a profitului, a banului câştigat cu câinoşenie şi cheltuit cu zgârcenia cu care îţi laşi sângele, doar spiritul va fi generos şi spart la pungă pentru a ne mai păstra ceva din esenţe, pentru a da un minimum de satisfacţie celor care încă nu s-au civilizat până într-atât încât să aibă card la ei şi un cont în bancă.

A te urî pe tine – o bună şcoală pentru a începe să-i urăşti, temeinic, pe toţi ceilalţi.

Glonţul cel iute mă caută de la naştere şi, curând, mă ţinteşte pocnetul armei. Nu-l voi auzi cum îmi va risipi rezerva de aer de sub umăr. Îi va asurzi însă pe cei ce vin din urmă.

Atât de puţini oameni se ţin de cuvânt încât am impresia că lumea asta durează numai din încăpăţânarea mea morbidă de ins cu principii şi că, de-aş ceda şi eu – ultimul parolist, zilele ar deveni mai scurte până când soarele s-ar prăbuşi cu totul.

De cum am înţeles că ne hrănim cu viul, fie plantă, fie animal, fie frate, de cum am văzut că ucidem alte vietăţi ca noi să trăim, am ştiut că n-avem şansa reînvierii. Nu reînviem, ci doar revenim ciclic, în plante, în animale, în semeni, ca un blestem din partea victimelor, hrana ce ne ţine vii.

Scad aşteptările lungi, vegherile de neocolit, întristările sălcii, bolţile fără senin şi mai scad stările în care nu mă recunosc. Pentru câtă viaţă îmi rămâne, nu merită să mai respir.

După multele zile trăite ajung să cred că filele calendarului au nevoie de mine să le întorc, iar ceasul muribund aşteaptă să-i dau doza de morfină. Împlinim destinul timpului care, altfel, nici n-ar simţi că există. Suntem, fără s-o ştim, fără să vrem, şi solul ce ţine rădăcina timpului.

Raţiunea precară, moştenită din părinţii muritori şi ei, mă judecă rece şi-mi şopteşte că voi muri ca toţi ceilalţi. Instinctul, numai al meu, îmi ţipă că sunt nemuritor. Pe cine să mă bizui?

Coloana mea vertebrală suferă de o deformare de netratat: orice-aş face stă ţeapănă.

O dată ce trăieşti, pe seama morţilor trăieşti.

După preţuirea ce mi-o arată alţii, aş bănui că deja am ajuns umbra ce-şi trăieşte marea bucurie: satisfacţia fantomei ce geme de fericire dându-şi ocol să-şi ţină loc de umbră.

Or fi fost câţiva inşi în toată istoria lumii care să fi meritat viaţa veşnică, să fi meritat să guste lumina eternă a soarelui, a conştiinţei de sine fără de moarte, dar asta nu justifică dăinuirea perpetuă a masei imense de netrebnici şi becisnici. Pascal ar fi putut rămâne trestie iar Kafka – un gândac, bietul gândac, onorând la fel de bine oricare altă specie.

Desfizi paraziţii cărora le eşti gazdă şi fără să vrei? Prea bine! Totuşi, ei sunt semnul vitalităţii organismului tău. Acel tain de sânge îl plăteşti drept vamă orgoliului de a te crede de neatins de mizeria cu care te înconjori.

Senzaţie de stăpân – viermele în măr…

Cum te gândeşti că s-ar educa măgarii tineri privind zilnic portretele de dobitoace ale înaintaşilor, buchisind vieţile străbunicilor lor, măgari venerabili, şi a străbunicelor – prea virtuoase, prea cucernice măgăriţe şi ele?

Credeam că *sihastru* e sinonim cu *pustnic*, călugărul retras din lume, dar şi dintre cei asemănători lui. Nu-i aşa. Aflu, semn că ne-am înmulţit, că în sihăstrie trăieşte o comunitate, o lume de… pustnici! Tot mai mult oraşul meu e o sihăstrie, în care ne alăturăm, ne aglomerăm şi ne suprapunem singurătăţile ce ne asupresc şi fără o credinţă, cum ar avea pustnicii veritabili.

Debilul pitit în viscerele sale îşi ura victoria. Se bătea să rămână viu şi teafăr; cum să poarte el acea glorie ce l-ar fi cocoşat cu o singurătate de care ar fi aflat toată lumea?

Îmi place cuvântul *libertate*: rabdă orice definiţie şi fără să fie adevărată. Asta da, libertate de expresie!

Tragedia ce merită toată atenţia unei vieţi – trecerea timpului.

Câteodată îmi plac şi mie câinii, un *barzoy,* să zicem, dar mi-i frică să-l cumpăr, să mă plimb cu el, să nu devin subiect de epigramă vreunui amic mai pizmăreţ pe care, iată, îl îngân: *O potaie de rasă plimbă-n lesă corcitura de stăpân.*

Te voi urma suflete, în mine ai trupul.

Eşti puternic şi-ai crede că te ridici singur deasupra destinului când însăşi puterea de a te supune altora devine destinul tău.

Calcă pe mare şi nu se afundă, face minuni cum altul cască, dar nu-i înţeleptul demn de ascultare. Va fi Dumnezeul oricui, nu şi omul meu.

Epitaf ce l-aş săpa pe mormântul lui Esop: *Pe sclavul înţelept îl slujesc stăpânii.*

Cel dornic de iubire şi respect fără a se lăsa judecat de semeni, să-şi ia un câine. Va avea devotament la cel mai bun preţ, un preţ ce sfidează concurenţa familiei, a prietenilor, a posterităţii.

În putere încă fiind îşi pune în cârcă atât cât poate duce ori mai puţin. Impotenţii cu vocaţia ratării cer de la ei mult mai mult decât pot şi imposibilul de la ceilalţi.

Răpus odată cu noi, duşmanul, purtat în ficaţi, în rărunchi – ca sângele stricat, nu-i un străin. Este fratele vitreg la care m-am gândit mai mult decât la părinţi, şi înfrângerea lui ar fi şi durerea mea. Cum să-l urăsc, cum să se răzbune pe mine?

Am pe uşă brazde de iarbă. Nu-s pecetea absenţei mele din preajmă, cât semnul că nu mai fug de-acasă.

Bucatele astea miraculoase, împerecheate savant, cu arome răpite din rai, cu o savoare de ţi se umezesc ochii, bucatele astea care *fericesc gura şi nenorocesc curul,* tot bucatele astea te omoară…

Asumarea singurătăţii presupune acceptarea ideii că, mereu, ceva din interiorul tău îţi va rămâne necunoscut, necunoscutul de care nu te vei despărţi nicicum, nicicând.

Dimineaţa fac ordine ca orice fată în casă: iau notiţe după gândurile nopţii şi arunc mizeriile. Mereu plină cu alte gânduri, pe aceeaşi potecă, sub fiecare nou răsărit car oala de noapte a stăpânilor mei schimbători şi neştiuţi.

Ca şi-n cele bune, mă deconspir egal în grozăvii de netolerat pe care le neg apoi, speriindu-mă singur de mine. Se întâmplă în nopţile când duhul rău îmi dă în tălpi imboldul dintâi, se întâmplă în zori când sfântul gardian mă trezeşte cu un bobârnac în ceafă.

Până ieri, când deschideam uşa, aşteptam să mă sperii de lumea din jur; acum privesc televizorul şi mă arunc de groază pe fereastra lui

deschisă la orice oră.

Boala – o experienţă dură, decisivă, dar nu-mi ajută. Experienţa ce mă face sănătos încă n-o am.

Cum să crezi că acest tânăr, pătruns până în ultima celulă de optimism, libelulă fără grija vreunui graur mai lacom, numai peste zece ierni se va teme că şi ceaiul de tei îl frige? Nu, sigur nu vor fi, continuu, una şi aceeaşi persoană.

Mă-ntorc ca dintr-o călătorie plină de primejdii şi, după boală, revin cu bine în trupul ce părea să mă fi alungat sub spaima morţii. Bucuros de revedere, mă împac cu cei de-acasă cât să-mi reiau vechile vise. Greşesc: însănătoşit, ar trebui să croiesc alt proiect, pentru altă fiinţă, din alt trup şi purtând alt nume.

Zăpăcit de aerul proaspăt, cum reveni din morţi, întrebă primul ieşit în cale ce puls are, să şi-l potrivească şi el, pulsul său tocmai oprindu-se ca ceasul ne-ntors.

Mi-au trebuit ani mulţi, decenii în şir, să-mi dau seama de calitatea mea esenţială: ceilalţi pot trăi şi fără să afle că eu exist.

Să fii singur e o tragedie; să fii singur cu televizorul în faţă e o tragedie sinistră.

O mie de schele ridic sperând ca Marele Arhitect să nu-mi spulbere planurile. Şarpe strecurat în vastul şantier, mă visez şi eu un jalnic proiect nedemn de a se desăvârşi pe sine, de a se vedea operă încheiată.

Nu în spitale, în cimitir îmi pun speranţa. Cimitirul e mai salubru, mai tonic decât spitalul cel pătruns de văicăreală. La primul semn de boală alege cimitirul, lămurit că te vei însănătoşi uşor, grabnic înviind.

Cultiv iluzii perene pentru consumul familiei în livada casei

unde omizile de pază nu alungă hoţii, nu stârpesc culegătorii.

Mă voi sătura curând de ziua dintâi care a făcut ca dimineaţa să continue cu prânzul, să se încheie în cina beznei şi mereu s-o iau de la capăt, după aceeaşi listă cu bucate de post care ne-au impus idealul lor de moralitate: ghiftuit şi anemic.

Jalnică în cenuşiul ei – temelia de beton începută şi părăsită în spatele grădinii mele, temelie pentru casa ce pluteşte în preajmă, fără să se aşeze nici în iarna ce vine pe locul ei de veci.

Respect pe cel gata să-şi afle dorinţele fără a şi le împlini, fără a se bate să le dea trup din trupul său. Am respect pentru cel ce nici nu s-a rugat ca vreo dorinţă să i se împlinească de către Altul şi le-a lăsat, buruieni crescute sub poala pădurii, în bătaia vântului, fie şi numai pentru iluzia unei zile trăite. Oricum, Dumnezeul meu nu cade la pace sub rugăciunile ce le scap scrâşnind din dinţi.

Pânza de corabie? În sfârşit, iată cârpa ce merită să-mi fie simbol înaintea altor cârpe: arată direcţia şi puterea vântului tocmai pentru că i se opune mai viguros cu cât vântul bate mai aprig.

Făcea ordine în jurul său, aşa cum face ordine focul: pârjolea tot, lăsa loc curat ca la începutul lumii, de unde viaţa putea începe din nou, peste un an, peste o mie sau niciodată, ca din orice loc sterp de pe acest pământ.

Ignorând ipocriţii, nici un norocos nu crede cu adevărat, treaz sau în vis, că a căpătat tot ce merită, tot ce-şi doreşte. Asta da echitate divină!

Mă îneacă în dărnicia sa hrăpăreţul fluviu şi, alături, afluenţii îl aplaudă în valuri.

Adânc seninul de deasupra mea, adânc: e o noapte atât de adâncă încât nu se văd nici stelele de pe fundul oceanului ceresc.

Aş vrea să-l ştiu pe inventatorul pâinii, trupul curat al cuminecăturii mele. L-aş lăuda ziua, l-aş lăuda şi noaptea, când frângem trupul beznei, pâine neagră, în două, la doi.

Moartea are bunul simţ al unui vinovat. Nu ne rabdă mirarea din ochi şi de aceea ne închide pleoapele.

Există o ierarhie în nuanţarea cuvintelor pe care dacă n-o descoperi la timp rămâi palavragiul oarecare, indiferent pe ce treaptă te cocoţi: aceeaşi voce, acelaşi cuvânt – altă sentinţă.

Ce-or fi morţile acestea festive, somptuoase în feeria lor? Tot mai des, înmormântările par încă un carnaval într-un oraş de măşti decât solemnitatea trecerii dincolo a celor ce te-au iubit.

8 decembrie 2006: citesc data din calendar şi nu-mi vine să cred că eu am ajuns pe culmea timpului, alături de cei mai buni alpinişti ai lumii, fără să port măcar masca de oxigen. Nu cred că mă voi ţine în competiţie şi mâine. Din noaptea asta voi începe coborâşul.

Lipsiţi de abila virtute de a muri la timpul potrivit, toţi ne decepţionăm semenii după un număr de ani, prin încăpăţânarea noastră de a supravieţui până şi părerilor de bine.

Zborul – slava care mă însingurează.

Sigur că întruchipăm un succes: nici o altă specie n-a supravieţuit unei agonii atât de lungi la care să-şi ia martor tot universul.

Ziua rece, a unui ianuarie inaugural, îmi aduce urările de viaţă lungă ale bunilor mei canibali care mă vor veşnic aproapele fraged.

Vântul îi răsfiră veşmintele lungi ca un fum peste calea ferată şi numai tu ştii că vedenia ce aleargă desculţă înaintea trenului este neajunsa fecioară a zilei de mâine.

Se vorbeşte de nemurire, de viaţa de apoi şi de învierea celor încă vii ca şi cum am fi deja morţi cu toţii… Este un scandal trecut, cu înţelegere, sub tăcere.

Deşertăciunea mea, ca una dintre cele mai aristocrate calităţi, poate exista şi fără să aibă vreun sens. Deşertăciune de dragul deşertăciunii poate fi emblema şi a celui mai nobil blazon şi tot o va onora.

Rafinamentul de a alege boala finală pare cu mult deasupra sinuciderii, dar din aceeaşi clasă. Mă uit la subtilii perverşi din jur şi-mi zic: poate nici boala dată de viciu nu e moarte bună.

Potrivesc de azi potecile cum să nimeresc viu în capcana zilei de mâine. Voi aştepta zorii să nu rătăcesc.

Ambiguă stare: n-oi fi tocmai eu condamnatul decapitat de clipa asta pasageră.

Cu trufia răpitorului ce ştie că prada îi aparţine, scorpionul nu caută pacea, vrea doar armistiţii, retrăgându-se într-un ungher să-şi refacă forţele pentru atacul decisiv, mortal şi pentru el.

Mâncarea bine gătită e excelentă azi, a doua zi mai gust puţin, iar poimâine nu mă mai apropii de ea. Numai pâinea, pâinea banală în sfinţenia ei, mă hrăneşte şi-n ultima zi.

Firește, trenul se îndreaptă spre destinaţia sa, va ajunge negreşit în gara ce-l aşteaptă şi fără să fie cale ferată construită într-acolo. Va întârzia până se vor aşterne şinele dar, în final, acolo va ajunge. Ferice de cel care a prins trenul!

Marea – ideea de linişte în formă de relief.

De la o vârstă aerul curge vâscos în plămâni, nu mai bântui liber printre nisipuri mişcătoare iar gândul, învârtoşat şi el, nu mai trece de filtrul subtil al pleoapei.

Vine şi ultima zi, a mea, a ta, când ne vom mânca la fel pâinea, merinde pe ultimul drum.

MIRAREA DE VOI
(2012)

Dialectica mirării şi a dez-mirării însoţeşte toate problemele. Punerea unei probleme este, sub aspect subiectiv, o stare de mirare; soluţionarea unei probleme ne dez-miră. Întrezăresc că se vor ivi în viitor probleme a căror soluţie să ne „mire" mai mult decât „punerea" acestor probleme.

Lucian Blaga: ***Din duhul eresului***

JAFUL DIN DRAGOSTE

Trec anii şi-s tot mai dornic să adun, să am aproape şi să mă folosesc de lucruri bine făcute, trainice încât s-ar putea, în final, să fiu tentat, dacă nu de nemurire, atunci măcar de veşnicia tacâmurilor mele din oţel inoxidabil.

Scriitorii de fabule îmi demonstrează că noi, oamenii, şi dacă rămâneam animale, tot am fi avut o literatură!

Uitaţi-vă la mine, vă rog, uitaţi-vă în ochii mei ca la cinematograf: chiar acum îmi trăiesc amintirile ce vor veni pe o rază de lumină pe deasupra voastră, de undeva, dintr-un capăt al sălii.

Intrăm în Săptămâna Mare şi, în urma voastră, vin şi eu cu jertfa mea la bucuria de creştin: smerit, renunţ la regimul de slăbire ca să

postesc în rând cu voi.

Purtarea sa arată exemplar de didactică de parcă, ascultând muzică, vezi în aer portativul cu note, bagheta care le urmăreşte.

Simt şi eu cum mă trădează hârtia ce-mi fură cuvântul brut, prăvălesc şi eu bolovani pe povârnişuri tăind pârtii ce scapă gândului meu zgârcit. Şi sensul cel viu moare strivit în două dimensiuni, cum ai vrea şi floarea, şi fructul să le aduci între două foi de ierbar.

Aproape tot ce-am făcut în viaţa asta puteam să nu fac – dar acela nu eram eu. Mai tot ce-au făcut alţii puteam, bine, prost, să fac şi eu, numai că atunci aş fi fost doar unul dintre voi.

Când nu găsesc cuvântul potrivit să-mi spună ideea şi gura mi se-ncleştează în ceară, las ideea să mai zacă în tăcere, în frunziş, ba la umbră, ba la soare, ca şi cum fructul n-ar fi găsit încă pomul roditor în stare să-l ţină, ca şi cum acel lucru nu l-am aflat şi nici nu l-am gândit vreodată.

Oricât de departe s-ar păstra, viitorul meu are un defect: odată şi-odată se va face trecut.

Există o piele a lucrurilor pe care, atinsă brutal, o răneşti şi nu vei ştii de unde şi cum te copleşeşte ostilitatea nefirească a tot ce te-nconjoară – în acest vast muzeu în care trăim.

De la orice idee, de la orice gând, poţi ajunge în centrul universului, dacă nu cumva universul te-a ales drept centru.

Când spun *căruţă,* Hrysip trece cu căruţa pe buzele mele.

Dai cuiva bună-ziua şi-i doreşti sănătate? Prea bine. Aşteaptă, atunci, ca urarea asta de binevoitor apatic să răstoarne destinul tău, al celuilalt. Vrei să concurezi cu zeii? *Vale, valete!*

Trezirea din coşmar se face cu durere, cu spaimă, preţ ce nu-i

uşor de primit, aşa că ziua lucidităţii mele o mai amân.

Aceeaşi secetă din senin, acelaşi potop vijelios revărsat de soare, seceta asta torenţială ce ţine de ani buni, azi e anunţată triumfal la buletinul meteo drept *cer senin* şi *vreme frumoasă în toată ţara*.

Inventarul stârpiturilor din târgul meu ar umple un panopticum, un bestiar dintre cele mai vaste: boschetari, cerşetori, babe fugite din azil, gândaci de canal, paranoici refuzaţi de doctori, arătări de nimic. Sunt stârpituri în faţa cărora mă ruşinez de parcă le-am pocit destinul cu mâna mea, de parcă aş fi singurul care le vede astfel.

Rabd şi eu regula de a trăi lângă alţii, rabd din slăbiciune, din oboseală, dar mă abţin să-l ispitesc cu nesăbuinţa mea pe celălalt. Gândesc că, până nu se usucă stogul de fân în grădină la mine, vecinului n-o să-i treacă prin cap să-şi cumpere chibrituri.

Iată, nu mi-am pus paratrăsnet la casă de teamă să nu ispitesc fulgerul să mă găsească mai uşor, cum şi pe cei cu crucea de aur la vedere, diavolul îi încearcă mai des.

Scriu pe foaie jumătate din înţeles, jumătate o aduce cititorul ca partea ruptă a sigiliului pentru a prinde vorba întreagă.

Îmi este permisă orice interdicţie, mă pot abţine de la orice libertate, de la orice drept şi nimeni nu aruncă cu drepturile mele după mine, nu-mi face vină că mie îmi rămân rob.

Oraşul ăsta – un oraş de sinucigaşi disperaţi: cum să nu te cuprindă disperarea când n-ai nici măcar o apă curgătoare sub picioare, nici un pod ca lumea de pe care să te-arunci.

Asta o spun aşa, în glumă, dar n-am s-o scriu: *Nimic nu-i bun în lume fără oameni buni.*

Citesc cărţi despre sfinţi, despre îngeri, lucrare cu tot atâta rost

cât şi desenarea de pe pământ a hărţii pentru acea parte a lunii nevăzute vreodată de mine şi unde, de-oi ajunge, nu eu voi fi acolo.

Codul bunelor maniere cere, astăzi, să te laşi buzunărit cu candoare când eşti prins cu spatele la zid, să lepezi singur tot ce ai, să nu te uiţi în ochii banditului. Nu te uita la el – s-ar putea să recunoşti instalatorul, inspectorul de la finanţe, vreun avocat, poate chiar vecinul. Acelaşi cod cere să tâlhăreşti şi tu când poţi, cât îţi permite meseria ta de gunoier, cu buna credinţă că-ţi faci datoria faţă de semenii care, şi ei, stau la pândă să te ciupească la prima ocazie când vei avea nevoie de medic, de funcţionarul de bancă, de poliţist. Şi nu vorbesc de singuratici, vorbesc de bresle, de asociaţii, de instituţii onorabile, vorbesc de un stat de drept, bine înfipt şi el în legitimitatea sa de a mă buzunări cu legea în mână.

Mă bucurasem şi eu aşa, într-o doară, că s-a abolit pedeapsa cu moartea şi la noi, ca în toată Europa, dar nu se simte. Vinovaţi sau nu, cu sentinţe definitive sau în recurs, cei vii tot mor, mor de-a valma de parcă plutoanele de execuţie, rămase în poziţie de tragere, împuşcă şi fără ordin, lumea murind ca şi altădată. Domnilor, chiar nici o lege nu se mai respectă în ţara asta?

Iată omul cu voinţă de fier, cu o voinţa ce nu face pauze de cafea, de o bere. El şi-a aflat menirea şi ştie ce vrea: vrea să-mi tatuez pe frunte idealul lui. O cere direct şi grav, şi nu râde. Ştie cum merge lumea şi trece la fapte pe loc. E altfel decât noi, ăştia de rând; n-are ureche pentru glume şi pe el nu-l încurci cu sensul figurat din cuvinte. Iată omul, omul serios şi ferm, pe care eu nu-l urmez, nu-l ascult şi nu-l votez. În sfârşit – am şi eu de cine să râd, de la distanţă, cu toată admiraţia.

Hazardul – hazardul mă urmăreşte pas cu pas. L-am urmărit şi eu şi am văzut că mă imită în totul: nu se îmbată, nu-şi pierde controlul, nu se teme de întâmplare; are până şi nesăbuinţa mea, dar pe care el şi-o calculează foarte atent.

Mamiferul din mine mai are urme de reptilă, din animalele cu sânge rece.

Puterea întunericului – la fel de dreaptă cât şi cea a luminii, doar că bezna pâlpâie mai scump.

Între marile sale taine pe care Dumnezeu simţea că le poartă tot mai greu cu sine se afla şi conştiinţa. A ezitat îndelung până să lase povara cuiva anume. Întâi şi-a zis că-i bine să o dea elefanţilor, că-s robuşti, sau poate maimuţelor, ba lupilor, de ce nu delfinilor, poate corbilor, a probat-o pe furnici, pe albine, până s-o lase pe veci omului. Se pare că n-a reuşit să şteargă orice urmă de conştiinţă din alte fiinţe, n-a reuşit să ne transmită coletul întreg nici nouă, încât din maşinăria asta complicată s-au rătăcit câteva rotiţe. De aceea conştiinţa lucrează cu erori sinistre, cu acte ratate şi remuşcări. Până şi câinele mă priveşte în ochi cu milă ca insul trecut de mult prin proba infernală de a se vedea înăuntrul său şi pe întuneric.

Fiinţa noastră, laolaltă, ne-o datorăm hazardului şi fiecare în parte, iarăşi, lui îi suntem datori. De aici încolo ce să-mi fie mie necesar, ce să-mi fie întâmplător, când până şi viaţa mea o trăiesc la două capete şi doar pe unul îl ştiu. Hazardul…

Ca orice cardiac recidivist, alerg între preot şi medic fără nici o tragere de inimă, până mi-o ieşi vreunul în cale.

Am căzut în râpă şi toţi ştiţi şi-mi spuneţi cum puteam s-o evit. Îmi întinde mâna cineva să ies?

Sinceritatea mă inspiră, îmi dă aripi. Mă simt ca într-o cădere de pasăre în extaz cu aripile strânse pe un trup ce nu şi-l mai ştie.

Moartea – pasul decisiv spre viitor.

În lumea copiilor nenăscuţi, moartea are frumoase vise de şomer şi se invită singură la botez.

Neg domol abia minciuna al cărei adevăr îl ştiu. Alţii, cu fler şi ţâfnă, resping toate minciunile.

Adevărul, ca şi sinceritatea, e cale, nu ţintă.

Mi-i greu să mă las de fumat când n-am ţigări. Repet totuşi la rece şi mă fac, mai întâi, că nu trag în piept fumul visat. Dar e fără elan, nu-mi iese şi abia aşa-mi vine pofta de-o ţigară adevărată. Renunţ la ideea cu fumatul şi, că tot am o sticlă de vin bun la îndemână – gata, de azi mă las de băut!

A înghiţi hulpav, orice, oricât, a te îngrăşa cu o nesimţire bolnavă – e şi acesta un fel de a cuceri lumea; măcinând-o între maxilare, digerând-o prin maţul tău să fii convins că aşa va rămâne doar a ta; înghiţind ca şi cum ai cuceri mai multe acareturi, moşii şi tezaure din bănci, ca şi cum ai stăpâni infinite spaţii ale slavei… Afişându-ţi grăsimea ca pe un titlu nobil, adunând peste limitele fiinţei – vei crăpa mulţumit în pielea ta sub gloriosul nume ce-ţi va supravieţui: *El? Da, a fost un om mare!*

Paranoia vorbeşte despre sine până molipseşte şi lucrurile din jur de aceeaşi boală. Scaunul meu tăiat în lemn de fag a luat-o razna rău: se ştie tron de aur onorat de fundul unui rege de mansardă.

E ceva obişnuit, cineva să greşească faţă de mine, intră în firesc şi acela chiar mi-i simpatic, când pot şi să-l înjur în faţă. Eu să greşesc altuia, în veci n-aş vrea să-l mai văd în ochi, dar să-i mai rabd şi înjurătura de iertare.

Sub cerul liber am fobie de înălţime, o spaimă de prăbuşire: abia mă mai ţin agăţat de pământ şi din clipă-n clipă aştept să mă prăbuşesc în adâncul Cerului.

Cei care nu rămân noaptea în rugăciune se uită la lună răpuşi de ochiul ei. Păgân sub crucea mea, cum par, bănuiala-mi sună mai degrabă a poezie – umbră senină pe umerii voştri.

Cancerul din mine îşi scrie singur scenariul, după formula secretă prin care orice organism viu îşi prevede sfârşitul.

Viaţa mea, o întâmplare din timpul vostru. Iau prezentul ca o bună încercare să-mi arăt că-s viu.

Şi preotul care-mi va cânta: Din cuvânt te-ai întrupat, în cuvânt îţi vei da duhul…

Îndrăzneşte să fii cel care eşti şi nu cum te aşteaptă alţii, rău sau bun – şi nu te teme să fii, să fii tu cu voce întreagă, fără surdină.

Trupul îmi face răutăţi de tot felul invidios că sufletul, stropul meu de divinitate ce trebuie să mă lumineze şi pe mine ca pe voi toţi, va fi recuperat, iar leşul de pământ, în pământ se va întoarce, la voia viermilor.

Prietenul pe care îl iubeam şi fiind sănătos, a făcut cancer pe neaşteptate. Acum şi ceilalţi vorbesc despre el înfioraţi de respect, de parcă boala asta ticăloasă de care s-a ferit cum a putut, ar fi isprava cea mai de preţ a vieţii lui.

Adolescenţa şi maturitatea pe o singură creangă de cireş, ca o schiţă de haiku. Floarea pare speranţă de parfum, fructul – esenţa care trece.

În viaţă încă fiind mă bucur ca un egoist de catastrofele ce vor veni fără să mă găsească, fără să mă ajungă.

Gust şi eu din mulţumirea celui slab, rămas în atât cât are, în compromisul derizoriu al realităţii moştenite de parcă şi aşa ar fi prea mult pentru el, de-ar fi să-l crezi.

Există o voce care, oricât ar fi încărcată de har, nu va cânta în cor: vocea orgoliului.

Ce se întâmplă cu viaţa atâtor seminţe care nu mai ajung să dea vlăstare, să înflorească, să lege rod? Unde se contabilizează această pierdere?

Turnat în plastic verde, pomul de Crăciun sângerează cu răşină adevărată de mila copiilor fericiţi.

Harul irosit de tânăr se răzbună pe cel ales, ca un blestem căzut din nori.

Îmi este greu şi am de ce mă plânge: nu pot ascunde nimic când e vorba de mine.

Vom fi gata oricând să scornim definiţii splendide, proiecte care nu vor sta nicicând pe picioarele lor prea fragile, dar vor pluti lampioane colorate la carnavalul de pe strada noastră.

Adevărul pieţii: plăteşte, foloseşte şi aruncă, mâine va fi alt adevăr, mai ieftin decât cel de azi, decât cel de ieri.

În mistica antică întorci piatra şi ea îşi anulează greutatea, devine imponderabilă. Aplici metafora la starea de spirit, la un sentiment şi tristeţea ta se face bucurie; ura întoarsă pe dos e dragoste; moartea e viaţă, dacă o întorci în credinţă.

Împingea fapta sa cât mai aproape de perfecţiune, revoltat că nu reuşea să treacă şi de limita asta, de parcă lumea s-a ivit odată cu naşterea lui, iar el va muri la capătul ei, cu tot cu lume.

În jocul cu diavolul şi câştigul este o catastrofă – locul de unde poţi spera binele.

Tentaţia de a fi tu primul ticălos, când altul ezită iar tu sileşti să nu ţi-o ia înainte – o tentaţie irezistibilă. Şi nu ştii câţi din prietenii tăi se pot abţine, de nu cumva multe din ticăloşiile care cad peste tine nu-s calculate şi trimise de aproapele.

În lumea noastră ereziile au credibilitate numai la lumina rugului pe care ard ereticii.

I-am cerut doctorului o reţetă de dormit, cum să fac să dorm şi la vârsta asta şi totuşi să mă trezesc şi mâine. Dar, pentru mine, aflu reţete de tratat insomnia, nici una de trezit.

Iată-te acum pământean muritor şi tu la mâna nevoilor tale. Şovăiala care-ţi sabotează răutatea, vecine, şovăiala asta te sugrumă.

Îmi zic: *Gata, acum fac ce trebuie făcut!* Încep cu temei şi-n clipa următoare fac, din nou, contrariul. Aşa-s eu, perseverez să făptuiesc pe dos, cu minuţie, proiecte rumegate în ani de ezitare.

Să citesc scrisorile de dragoste ale altuia, fie şi publicate, mă aşază cumva într-o stare de umilinţă, de invidie, de parcă aş privi pe gaura cheii vise ori coşmaruri la care nu ajung din patul meu. Ferindu-mă de asemenea lecturi, alung, aş crede, necazuri de care încă n-am aflat să existe.

Chibzuit şi interesat, te îngrijeşti de morţii tăi mai ceva decât dacă ar fi încă vii, continuând să-i ţii în familie, să le fii rudă de aproape, frate sau fiu. Şi, ca între rude, te ajuţi cu răposatul, te ajuţi de numele lui, de munca lui rămasă pe pământ, cum te ajuţi şi de nobleţea lui demult apusă, pentru a-ţi lustrui puţin, cât de puţin, tinicheaua încă vie.

Şi înţeleptul, dacă-i cocoşat, judecă tot cocoşat, judecata sa înţeleaptă va avea şi ea o cocoaşă la vedere, şi va descoperi uşor defectul tău, a celui cu spinarea dreaptă, singura ta virtute care te handicapează în faţa lui.

Suntem oameni în continuarea celor care au fost, suntem ziua de început a celor care încă vin.

Nici n-ai crede că legea gravitaţiei funcţiona şi în antichitate doar că, astăzi, şi timpul şi lucrurile cad, se trec mult mai repede, tot după aceeaşi lege!

În pustiul meu am să-mi construiesc piramida cu singurul sclav

ajuns la voia mea, singurul pe care îl voi îngropa cu mine.

În copilărie pâinea, prunele din curte, laptele din piaţă, până şi foamea – toate aveau alt gust. Şi foamea de atunci se sătura cu atât de puţin.

Machia actori cu pasiune, dădea tot ce avea mai bun în el şi punea atâta suflet în arta sa încât, în final, toţi îi semănau de parcă le era tată.

Ţin mult la ea pentru că mă tratează cu tot respectul: e punctuală şi promptă când vrea să mă refuze. Şi nu-i vorba de moarte…

Nu laud răzbunarea, nici răzbunarea moale cât o aluzie dar, pedagogic, se cade lumii să-i întorci cu măsura ei şi binele promis şi răul făcut. Şi mie mi-a priit că răutăţile ce le-am scăpat spre voi mi le-aţi întors pe toate – nu cu zgârcenie, nu peste măsură, pe toate mi le-aţi întors cu *răzbunătate*.

Un miliardar să fi risipit cât şi cum am risipit eu, de mult ar fi ajuns în faliment. Aşa sărac, cum par acum, am risipit bani, ocazii, iubiri, chiar şi duşmănii, şi mai mult decât toate – timp. Să fi fost risipitor ca mine, orice miliardar, orice om de afaceri ar fi dat sigur faliment. Dar, mulţumită abilităţii mele, m-am ţinut pe linia de plutire, iar sărăcia mea n-a falimentat, ba am şi sporit-o!

Când aud de vreun păcat prin care încă n-am trecut, mă cuprinde invidia faţă de păcătosul cel ales de El, mă prinde vina faţă de mine însumi: dacă acolo era Adevărul, dacă pe acolo e Poarta?

Văd pe hartă ţări, departe de noi, de unde-mi vin numai veşti proaste, urgii pe care n-aş vrea să vi le-nşir. Voi rupe acele pagini din atlas, pentru că ţin foarte mult să am lângă mine un atlas fericit.

Bine, nu vei sări nici tu peste moarte, dar să te străduieşti un pic, măcar de ochii lumii, să-i laşi să creadă că eşti gata-gata să reuşeşti,

asta poţi s-o faci. Uite-aşa, să moară de invidie!

În spatele ecranului eu văd filmul meu, un film pe dos, altul decât cel ce rulează pe partea cealaltă, în cer, pentru spectatori neştiuţi, acolo unde voi trece şi eu până să se termine filmul, până să se strângă ecranul acesta de nori.

De câte ori mi-i bine, zic să-mi fac o crestătură adâncă de brici, să-mi tai un deget, să rămână un semn al trecerii binelui pe aici, abia aşa să mă simt viu cu adevărat, pentru că senzaţia de bine în trup omenesc nu mi se pare firească. Am încă toate degetele, binele sfârşind înainte să mă hotărăsc.

Domnilor, nu vă miraţi de mine că stau cu pălăria ridicată a salut de atâta vreme în pustiul acesta de oameni: cu siguranţă, cineva va trece şi pe aici!

De mult nu mai scriu la cărţile mele pentru că doare şi sufăr peste cât îmi îngăduie puţinele mele puteri. Dacă au suflet şi har, se vor scrie singure. Rotunde, bine întemeiate, ca nişte îngeri cu aripi deja mature, vor deprinde repede şi zborul.

Aş vrea să-mi scriu Cartea, *Cartea despre mine* pe care aş fi scris-o cu zece mii de ani în urmă, aceeaşi şi de peste alte zece mii de ani, dacă lumea ar mai dăinui pe-atât. Şi n-am ceva împotriva clipei mele vii, a timpului acesta, cât împotriva felului urât în care lumea de acum se lasă ştiută, văzută, a felului în care se desparte de mine, în care se desparte de ea.

Vin nopţi cărora n-aş vrea să le trec puntea singur, când îmi voi descifra insomnia în scânteia beznei după spaima mea. Vin nopţi când mă voi speria de lună, pleoapa ciclopului ce doarme încă în peşteri cereşti.

Cine nu-mi seamănă, nu-l înţeleg; cine-mi seamănă, mă sperie.

Sunt optimist cu privire la trecut. Presimt că ne va aduce

surprize mai mari decât viitorul care, ce bezmetic, nici nu ştii când şi de unde apare.

Respect penitentul gloriei cereşti ce nu-mi arată rănile, medaliile, recordurile sale din competiţii, din Olimpiada credinţei. Nu mă ispitesc orgoliile smereniei, ale suferinţei; toate mă lasă rece, cum şi cei care sar cu doi metri mai sus decât mine, sar până în Cer, până unde alţii, creştini dăruiţi, şi-au cumpărat scară pentru ultimul urcuş.

Cu totul întâmplător, fără să am vreo vină, faptele cad pe minciuna mea. Să vezi de-acum persecuţie din partea adevărului!

Priviţi: norul cel mai aproape de pământ e gândul meu înalt. Toată ziua sunt cu capu-n nori.

Răbdarea – eroismul şi jertfa omului de rând.

La pensie îmi onorez în răsfăţ proiecte şi dorinţe vechi de ani şi ani. De pildă, de multă vreme am vrut, şi tot amânam, să pun cârlig la un tablou, să-l pot atârna. O să văd eu când îl voi bate în perete dar, în sfârşit, acum are agăţătoare!

Nu în casele pline de suflete, de lucruri, ci în casele pustii îşi ţin fantomele sindrofiile, acolo unde nu vor da pisălogii peste ele, cu insistenţele lor – aşa mi se şopteşte. Până şi la mine în cameră, când simt o boare mai rece în ceafă, nu mă tem că vedenia se va ivi de prin aşternuturi, din dulapurile cu cărţi, ci privesc ţintă în peretele gol unde va atârna cândva un portret cu chipul meu: de acolo, din perete, din varul stins, mă pândeşte Ochiul.

Săpa după aur unde n-avea ce găsi. Dar acela era ogorul lui, acolo trebuia să fie aur iar munca tenace cu ochii pe ideal îl ţinea viu, sănătate pentru care ar fi cheltuit munţi de aur peste ce-ar fi găsit în tezaurul său. E fabula care nici mie nu-mi place.

Mare parte din viaţa noastră se scurge făcând rău; cea mai mare parte, nefăcând nimic; toată viaţa, făcând altceva decât ar trebui. După

Seneca, nu-mi rămâne decât să mă întreb: *Chiar trebuie să respir în clipa asta?*

N-am răbdare să citesc ştiri din ziare, nu pot citi nici reviste măcar. Abia dacă citesc romane.

Destinul îşi face treaba numai pe jumătate chiar şi când e vorba de ghinion: dacă nu pui şi tu mâna, dacă nu-ţi dai interesul, dacă nu-i arăţi clar că anume asta îţi doreşti, nu-ţi rupi gâtul.

Şi de ce nu te spovedeşti? Nu, nu credinţa altuia, nu harul altuia, mă va salva pe mine de mine însumi.

Fapta trecută prin memorie devine altă faptă decât cea petrecută cu adevărat în lume.

Viciul, cuviincios şi cu bun simţ, vrea, mai întâi, o potecă, atât cât să se caţere spre tine, dar nu se lasă până nu-şi croieşte o autostradă, până nu-şi deschide un aeroport.

Pasărea zboară fără bagaje, fără act de identitate, ea însăşi aflându-şi *plafonul de zbor* – pentru mine, lecţie plină de *dezvăţăminte* omeneşti.

Discreţia celorlalţi în privinţa banilor, grijă care, pentru ei, parcă nici n-ar exista, este exemplară. Nu ştiu cum trec alţii de acest detaliu feroce, dar se pare că n-au spaime dintr-atât, şi doar eu mă zbat impudic şi grotesc după foiţele astea de nimic. Se vede că e o temă intimă, domestică, precum igiena din zori ce se consumă între pereţii strâmţi. După care îi afli în stradă, curaţi şi bărbieriţi, gata să-ţi pună gheara în gât cu toată dragostea: *Astăzi vom avea o zi splendidă!*

Păcat al luminii e umbra ce-ţi poartă peste tot vina. Şi lumina e vinovată de partea de beznă a lumii, aşa cum şi binele e vinovat pentru că eu, aflând gustul binelui, aflu ce este şi răul. Păcat al luminii e umbra.

Raiul înconjurat de gard, de sârmă ghimpată – nonsens pur pământesc.

Respiraţia reanimă ciudata clorofilă de noapte, iar fantoma devine perenă ca viaţa, ca viaţa din ierbare.

Morţii să-şi nască morţii lor, e tot ce şi-ar mai dori lumea asta moartă după viaţă.

Râma, omidă alăptată de beznă. Sfârtecată în voluptatea perpetuării prin sinucidere – pe cât se omoară, pe atât se înmulţeşte. Fiica îi seamănă bucăţică ruptă.

Păcatele îmi sunt ca lestul pentru o corabie în furtună, îmi dau stabilitate, îmi asigură direcţia.

N-am întâlnit vreo păpădie la fel de sinceră ca un stejar. Celui sincer cu sine i se cere să fie bine înfipt în rădăcini şi un trunchi garantat pentru secole împotriva trăsnetelor.

Răul pe care consimt să mi-l fac singur – întotdeauna mai puternic decât binele altora poticnit în pragul casei.

N-am pe nimeni în cer, toţi ai mei au murit de moarte bună şi au fost puşi în pământ ca sămânţa ajunsă la maturitate. N-am pe nimeni în cer.

Să am în frunte acel ochi care ştie a deosebi adevărul de minciună cred că aş trăi cu el acoperit pentru că numai şi bănuiala adevărului mă tulbură şi îmi dă frisoane încât cei din jur mă bănuiesc să fi aflat ceva despre mine ce ei încă nu ştiu. Suntem adânc pătrunşi de falsuri, ale noastre, ale altora, dar ele nu lucrează asupră-ne până nu facem din ele icoane la care să îngenunchem.

Peste tot ce-şi doreşte pustia asta de oameni, peste sărăcia dezgustătoare în spirit dar de un fast sardanapalic, de o abundenţă ce-i dă voluptate şi savoare, tu alegi doar bucata de pâine şi cana cu apă?

Cine să te ierte pentru ofensa ta atât de cruntă?

Negând acum ce-ai afirmat mai devreme, te vei înțelege greu cu celălalt, dar vei fi mai adevărat în faţa oglinzii de acasă, în fiinţa ta contradictorie.

Circarii din arena politică se cred cu talent când, dresaţi de ei, alegătorii de rând stau pe cuie în locul lor, calcă pe jar, înghit flăcări şi, sub bagheta magică, trăiesc iluzia că apa de ploaie cu care le răsplătesc credulitatea e lapte şi miere.

Peste pleoapa nopţii, îmi las şi eu pleoapele şi mă cufund într-o beznă solidă, impenetrabilă, desăvârşită ca marmura ce doarme-n munte. Sub tăcerea la fel de deplină mă întreb cum aş putea simţi astfel nefiinţa decât ca întuneric şi linişte?

Pierduţi printre marii lumii, destinele noastre se macină făină ieftină pentru patiseriile de la marginea drumului.

Nu-mi place să întâlnesc oameni noi, din cei siguri pe ei, pe ziua care vine şi, probabil, nici eu nu le plac lor. Mi se par cunoscuţi, banali şi cu nimic în plus faţă de cei pe care i-am văzut până acum. O fi acesta chipul blazării, o fi semn de bătrâneţe?

Prădată de vlagă, furtuna se răstește cu tunete la libelula prinsă de catarg, providenţial insectar ceresc.

Când am vrut să-mi construiesc palatul mi-a ieşit bordei, că – bordei aveam în suflet, bordei aveam în minte.

Ne încântă că o urmă, o pată, ceva din noi, sufletul poate, va trece către cei ce încă vor fi. Tot aşa, şi hainele, vesela de preţ, şi podoabele, vor mai avea o viaţă printre vieţile altora, dar ce-şi vor mai aminti oare pernele mele despre fostul stăpân adormit pe damascul lor obosit de veghe?

Puterea este precum călărirea unui tigru: vei coborî doar pentru

a servi tigrului ca masă de prânz.

Lucrurile, faptele din preajmă au înţelepciunea ce-o râvnesc şi eu: se fac pe sine, cu mâna mea.

Să începi o faptă e un păcat ce se iartă omului; de sfârşit, o voi sfârşi când şi El îşi va mântui fapta începută cu mine.

Puternicii zei ai pământului – blestemul implacabil al celor slabi.

Naşterea lui, semnal de start: glonţul de aramă s-a pornit să-l caute în lumea largă, o dată cu ivirea sa.

Devenim din în zi o ţară tot mai mică: unii sunt cu un picior în străinătate, alţii nu trăiesc cu picioarele pe pământul ăsta.

Conformist din comoditate, văd puterea ca optimistă, sănătoasă şi nu mă înşel prea grav. Oricum, ar fi un dezastru ca puterea să fie tristă, să dispere. Pâraiele de sânge de acum ar deveni fluvii.

Eşuez şi eu cu pluta mea de cuvinte pe oceanul unei limbi de pământ care seacă.

Nici când sunt singur nu-mi pierd chipul; el continuă să se arate celui pe care nu-l văd, se arată celui pe care nu-l ştiu după înfăţişare, îl ştiu după asemănare. Şi sufletul meu rămâne în chip ca o gazdă bună cu ochiu-n ferestre după oaspetele ce se vede în zare.

Cei care au îndurat răul cel vechi sau numai l-au văzut au murit cu toţii şi, pentru acele infamii, nu se mai ştiu martori în viaţă. Dar, ce mă fac, au murit şi cei care au simţit binele, au murit şi cei fericiţi, câţi or fi fost.

Să fi cheltuit pentru suflet şi pentru spirit timp şi bani măcar pe jumătate cât am cheltuit pentru trup, pentru burtă… Dar poate e mai bine aşa: vă închipuiţi cum mi-ar fi arătat sufletul obez animat de un

spirit chel, adus de spate şi chinuit de spaima bătrâneţilor?

Sunt dintre cei cuminţi, dintre cei ce nu-şi pun ideile în practică. Le ratez în tăcere, doar visând la ele, fără cheltuieli, fără investiţii şi fără să mai obosesc guvernul cu soluţia mea de a salva naţiunea.

Noaptea, închid şi eu ochii: îi protejez să nu-i orbească bezna.

Măcar de-aş fi faţă de cărţile mele pe-atât de liber şi singur pe cât sunt ele faţă mine, de-aş putea să mă las de cărţi pe cât de uşor se lipsesc ele de mine. Scriu şi mă-ntreb dacă-s liber cu adevărat sau sunt doar singur.

Omul – fiinţa pe care o priveşte cerul.

Cascadorul a murit în ultimul lui salt. Îndureraţi, colegii n-au uitat să adauge în necrolog: *Acum, prin saltul mortal făcut dincolo, viaţa sa nu mai e în primejdie*.

Am rău de pământ, rău de pământul ăsta tare de sub tălpi, aşa cum alţii au rău de mare.

Zic: strugurii pe care-i culeg sunt acri, iar cei la care n-ajung sunt dulci. De asta-s eu un nevrozat oarecare şi nu înţeleapta vulpe.

Nicio boală nu m-a omorât, de nicio boală nu m-am tratat complet, că nici nu ştiu, doctorii ăştia-s de partea bolii, de partea mea?

Bătrâneţea – bătălia pe care o pierd zi după zi.

Să preţuieşti adevărul, dreptatea – dincolo de utopie, sunt virtuţi de sfânt. Nu-mi cereţi să iubesc adevărul care nu mă priveşte, nu-mi cereţi să respect dreptatea care mă asupreşte: sunt şi eu un ins de rând cu mintea întreagă.

Calea uşoară, ieftină, să ai ce vrei e să cumperi, să înşfaci neguţând cu banul jos. Cumperi orice, la orice preţ, plăteşti, plăteşti pe

loc şi ai ce doreşti, iar celălalt, ce-l ce vinde, rămâne cu banii, rămâne cu hârtia. Dacă nu reuşeşti, vei găsi pe cineva să facă treaba în locul tău. Doar şi omul are un preţ.

Un profesor din anii mei de liceu, mişel de o mediocritate şi de un oportunism desăvârşite, se dădea pe sine drept model, cam ce-ar trebui să devenim noi, elevii săi. Se pare că a fost un profesor bun: mulţi dintre colegi, dintre cei mai silitori, desigur, acum îi seamănă.

Dă-mi, Doamne, puterea să nu cred în ideile mele, să nu cred nici în mine, nici în alţii; dă-le şi lor puterea să nu creadă în mine, în ideile mele.

Niciodată nu m-am simţit prea bine pe aici, cum mai mint, din politeţe, oaspeţii. *Binele* – senzaţie de gazdă dornică să fie şi ea musafir, fie şi musafirul celui rău.

Omul – râul ce se-ntoarce din ocean şi se ridică în munţi, să-şi vadă izvorul.

Fericirea sau plăcerea? Eu, senzualul, am ales încă din copilărie plăcerea. E caldă, e mai aproape de piele şi are gust de fondantă, n-are gustul de sănătate din vitamine precum uleiul de peşte.

N-am aflat încă de cineva mai nesimţit, mai prost crescut, mai enervant decât adevărul; ăstuia nu-i pasă cu nimic dacă-i frumos, dacă sună bine, dacă e credibil, pur şi simplu trozneşte, trăsneşte fără grijă de ce se întâmplă în jurul său, de ceea ce spune lumea despre el. *El este* – şi atât!

Sinceritatea – sportul meu extrem.

E obositor, cred, să faci binele cu premeditare şi să te preocupe proiectul acesta zile în şir, pe câtă vreme cele rele îţi ies din prima, deseori fără plan, fără să vrei, fără să gândeşti măcar.

Mă grăbesc şi fac judecăţi pripite, false, apoi revin pe îndelete,

judec temeinic, îndelung şi – iar greşesc, greşesc şi mai grav. Dar măcar sunt împăcat: greşelile mele nu-s superficiale, uşoare, sunt elaborate, premeditate şi, generos, le pun în patrimoniul nostru comun. Şi tocmai pentru că în greşelile astea cădeţi şi voi, vă simt alături oricând deschid uşa către lume.

Orice loc de pe pământ e potrivit să urci uşor-uşor la cer, fiind la fel de aproape ca oricare altul, dar Moldova, mai mult decât alte locuri, Moldova e o bună trambulină, îţi dă viteză…

Imposibilul de acum – ştirea de mâine.

Cei ticăloşi, cei slabi, greşesc şi când spun adevărul: ţi se cer picioare bine înfipte şi obraz gros să spui, răspicat, în faţă, adevărul ce-l gândeşti.

Chipul de pe urmă – mască mortuară, faţa cu care ne vom trezi şi mâine.

E firesc să combaţi alcoolismul la un pahar de vodcă, e firesc să bârfeşti viciul femeilor aşteptându-ţi rândul în salonul de bordel. Aşa găseşti şi cele mai bune argumente.

Prietenul meu – excepţia care-mi seamănă.

Apropiaţi-vă: sufletul meu în ruină are forma trupului care se mai vede.

Nu-i nevoie de blestem ca *să te naşti barbar şi nu grec, femeie şi nu bărbat, sclav şi nu om liber,* într-un anume loc, într-un anume timp, într-un anume popor sau religie: nu-i nevoie de blestem, ajunge întâmplarea. Dar ce blestem e să te naşti altul decât te ştiai, aparţinând altei specii decât ai fi vrut!

Împietrit cu ochii în coala albă de hârtie ca formă abstractă a aşteptării celuilalt – pe-o parte, a pândei de mine – pe alta: faţă şi faţă pe acelaşi trup, Ianus şi Ianus în chip sublim. Foaia albă de hârtie,

chipul meu cu două feţe.

Nu m-ar mira, în cine ştie ce peşteră încă necălcată de noi, cei de azi, încleştată în vreo rocă din altă eră, să se afle imaginea la care visez: un om de acum cincizeci de mii de ani, ţinând sub braţ o aripă şi privind cu o curiozitate de început de lume la pasărea ce trece în zbor deasupra lui.

Fac progrese în uitare; iau lecţii să uit cum alţii fac exerciţii să memoreze. Uit ca şi cum aş arunca din lest, din propria greutate, acesta fiind preţul meu pentru înălţare. Mă înalţ până nu voi mai şti cine este el, cel ce se înalţă cu mine.

Cartea asta am scris-o dintr-o suflare, în ultimii treizeci de ani.

A nu face nimic – un început excelent pentru orice faptă.

Dinspre trecut – o umbră incertă, prezentul îmi fuge de sub clipă iar dinspre viitor, nicio veste pentru mine.

O vorbă fără carte: *Mi-s ochii plini de mirişti.*

Nu-mi arog meritul întâmplării ce m-a nimerit când mă aflam şi eu pe aici. Sunt laş şi n-am să mă plâng de umilinţa asta.

Este ceva întunecat, ceva obscur ca o superstiţie, în tentaţia asta de a călători, de a fugi cât mai departe de lumea ta, de a face turism, cum se zice, cu familia, cu toţi amicii după tine. E ca şi cum, abia scăpat cu viaţă din incendiu, ai pleca spre casa nouă cu găleata de cărbuni aprinşi după tine, singurul bun ce l-ai mai putut salva!

PIELEA DE SUB PIELE

Ruşinat, veştejit de ani, adevărul meu cel firav se lasă umilit şi călcat în picioare fără să vă fulgere, fără să vă cosească din glezne când

îi râdeţi în faţă. Până şi eu, tutorele său, mi-am luat mâna de pe el pentru că aveam, cândva, o părere mai bună despre adevăr, despre puterea sa.

Ce faci tu când cutezi mai puţin, mai cu teamă de cât îţi cere păcatul cel greu să-l înduri? Ce face becisnicul topit la flacăra urii sale ca mucul de lumânare? De unde, el, noaptea: *ajutooor…*

Numele meu cine mi-l poartă cât dorm, cât sunt neatent la clipa în trecere?

Viitorul, viitorul este timpul tuturor posibilităţilor pe când pre-zentul ştie să le rateze pe toate cele bune pentru a o realiza doar pe cea care se potriveşte de minune acestei lumi.

Nu brusca animalul din tine – muşcă!!

Am o cutie secretă; ţin acolo clipele de linişte, primele zmee din copilărie şi curcubeiele de lună. Nu-i chiar o cutie, e cât un plic, o foaie de hârtie – e tot ce ascund de voi, să nu cadă pradă jafului ce mi-l doresc: jaful din dragoste.

În anii de şcoală mă ispitea ideea scrisorii aruncate în ocean, la voia valurilor, ca semn disperat al naufragiul meu în mijlocul lumii, de unde să fiu salvat şi dus într-o insulă pustie. Încă mai gândesc la strigătul într-un singur exemplar, cât să-ncapă în bolta unei sticle.

Timpul – stăpânul care te fură pe faţă.

Prietenii mei par la locul lor, în cursul lor firesc, toţi îşi ţin destinul în frâu, sub control, şi parcă numai rostul meu a luat-o la vale, spre râpa cea mare.

A fi în rând cu lumea, *a fi ca lumea* adică – otrava ce aduce infernul între pereţii casei tale.

Tot ce-i de spart, tot ce se va putea sparge, se va sparge curând.

Ador începutul de an: cu resturile rămase de la revelion, arunc la găleată şi promisiunile zilelor dintâi ale anului trecut, la schimb cu altele, proaspete, ce mă vor ţine viu încă un an, ca apoi să le arunc şi pe astea lângă cozonacul abia început.

Deliciu şi desfrâu de zeu degust pe gustul meu când îmi pierd vremea. Simt cum îmi curge despletit râul clipelor prin faţă, ba firav, ba torenţial, ba cu sila răşinii crude ce leneveşte, şarpe la soare, până să se închege chihlimbarul din aurul pierdut pe zare.

Mă uit la firmele de comerţ, la afacerile altora: toţi îşi fac strategii cum să-mi vândă mie orice, să-mi vândă *mai mult, mai scump, acum!* În faţa acestei ofensive de bunăvoinţă şi de grijă pentru mulţumirea mea îmi sap şi eu tranşeele de îndărătnic meschin: *Mai puțin, mai ieftin, altădată!*

Adăpostiţi în moschei, musulmanii au părţi din zi în care par să nu facă nimic. Aparent, sunt într-o tihnită şedere, în contemplare, ca şi cum şi-au luat răgazul să-l pândească pe Allah căruia, altfel, n-au nimic să-i spună, nimic să-l roage, îi stau numai în preajmă, ferindu-se aşa de relele de afară. Am văzut asta în Moscheea Albastră, la Istanbul.

Mă doare nesiguranţa mea în tot ce vă spun şi mă tem, mă tem că voi trăi şi vârsta să neg, să reneg, tot ce-am crezut că am înţeles până acum.

E vânător, are puşcă, şi se hrăneşte cu ce vânează. I-am spus ce cred despre el, cum şi cât îl preţuiesc, şi a părut surprins de parcă, după detunătura armei, i-au rămas în palmă alicele din vorbe iar puşca goală a plecat s-alerge vânatul.

Jinduiesc cu nădejde să fie cinstiţi cei din jur ca şi cum alţii ar fi hoţii, tâlharii, iar eu, bănuitorul, neîncrezătorul, oi fi singurul om de treabă.

Alergică la previzibil, implacabilă şi punctuală la întâlnire ca un

paradox – clima.

În pădurea cu copaci strâmbi, sub topor cad mai întâi puţinele exemplare drepte, bune pentru cherestea, sacrificarea lor reinstaurând şi estetica locului care pune preţ pe scorburi, cioate, noduri.

Invidiez credincioşii; ei trăiesc veşnicia dintre două morţi.

Tristeţea, halatul tău de casă, te despoaie până la disperare.

Bine mă mai simt când pierd vremea, de unde îmi dau seama că, probabil, asta-mi este menirea. Mă ştiu califul ce-şi trece clipa risipind comori de nestemate pe hatâruri de nimic, aşa simţind şi el că astăzi a fost, într-adevăr, nemuritor.

Timpul – mâna mea dreaptă, sluga mea atât de credincioasă încât, din fidelitate, îi rămân supus şi după moarte trecându-mă, cu răbdare, dintr-un regn în altul şi iar în altul.

Am un sentiment greu azi, sentimentul cutiei de scrisori pline ochi, scrisorile mele întoarse de la cei plecaţi de acasă, rătăciţi de mine, cu adrese de neajuns pentru poşta pământeană. Desfac scrisori deşi nu mie îmi sunt scrise, citesc atent şi răspund la toate pe rând: *Mă mir de mine, mă mir de voi!*

Să urăşti normalitatea şi cumpănirea altuia, până şi fiinţa aceluia, de teamă că cineva, undeva, s-ar simţi bine fără să-ţi fi cerut voie, fără să se teamă de tine, fără să te ştie, o boală pe gustul schizofrenicilor la modă care mai au şi puterea, puterea legitimă, la mâna lor.

Realitatea este istorie, adevărul – religie. Viaţa este reală, moartea e adevărată. Realitatea se vede, în adevăr se crede.

Munţii sunt fosilele speciilor foarte sincere, cu indivizi de bună credinţă faţă de semenii lor, şi doar maeştrii în arta disimulării şi ai ipocriziei vegetale au supravieţuit până la mine.

Să ajung sub stăpân, se poate – în alternativa cu moartea. E posibil, de frică, chiar să par a-l respecta pe acel stăpân. Dar să nu aştepte să-l iubesc ori să mi-l fac idol.

Cu doza de bizarerie firească naturii, văd o găină care, dintr-un instinct corupt al maternităţii, îşi mănâncă oul. E pruncucidere, e canibalism în flagrant, dar, în coteţul acesta, codul penal se vede că-i făcut de cocoşi.

Tot ce n-am făcut veţi auzi după moartea mea; iată aici şi lista cea scurtă a femeilor care nu m-au iubit nici în vis.

Inconştientul colectiv – cerul îngropat în noi. Cum nimeni nu-mi poate lua nimic din cerul de deasupra, nimeni nu-mi poate lua ceva din cerul de sub noi prin care mă înrudesc cu toţi viii, cu toţi cei morţi, cu toţi cei care vor fi cândva.

Toată viaţa te-ai bătut să salvezi duşmanul din tine, el, cel rămas să deschidă arhivele de sub pragul casei tale.

Ajuns în farmacie, privesc rafturile cu medicamente şi mă doboară povara bolilor înşirate alfabetic, mă doboară tristeţea când văd cum mi s-a înstrăinat sănătatea prin cutii, tuburi şi sticluţe, cât de străină îmi este starea de bine, de cum sănătatea mea stă în rafturile altora, în mine cuib făcându-şi boala, clientă fidelă a farmaciilor din oraş.

Intestinele mi-or fi complicat alambic ce rafinează alcool, drogul meu zilnic, iar eu voi fi murit deja îmbătat în mine însumi şi nimeni nu vrea să mi-o spună până nu mă voi trezi.

Fără partea ei sublimă, cu adevărat divină, orice iubire ar rămâne de un ridicol ucigător pentru spiritul lucid.

Infinitul e cerc, poate sferă, cum e şi cub, con, piramidă, toate *cu centrul oriunde şi marginea nicăieri.* Iar eu? Eu dau definiţii din afara

infinitului, ins abstract, de neadmis în realul acesta aproximativ.

Pe celălalt mal – viaţa netrăită ce rămâne după mine. Fără pod, fără punte, treci râul, suflete.

Tot ce-ţi doreşti vei căpăta, numai să doreşti mereu acel lucru, cu ochii pe ideal, să trăieşti privind într-acolo şi timpul îţi va aduce împlinirea pentru care ai lucrat o viaţă.

Religia mea e limba română. În religia ei sunt botezat, mă spovedesc şi-mi mărturisesc păcatele. Mântuit prin credinţă, visez să ajung în raiul limbii române.

Toate corăbiile vor s-ajunge în portul lor, numai corabia mea are alte nostalgii: vrea să revină paltin în pădurea dintâi.

Să-ţi pierzi nopţile de unul singur, nu înţeleg cum vine asta.

Toţi ne tragem din viitor, din ceea ce *Va urma* iar *Sfârşit* e semnul că acum, anume acum, se termină doar prezentul.

Relieful ia chipul fiinţei din preajma lui sădind în sol adâncimile, înălţimile şi năzărirele noastre.

Pâinea pe care n-o mănânc eu, nu-i pâine. Vinul pe care nu-l beau eu, nu-i vin, cartea pe care n-o citesc eu – cum să fie o carte? Nu e viaţă dacă n-o trăiesc eu; ziua şi noaptea în trecerea lor – nu-s din timpul meu, iar femeia pe care nu eu o iubesc, femeia care nu mă iubeşte pe mine, cum să fie ea aproapele meu?

Sfântul e un schilod în adâncul său: va iubi fără să urască, va plânge suferinţa altuia fără să se mânie pe victimă, fără să înjure păgubaşul – altfel, râvnite slăbiciuni ce nouă, celor de rând, ne macină şi sufletul şi oasele.

Să-ţi desprinzi numele de trup, cum scoţi scheletul din peştele fiert…

Tu fă minuni, eu găsesc credulii!

Simt în trupul meu cum, cu mine odată, creşte un mort.

E noapte, aud câinele lătrând şi ies afară să-l liniştesc ca pe un copil: *Nu te speria, să nu-ţi fie frică, dă-mi mie frica ta!*

Singurătatea – pustiul care mă asurzeşte.

N-am teamă de lume, nimic nu-i de speriat pentru mine: în orice clipă am la îndemâna uşa ce aşteaptă s-o deschid, să ajung în poiana visată. N-am teamă, uşa abia aşteaptă s-o deschid.

Tu, femeie, patrie a sufletului meu, navighezi în urma drapelului ca un bun patriot.

Spui roşu? Roşu se aprinde repede, în jurul tău – incendiu.

Istoria, istoria apropiată mie – o carte plină de nedreptăţi acceptate şi iertate de mine, cauţionate cu viaţa mea. Se poate trăi altfel?

Dintotdeauna am rămas surprins de cum şi canaliile pot zâmbi, cum de pot glumi, uneori având chiar şarm. De unde se vede că şi o canalie e om de lume, mai cu talent decât cel de treabă.

Eroarea umană, în notă comună, să fie o scăpare, o lipsă de anticipare, să fie calculul fantezist ce te aruncă în eşec? Şi, totuşi, de ce persecutăm atât de drastic eroarea? De ce, atunci, greşelii fericite care trage succesul de partea ta, de ce greşelii care-ţi pune câştigul în poală îi zici inspiraţie? De ce n-ai crede că poţi greşi, aşa, în bine.

Mă strecor ca un fum de ţigară printre şirurile mele de vorbe, mă strecor precum ceasornicarul între rafturile cu piese şi scule: aleg, des-fac, re-fac, întorc arcul şi ascult. Ticăie maşinăria şi fără mine? Atunci, poate ieşi în lume.

Coala de hârtie, pagina de caiet, pare în aşa fel tăiată încât să-mi acopere numai bine o idee. Sau eu nu pot gândi mai încolo de-o pagină…

Visele mele, semn că şi ele ţin de lumea asta, vor trece prin scris ca printr-un regn necesar.

Cum se dă livada cu poamă dulce hainului ce nu ştie un măr să-ţi lase? Aceeaşi mână de risipitor dă splendorile lumii în seama vreunui suflet uscat ce nici adiere de zâmbet nu ştie în urmă să lase.

Un fapt prinde tot mai mult trup în jurul meu: dacă ieri răul era doar posibil, azi acel rău devine necesar şi urgent ca singura cale să mă salvez.

Timpul se subţiază în zori, că nici nu-l mai observ cum alunecă spre apus.

Ideea agilă, zveltă, ideea cea proaspătă şi demnă de spiritul tău o afli oriunde ar fi, o descoperi ca pe fecioara din vecini: e binevenită oricând printre invitaţii la ziua ta onomastică, dar fără tutori!

Pe cât mă înţelepţesc şi eu, nu simţirea de bine o vânez, cât starea de viu.

Aplecat de cucernica mea îndoială, atâta m-am rugat la Maica din perete să-mi dea o mână de ajutor, braţul ei de care să mă sprijin, până i-a apărut a treia mâna în tabla de argint sfinţit.

În urma păsării prăbuşite – o dâră pe cer, până se lasă amurgul… Ce rămâne în urma gâzei luate de vânt şi înecate în val? Şi ce poate fi scrisul mai mult decât răcoarea adierii lăsate de prăbuşirea unui om? O dâră pe cerul în amurg.

Mâinile mele, mâinile mele ca nişte broaşte gata să sară alandala după un instinct obscur, de nestăpânit, de neaflat, ca şi cum ar urmări

partitura secretă a unei simfonii îngânate doar din degete, mâinile mele cântă alt cântec decât ştiu eu să cânt.

Aflaţi aici şi fraze fără sens? Nu vă grăbiţi să mă acuzaţi de incoerenţă. Uitaţi-vă în jur şi veţi vedea că, în bună parte, nici viaţa n-are sens. De ce să-mi cereţi mie mai mult decât cereţi lumii însăşi?

Timpul trece numai cât lucrezi cu tot sufletul la idealul comun pentru salvarea lumii, pentru salvarea ta, cât lucrezi la opera ta măreaţă şi, de aceea, viaţa aleşilor îţi pare plină şi sublimă? Aşi, timpul ăsta mişel trece la fel de repede şi când te risipeşti în mărunţişuri, şi când, sufocat de vicii, lucrezi numai spre pierzania ta. Am verificat eu!

Unici cum suntem, cei din jur mă vor întrece, toţi mă vor întrece în virtuţi şi merite, dar nici unul nu-şi va pierde vremea să-mi fi mie egal.

Te iubesc! Te iubesc pâinea mea veche din foamea de mâine…

Să-ţi ierţi duşmanul nu cere să-l cruţi, uite-aşa, frăţeşte. Şi Dumnealui iartă greşitului său, însă îi mântuieşte doar sufletul, nu şi trupul, îmi suflă Saramago, *un creştin* pe gustul meu!

Mă muncesc zi şi noapte, trudesc din greu până să dau trup de lumină unui gând firav, spaimei celei vii, iar curcubeul, priviţi, ţipătul meu arcuit în culori peste voi nu-i decât o reuşită de moment ce nu rezistă în auz nici până în amurg.

Ţin oamenii în casa lor câte o cameră mai tot timpul închisă – camera curată, pentru rudele de vază, pentru oaspetele cel ales şi unde stivuiesc tot ce au ei mai de soi, lucruri de preţ, mobile bune, toate tânjind după o privire, după o mângâiere de stăpân, stăpânul al cărui trup răposat, pentru ultima dată, va fi aşezat acolo în sicriu, acolo, în camera curată unde îl vor îmbrăţişa rudele, musafirii aleşi pentru sărutul de pe urmă.

Am un disc vechi de pe care n-aud nimic, doar un fâşâit

continuu. Îl ascult des că-l ştiu pe dinafară acum şi pot să-l fredonez cu vocea mea puţină. E doar pauza dintre două concerte.

Să nu trăiesc şi să-mi dau seama de stare – un început promiţător pentru veşnicie.

Pipăitul de sub pipăit, din pielea de sub piele, auzul meu interior pentru simfonia ce-o ascund de urechea străină, gustul întors înspre fructul amar ce nu-i pentru alţii, buchetul acesta din simţurile ce mă desparte de voi, cum să vi-l arăt?

Aud sirene fără contenire, fiecare chemându-şi starea sa de urgenţă, cu sau fără girofar. Şi, în vârtejul acesta năpasta mă ocoleşte, cineva se vede că mă cruţă anume să aibă totuşi un spectator, unul singur, la tragedia întreagă, de la un cap la celălalt.

Să aprobi orice afirmaţie, a oricui, oricând, este şi acesta un mod de a nega totul, în răspăr cu lumea. Dar trebuie să fii slab, foarte slab, să o poţi cuceri şi apoi să te laşi dominat de subtilitatea asta.

Altul să-mi facă răul pe care mi-l fac singur, şi nu-i penitenţă, nu-i flagelare, l-aş urî toată viaţa şi nu l-aş ierta nici frate să-mi fie. Şi-atunci pe mine, pe mine cum să mă iert, cum să nu mă pedepsesc neînfrânat, cu un rău sporit pe bună dreptate?

Practic, capodopera nu mi-i utilă să pricep lumea, să vieţuiesc cu voi, dar nu m-aş lipsi nici eu de un Everest fictiv, agăţat pe peretele trufiei mele ca piscul pe care-l visez umilit sub talpa mea.

Calea să-nveţi bucuria smerită a vieţii: privegherea morţilor.

Frumoasă cum e şi plină de virtuţi, târfa ar fi ajuns zeiţă şi toţi ne-am fi supus ei; şi eu m-aş fi închinat statuii ei, de nu i se părea firesc ca, iubită de mii de pământeni, să nu se dăruiască nici unuia şi, din dragoste pentru noi, să ne alunge pe fiecare, noapte de noapte, aşa să-i rămânem credincioşi.

Bradul din curte s-a uscat, s-a uscat de ceva vreme, dar nu-l tai pentru că, aşa mort cum este, parcă-l văd şi-n vis cum creşte de la o zi la alta. Şi peste o sută de ani eu voi sta culcat în curtea mea sub un brad uriaş, un brad uscat, ca şi mine, în toate anotimpurile.

A păşit pe zebră să treacă strada, a ezitat după gândul său când să facă pasul înapoi şi, păşind în faţă, l-a călcat maşina. Eram acolo şi am învăţat lecţia: dacă e să fac pasul înapoi, nu ezit!

Da, sunt un infractor: decât plăcuta ipocrizie a vorbei de bine, prefer ironia ce mă acuză alături de voi, gluma de braconier scăpată în faţa complezenţelor, gluma apăsat vinovată, demnă de pedeapsă.

Cea adormită în patul tău se trezeşte cu răsuflarea caldă de mosc şi, în sfârşit, ieşi din veghea singurătăţii tale, de parcă abia atunci te-ai întors şi tu din visul petrecut în camera de dincolo.

Alegerea, aşa liber cum ai gândit-o după mintea ta, e şi o pierdere şi, cât de mică ţi se pare, tot regreţi ştergerea altor drumuri, zări năruite spre care tu deja plecaseşi fără dor să te mai întorci pe calea hotărâtă azi.

Nu-l lăsaţi să cadă în eşec, nu vă bucuraţi de prăbuşirea lui. S-ar putea să nu mai creadă nici în triumful vostru şi, atunci, la ce bun.

Aşa-s eu, greşesc des şi pe drumul drept: şi numai din doi paşi, unul tot îl fac cu stângul!

Nu, pixul ăsta nu se lasă îmblânzit, nu vrea să se dea cu oamenii, vânează în visele lui cerbii cei mari, vânează lupii cei haini şi se luptă cu urşii. Pixul meu s-a sălbăticit de când a învăţat să scrie.

Puţini îşi vor sili trupul diform să se aştearnă în tiparul subtil, aerian, al sufletului lor. Sufletul, slab în omenia sa, acceptă compromisuri: face burtă, cheleşte, prinde riduri, se cocoşează şi-şi strâmbă surâsul blajin şi misterios după rânjetul buzelor bolnave – ca

femeia din casă care, după ani, ia tot mai mult din chipul bărbatului pe faţa ei încât, după ce-a răposat, să-i ia şi viciile.

Ca dintotdeauna pomana hrăneşte pe săturate pe cel care o dă. Aşa se face că şi a doua zi calicul, flămând ca dintotdeauna, e tot în poarta bisericii, dar nu şi darnicul încă sătul din mila sa de ieri.

Şi eu am ars rădăcinile numai să se coacă mai repede, să se coacă într-o singură zi toate merele din pom. Era dreptul meu să dau foc livezii, să ajung înţelept încă din viaţa asta: înţelept peste un deşert de scrum.

Furia îl topeşte cât să pară, din profil, monedă de aramă. Îl privesc cu intensitate până, întors către mine, mă dumiresc: şi din faţă-i tot revers.

Visez stejarul care, aprins de fulger, nu cade cenuşă-n ţărână; el se înalţă peste aripa de flacără a nopţii, revenind pasăre să-şi salveze, până-n ziuă, cuiburile ridicate în zbor.

Ţi-ai căutat stăpân să ţi-l robeşti ţie, rob viclean ce eşti. Pentru că nu l-ai găsit între noi, L-ai ales pe El şi, ipocrit, te-ai făgăduit Lui încât, cu toată cucernicia ta trucată, L-ai înjugat pentru totdeauna la păcatele tale pământeşti: *Doamne ajută!*

Soarele dă buzna în aşternut, îmi înţeapă pleoapa de hârtie, intră sub piele, silindu-mă să văd şi fără să vreau zorii ce vin. Cu pleoapa trasă, noaptea şi bezna sunt aceleaşi – înafara şi-năuntrul meu. Asta-i: bezna îmi este în fire, e pâinea fiinţei ascunse, bezna fulgerând nervoasă în ferestre ca musafirul ce a prins frică de lampă.

Şi oricât aduc din lume, plinul din mine nu revarsă. Oricât dau lumii, golul lumii nu îl umplu.

Ştiu cuvinte masive, informe şi brutale, aspre la pipăit, sălbatic de amare când le pui pe limbă, cuvinte ce-mi ofilesc zâmbetul firav. Mi-i greu să vorbesc în aceste cuvinte. Nu le pot rosti fără să-mi

sângerez cerul gurii, fără să mă înec, fără să le scuip, să-mi revin. Nici fachirii când înghit cuie, cioburi de sticlă, nu înghit cuvinte ca astea, cuvintele prin care vă spun cât preţ pun pe voi, prin care vă spun cât mă preţuiesc pe mine.

Toţi îl caută pe Dumnezeu, doar pe el, şi-i sar în cale bucuroşi de parcă ar ieşi să întâmpine în stradă poştaşul, să le dea scrisoarea de Bună Vestire. Şi eu aştept poşta, dar acasă, în spatele uşii.

Jumătate a mea, calul acesta – mândru, sensibil şi gingaş, mă înţelege din priviri ca un frate, ca un prieten căzut din aceeaşi zodie. Cum să-i spun totuşi că, şi el, şi eu, în felul nostru, suntem centauri nereuşiţi.

Nu vom şti nicicând, ca indivizi, să ne blestemăm pe merit lipsa de sinceritate. Nu vom şti, ca fiinţe sociale, să ne gratulăm îndeajuns acelaşi defect.

Să-ţi priveşti gândul în faţă, scris aspru pe hârtie ca şi cum ţi-ai ieşit din trup cu tot spiritul şi să porneşti părinteşte în urma acelui gând ce abia se ţine pe picioare, crud încă fiind, să te ţii de el să vezi în casa cui intră, în aşternutul cui se culcă…

Trăieşte strâns sub tulpina pomului cel viu, precum coconul de cariu ce taie potecă în fibra de stejar armându-i veşnicia. Trăieşte strâns înfăşurat pe trunchiul ţinut viu de sângele tău.

Sfârşitul lumii? Vine şi sfârşitul pentru fiecare în parte, nu *angro,* nu în serie mare, ci foc cu foc: o zi – o viaţă, o zi – o viaţă!

Pentru a se profeţi *timpul probabil* prielnic mie încă nu s-au născocit aparate meteorologice.

Felul meu de a-l iubi pe Dumnezeu este să-i accept lucrarea, deşi nu-i uşor să mă suport nici pe mine tot timpul. Este şi grija pe care o am: să-i dau acestei fiinţe un pic de fermitate, să oţelesc niţel lucrarea asta şubredă ieşită din mâna Altuia.

De câte ori văd scris *Interzis* pe o uşă, pe o tăbliţă de avertizare, pe o cărare – pe acolo vreau să intru, pe acolo vreau să trec, de parcă aceea ar fi singura cale de a mă afla pe mine, de a găsi adevărul meu. Nu ştiu cum, dar potecile interzise în lume mi se arată drumuri din hărţile mele ascunse.

Pruncul ce încă nu păşeşte singur, gângurind drăgălaş ca o păpuşă cu arc, acoperit de zorzoane sunătoare în căruţul lui viu colorat, jucăria asta abia scoasă din ambalajul strălucitor, cumpărată de părinţii mulţumiţi că şi-au împlinit capriciul visat, de parcă pruncul s-ar fi născut cu tot cu căruţ, *bebeluşul* ăsta, cumpărat la promoţie pe card din supermarket, nu se va face niciodată om mare.

Sfinţenia sa – lungă lucrare a unei vieţi desăvârşite, perfecte în toate cutele ei, dar care, ce mirare, luminează abia cât să vezi unde-i candela aprinsă.

Elimin ce-i de eliminat, reduc, simplific şi, în final, înţeleg că morţile prietenilor mei sunt deghizate sinucideri ale aceleiaşi veşnice fiinţe.

E smerit şi fără boală? Cineva ştie de el, ştie câte păcate are din pricina sănătăţii sale de catâr!

Simţul echilibrului – un instinct dat şi omului. Am făcut şcoală, an după an, şi m-am antrenat îndelung, cu voinţă, să mi-l pierd anume când am mai mare nevoie de el.

Privesc în urmă cu tot optimismul: *Am scăpat!*

Semăn, cred, cu vieţaşul ce-şi pictase pe peretele celulei poteca fumurie pierdută într-o margine de pădure, poteca pe care a şi evadat. Nici nu veţi şti pe unde, mâine, poimâine, voi dispărea şi eu din cartea asta: *Numa' or vide că nu-s!*

Caii se nasc cu acele fantastice instrumente de suflat, când

trompetă, când saxofon, când gingaşe naiuri. Nechezatul lor oricând ar putea primi un loc într-o fanfară. Ce timbru viguros şi vivace în ştimele scurte, ce fornăituri pline de sens şi câte alinări senine şoptesc caii în preajma neliniştii tale. Când crezi că eşti în siguranţă, ei ştiu să te prevină de ananghie, de năpastă. Dar până şi mustrările caii şi le rostesc atât de muzical încât te şi miri de norocul tău, cum ai ajuns tu, un afon, să călăreşti, să pui şaua pe o tubă ce-şi vibrează atât de voluptuos alămurile sub tine, în toată carnea ta.

Sunt şi lucruri de spus în gura mare dar buna-cuviinţă, parşiva cumsecădenie, te face să taci. Atunci, ce se cere auzit în cuvinte explodează subteran în bolile tale dureros de sincere cu tine.

Sinceritatea scăpată de sub control pare inconştienţă şi duce la gafe criminale, la conflicte fără capăt. M-aş lăsa uşor convins că sinceritatea se cere mai bine hăţuită decât minciuna, îndiguită precum apa de ploaie, precum apa din zăpezi, sinceritatea fiind pârâul sălbăticit ce-şi sapă singur matca pentru potopul de peste noi.

Faci un rău, din răul acela ai şi tu parte ca şi cum din binele pe care-l faci dând cu împrumut, din banii aceia ţi-ai plăti tu, mai întâi, dobândă.

Să n-ai nimic al tău mai mult decât porţi sub piele – idealul monahului din vis.

Tot ce bate în limita fiinţei ne-a împins înainte: boala, excesul, viciul şi virtutea, lăcomia, slăbiciunea. Da, toate sar peste condiţia limitei, blesteme şi tentaţii pentru care ajung şi eu să-mi ies din fire.

Unii au abilitatea să afle de azi ce vor face mâine şi, în faţa lor, hazardul se ţine de cuvânt. Alţii nu ştiu nici ce-au făcut ieri. Între ei, trăiesc şi orbi de-ai mirării ca mine: aflu de la vreun străin ce am de gând, ce voi mai face şi mă ţin şi eu de cuvânt, de cuvântul acelui străin.

E dimineaţă, mi-am pus cafeaua dinainte, mă instalez în scaun cât calculatorul se deschide, mă înşurubez bine, dar, ca dintr-un reflex

venit din alte stări, aud sirena poliţiei şi mă grăbesc să-mi pun centura de siguranţă căutând din ochi oglinda retrovizoare.

Uită-te la ei: urâţi, necinstiţi, stricaţi, pătrunşi de vicii până în măduvă, dar suferă şi ei de boli adevărate, au accidente de maşină, cad sub cancer, le mor copiii în braţe. Sângerează şi ei cu durere în sufletul lor negru, negru oricum; plâng la aceeaşi icoană cu noi şi mor; suferă şi mor şi ei ca şi cei buni, că nici nu ştii de cine să-ţi fie milă mai întâi.

Gândesc urât despre cineva şi mă înec cu îmbucătura. Îl iert pe păcătos, zâmbesc şi îmi revin. Dacă ziceam să-l omor, mai c-aş fi murit primul!

Ce cartof se mai visează cartof când a auzit că regii preferă trufe, o rudă de-a mea rătăcită pe sub rădăcini?

Ca şi zborul cu motor, sunt şi eu dependent de combustibil, de meteorologie: de câte ori e vreme bună, îmi pornesc motoarele la sol şi fac lungi tururi de pistă furios că nici azi, pe cer senin, n-am destul kerosen în rezervor să părăsesc pământul.

Astăzi, despre acelaşi lucru gândesc altfel decât gândeam ieri de nu mai înţeleg nimic din tot înţelesul, cum nici lucrul acela nu rămâne o veşnicie la gândul său despre mine.

E nedemn să alerg după fericire aşa, în văzul lumii, ca un uşuratic şi, trufaş, n-oi recunoaşte că şi eu aş pune şaua pe mânza asta fudulă. De mi-ar cădea, ştiu bine că n-aş grăbi-o să plece.

Dacă în tot ce se poate citi aici se simte vreo aluzie rea, acea aluzie mi-i adresată doar mie, aluzie pe care se vede că nici eu n-o bag în seamă.

Exemplul cel bun e oricând un ghid spre succes, fiecare hotărând când să repete, pe pielea sa, triumful celuilalt. Mă uit câte ghiduri, câte exemple bune avem în jur şi, totuşi, cât de multe eşecuri. Şi asta din ambiţia de a ne pilota singuri prăbuşirea.

Într-o bună dimineaţă, Dumnezeu s-a trezit şi, unde-şi lăsa privirea-i atotvăzătoare, nimic n-avea de privit, unde atingea cu mâna sa atotputernică, nimic n-avea de atins. Aşa i-a venit *Ideea.*

Tot ce fac se face-n timp risipind, pe ceas, pe calendar, averi peste agoniseala unei vieţi de om. Nu adun timp, ci irosesc ca şi cum n-aş părădui din tezaurul meu, ci din averea urmaşilor siliţi să fie, când or fi, cumpătaţi cu clipa, cumpătare ce au să şi-o câştige din truda lor, pe ceas, pe calendar.

Fapta – neputinţa proiectului de a rămâne o idee, neputinţa materiei de a rămâne spirit.

Nici un bărbat nu se crede atât de bătrân, de neînsemnat, încât o femeie să nu-l poată umili.

Ce tot îmi vorbeşti!? Nu alergi tu după adevăr, nu îl afli tu, ci taurul furios intră în arenă şi dă peste tine trântindu-te cu ochi-n pământ faţă de toată lumea până să apuci să-l vezi, până să te fereşti de el. N-ai cu ce te lăuda în corida asta când ştii ce faci cu taurul după ce te ridici din ţărână.

De ce lăcomia fără limită în spirit, în credinţă, în agonisirea de comori pentru suflet, ar fi mai de stimat decât lăcomia după aur, decât încăierarea pe viaţă şi pe moarte pentru bani, pentru averi pământeşti, concrete, materiale? Să fie nemăsurata bunăstare a sufletului fără nici o primejdie pentru mine, pentru celălalt?

GRAVITAŢIA ORIZONTALĂ

Nouă, ăstora fără talente rare, fără charismă şi săriţi de la darurile Sale, ce ne mai rămâne s-avem decât calităţi mărunte: suntem punctuali, politicoşi, ne tăiem ghearele în formă de unghii şi ne împlinim promisiunile şi când păgubim în faţa celor aleşi de El.

Divinitatea – nostalgia omului în faţa absolutului ca ideal minat pe veci de conştiinţa utopiei lui.

În toată viaţa mea am fost liber şi singur ca o piatră în cădere, din vârf de munte. Cum să te apropii de un asemenea pericol de neîmblânzit?

Din orice punct, pe ocolite sau direct, destinul mă va ajunge. Numai să nu ratez răspântia, să fiu acolo în clipa fastă, sub astrul nimerit zodiei mele.

Nu vreau ceas de mână, cătuşă de probă din partea timpului.

Greu, greu şi în urma tuturor, înţeleg şi eu că fiecare avem preţul, însumat, puţin câte puţin, din preţul celor de care ne apropiem, puţin din valoarea celor pe care îi duşmănim, puţin din valoarea celor vii sau morţi, înhumaţi în uitarea noastră. Dacă tot nu ajunge, abia atunci mai punem şi de la noi.

Am pe perete, deasupra patului, o colivie de canari ce pare goală la prima vedere. În realitate acolo îmi ţin sufletul ce suportă exemplar captivitatea: nu cere apă, nici seminţe, nu vrea să zboare, iar de ciripit ciripeşte pe muţeşte, prin semne mărunte pe care aş putea nici să nu le văd.

Boala de care suferi şi nu-l molipseşti şi pe cel drag, ţi se usucă sub piele ca blestemul domestic.

Ideile perfecte se împlinesc în utopii. În realitate găsim doar edificiile şubrede ale unor proiecţii ratate, avortate, şi ţinute în viaţă provizoriu, să aibă pe ce să-şi lase umbra vanitatea din noi.

Sub teroarea gravitaţiei, trupeşa amantă rupe patul uitând şoapta din talismanul nopţii: *Cea iubită atârnă cât porumbiţa împlinită în zbor!*

Umbra-mi prinde mucegai şi-i una cu trupul.

Acumulăm bunuri, dincolo de rostul unei vieţi de om, cu superbia zeilor ce se ştiu nemuritori dintotdeauna.

Subtila disperare finală taie pârtie adâncă în sufletul meu, despărţindu-ne.

Păşeam într-acolo din instinct, fără voie, ca sub efectul gravitaţiei orizontale, a atracţiei stârnite de vânt între cei doi poli. De unde să ştiu că eram purtat de forţa ascunsă a adevărului meu.

Mereu îmi sună în ureche versul acesta stâlcit dintr-o romanţă: *O lume întreagă mă ştia, EU nu m-am cunoscut.*

N-am să duc eu păcatul lui Adam, dar acest amănunt, faptul că de la primul om, de la prima încercare dată nouă, s-a căzut în păcat, şi nu după o generaţie, două ori şapte, nu după Potop, ci chiar de la început, îmi spune că specia mea are de la primul produs un defect de construcţie, defect repetat în fiecare din noi şi nu încetăm să credem că Fabricantul ne va chema înapoi la Firmă pentru a-şi îndrepta greşeala.

Bucata de cristal îmi ţine cartea deschisă pe masă, să pot citi. Citesc prin cristal şi, unde aflu sensul, văd profunzime, unde dau de o cădere – aflu culoare, aflu nuanţă.

Au caracter? Da, cei care nu se vor înţelege între ei, uite-aşa, din principiu.

S-a murit dintotdeauna cu sentimentul de loialitate şi neputinţă în faţa datoriei ce nu se poate ocoli. Doar aşa moartea a supravieţuit din om în om până în ziua de azi, pentru a ne întâlni şi pe noi.

Cinicul – călăreţul capabil să sară calul şi acolo unde nu-i nici un cal de sărit.

Îmi strig spaima iarna în munţi, ecoul dispare înghiţit în

avalanşa tăcerii ca de noapte.

Orice stâncă e un altar; muntele – o catedrală. Un om viu – un credincios; doi oameni – o credinţă.

Cu un pic de bun simţ, cu un pic de tact, oricine îşi poate dubla erudiţia prin tăcere.

Din ce lume vin toate ca să se ducă unde?

Uşoară eşti, uşoară ca teaca fără sabie.

Este o vârstă când binele e în tine iar răul e în timpul de afară; vine vremea când şi răul e în tine după care – nici răul, nici binele.

Îmbătată de propria ta vedenie, te porţi ca o nebunie rară. Te vei trezi în noaptea nesfârşită.

Piatra în cădere este vie, gravitaţia îi dă suflet, îi dă viaţă.

Până şi sfântul, se zice, îşi duce diavolul în spate sau măcar umbra lui de gheaţă. Sfântul din mine mai vrea să-l înveţe să citească, să scrie, să ţină el socoteala mea cu lumea.

Bustul, bronz retezat în dreptul inimii. Şi câţi nu trăim doar bust, urmând ca abia boala cea dreaptă să ne redea restul de trup – carne şi sânge!

Simt în nări miros de fructe coapte şi mor de poftă să le gust, mor aşteptând anotimpul ce mă scoate din iarnă.

Eşti lumânarea mea pe altar. Cât vei arde, vei lumina şi atât te vei vedea şi tu.

Mie, inspiraţia, dacă-mi vine, îmi vine în somn, pe tăcute şi pleacă în vârful picioarelor, până să mă trezesc. Altora, probabil, le

vine pe e-mail aşa, ca o stenogramă de idei, fără semne diacritice, fără punctuaţie, cu litere mici, trimis din partea lui *Nickname.*

Eu nu-s medic, nu-s psihiatru şi, pentru mine, fiecare este *normal* în boala sa.

Uitaţi-vă la ghindă! În rotunjimea ghindei, sub mugurul aţipit al pădurii viitoare, mocneşte, până să mijească, şi jocul netrebnicului cu amnarul.

Îmi amintesc de anii trecuţi şi înţeleg că din nici una din zilele duse nu m-am trezit în întregime, nu m-am retras cu totul, ci o parte din mine încă mai doarme în nopţile ce-au fost pe când o altă parte rămâne să-mi vegheze şi somnul ce vine în noaptea de mâine.

Eu – muscă de oţet îmbătată de adoraţia pentru un Dumnezeu alcoolic ce m-a lansat sub zări ca pe o fiinţă de încercare. Iubita Drosofilă – spiritul meu credincios.

Femeia Bibliei – umbra vinovată a bărbatului ei.

Ca din întâmplare spui adevărul cel grav. Îl pronunţi senin, absent, abia aşa luminându-te şi tu, deşi dormea de mult în tine. Fii prudent, minunea se va repeta, tot din greşeală, la spovedanie şi, trăsnet, va cădea peste tine cumplita iertare, cămaşa de foc a adevărului tău.

Evit seara să ies pe stradă: nu vreau să întâlnesc nici tâlhari care să mă lecuiască de frica de oameni, nici poliţişti care să mă jefuiască de credinţa mea în ordinea lumii.

Trăiesc înecat în oceanul de lucruri inutile şi oricând pot fi confundat cu unul dintre acestea.

Pe visător să-l cercetezi în vis, în vis să-l cunoşti. Visele în vis se adeveresc.

Îmi place ţara asta unde până şi prostiile le fac tot cei inteligenţi, scutindu-i pe proşti să se facă de râs.

Zilnic mă trezesc devreme, cu respect pentru timpul pe care îl voi pierde în acea zi. N-am de ce să lenevesc în pat când am în faţă o zi întreagă să stau degeaba…

Pâinea, grâu îndulcit prin supliciul focului, aşa cum şi noi suntem ţărână înduhnită cu poezie.

În basme cele mai mari profeţii împlinite vin din gura unor pocitanii monstruoase, mitra potrivită pentru clipa cea grea, gata să se ivească în lume.

Suficientă destinului ei, coloana de marmură se apără singură de umilirea gravitaţiei: cu cât e mai dreaptă, mai verticală, cu atât e mai sigură pe ea.

În afară de mărunţimea ta, de calicia ta, nimic şi nimeni din lumea asta nu te apără.

Nu mă bat pentru adevărul altuia. Vanitosul nu va afla niciodată de victoria mea sub numele lui, convins că e firesc să triumfe prin sine.

Iubesc fiinţa ta, carte de căpătâi în stricăciunea lumii, în mistica ei perversă umezindu-mi degetul pe limbă ca bietul călugăr pătimaş ce îngână silitor din Testamentul pierzaniei sale.

Sunt teme pe seama cărora nu pui întrebări, sunt teme înalte cu care nu ieşi în stradă, nu le discuţii cu amicii, sunt teme pe care le ţii sub piele şi, dacă ai răspunsuri, nici pe acelea nu le arăţi lumii, Dumnezeu ştie de ce.

Mă omenesc în sufletul meu, sufletul se omeneşte în mine. Dar gazda, cine să fie gazda: să fie fiinţa mea speriată de timp – spin divin în carne vie?

În baza libertăţii de expresie, vrăbiile, plebea păsărimii, boschetari cu aripi, ciripesc şi ele de te asurzesc cu adevărul lor şi nu se poate să nu le auzi. Se aud, dar cine le ascultă?

Noaptea, iubindu-ne, absenţa ta luminată mă obsedează atât de tulburător încât şi ziua, lângă mine fiind, îmi lipseşti – tablou în rama nopţii.

Am irosit mai multe zile decât are o viaţă de om. Dumnezeu ştie de unde le-am luat, de unde m-au ajuns.

În iarna asta îmi lipseşte zăpada de parcă îmi lipseşte hârtia de scris, cearşaful de visat.

Nomen omen, vorbă veche din care pricep că în nume îmi este viitorul viu, iar în codul numeric personal am biografia, adică tot trecutul, asta şi fiind distanţa dintre *Nume* şi *un număr*.

Tot scrisul e o scrisoare.

N-am grija pâinii de mâine. O singură pâine să fie în tot oraşul, în toată ţara asta, ştiu că şi eu voi mânca din ea şi seara voi fi sătul. O noapte să mai fie, ultima dintre noi de-ar fi, de pâinea aceea neagră voi avea şi eu parte.

Cine alege succesul, e simplu, are de împins vântul înainte şi vântul îl va asculta; aşa vei fi în consens cu lumea, vei fi în spiritul vremii – adică vezi încotro bate vântul şi într-acolo îl împingi şi tu cu efortul, cu gemetele de rigoare: *Heeeei rup!*

În biserica mea sunt singurul enoriaş, dar nici aici nu pun nimic în cutia milei şi nu aprind lumânare de teamă că credinţa mea, rămasă fără veghere, fără măsură, va incendia lumea.

Răbdarea – virtute vesperală purtând în spate strategia veşniciei. Efemerul din mine măsoară în clipe orizontul beznei.

În bunătatea sa fără margini s-a dedicat salvării peştilor de la înec. E o prostie, i-am spus. *Nu-i nimic, şi prostia trebuie să folosească la ceva, să servească unei cauze!*

Tentaţia asta irezistibilă de a poseda cât mai mult din spaţiu prin bunuri stivuite este răzbunarea mediocrului din noi, a mediocrului refuzat de spirit şi fără acces la nicio clipă în plus, timpul fiind inoxidabil în faţa lăcomiei noastre.

În copilăria săracă şi duminicile ne vizitau rar, de nu cumva şi-n zile de lucru: la Paşti, la Crăciun.

Spiritul – singura punte pe care o ştiu între timp şi spaţiu, puntea ce trece prin mine, cel viu.

Cum de sufletul celui plecat se pune un tacâm în plus la masa de prânz, eu pun la culcare încă o pernă lângă perna mea, pentru străina ce a greşit ziua, să-şi treacă în noapte trupul pe curat.

În grădina mea cultiv sălbăticia: scot busuiocul, stârpesc mărarul, numai să nu piară buruiana.

Ce ironie: veşnicia are şi plural ca o sumă de *infinituri,* când şi una singură ne-ar ajunge la toţi!

Şi sfinţii pot fi călăi, călăi în extaz ai crimei spre binele nostru, al celor neiubiţi şi încă rămaşi cu tălpile lipite de pământ. Flutură-le numai prin faţă ideea ce promite fericirea tuturor şi – iată butucul pe care, cu bună credinţă, vor cresta grumazul oricui refuză mântuirea, al celor care erau împăcaţi cu ei, cu aproapele lor şi fără sfinţi, şi până la ei.

A bate câmpii – perifraza fantastică a agriculturii metafizice; *câmpii* – substantiv blestemat să poarte veşnic pluralul său ce, însumat, depăşeşte concretul dimensiunii pământeşti.

Cum să dispari? Mori şi te topeşti pur şi simplu în pământ fără

urme, aşa cum dispare orice râmă, doar ca o umbră de umezeală? Nu se poate, fibra asta vie trebuia să fi simţit de mult şi să-mi fi spus şi mie dacă, dincolo de *acum* va fi un *atunci*, dacă dincolo de *aici* va fi un *acolo*.

Într-o carte veche din casă am găsit o fotografie rătăcită: un copil de cinci, poate de şase ani, stă rezemat de un gard de scânduri strâmbe cu fruntea lăsată spre stânga, ca într-o legănare. Pare să se ferească de lovitura ce ştia că va trece pe lângă el, dacă-şi va feri capul. Aşa cred şi acum, de aceea am păstrat şi gestul, şi fotografia.

În lumea în care nimic nu merge cum aş vrea, doar ceasul meu e precis, precis şi implacabil ca un reproş divin: *La ora asta, iar nu eşti unde trebuie!*

Pielea mea – carte de semne – aici o rană, un neg, o pată, o cicatrice aproape ştearsă, dincolo – o durere aproape să renască.

Vă judec, vă văd şi vă admir în aceeaşi oglindă strâmbă în care mă cântăresc şi pe mine.

O pantomimă jalnică e toată strada, fluviul de făpturi ducând în spate roluri mute, nici un vaiet, nici un scâncet, doar promisiunea unei treceri de pietoni, punte la capătul străzii.

În mine trăieşte şi un bătrân, un bătrân trecut de vârsta pe care eu n-o voi ajunge. Mă uit la el, la neputinţa sa înţeleaptă, mă uit la cel care a trăit aproape totul şi, din toate, a învăţat să renunţe şi să rabde amânând răspunsul decisiv, periculos lui, periculos mie, cât să adauge zilelor sale încă o clipă de linişte, de linişte vie. I-au murit rudele, prietenii, vecinii, i-au murit gândurile, şi el, cu o înţelepciune tăcută, continuă să adune clipe de linişte. Eu ştiu dacă aş vrea să fiu în locul acelui bătrân care încă mai trăieşte în mine?

Aş sta, să pot, toată viaţa în picioare, aşa să mă dedic mie, aşa să mă odihnesc de voi osteni, până când mă va invada un sentiment de cal ce nu mai vrea să-şi îndoaie genunchii nici mort.

Ignoranţa mea – singurul lucru solid şi sigur pe care mă pot bizui şi nici asta de la orice vârstă şi în orice condiţii, ci după o lungă viaţă de cercetare asupra mea, asupra voastră.

Cu cât mă cunosc cu atât mă pierd de mine însumi. Curând voi vorbi despre mine ca despre cel plecat de mult, eu aici încă fiind.

În peştera lui în care stă de mii de ani, omul a aprins lumina şi, aşa, şi-a dat seama că e înconjurat de beznă. Acum, că s-a luminat, omul va închide ochii liniştit: a aflat de unde poate stinge becul.

Dezastrele rămase în urma fericirii m-au cotropit întotdeauna din partea femeii apropiate, ca uragane de vreme bună prin care am renăscut.

Adânc respect pentru proprietate, un respect real, îl are cel sărac şi fără nimic al său.

Ce caut eu în Biserica atât de încrezătoare în credinţa ei şi fără încredere în păcătos, în credinţa lui, când Biserica fără credincioşi e piatră în ruină.

La vârsta mea, fiecare zi în plus e un cadou şi cadoul, (ce gest frumos!), nu foloseşte la nimic.

Mi-am făcut din aşteptare o profesie şi, câtă vreme aştept, de la vreme aştept, cum aştept calendarul s-arate ziua de mâine. Aşteptarea face din mine un om sigur pe viitorul său.

Binele ştiut astăzi, *mântuirea, veşnicia,* ca şi alte vorbe esenţiale nouă, de nu vor fi tot ce zicem de veacuri că sunt, atunci, vai, ce ridicole ierbare de năluci vor rămâne bibliotecile lumii şi cum cercetarea lor cu atâta sârg ar deveni, dintr-o dată, îndemnul să ne trecem în tăcere sub iarbă.

În zilele înnourate m-am hotărât să sărbătoresc cel mai frumos

nor de pe cer, să beau un pahar de vin în cinstea frumuseţii ce dispare de cum clipeşti.

Scamatorul, sigur pe el, îmi cere să-mi aleg în gând un număr, dar să nu fie 0, şi el mi-l va ghici! Oare de cum a ştiut că eu, tot timpul, mă gândesc la 0, numărul meu norocos?

Mă pătrunde şi mă frige umbra celor care vor veni curând; deja aud freamătul pruncilor escaladând poarta fiinţei cu aceeaşi nerăbdare cu care şi noi ne prăbuşim dincolo.

Încep să mă simt tot mai bine în lume, mai bine decât acasă. Vai de capul lumii!

Azi – sămânţă vie a zilei de mâine; tot ziua de azi – cadavrul zilei de ieri.

Întâiul născut se naşte pe sine, regele dintâi.

Înjurătura, blestemul – crime făptuite numai cu vorba, dar grave în plan magic, cât omorul real.

Mie îmi place pâinea şi, ce-mi place, mă ţine în viaţă. Cât mă gândesc la pâine îmi dispare şi foamea. Şi am în jurul meu oameni buni ca pâinea, şi numai gândul la ei mă mai ţine în viaţă.

Într-o dimineaţă s-a întâmplat să mă trezesc mai devreme şi, privind icoanele din pereţi, i-am surprins pe sfinţi cum îşi repetau lecţia şi îşi lustruiau nimbul pentru ora de religie.

Unde eşti tu când mâna ta îţi scrie cărţile?

Sunt spaime sub care abia sufli înăbuşit printre lacrimi. Anume despre ce te doare adânc scrii mai greu, aşa cum pentru sămânţa dragă ţie sapi mai mult de-o pană de cazma, sapi adânc în carnea ta, s-o-ngropi acolo şi să aştepţi spre toamnă şi până în pragul iernii, să

vezi dacă ai vegheat un cuib viu sau nopţile ţi-au fost priveghi.

Mă culc, adorm, dar cineva din mine rămâne treaz pe marginea patului şi gândul acesta nu-mi dă pace nici în vis: cum să dorm în tihnă, în aşternutul altuia, când străinul pentru mine veghează.

Îmbrăţişaţi în ploaie, sărutul ia gustul amar al furtunii, suflet de prunc reînviat în cristelniţa căzută trăsnet între noi.

Scrisoarea primită de mult şi la care încă n-ai răspuns e ca lovitura incertă în clopotul care, lovit a primejdie, uită să sune: iese din firescul firii fără să cadă în rândul minunilor.

Spiritul meu şi-a găsit rău loc de casă – trup jalnic, şubred, ce duce spaimă de cutremur.

Timpul probabil de ieri, azi – o ştire adevărată.

Şi excesul este o lipsă şi lipsa este un exces, când în viaţa ta n-ai vrut nimic peste măsură, nimic sub măsura ta.

Îl ascult pe Ioan când îmi suflă *Şi Cuvântul s-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi…* dar eu îmi trăiesc acum vremea când trupul mi se face cuvânt, cuvânt de rând ce încă îşi caută sălaşul între voi.

Spaimă de om ajuns în nevoi cu toate simţurile lui, cumpătarea îţi conservă starea de bine a clipei, dar îţi amână până şi moartea, amânare ce bate spre meschinărie.

Cum să rămâi om în pielea ta cu simţul teafăr, cum să zacă ochiul în orbită când vede lumea-n largul ei, sub bolta fără mărginire? Cum de urechea mea, din tot ce strigă lumea, doar glasul tău aude când, de departe, în şoaptă pe nume mă strigă?

Cuvântul îmi îngână fapta, repetă lucrul mâinii, ba mă ia şi-n râs şi zic: *ori vorba, ori fapta.* Sub umbra vorbei până şi fapta lumii e fără noimă. *Ce* nu explică nimic şi totul *este ce este,* cum s-a spus de mult,

încât fapta şi numele ei bâlbâit sună a uzurpare. Abia cuvintele fără acoperire, cuvintele care bat câmpii, fără gemeni în faptă, ridică boltă senină utopiilor mele scăpate de sub legile cosmosului.

Timpul îmi este sever măsurat de Steaua Polară, de acolo de unde privirea-mi clipind printre gene abia se zăreşte cât un tainic surâs din ochi mijiţi, surâs de nevăzut de aici, de pe pământ.

Normalul – starea de excepţie care nu interesează pe nimeni.

Durerea să fie oare unicul semn al omenescului din noi, suferinţa ca spectacol al lumii să fie oare scena ce ne pune sub spotul de lumină lăsând în culise animalul hrănit, mulţumit şi dornic, în adânc, de aceeaşi durere?

Ceva nu-i în regulă cu noi când vrem să ne ieşim din piele, să nu rămânem singuri, şi tot plecăm de acasă. Ceva din noi nouă nu ni-i de-ajuns, ceva din noi îşi trece măsura sub pielea prea largă când nu ne-ncape micimea ce frige.

Peste fapta mea, firav porumbel, ochiul străzii cade uliu.

Cum s-ar arăta lupul aflând aşa, de-odată, că-i muritor? Şi-ar pierde, din sperietură, pofta de vânat acum, când abia a dat de urma căprioarei, şi ea o muritoare?

Nu cumva e chiar indecent să ţipi, să-ţi urli în faţa celorlalţi, fie şi în scris, disperarea ta, sinceră, fără îndoială, dar egoistă sigur, când lumea în jurul tău suferă cu adevărat şi moare de durere, în fiecare clipă stingându-i-se lumina din ochi?

Curajul sincerităţii în vorbă şi-n faptă rămâne şotie de zurbagiu. Să-i povesteşti celui de-alături, curat şi direct, despre nimicul ce-l simţi pentru el, pentru altul, este mai periculos decât saltul în gol, şi nu de ieri, de azi.

Cum ar fi să mă visez drept altul, altul decât mă ştiţi şi, din

pielea mea de vis, să-mi văd Eul rămas treaz, pe dinafară, să-l văd ca pe un străin, aşa cum vă văd pe voi, să aflu aşa cum mă vedeţi voi pe mine. Dar încă nu m-am visat cu altă mască, cu un suflet de împrumut pe faţă şi mă întreb: când s-ar întâmpla să mă visez drept celălalt, Eu, cel de azi, care dintre voi aş fi?

Motive să-mi mai duc viaţa încă o zi? Poate mâine, poate poimâine, voi ajunge şi eu în ochiul tornadei aşteptate.

Eu sunt! – iată, toată povestea mea. Fapta mea sunt eu, cum lipsa faptei mele tot eu sunt.

Te gândeşti, de obicei cu smerenie, la cel care te saltă din necaz şi zici: *Mulţumesc, o, Dumnezeul meu!* De ce n-ai gândi cu aceeaşi smerenie şi la forţa care te aruncă în păcat? Te-ngădui mai uşor când scapi de capcană, dar nu ştii, de cine ascultând, ai căzut acolo, cine ţi-a dat ghiont să aluneci sub trapă. Să ajungă doar: *Fereşte-mă, Doamne?*

Suspinul ca punte între cunoaştere şi durere, un pact între cele două cărări împerecheate, una ţine felinarul, cealaltă ştie drumul. Cunoaşterea – o vină; durerea – ispăşire.

El – cea mai pregnantă, cea mai apăsătoare absenţă din viaţa mea, zi şi noapte, aşa cum este tatăl pentru copilul din flori.

Trăim viaţa celor dinaintea noastră în rezumate ridicole în care nimeni nu recunoaşte pe nimeni.

Aflu pe pielea mea cum se moare: nu de boală, nu de vreme prea lungă. Oi fi zeu, cum mă ştiu, dar mă ucide îndoiala de mine, sila de semeni, zei şi ei. Sila, sila mă sfârşeşte la fel ca şi pe voi.

Să scriu, dacă tot vreau să scriu, pe pielea mea să scriu şi să văd atunci cât îmi poate duce pielea.

Înţelepciunea mea – ignoranţa ajunsă la sinceritate.

Aproape că amuţesc: de unele spirite înalte dintre noi lumea a auzit prima dată abia când ucenicul şi-a rostit necrologul pentru maestrul său mort. Ani în şir a ascultat şi a tăcut, fără cuvânt spre lume. După ce maestrul a fost îngropat, discipolul prinde glas, grăbind apoi să-şi crească propriul ucenic, dornic şi acesta să ticluiască necrologul, capodopera dedicată maestrului.

Ştiu şi eu un truc: pot adăuga mai multe monede, până la ultimul ban, şi paharul deja plin tot nu se revarsă. Mă rog, câte nu face banul dintr-un pahar corupt!

Îşi arată viitorul cu degetul cum arăţi zilele-n calendar, de parcă şi respiră în mireasma de mâine.

Catedrala gotică – credinţa ce-l ţinteşte pe Dumnezeu, săgeată ce nu s-a desprins de pământ.

Şi cât latră un câine e o veste, veste ce te aşteaptă să ajungi la ea.

De ce-aş ţine un jurnal? Să notez ce? Tot ce pare demn de scris se-ntâmplă doar în mintea mea. Aici îmi trăiesc căderile în gol, nebuniile astea le notez, le rup, le şterg, iar ce rămâne – trece-n cărţi. Asta mi-i viaţa, ăsta-i *Jurnalul* aventurii mele teribile în preajma lumii. Nimic în plus din tot ce i se întâmplă, bun, rău, şi altuia.

FAR DE BEZNĂ

De m-aş rătăci cumva pe o insulă, după naufragiu, aş lansa o sticlă în ocean cu mesajul urgent să nu veniţi după mine, să nu mă căutaţi, aşa să vă găsiţi şi voi liniştea, dacă eu aş fi pricina tulburării voastre de-acum.

Ce e o idee, ce să fie o idee decât realitate, starea de fapt cu o faptă mai puţin, om fără trup, fără trupul acesta greoi ce adună toate bolile lutului din care se trage şi din pricina căruia, până la urmă,

moare şi ideea.

Viaţa între termometru şi tensiometru – amăgiri de spital.

Am veşti în cartea mea pentru oşteanul mort în lupta pierdută cândva: *De ce te-ai grăbit să-ţi laşi zilele vii pentru ţelul cel bun?* Învinsule în numele binelui, idealul ţi-a rămas tot neatins şi, sub acelaşi drapel, puteai muri şi azi, alături de noi!

Citesc biografia semenilor mei, *CV-ul unor inşi de succes,* cum se zice, şi mă uimeşte setea lor de competiţie, determinarea de a fi recordmani, de a fi primii în orice, fără alegere. Faţă de viaţa lor, viaţa mea e un joc amical, de antrenament sau, aşa, de încălzire pe marginea terenului. În jocul adevărat, cu miză în cupa naţională de arşice, eu încă n-am intrat.

Ipocritul, sub masca lui de miere, renunţă la atac să pară că ne face voia. Tartuffe, azi – un mod de a fi *cum-se-cade* când nu ne poate ucide pe loc.

Şi-o stea să am în frunte, afară, în puterea zilei, pentru voi va fi tot un oarecare far de beznă.

E cineva pe aproape de mine, în interiorul meu, în jurul meu, deasupra mea, care ţine cu tot dinadinsul, cu orice preţ, să supravieţuiască, şi mă târâie după el. Cine să fie fiinţa asta care, peste capul meu, hotărăşte pentru mine ce-i bine şi ce nu, şi mă ia peste picior de câte ori o contrazic?

Atârn de trupul ăsta în suferinţă, firava mea legătură cu lumea; bolile mele ţin sănătatea şubredă a lumii, de-am ajuns şi eu rău, rău ca leacul ce aşteaptă noaptea să-şi sugrume rana.

Munţii vor deveni temelii de catedrală, teii cei blânzi – icoane, şi tu tot nu-ţi vei găsi idolul potrivit smereniei tale ipocrite, smirnă de contrabandă.

Deşi nu cred, trag şi eu cu urechea la prevestirea bună, vestirea altei vieţi, trag cu urechea ca norocul să nu-l prindă aţipind cât stă la pândă pe canibalul răbdător din mine.

Fudulul, când n-are ce mânca, îşi face din zilele până la pensie sărbătoare de post.

Insului banal de cum îi este dat, în simplitatea lui comună, să cunoască şi el două fapte de excepţie pe calea vieţii fără întoarcere, aşa cum le este dat doar celor aleşi: o naştere, o moarte?

Trupul de-ar lua cu totul, şi nu cât o aluzie, cât o promisiune, de-ar lua înfăţişarea sufletului din noi, am vedea în jur monştri cu zeci de labe sfârşite în cângi de apucat, cu ochi de jar aprins, cu guri colţoase vărsând flăcări şi cu plete din sârmă ghimpată. Sub chipul acesta, cine să mă vrea drept *aproapele său,* când nici eu pe mine nu mă vreau?

Cazi sub mistica lecturii când sensul cuvântului o ia pe o cale, pe alta, după rugăciunea spusă dimineaţă, după visul de astă noapte, după gândul neîmplinit care încă te aleargă. Ce gândesc şi ce scriu eu, este departe de ceea ce citeşti tu.

Împărţirea dreptăţii cu îndurare, asta e partea divină din numele Lui. Dar cineva se întreabă: *Ce, naiba, o fi dreptatea?*

Toate marile reuşite, marile idei care uimesc lumea, au şi ceva de escrocherie, ceva de truc ieftin ieşit din mâna vreunui şarlatan cu charismă. Mai ales când aflu că s-a găsit leacul la boala mea neştiută care, de azi, după decret, e mortală.

Şi viaţa mea a început cu nemurirea, evident, dar nu ştiu dacă o voi duce până la capăt.

În spatele imaginii ce-mi arde pupila rămâne şi partea de nevăzut, cum are şi luna ascunsul ei, reversul ce-i dă feţei plinul şi golul, îi dă eclipsei umbră rotundă pe pământ, reversul ce nu se cade

să-l luăm în calcul, deşi acel tărâm tăinuit ochiului treaz ne ispiteşte şi-n vis cu monştrii săi treji.

Igiena – orgoliul sărăciei în faţa mizeriei.

Şi eu sunt un mare amator de gafe, să râd de nătăfleţ: când nu le găsesc la alţii, reuşesc destul de bine să mi le fabric şi singur!

Prima viaţă – o viaţă de pregătire, de încălzire, aşa cât să te obişnuieşti cu gazonul, cu reflectoarele din nocturnă. Meciul adevărat, pe goluri şi cu arbitri la vedere, se amână, se amână mereu pentru alte vieţi. Cine a împlinit ceva în zilele sale de aici, a împlinit în joacă, de probă.

De câte ori îl prinde supărarea iese din casă, iese la primul impuls din locul în care l-au nimerit gândurile negre. Fuge ca de teama cutremurului şi, acum, scăpat cu viaţă, are grijă să nu se lase prins între ziduri şubrede când cutremurul revine, aşa cum cred toţi cei pricepuţi la replici.

Învaţă să priveşti întotdeauna adevărul ca pe ceva suportabil; când reuşeşti asta e semn că ai ajuns matur, maturul capabil să întâlnească un alt matur.

Ajungem, curând, la *Sosire:* nu împreună, nu pe acelaşi drum.

Gospodăreşte e să mori, bobule de grâu, până în noiembrie, să te prindă în glie ploile de toamnă, gata să dai colţul şi să bucuri Semănătorul.

Hazardul nu face juma' juma' cu tine: el hotărăşte, el câştigă.

Ia priveşte cum se despart cuvintele de fapte şi cum creşte distanţa între ele, când gândim la virtute.

Gestul – strigătul care nu minte.

Aş vrea să-i dau cuiva ceva ce eu nu am, iar lui îi trebuie în chip vital, cum ar fi aerul pentru un muribund, cana de apă… Dar eu nu am acest dar.

Gravitaţia – minunea care merită un zeu al ei.

Ieşirea din boală, din viciu, ştiu, e un târg cu lumea. Dar vreau pace: renunţ la prejudecăţile mele, accept părerile voastre şi, gata, primesc şi eu leacul pe care voi mi-l daţi.

Tăcerea, pustiul care nu se aude, te incinerează de viu fără flacără, fără vaet, fără aer.

Iluzia că-s tânăr, încă, mi-o dau mai degrabă viciile, nu virtutea. Iată, viciile se-arată vrednice la orice vârstă, nu şi virtutea care, la tânăr e falsă, iar la bunic e sinceră pe câtă-i vulpea de vegetariană.

Prinderea peştelui cel mic o trec drept un eşec câtă vreme n-am răbdare ca pârâul să crească fluviu şi din fluviu – ocean, oceanul în care peştişorul blând ajuns în undiţa mea prins în pârâul copilăriei să devină chitul ce-l doresc, monstrul ce mă va răpi.

Toată viaţa sunt pe graniţă, că nici nu ştiu când, ca prin somn, voi călca dincolo. Marginea vieţii mele nu-i marcată, n-are borne, nici grănicerii cu câini pe fâşie să mă sperie, să mă alunge, să mă ţină departe de moarte.

Ca inventate de un sadic ascuns în pielea mea, toate leacurile, toate grijile doctorilor mi-au scurtat tinereţea, să-mi adauge zile. N-au făcut decât să-mi prelungească bătrâneţea, timpul din sala de aşteptare până vine trenul.

Îmi este lung pomelnicul vitejiilor mele de creştin de care m-am ferit cu tot curajul.

Trec strada după o figură cunoscută, o trag de mânecă şi în faţă îmi apare străina: Mă iertaţi, v-am confundat cu o prietenă. Ea mă

încurajează: *Nu te scuza, mai încearcă!*

Iluzionistul te convinge că apa din faţa ta e vin de soi, pe când eu rămân un biet deziluzionist. Şi vin să curgă – eu tot apă văd, apă beau, cu apă mă-mbăt.

Tradiţia de ieri, *tradiţia de azi…* Să avem încredere în viitor şi să ne punem toată speranţa în *tradiţia de mâine* a neamului care vom fi.

S-ar crede că divinitatea cea bună a creat sufletul iar Satana – trupul. Suntem siliţi să conviețuim, respectând reţeta după care se trăieşte în tot universul.

Imun la răul meu, păduchele se arată viu prin chinul ce mă-ncearcă. Suferă şi el la durerea mea până la capăt, mă duce la groapă, dar nu moare cu mine de aceeaşi arsură. Cum să nu invidiez fericirea prea-aproapelui meu, păduchele!

Trăim, toţi laolaltă, în orgia continuă, veselă şi fericită, din care nu reuşim să ne trezim. Ne ferim, cum putem, doar noi ăştia, săracii, bătrânii, impotenţii, trăitorii de azi pe mâine, cei care n-avem puterea să ne amestecăm cu cei morali, puternici şi frumoşi, ne ferim noi, cei cărora nu ni se permite să fim nici ipocriţi.

Ţi-ai pierdut încrederea în tine, în ceilalţi? *Eşti bătrân!* Te fereşti de alte suferinţe, de alte dezamăgiri? *Eşti bătrân!* Nu vrei să rămâi acelaşi naiv, acelaşi ins ce s-a lăsat păcălit ca dintotdeauna ştiind parcă dinainte păcăleala, nu vrei ca şi mâine să iei farsa asta de la capăt? *Sigur eşti bătrân!*

Faţă de bunicul său, cel tânăr nu vede *altfel,* el vede *altceva.*

O faptă făcând, fiinţa ta se trece-n faptă; nimic făcând, fiinţa ta nimic se face.

În turma de nume, acatist în cimitir – şi numele meu, graniţă de umbră pe gardul de salcâmi.

Fără boala mea, cine aş fi eu? Fără inima mea care să-l măsoare cu bătăile sale speriate, oare timpul acesta ar exista?

Zideşte-ţi biserică din carnea ta şi din sângele tău şi cu limba în cerul gurii să-ţi murmuri vecernia mută pentru noaptea cea lungă.

Instinctul bolnav se face viciu, se face patimă ce mă duşmăneşte pe cât sunt de cuminte.

Până şi gândul de ieri, gândul pe care încă nu vi l-am spus şi nu l-am scris, îmi ţinteşte fruntea să revină în cuibul din care a zburat ca neîmpăcat cu lumea în care se iveşte.

Fă-ţi prieteni, fă-ţi prieteni cât mai mulţi, fă-ţi şi duşmani: şi chiar dacă nu te vor ajuta ei, vei avea tu pe cine să ajuţi, vor avea şi ei de cine să se plângă.

Să fie aureola semnul îndeajuns cât să cred în sfinţenia, în bunătatea cuiva?

Mă uit în oglindă şi mă cutremur: faţă de posibilităţile avute la îndemână şi fără grija concurenţei, fără spaima timpului ce trece, ceea ce a făcut Dumnezeu din creaţia sa e aproape un eşec, ba e chiar un eşec adevărat.

Pe când eram copil şi mă jucam în pădure, mi se spunea să nu privesc de aproape în gaura de şarpe, să nu orbesc. Am găsit gaura de şarpe şi m-am uitat dinadins în casa lui cu fiecare ochi pe rând. Cred că am nimerit un şarpe orb.

Parşivă boala de inimă: nici nu ştii când te faci bine, nu ştii nici din ce te lasă viu, în durerea ta.

Somnul meu – altă pândă, de pe alte domenii de vânătoare.

Îi ascult numai pe cei mărunţi pentru că cei mari de stat vorbesc

prea mult, prea tare, prea tot timpul.

Părinţii, ruinele rămase după naşterea copiilor.

Parcă nici n-aş mai vrea să citesc, să învăţ, să aud noutăţi: mă tem să nu aflu cumva că tot ce-am trăit a fost o greşeală îngrozitoare, greşeala încă vie din care nu pot ieşi singur.

Iubirea – stihia, uraganul de care nu poţi fugi, nu te poţi ascunde, calamitatea căreia n-ai cum să i te opui. I te laşi în braţe, cazi în genunchi, poate că aşa, văzând cât de slab eşti, i se va face milă de tine şi vei scăpa întreg, teafăr în toate cum ai fost la început.

Sfântul şi *Eroul* – extremele condiţiei umane, nicidecum modelul uzual de urmat pentru insul rămas mediocru în toate şi, prin asta, util speciei sale, o specie între alte specii.

De pe când Adam şi Eva, spun teologii cu logica lor doctă, se iviseră cu abdomenele netede, fără cicatrice, fără urmă de buric rămas de la tatăl lor, de atunci eu încă mai simt rana de jar a trecerii timpului din om în om.

Invidiez pasărea ce iese din ou golaşă iar zilele o-mbracă în pene până să dea zăpada; invidiez melcul pentru conacul său, fără grija impozitelor, a hoţilor; invidiez până şi insecta efemeră hrănită ca din aer. Numai eu adun toate defectele lăsate în urmă de alte specii arătând că pot trăi şi aşa, în răspăr cu firea în care nu mai încap.

Abia cu câteva procente în afacere, Raţiunea mă ameninţă că, dacă mai fac prostii şi nu-i dau majoritatea acţiunilor în societatea noastră comună, îşi retrage capitalul şi-şi deschide singură o firmă. Nu ştie că *brand*-ul şi *piaţa* sunt la mine.

Sufletul meu – ploşniţă căzută din grinda cerului.

Încep lecţia matinală de umilinţă prin a-mi săruta gleznele. E, între altele, acrobaţia necesară smereniei zilnice. Să nu mai zic şi de

vicleana diplomaţie de flatare a spiritului atât de prosper faţă de trupul tot mai ponosit.

Râmele – maţele astea care şi-au pierdut trupul pe undeva, dacă nu cumva chiar pământul le-or fi trupul reînviat.

Puber fiind, zburam chiar pe ruşinea de a-mi arăta goliciunea aripilor abia împlinite.

În vise voi fi egalul altora? Nu! Şi visul are ierarhii, cu umilinţe atenuate dar precise, şi cărora mă supun îngenuncheat în somn, trezindu-mă apoi vasal supus în ziua de mirean.

Muzica m-a fascinat dintotdeauna ca sufletul de aproape pe care nu-l pot întrupa, fiinţa fugită din casa mea, de sub ascultarea mea, precum mireasa nenăscută, pe care n-o voi mai avea.

Îmi număr degetele; număr cu atenţie, cu voce tare, de la unu la zece pe degete număr strigând dar, între şapte şi opt, mă tot încurc. Mereu îmi iese un om în plus, pentru că, în şoaptă, în gând, oameni număr, şi nu degete, şi nu ştiu cine-i omul ce tot apare până să număr la opt, numărul cel fast al ghinionişti lor.

Spre dimineaţă mă trezeşte o voce: *Fructele îţi salvează viaţa!* Vorbe şoptite ca-n vis de o fiinţă de nevăzut, de negăsit în lumea trează. Să fi auzit vorba asta într-o reclamă o uitam pe loc, aşa însă voi cerceta greutatea fiecărui cuvânt, a zicerii întregi: fructele să-mi fie gândurile oare, iar viaţa, să fie viaţa mea de acum, viaţa de mai târziu, şi ce salvare mi s-o fi promis?

Singur să fiu în chilia mea fugită din mânăstire, aş trăi cu grija unui ou – lacăt pe gând, precum orbul ce se ţine-n viaţă rumegând lumină din cerul lui de var.

Absurdul e irealul atât de apropiat nouă, atât de pătruns în fiinţă, încât îi păşim graniţa fără să ştim. Alunecăm în tărâmul fantasmelor străine de unde ne întoarcem din viaţă în altă viaţă.

Iepurele ăsta s-a născut cu spaima în el; şi fără să fie vreun lup în pădure, el tot are spaimă de lup, lupul care îl vânează în vis.

Clima – singurul serviciu care, sub orice regim politic, îşi face treaba la… vreme.

Tăcerea din marginea lumii – senzaţie trăită de auzul străin pe steaua nezărită. M-aş lăsa absorbit de abisul înalt, singur pe un astru să fiu, să-mi înjgheb un radar ca o ureche, aşa să ascult primul tăcerea din viitor, tăcerea care mai apoi va ajunge şi pe pământ, la voi.

Primesc voluptatea penitentă a spovedaniei sub patrafir, ca duhovnicul meu să mă asculte cu îngăduinţa mărturisirii şi dezlegării unuia către celălalt. Din groaza că ne-am regăsit, vom coborî la braţ aceleaşi trepte ale credinţei.

Transparentă în strălucire şi vibrând în zborul mai lin, mai abrupt, libelula şi-a lăsat trupul sub-pământului. Ivită înaintea cuvântului rostit, îmi prevesteşte fast din ziua de mâine, îmi prevesteşte binele care, trecând de mine, a ajuns în viitor.

Şi ce-mi scapă, şi ce aflu, orice mă atinge îmi surpă şi ultima treaptă de sub tălpi şi simt neantul la un pas. Calea iniţierii în taina fiinţei mele mă prăbuşeşte, mă ruinează în cunoştinţă de cauză.

În adânc am un instinct greu, un suflet de piatră supusă inerţiei; oriunde ajung îmi vine să mă aşez, să mă aşez ca pentru totdeauna şi să nu mă mai clintesc de acolo, oricât de incomodă ar părea pentru mine poziţia în care am căzut. Mişcat din cutremur în cutremur, aş crede că Dumnezeul meu este Gravitaţia.

S-a bătut eroic contra pornirilor sale, a viciilor, a aplecării spre rele, a luptat ani în şir şi – a învins! Acum, luându-se în stăpânire, anume prin această luptă a devenit altul decât îi era firea: nici chipul nu-i este acelaşi, că nici el nu se mai ştie pe sine.

Peste ploaia de stele a nopţii, curcubeu căzut din lună. Cine îl crede, va fi fericit.

Apropierea dintre bărbatul ce eşti şi femeia ta e simplă, pământeană, predestinată. Te minunezi de imageria divină, celestă, din raiul tăinuit ochiului diurn, de parcă serafimii te poartă de mână. Apoi iubirea ta coboară pe nesimţite în infernul strălucitor ca o sală de bal, împerechindu-te cu ultimul împieliţat pentru valsul de adio.

Acoperişul verii tremură în aerul cald. Respir, în insomnia amiezii, abur din provizorii vise de zi.

Linguriţa lipicioasă căzută din ceaşca de ceai, lămâia încă salivând, cămaşa ce moţăie pe spătarul de scaun – toate mă pândesc până în zori când, din personaje de vis, refac decorul banal refuzat de orice memorie găzduită la hotel.

Şi cel mai exact ceas, faţă de ceasul meu tot are o abatere.

Pe masa de operaţie, înainte să fiu tăiat de viu, împărţit pe bucăţi, bune, rele, chirurgul şi-a pus la îndemână bisturie, foarfece, cleşti, pense – tacâmuri şi veselă ca pentru un festin de canibal. Să-i încurajez apetitul, îi zic şi eu: *Poftă bună!*

Uitarea – virtute deasupra iertării? Atunci uit durerea ce m-a silit s-o trăiesc, dar nu-l iert pe vinovat. Să ştie că nu-l iert!

Privesc trupul acesta, carne şi sânge, trupul ce se scrie arzând în lumina din ochii voştri. Trupul meu, întreg, răsare din ceaţa zorilor, se decantează din noroiul străzii, şi viaţa mă tot subţiază trecându-mă în ritm, în metafore, în culori ce-mi ard genele oricât de prudent aş privi, viaţa mea cu trup şi suflet se trece-n hârtia de carte, că nu mai are ce muri de moarte bună, moartea ne-mai-aflându-şi povara.

Trupul fără spirit, da, e jivina asta ivită din trecutul meu. Mă întreb ce-i spiritul fără trup – de n-o fi cumva duh născut din prospectarea, cu disperare lacomă, a zilei de mâine.

Ce vis şi ăsta: se făcea că toţi în jurul meu se băteau să ajungă grindă de pod, piatră de boltă, cărămizi măcar şi nimeni – mortar!

Am gust de cocleală pe limbă de parcă nopţi şi zile am dormit cu bănuţul de aramă în gură.

El are sfinţenia în el, tu – harul înalt al îndoielii de fapte şi oameni, harul preacuratei necredinţe. Şi nu te grăbi să te lepezi până nu simţi piatră tare sub tălpi.

Lumea asta în trecere degrabă, fără vreme de răgaz, nu-i invenţia mea, cel ce se miră de sine, ce se miră de voi, nici a celui fericit de condiţia sa şi nici a unuia hrănit cu clipa ce vine.

Boala-i adevărul profund din carnea muritoare, adevărul mai viu decât trupul, decât sufletul, mai viu decât spiritul, cum şi zborul cel veşnic e mai viu decât vulturul muritor.

Dacă în urechea mea surdă vreun cuvânt sună cât să-l aud, deja cuvântul acela-i dincolo de măsură.

Ceea ce faci tu, cu mâna ta grea şi foloseşti după gândul cel îngust, ia înfăţişarea, chipul tău. Ia uite: chitonagul ăsta făcut de tine are un nas care-ţi seamănă!

Pornesc greu motoarele cu sila pentru o zi când am de întâlnit doi inşi plicticoşi şi, de asemenea, voi trece prin câteva instituţii la fel de anoste – care *de sănătate,* care *de administraţie*. Ce să-mi doresc altceva – e doar o zi de marţi.

Nu cred în implacabil. Când termenul final nu-i cert, totul încă-i posibil, până şi începutul deja consumat poate fi altul. Dacă nu există *atunci* şi *acolo* ca predestinare, eu, cel parolist şi punctual, nu voi fi *nici atunci* şi *nici acolo*.

Un lucru nu se lămureşte prin alt lucru, cum vorba nu se luminează cu vorbe. Lumea-i plină de metafore dulci şi goale precum

mireasa *drăguță* în noaptea nunții. Figurile de stil ignoră adevărul iar mie reușite îmi par abia tautologiile ce nu explică.

Oricât de desăvârșită ar părea în veșnicia ei opera trecută prin foc, pentru mine nu focul cu pojarul lui, ci apa este începutul acelui întunecat *oricând.*

Cine-mi spune că-și stăpânește sentimentele îmi spune, în felul său, că nu le are.

Ziua mea – o istorie scurtă; pe când noaptea, cu destinul ei fără semne de punctuație, curge fără sfârșit.

Profetul cu har are câte două tâlcuiri adevărate și contrare pentru semnul căzut în visul meu: am aflat că voi ajunge *în acel loc* pe picioarele mele sau *voi fi dus acolo!*

Vârsta, în curgerea ei, mă eliberează de nevoia de spațiu și cad rob supus timpului.

Trupul îmi este calea, visul – țelul de noapte al călătoriei mele tot mai grăbite.

Înghiți cuie, mănânci jar sau zbori ca pasărea? Toate astea fă-le acasă la tine, fă-ți tot programul de fachir, de clovn singur, între cei patru pereți ai tăi, iar când ieși în stradă treci cu atenție pe zebră, să ajungi teafăr și la timp pe terenul tău de decolare.

Punte de cenușă peste râul care seacă, umbra mea îndrăzneață trece săltând pe unde a fost apa mai adâncă.

Ne-om dușmăni noi între noi, unul împotriva tuturor, toți împotriva unuia dar, mai întâi, ne dușmănim pe noi înșine în ascuns, la vedere, ne dușmănim ca penitentul jurat să viețuiască îndelung cu sine, să vadă cum în zadar se chinuiește până la capăt, mulțumit că pierde pariul făcut, el știe cu cine, fără să se mântuiască.

Cum se trece flacăra din flacără, lumânare cu trup de carne, aşa lumină din lumină se trece în carte, în filele alb-vinovate de sângele celui viu.

Ce-or fi morţile acestea festive însoţite de muzică, de praznice? Înmormântările îmi par tot mai mult carnaval de mahala decât solemnitatea gravă a trecerii dincolo.

Bat la uşă, bat iar şi – nimic! Stranie senzaţia când bat la uşă şi nu mi se deschide. Bat în uşă acasă la mine, nu-mi răspunde nimeni şi, ce să fac, mă-ndemn singur, cu voce tare: *Intră!*

Să te ţină viu resentimentul? Ura ce zice? Ea zice că da!

Funcţionarul este călăul în serviciul statului, al stăpânului său, slujbaşul ce ţi-i dator cu o execuţie promptă, ireproşabilă. Dacă-i călcat pe picior, călăul are tot dreptul la scuze chiar şi din partea reginei ajunse pe eşafod: *Mă iertaţi, a fost fără să vreau!*

Leac din urmă pentru orice boală, focul cel nestins curăţă temeinic, el fiind de-a pururi curat. Şi unde va ajunge cenuşa bolilor, a morţii trecute prin pojar?

Umbră-n cârca vorbei, tăcerea va fi a oricărui astru, a universului, sau a nimănui. Cuvântul ce-l pronunţ, mărunt în puţinătatea sa, e doar al meu.

Trăiesc cu atâtea amânări, încetiniri, temporizări, înfrânări, de parcă aerul, în mod miraculos, se gelifică fără ca plămânii s-o simtă, fără ca nările să se înfunde în gelatina perfect transparentă. Cine ar vrea să rupă ritmul horei se va răni în suliţele oarbe ale nerăbdării lui, în indiferenţa sticloasă din jur, în cele din urmă murind cumva de neatingerea noastră. Nimeni nu poate învinge lentoarea, o moarte în stradă cu ochii deschişi, de care nu ni se desprinde privirea fiind mai departe fascinaţi de strălucirea ei otrăvită. Este halucinant cum viaţa asta unică trece străină de tine deşi nu faci nimic, îţi treci viaţa alături

de ceilalţi topiţi şi ei în vitrina aceluiaşi aisberg imens care se cheamă cu toate numele noastre la un loc – România.

Istoria îmi arată în amănunt *ce* şi *cum* s-a întâmplat cu oamenii, cu voi şi-ai voştri, până să ajung şi eu. Aştept încă ştiinţa care să-mi spună *de cum* s-a întâmplat să ajung şi eu în lume, cum de va fi posibil să ies din povestea asta.

Să ştergem numele de pe morminte; în nume nu-i doar destin, ci şi viaţă, fiinţă vie. Vezi cum, primăvara, înmugureşte crucea pe la subţiori, în dreptul numelui luând verde din verdele său, şi respiri şi tu speranţă cât o frunză: *De-aş mai duce-o pân'la toamnă, leliţă Ioană!*

Singur e cel ce încă nu s-a aflat pe sine.

Minunată, minunată splendoare muzica asta încât îmi impun liniştea ca pedeapsă jinduită pentru a mi se ierta dezolarea, vina de unul singur, păcatul în singurătate.

Copiii urcă zarea peste genunchii mei pe când, tulburat de alcoolurile subţiri ale toamnei palide, cad în poala cui voi amurgi şi eu.

Am sărbătorit, am plâns, am regretat trecerea dintr-un mileniu străin în altul la fel de străin şi, mutându-mi gândul în tristeţea nouă, am uitat de ieşirea din secolul meu.

Banii, averea, îţi schimbă cărarea, cărarea ce părea a vieţii tale, până la a o înstrăina de tine. Câţi pot fugi atât de repede să nu-i ajungă banul cel sprinten care, prin noi, îşi împlineşte destinul?

Mă tulbură indivizii puternici gata să conducă fie un cal nărăvaş, fie gloata de nemernici, de mişei topiţi în pasta informă a istoriei încă nescrise. Ei ştiu să se ţină în şa cu un gest abia mişcat oricât de sălbatică ar fi bestia. Îi admir de la distanţă pe aceşti oameni cum, pătrunşi de o sobrietate funebră, pătimaşii ce nu ştiu de glumă, preferând mai degrabă să taie un cap decât să-l mângâie, inşi marţiali ce-şi ţin cuvântul mai întâi faţă de ei, făptuind ce spun şi când e să-şi

grăbească sfârşitul. Mă tulbură şi pe mine, profund mă tulbură semenii tari cum eu nu voi fi şi, fără să le râvnesc locul, din instinct, îi părăsesc înainte de a-şi împlini menirea, înainte ca admiraţia mea să-şi ardă lumânarea până la capătul de beznă.

Viitorul meu e făcut dintr-un material prost şi nu rezistă în timp, iar *Sosirea* se apropie. Viitorul meu trece repede, aşa că mă bazez pe trecut: e solid, e verificat, durează de mult şi pariez pe el.

Scriu cu aplomb, sigur pe mine ca şi cum aş şti despre ce voi scrie şi pe pagina cealaltă, în cartea toată, ca în final să-mi iasă altceva, de parcă cineva a hotărât aşa, brusc, să închidă cartea după care dicta pentru a-mi spune altă poveste.

Undeva în Indonezia, cel mort *se îngroapă* sub coaja despicată, apoi scoarţa vie se leagă la loc. În timp, copacul se vindecă, totemul trăind mai departe cu răposatul în el, hrănindu-şi cu substanţa lui poporul de frunze. Fantastic pur pentru spiritul meu de sălbatic.

Sărbătoarea mileniului, a mileniului trei, este deja un eveniment al specie; pentru efemeritatea mea şi clipa, de-o prind întreagă, e o aniversare.

Boala mă pătrunde adânc, fibră cu fibră, ca apa ce te îneacă până să vezi malul.

Privesc statuia: ca un gând să străbată acel creier de marmură, să-i tresalte inima de piatră, trebuie să fie fulger, să pătrundă în urechea ei un glas – tunet trebuie să fie.

Lumea asta-i adevărată şi o poţi pipăi doar cât cuprinde şi toate minciunile în ea.

Şi ce faci tu, singur, la Curteşti, la ce te gândeşti stând sub cer când afară plouă, la ce te uiţi – că tablouri n-ai, televizor n-ai, la ce te gândeşti? Gândesc la soarele din Sud, la soarele care va fi apus acum două mii de ani!

Noaptea asta pădurea s-a frământat bezmetic, copac cu copac, într-o dezbatere în furtună până să se hotărască în care parte s-o ia, să fie spre primăvară, să fie spre vară, spre toamnă s-o pornească sau să fie tot iarnă, iarna din care abia a ieşit, pădurea – nici ea nu ştie unde să plece din vreme.

Bănuiesc tentaţia ca şi ezitarea nefericitului cu butonul nuclear sub deget, gata să ne distrugă pe toţi la un loc, o singură dată. E Demiurgul pe cale să-şi afle eşecul, să-şi renege creaţia, dar încă nu ştie de ce şi-ar rezidi fiinţa, de ce şi-ar relua chinul, de la început de haos, de la primordialul Unu.

Adevărul, să fie credibil, afirmă şi neagă de-odată acelaşi lucru, luminează şi întunecă în aceeaşi clipă, cum într-un tablou găseşti lumina şi umbra pe aceeaşi pânză, pe aceeaşi faţă.

Fă-ţi idoli ciopliţi sau nu-ţi fă, oricum vei avea dezamăgirile prin care am trecut şi noi.

Templul Vestalelor – bordelul ceresc cu virgine pământene! Ce paradox: ele, cele ferite de pârjolul iubirii, păzeau focul comunităţii.

Orizontul – pragul de care pasul meu nu trece.

Noaptea, mie, îmi priește vârtos pentru că dimineaţa mă trezesc teafăr, cu temperatura normală. Ziua, abia ziua mă scoate din ritm şi mă bagă în boli ce sporesc mercurul în termometru.

Uit tot mai des de lucruri, de fapte mici, de fapte grave; mă tem că un gând ascuns mă sileşte la exerciţii de uitare să uit aşa de moarte, şi ea trecută printre substantive drept un lucru oarecare.

Ce ţii acum în mână nu-i o carte cu adevăruri, e cartea cu bănuieli. Dar ştiu că multe adevăruri de acum vor dispare, nu şi bănuielile. Riscul? Risc ca bănuiala mea să devină cândva adevărul tău.

Te gândeşti zilnic la sinucidere? Bineînţeles, aşa cum mă gândesc la o masă bună, la o femeie frumoasă – dar, când ştiu cât de nesănătoase sunt, ce riscuri aduc cu ele, le mai amân o zi, două!

Să vezi într-o străfulgerare, cât o clipă doar, să vezi cum este lumea şi cum sunt oamenii în adevărul lor adânc – minune ce n-o ştiu posibilă; dar să-i vezi cum i-ar vedea doar Dumnezeu, nu cred că te-ai mai mândri cu specia căreia aparţii.

Ce tablouri rare se ascund înfăşurate pe trunchiul unui paltin! Doar tăiat, uscat şi făcut furnir are şi paltinul un album, o operă prinsă în coperte, gata de arătat lumii.

Din *Jurnalul unui cocoşat:* Pentru mine dromaderul era animalul preferat până am văzut cămila. Da, cu două cocoaşe e mult mai bine, ai un sentiment de împlinire divină, abia aşa te poţi simţi şi tu fiinţă întreagă! Iar trei cocoaşe e perfecţiunea pe care doar Dumnezeu o poate atinge.

Cum să-l deosebeşti, dintre voi, pe cel cinstit? Cum să-l afli pe cel care se lasă în voia binelui? Cum să găseşti valul ce te duce la ţărm, cum să te fereşti de valul care te trage în larg, să te scufunde?

Cine intră în vizuina lupului, îmbracă blană de lup şi urlă ca lupii, aşa să stea şi el la masa lupilor, să poată mânca mielul la care visase de pe când era căţel la stână.

Să arăţi lumii copia, copia bine făcută, dar totuşi o imitaţie cu preţ de simbol al originalului – totul fiind ca şi cum şi pentru tine ar fi adevărul viu, să crezi şi tu asta fără să dezminţi crezul altuia, pe când tu, originalul, unicatul, să nu te laşi văzut, să nu te laşi ştiut.

FĂPTURI ŞI FAPTE

Pierd timpul din plin, în bucăţi mari, vii încă, pierd timpul fără

să fac nimic din câte fac alţii mai chibzuiţi… Mă împac şi cu gândul ăsta cum primesc împăcat şi apusul în viaţă fiind, cum aş primi şi răsăritul la o zi după moarte.

Detest să-i aud pe cei nestăpâniţi înjurând şi blestemând fără teamă de spiritele negre din cuvânt şi, totuşi, blestem şi înjur şi eu auto-cenzura în care mă sufoc.

Ruleta rusească: un singur ghinion în toată viaţa.

De câte ori văd curcubeul îmi vine să intru cu foarfecele în panglica asta festivă, să inaugurez cu mâna mea Paradisul pentru toţi pământenii, şi păgâni, şi creştini de toate naţiile.

Pe fruntea sa în tinereţe i-a apărut o protuberanţă. Pe acolo ar fi vrut să iasă în lume primul său gând cu care să ne fericească. Experienţa a fost atât de dureroasă că n-a mai încercat.

Multe-s prea mari pentru mine să le pot zări, multe dureri sunt prea grave să le pot simţi, să le pot ţine în mâinile mele scurte în timp – atât de multe spaime că nu le pot trăi pe toate. În viaţa voastră cum este?

Gândul meu tot îmi repetă ceva: Dar pune odată graniţă între tine şi ceilalţi, să ştii clar unde eşti tu, unde-i lumea ta, unde-i lumea lor şi trage cu foc, cu foc continuu linia frontului dintre voi.

Undeva, în mijlocul Orientului, e un alt război. Mă culc liniştit: câtă vreme e război, lumea adoarme cu gândul la pace, visează pace!

Cel de la *ghişeul de impozite* îmi ia banii cu eleganţă şi, totuşi, iritat: are chipul înaltului demnitar de stat, mina escrocului convins că victima, lăsată cu buzunarele goale dar încă vie, tot l-a păcălit.

Fiul meu e mai matur decât mine? Nu eu am vină că nu vrea să rămână copilul ce-l ştiu.

În numele meu, ca şi în numele fiecăruia, sunt doi inşi, cu purtări, cu înfăţişări diferite. *Numele mic,* răsfăţatul, face orice şotie îi trece prin cap pe când, *numele de familie* – judecă şi condamnă. În stradă părem, iarăşi, fraţi buni din aceeaşi familie unită.

Ca o apă cerul curge peste mine.

Cine să fie cel cu care vorbesc eu? Dacă nu-i unul dintre voi, dacă nu sunteţi voi, atunci cine mă ascultă şi nu-mi răspunde, cine să fie cel ce mă sufocă în muţenie, acoperindu-mă cu semne.

Ce fericire că n-am o credinţă în numele căreia să mă-nflăcărez, să-mi ucid aproapele, să-mi ucid departele; ce blestem că nu cred în nimic din ce-mi spuneţi, cât să mă las ucis pentru *idealul nostru*.

O parte din mine, cea răzvrătită, partea care fuge de-acasă, se alătură vouă şi mă duşmăneşte în alianţă cu voi. Iar voi o găzduiţi cu toată ospitalitatea datorată unei rude ca şi cum pe mine m-aţi găzdui, ca şi cum mie mi-aţi face un bine.

Tot gândindu-mă la el, nu peste mult timp ne-am şi întâlnit, ca din întâmplare. Dacă, cine ştie din ce slăbiciune, mă gândeam tot aşa de intens la Dumnezeu, la vreun sfânt, nu m-aş fi mirat să-mi iasă în cale şi ei, gândul meu fiindu-mi arătare.

Şarpele alunecă în două cu iubita lui cărare, colac împletit, merinde în drum, că nu ştii dincotro vin şi cine duce acasă pe cine, de nu se mai pot despărţi unul de cealaltă.

Prietenii morţi îşi poartă timpul netrăit în memoria şi-n spaima celui rămas în viaţă ca dintr-un ghinion amânat.

Suma unghiurilor unui triunghi rămâne la fel, deşi trece şi acest adevăr prin războaie, dictaturi, inflaţie, prin credinţe. Aş vrea să am tăria acelui triunghi din lumea, din vremea lui Pitagora.

Răul neîmplinit când se cerea făcut, creşte gheb de bine în

spinarea ta. Descarcă-ţi povara din spate şi fi-i drept cu tine.

Rugul, calea sublimă de evadare de sub jurisdicţia gravitaţiei, are putere hipnotică asupra mea şi, de-aş avea atâta substanţă, eu însumi aş arde nopţi în şir numai să-l admir.

De-o viaţa se pregăteşte pentru saltul său miraculos, supraomenesc, prin care va deveni, din cel ce este, cel care nu va mai fi.

Nu cred în destinul ce te împovărează, ca o nenorocire inevitabilă, cu averi, cu bunuri pământeşti.

Răpus de cuvântul mărturisit sieşi, sunt făptaşul care-şi caută fapta, vinovatul care îşi cumpără vina.

Să supravieţuieşti prin renunţare: înţelepciune de şopârlă care, numai să fie liberă, îşi leapădă un capăt din fiinţă.

Scriu şi am impresia că dacă aş renunţa să mai bat tastele, ele vor ţopăi şi singure, din vrerea lor, alcătuind un text care ar cere condamnarea mea pentru dezertare de pe câmpul de luptă.

Văd cum obiecte fără voinţă, oarbe în inerţia lor, mi se opun cu atâta vlagă că-mi fac de râs hotărârea, puterea, ba şi încăpăţânarea atât de isteaţă. Ce forţă ocultă oare le dă tăria să se revolte, să mi se împotrivească cu răbdarea lor fără fisură?

Scrisul îşi devorează autorul aşa cum vânătorul, pândind vizuina, va muri sfâşiat de lupii ce-l ajung din urmă, ca o reuşită încoronare a pândei sale. Să scriu – e mai puţin periculos decât să vorbesc.

Întâmplarea scăpată gândului, proiectului tău, este mai aproape de perfecţiune, are cusătura mai strânsă decât oricare altă fiinţă din preajmă. De ce să sluţeşti chipul întâmplării după nevoia ta?

Cad ochii din orbitele trecătorilor, cad ochii şi sunt luaţi pe

fărașe de măturători, sunt duși cu mașina la groapa de gunoi unde vor putrezi, pe culori, în pungi ecologice, cad ochii celor din jurul meu de cum ies în stradă.

Citesc viețile sfinților, sigur, nu pentru a vedea cât mai am până să-i ajung, să-i întrec, ci să număr cât de mulți dintre voi mi-au luat-o înainte și aici.

Scrie și cel mai mărunt gând pe loc, scrie-l atunci când se iveşte, cu încrederea că și din cea mai firavă sămânță va creşte iarba de leac gata să te salveze de tine.

Nu-l admir pe cel care, supus crezului său, alege liber durerea. Fără să-i accept idealul, îi respect tăria de a se ține în marș pe calea aleasă de el, dacă nu face cruce cu poteca mea strâmtă.

Ideea și Fapta transpiră împreună alergând spre același chip.

În țara în care mai afli locuri libere în pușcării, Justiția nu și-a dus treaba până la capăt.

Dracul gol, vorbă de alint… Când făceam câte o prostie pe cât puteam și eu face la vârsta și la mintea mea de copil, bunica mă certa: *Ești dracul gol!* Dac-ar ști prostiile mele de acum.

Admit că pot muri pe loc, în stradă, dar nu admit durerea de dinții. Scaunul dentistului e mai incomod decât cel electric în care, oricum, chinu-i scurt, anestezia eficace, și nici nu ți se cere, două ore după tratament, să nu bei, să nu mănânci.

Să respiri sub protecția înghețată a degetului arătător al Ființei înfipte în zenit, verb potrivit credinței de pământean.

Vinul vechi și cumpătarea bătrână – pereche domestică hărăzită să bată veacul.

Îndemn de melc: Sigilat sub lacătul de calcar, caută-ți netulburat

misterul din irisul lumii.

Nu-ţi neglija gândul, nu-l uita, trece-l în cuvânt; cuvântul se face gest şi împlinire în faptă şi abia fapta va fi catastrofa pe care lumea o va întoarce împotriva ta, gândul cel nevinovat din partea ei.

Nu-i contraziceţi pe proşti, nu persecutaţi prostia, nu luptaţi cu ea – vă faceţi de lucru pentru tot restul vieţii. Nu-l contrazice pe prost mai ales când e atât de uşor să-l convingi că oricând el are dreptate, aşa şi deosebindu-l dintre ceilalţi!

Trăiesc şi mor în cercul spaimei mele.

În societatea asta, bună/rea, pare imoral şi jignitor să fii nefericit: ai la îndemână tot ce-ţi trebuie, materialmente vorbind, să fii fericit. De ce eşti cârcotaş? Ce nu te mulţumeşte? Atâţia în jurul tău reuşesc, nu te uita, nu te întreba cum, numai tu nu vrei!

Aerul din casa mea e foarte curat, fără microbi, pentru că am un perete întreg cu cărţi despre sănătate, despre igienă, toate aliniate în dulăpioare, sub sticlă, după numele lor. Ce boală, ce microb învăţat cu literele ar vrea să-şi afle calea îndreptării, a mântuirii?

Mi-am adus în grădină soiurile cele mai bune de pomi altoiţi pentru aromă şi gust, am adus puieţi răpiţi parcă din livezile raiului şi care, privite peste garduri la vecini, par minuni de necrezut. Dar la mine toate trag să-şi uite blazonul, să-şi uite nobleţea şi se sălbăticesc înfrăţindu-se pe sub pământ cu neamul prost, cu spinul cel ţâfnos, cu brusturele, cu pălămida amară – toată grădina mea plutind într-un aspru miros de pelin şi atât de convingător că şi mie îmi vine să-mi stric firea, să mă las buruiană pe pământul gol.

Alunecare spre Înalt, înspre norul fantastic, va începe din gestul infim şi la tine: azi, de la uitarea cheii în broască, până ce mâine ţi se va topi numele în conştiinţa de sine a unui trup de fantomă.

Am reuşit, în sfârşit, să-mi echilibrez viaţa perfect. Trăiesc bine

cumpănit, ca o balanţă cu braţe: am mâinile goale.

Pe plajă, îi spun şi eu umbrei, aşa, să o măgulesc ca între intimi ce suntem: *Dragă, goală arăţi chiar suplă!*

M-am trezit în visul tău, barcă lăsată peste râu, ca punte din mal în mal.

Pe peretele pe care pictezi raiul, pe cealaltă faţă să pictezi iadul cel viu, altfel peretele se dărâmă, şi biserică de-ar fi.

Şi cel veşnic, pentru o clipă, a fost şi el contemporanul meu.

Dacă neprihănitul porumbel care-mi ciuguleşte din palmă e trimisul lui Dumnezeu, al cui trimis o fi corbul cel înţelept care-mi dă târcoale fără să se aşeze?

Nu crezi în pericole invizibile? Gândeşte-te la firava boală şi vei vedea cum te omoară ceva care ieri nu exista iar azi n-o mai poţi cuprinde cu simţirea de sub pielea ta.

De când mă trezesc, încă din zori îmi visez patul, camera în care să dorm la sfârşitul zilei, aşternutul odihnei de noapte. De când mă trezesc, visez.

Pe răposatul care ar continua să-ţi vorbească nu l-ai deosebi dintre cei vii. Ce uşor ne lăsăm păcăliţi de vorbe!

Fără plată aş da pâine şi vin la oameni în toate zilele, aşa cum nu-s eu nici preot, nici călugăr; pâine şi vin aş da la oameni cum arunci grâu peste ogorul de primăvară, cum viaţa în pământ îngropi; aş sădi pâinea în oameni, viaţa în viaţă s-o trec şi vin aş da cum mi-aş da sângele, pomană încă în viaţă fiind.

De cum să nu fiu trist când, la vârsta mea, văd născându-se tot necunoscuţi, străini de mine, în vreme ce moartea ajunge mai aproape de casă, de ai mei. Prin cel care moare, puţinul ce-l ştiu e şi mai mic; cu

străinul care se naşte, eu însumi îmi sunt mai străin.

Mă uit în calendar filă cu filă şi, distrat, scriu în caietul meu cu toată dărnicia, ca nemuritorul – 20 decembrie 3011…

Cum se desparte sub ochiul tău fructul de ram, dar cum se desparte malul de apa ce curge, cum se rupe fapta de gând, cum desparţi cerul de steaua muritoare, cum să desparţi vorba asta de sensul ce-l spune şi încă îl spune.

Jurnalul – un mod intim de a te sinucide zilnic, până când reuşeşti să-ţi ridici cavoul propriu: *Memorii!*

Decât crin otrăvit, mai bine urzică de leac.

Să am drepturile maidanezului, a unei javre oarecare, voi, oamenii, mi-aţi fi îndatoraţi, ca din instinct, cu adăpost şi hrană, să am un *trai decent* de câine şi-mi ştiu deja mulţi prieteni care ar ieşi în stradă şi s-ar bate pentru mine. Dar, aşa, ca între oameni câinoşi, îi spui semenului tău ajuns în nevoie: *Marş de aici!*

De ce m-ar mira şarpele ce-şi înghite coada, gura ce se devorează pe sine, de ce m-ar mira ochiul pe sine privindu-se? Cum să mă mire când aici este începutul şi sfârşitul, precum întregul se închide rotund – *alfa* şi *omega?*

Prostiile mari de care nu mă lepăd sunt, se vede, o pedeapsă împlinită cu mâna mea, pe când prostiile mici le iau ca un avertisment. O să aflu eu din partea cui şi cu ce drept.

Când spune *Eu* o face cu atâta putere, atât de apăsat, că simţi efortul de a se apleca pe coarnele plugului să tragă brazdă cât mai adâncă de hotar, să se despartă de mine, să se despartă de voi. Când spune *Noi,* simt cum mă ia de piept să mă înalţe peste brazdă, să mă aducă în pământul său.

Să gândesc un fapt şi apoi să-l fac, nu mi se pare firesc. Fac ce am

de făcut şi apoi îmi zic cu dreptate: *Nici gând s-o fi făcut eu!*

Molia ia culoarea din stofa costumului meu cel bun, croindu-şi şi ea haină pe măsură, cum şi eu am culoarea acestui timp, făptura mea – acelaşi trup de molie hrănită cu clipe.

Pilda lui Iisus: *Eu, muritor ca mâine, vouă vă aduc viaţa veşnică!*

De cum zile disparate, pestriţe ca din lumi străine, fac viaţa unui singur om?

Moraliştii îşi fac gânduri dacă-i de acceptat să-ţi laşi principiile severe şi să intervii drastic, să curmi destinul cuiva pentru a-i salva viaţa. Nu ştiu cum fac alţii, dar eu n-aş trece peste principii doar aşa, de dragul unui om.

De din datorie pentru viermi natura supusă înfloreşte an de an, umple ramul cu cireşe, aşa cred ei, aşa scrie şi în *Cartea* lor.

Mi-am făcut singur sărbătorile credinţei mele şi am postit cu toată pofta, pe îndestulate pentru spiritul meu şi fără să aştept zilele cu cruce. De ce să mă mir acum că sărbătorile altora nu mă ajung.

Privesc stelele cerului stinse demult, fantome de lumină, iluzii pentru ochii mei. Cerul – o ipoteză care mă absoarbe înainte să apuc să vă demonstrez că-i falsă.

Cetăţile cele nebiruite încă, praf şi pulbere vor fi precum praful şi pulberea din care s-au ridicat, iar gloriile cele mari vor trece în uitare cum zorii şterg stelele de pe bolta nopţii, ca lumea, neştiutoare de nimic, s-o ia din acelaşi capăt şi astăzi.

Sunt moralişti în robe, în sutane, în haine de stradă care, disperaţi că nu-l pot schimba pe omul viu, pe insul de lângă ei, încearcă să-i facă mai buni pe cei morţi, măcar câte unul la un veac. Şi aşa apar sfinţii, eroii, fictivele vieţi din icoane care încă-mi îndârjesc necredinţa

în oameni.

Depărtarea dintre mine şi altul, distanţa dintre mine şi lume o măsor în ani de singurătate: cu cât mai tăcută, cu atât mai adâncă. N-am să fiu mâhnit de singurătate – făclia mea cu bătaie lungă.

De-aş putea, aş fi frate cu mine, că tot n-am frate, să mă trezesc din vrajba binelui ce durează.

Chipul bătrânei doamne luase cu anii expresia porţelanului fin, precum bucata de aur peste care alunecase îndelung mângâierea lacomă a cămătarilor aprigi. Ce simţiri incandescente trebuie să aibă fiinţa asta, ochii să-i reverse atâta lumină când bezna îi lasă şi-n plină zi carate de umbră în pleoape?

Vorba vrea mai mult decât poate fapta să dea. Ne e greu să credem că vorbele de-acum sunt rodul faptelor viitoare.

Despotul din mine zice că nu voi fi liber alături de semenii care îmi văd libertatea marfă bună, la prima mână, pleaşcă din senin.

Trupul mă vinde păcatului iar legea din mine judecă şi mă păzeşte până la învierea sentinţei.

În singurătatea mea întunecată, oglinda nu-mi cade pe contur, nu-mi nimereşte chipul, cum nici împreunate trei degete ale dreptei nu-mi nimeresc crucea: *În numele Tatălui.*

De când sunt sincer cu mine, cu cei din jurul meu, de Crăciun ţin în casă un brad gol, fără podoabe, fără daruri, fără lumini colorate – doar mireasma pădurii în care nu mai ajung.

Am un magnetofon vechi de mai bine de douăzeci de ani cu circuitele întregi, în stare încă să tresară la curentul electric. Nu ştiu ce mi-a trecut prin cap când l-am cumpărat, ce muzică am vrut să ascult. Dar se spunea că de pe benzile goale, neînregistrate sau abia şterse auzi, dacă ai destulă răbdare, noaptea auzi răsuflarea spiritelor, a

sufletelor apropiate, câte un cuvânt întreg, un nume, o chemare abia şoptită. Mai păstrez magnetofonul, mai am benzile goale şi tot amân să ascult.

Prefer un monstru cu umor aspru, de nu se poate şi cu spirit de raşpă, îngerului drăgălaş dar sec şi, unui rai cu sfinţi severi, prefer iadul în care se glumeşte despre Satana. Aşa-i că nu ştiu ce vorbesc?

Cuvintele pe limba mea, sărutul până la sânge!

Sub plafonul strâmb, gândurile, oricât de drepte ar părea în altă casă, aici sunt strâmbe; toate lucrurile din casa cu pereţii strâmbi, cele gândite şi negândite, vor arăta şi ele strâmb.

Vocaţia: să-i recunoaştem, de la prima vedere, destinul unic şi irepetabil înfipt adânc în relieful amorf al existenţei multiplicate în indivizi scoşi în serie mare.

Dorinţa de nemurire – omagiul nostru pentru cei ce vor veni pe lume fără să ne mai întâlnească.

Timpul, în trecerea lui, ia trup de la noi şi pune în statui.

Aş renunţa la spaţiu mai mult decât până acum, aş trăi pe o cărare îngustă cât să-mi pun tălpile, dar – ce mă fac cu timpul de unde nu pot rupe nici clipa în care suflu?

Plămânii mei sunt plămâni de pasăre, mă fac să respir ca şi cum aş avea aripi.

Trece valul peste tine, tu rămâi uscat ca în plină secetă!

Sunt nedumerit: e prima dată când văd un nemuritor al gloriei alergând spre veşnicie cu cronometrul în mână, să scoată un timp cât mai bun.

Dimineaţa îmi trece mai repede, grăbită, cum mi-a fost şi

copilăria; amiaza, în deplină maturitate, durează mai mult, fiind totuşi nepotrivită să faci lucrul dorit de tine şi oricum eşti ocupat cu altele. Când, iată, seara se prăbuşeşte brusc peste casa ta, precum bătrâneţea pe care n-o mai poţi stăpâni pentru puţinele clipe câte ţi-au mai rămas şi-ţi zici: nu, nu asta-i vârsta la care să mai începi ceva.

Aleg înfrângerile din care ies întreg, le aleg înaintea izbânzilor festive. Detest vicleniile victorioase impuse anume a mă schimba sub pretextul că-mi vor binele.

Portretul – tot ce am trăit e la vedere pe-o singură faţă; viaţa mea pe-o pagină.

Recitesc şi înţeleg – scrisul e umbră de gând. Fratele meu, vei afla după umbră culoarea ochilor şi privirea celui ce se apropie, a celui ce trece?

Moartea – ţinta care aleargă spre tine!

Povestită de altul, viaţa mea devine suportabilă şi prinde sens: mare lucru şi talentul!

Dintotdeauna eram sigur că voi eşua, m-am şi jurat că aşa va fi. În ciuda tuturor, doar eu credeam în eşecul meu. M-am întrecut pe mine însumi, m-am bătut din toate puterile şi, în final, am reuşit. Am eşuat acolo unde alţii ar fi reuşit şi cu ochii închişi.

Escaladarea reuşită a prăpastiei îmi dă emoţii mai puţin primejdioase decât căderea în adevărul cugetat şi dezvăluit abrupt, cât stau întins în hamacul din curtea casei.

Nu se-nţelege cu lumea şi, totuşi, îi este atât de greu să plece, să plece din culcuşul cald al mizeriei comune, să se retragă din cloacă şi – să moară.

De câte ori ajung într-o râpă, mă-ntreb de nu cumva chiar aceea îmi este calea adevărată. Când ceilalţi îmi dau mâna să ies la mal, ştiu

sigur că vor să mă scoată din drumul meu.

Mizeriile, toate, câte se întâmplă le ţinem cu suflarea noastră vie şi numai vorbind despre ele; vorbim de răutate şi ne revoltăm în faţa celor răi, şi ei revoltaţi împotriva răului din lume, dar nicio clipă nu ne trece prin cap că e vorba de noi, nu ne trece prin cap că e vorba de mine, de tine.

M-aş mira ca un copil, să mai pot, m-aş mira căci mirarea nu aşteaptă luminare, nu aşteaptă răspuns. Mirarea îşi este sieşi întreagă, rotundă – fruct miraculos copt până pomul să dea în floare.

Gândul tău nu se poate aşeza pe pământ fără să se zdrobească, nu se poate aşeza cu tot înţelesul său întreg, viu, ca avionul lansat în zbor şi care şi-a rătăcit aeroportul.

Prin ochii mei oare cine mă vede?

Priveşte atent anume ce te sperie mai tare; acolo s-a pitit adevărul pe care nu vrei să-l ştii.

Umbra, tocmită cu ziua, zi-lumină, la un particular de la capătul orizontului, se trece în nori, după ce-şi vede statul de plată. Dintotdeauna a refuzat munca la negru.

Privesc mormanele murdare, mormane de zăpadă ajunse în primăvară, sub soarele echinocţiului: urât mai arată zăpada bătrână, veştejită de vremea bună!

Cu de la sine vrere, cine să facă mai mult bine? Ar putea face, cum să nu crezi, şi mai mult rău. Nu s-a produs tot răul posibil şi abia asta ne mai ţine.

Pe lângă mâna mea dreaptă care scrie mai e o mână şi scrie şi ea fără urme pe hârtie, mâna care ştie când să-ntoarcă foaia, când să pună punct şi când să rupă tot ce-am scris cu dreapta. Da, asta-i mâna stângă inspirată.

Ca în orice joc, de fiecare dată în viaţa asta cineva pierde dar, de-a mirării cum, cel învins supravieţuieşte şi fapta asta se numără ca un subtil câştig subteran. Nu caut, nu laud câştigătorii, ci pe acela care, pierzând, ajunge să-şi îngroape învingătorul. Cine este el şi cum de rămâne în viaţă dintr-o pierdere în alta, ce capital de început să fi primit încât să-şi ducă toată viaţa în pierdere, de unde-şi ia oxigenul zilei de mâine, de unde – energia viitoarei înfrângeri, puterea să rămână, şi el, ţinta străpunsă a triumfătorilor?

De ce m-aş bate pentru succese, pentru reuşite, când o duc destul de prost şi aşa? De ce m-aş bate să ajung *fapt* când m-am străduit de-o viaţă să fiu *gând?*

Ce-or spune cuvintele cât noi tăcem, oare n-or vorbi singure, deşirându-ne fiinţa, dându-ne de gol goliciunea fără voia noastră, iar noi, ca restul speciilor, n-avem nimic de zis?

De ce nu râd unii oameni? Este o credinţă sau poate o superstiţie a mea că, oamenii care nu râd niciodată, aceia, număraţi bob cu bob, sunt înviaţii din morţi.

Matriarhatul să fi ajuns până în Evul Mediu, centura de castitate, n-am nici o îndoială, ar fi purtat-o bărbaţii, iar în zilele astea, dacă se scotea, se scotea tot ca un drept cuvenit femeilor.

Cu cât trece veacul, mă conving că vom fi mântuiţi la hurtă sau nu vom scăpa nici unul. Asta din pricina vinovăţiei speciei la care suntem părtaşi toţi, fie şi ca victime înţelegătoare şi neputincioase.

Proza, literatura în toate rafturile ei, ce să fie decât fiinţa autorului, tranşat de viu, piesă, cu piesă, şi tocată prin maşina de carne a timpului care nu încape în orologii, în calendare.

De ce oare mă recunosc atât de bine în erorile mele, fiicele mele legitime, decât în reuşitele care seamănă atât de bine cu ale altora?

Eclipsezi? Nu te feri din lumină: cât îţi laşi umbra ta peste altul, atâta eşti văzut.

Prăbuşirea – singura dovadă încă rămasă de pe vremea când zburam. Prăbuşit în cer curând…

De ce-i mai bună lăcomia în spirit decât în trup, în simţul cărnii: mai multe tablouri decât pot acoperi cu privirea într-o viaţă de om, mai multă muzică decât pot asculta, mai multă poezie decât pot trăi. Dar cărţile, atât de multe cărţi cât nu vei citi nici în veşnicie? Să fie cărţile hrana altor vieţi?

Omul matur – răspunsul pierdut la o întrebare ce şi-a dat duhul în copilărie.

Puţini s-au împodobit ca noi, cu gloria înfrângerii de nimeni râvnită.

Stau în faţa apusului şi uit cu totul de ce soarele e roşu acum, de ce cade dincolo de orizont, uit că pământul se trece în jurul soarelui, uit că eu sunt o gâză pe brazdă. Gâza care, privind apusul, uită să zboare de sub pliscul graurului.

Binele făcut se cheltuieşte repede, se evaporă ca zăpada mieilor în vreme ce răul durează temeinic. Nu vă abţineţi, faceţi răul cel mic acum, probaţi-l pe voi, terapeutic, până să crească şi să treacă de buzele voastre, de umbra voastră.

TRIBUNA TĂCERII

Orice nebun merită un împărat de care să râdă, să-şi bată joc şi de care să se lase răsfăţat până-şi pierde capul de-adevăratelea; nu ştiu însă vreun împărat să-şi merite nebunul care să-i spună măcar adevărul ăsta!

În mijlocul misterului lumi de neştiut în abisul ei, tu să fii misterul de senin ce se destramă în seninul fără nori, fără să te cunoşti, fără să te laşi cunoscut.

Am un infractor sub piele şi stau cu genunchiul pe grumazul lui.

Pereche fragilă din sticlă, în oglinda din casa mea pe mine mă văd. Credincioasă mie, şi când îi trec oaspeţii prin faţă, oglinda mea tot chipul meu le-arată.

Eu nu-s Turnul din Pisa, mândria mea nu-i să rabd cu plecăciune raza de soare, nici în picioare, nici culcat; mă-nclin doar cât să-mi privesc temelia cum fuge de firul de plumb.

De ani buni tot scriu şi tot rup jurnalul zilelor duse căci am prea multe foi negre. Am hotărât să mă fixez la o singură zi, ziua mea fericită ca, aruncând toate celelalte zile, să zic: *Iată, asta-i ziua adevărată, ediţia definitivă a vieţii mele!*

Am trecut prin grădina zoologică şi mi s-a părut că aici domneşte liniştea gravă a unui lagăr în care prizonierii încă mai aşteaptă pacea pentru a fi eliberaţi, lăsaţi să se întoarcă în ţara lor.

Cred cu toată tăria în bunătatea proaspătă, în virtutea pâinii acum scoase din cuptor, o mână de grâu cât este, încât ştiu că, în ziua în care mănânc pâine, nu voi muri.

Sunt mare maestru al mersului pe frânghie. Dintotdeauna am avut îndemânarea să nu evoluez la înălţime arătând tuturor că eu înfrunt aceleaşi riscuri şi căzând de pe frânghia întinsă pe pământ.

Ziua mea începe târziu, după miezul nopţii, ziua mea începe într-un vis. Apoi mă trezesc.

În copilărie mergeam la şcoală tăind-o pe o străduţă, un puişor de stradă care era strada lui Herman, colegul meu de bancă. O stradă ce se termina înainte să ne scriem numele pe gard.

Bunicul meu îşi trăieşte limita şi neputinţa în mine. Acolo unde celui dinaintea mea i-a tremurat pasul de frica umilinţei – eu mă voi prăbuşi în glorie.

Am sperat o vreme că a şti, a înţelege, îţi înmulţeşte viaţă iar eu, dacă mă bat să aflu mai multe, cu lăcomie, cu pătrundere, voi trăi altfel decât ceilalţi, voi trăi fără să mor. Am sperat până la lacrimă.

Pe cine priveghezi în oglinda ferestrei întunecate? Şi cine vrei să te ştie, cu piroanele în poală, gata de răstignire pe crucea nopţii?

Mereu îmi vine să spun: *Acum, în perioada interbelică…* Pentru că, asta-i viaţa, mereu trăim între două războaie, ale noastre, ale altora.

Într-o şuşoteală de foi răsfoite ca de vânt zboară stoluri de cărţi pe cerul de deasupra oraşului meu din marginea lumii; din urma lor zboară scriitorii, stoluri, stoluri şi ei, apoi biblioteci întregi se ridică de la pământ, păsări migratoare spre Sud, în direcţia Mediteranei. Şi cartea mea dă semne că învaţă zborul.

Adevărul faptei are ceva neomenesc în oasele sale, în scheletul său descărnat, peste silinţa mea de a pricepe, de a admite iluzia ce nu trece în sentiment: *Nimic din ce-am făptuit nu-i posibil!*

Pisica mea cu ochii violeţi îmi cucereşte toată stima: ea nu se lasă târâtă în cearta fără sfârşit dintre trup şi spirit.

Cum se luptă focul pentru viaţa lui, cum se zbate cu încă o suflare să-mi topească până şi întunericul din somn.

Nu înţeleg de ce, încrâncenaţi, trebuie să ne enervăm, să ridicăm vocea, să ne ameninţăm prin ziare: aici nici nu-i vorba de bani, e vorba doar de viaţa noastră.

Sinucigaşul – faptă şi făptuitor în aceeaşi întâmplare încă vie în trupul ce se face gunoi în laţul ca un cadran de ceas.

Îmbătrâneşte în ritmul şi cu graba unei statui: se oxidează, prinde patină, i se scufundă soclul, dar nici un rid în plus, nici o schimbare de expresie, de atitudine, de gând.

Am clipe când lipsesc, când sunt plecat din fiinţa mea iar uşile-s lăsate vraişte, momente când spaimele lumii, la pândă mereu, dau năvală aici precum boschetarii într-o casă părăsită.

Fruntea îmi arde ca motorul maşinii gonite toată noaptea. A ocolit prăpăstii, a alergat după coşmaruri prin toate coclaurile, ca dimineaţa, la trezire, să fim iarăşi împreună pentru o zi nouă în care n-avem nimic de făcut.

De cu zori şi până-n seară, îmi pleacă ţara spre Apus şi eu încă mai stau înţepenit în pământul ăsta din care fug până şi rădăcinile.

Să porţi într-o singură fiinţă şi ţărmul străin, şi luntrea trupului tău îndărătnic menit să te ducă acolo, amândouă sub pielea ta fiind, şi mânate, biciuite când de vântul prielnic, când de furtuna cea neagră… Şi cât de uşor dispar ţărm şi luntre în oceanul aceluiaşi gând, cât de uşor se scufundă şi idealul neatins, şi viaţa ta netrăită.

Oare de cum fiinţele în somn, cât visează, n-au umbră? Cum de lucrurile din vis nu lasă umbră pe pământ, pe chipuri, şi iau lumină unele de la altele de parcă ar fi fiinţe luminate, luminate din interiorul lor de vis.

De la o vârstă trăiesc intens şi cea mai plăpândă boală ca pe o aventură cu final neaşteptat. În orice clipă mă pot trezi de partea cealaltă a firii.

Când ţii puşca în mână, tot ce mişcă e o ţintă.

Fiinţa mea nu-i în faţa oglinzii, nu-i în interiorul oglinzii şi totuşi se reflectă în ea. Iluzia asta cu chipul meu nu-i decât fantoma ce nu vrea să iasă din timp.

Văd şoferi ataşaţi cu trup şi suflet de sensul giratoriu. Simt şi ei că aparţin unui centru care le dă sens, nu şi o ţintă. Pentru prima parte a călătoriei lor, pentru această viaţă, sensul giratoriu îi împlineşte îndestul.

Câţiva grauri s-au aşezat pe sperietoarea din mijlocul lanului de floarea soarelui să vegheze cum se coace recolta, să cheme apoi restul stolului la banchet. Mituită cu cârpe noi, sperietoarea face reverenţe de gazdă blândă.

În tinereţe ziceam că bătălia câştigată în faţa bolii va fi o victorie pentru totdeauna. Acum mi-a scăzut elanul şi boala a simţit că nu mai ţin s-o dau gata din prima zi. Ştiu taina pentru care nu mă bat: pe mine şi victoriile mă duc tot spre catastrofă.

Când mă voi vindeca de toate bolile va fi semn sigur că mi-am apropiat sfârşitul.

Să fug într-o pădure mă hotărâsem la furie, şi iată lista cu ce aveam să modific la fiinţa mea: nu fire de păr pe ici, pe colo, ci blană deasă am să las să-mi crească, nu unghii pilite şi rotunjite, ci gheare de oţel, şi toate astea nu pentru că mi-ar fi de folos cât, aşa, pentru imagine, să par şi eu la fel cu semenii cei noi.

Într-o crăpătură de sub streaşină cât mie nu-mi încape mâna, o păsărică şi-a clocit puii şi curând le-am auzit ciripitul. Cum îi învăţa zborul – îi pierdea topiţi în senin.

A căzut de pe acoperiş când bătea tabla. Viaţa stăpânului se furişează, şarpe lichid, sub temelia casei.

Când spui *altădată*, ecoul îţi strigă sinonimul lui: *niciodată!*

De la o vreme televizorul meu ascultă de o telecomandă străină.

Înţeleg, e chiar sfântul trimis ca ambasador din partea Cerului,

dar nu văd, şi astfel legitimat, nu văd ce drept ar avea asupra mea, fratelui lui, ce bir de supunere am eu să plătesc şi cui?

Timpul – flacăra care mă arde şi nu se trece, nu se stinge.

Fidelă memoriei primului bărbat ce pedalase pe ea, bicicleta cea veche se plimbă şi acum singură cu farul stins în pământ.

Înainte, înapoi, în sus ori în jos, dincolo de limite, este tot ce-mi doresc ca sens al vieţii mele. Orice – numai să-mi fie peste puteri.

Ce muncă grea să-ţi uneşti zilele, toate, să ţi le coşi numărate în ordine, file între copertele aceleiaşi cărţi, cartea – singura viaţă încercată ca haina ţinută în saia, haina luată pe tine de probă!

Văd un cerc desenat pe hârtie şi-mi zic că e soarele, e ochiul, este întregul ca fruct, ca un ou dacă nu e doar zero, oricum ceva mai mult decât nimicul din realitate. Şi viaţa mea prinde sens şi carne doar cât o aştern pe hârtie cât un cuvânt, cât un cerc.

Eliberezi canarul, îl înhaţă pisica şi te vor acuza de neglijenţă: *omor din culpă!* N-o să fii premiat pentru respectarea drepturilor păsării, pentru libertăţile lăsate pisicii, deşi Constituţia atât de democratică a felinei impune respectarea libertăţilor şi drepturilor zburătoarelor oricât de mărunte or fi. Să ne jucăm de-a alegoria, să vedem care-s canarii, cine-i pisica?

Îşi află patima cea mare, se dedică ei ca astfel să o cunoască în toată grozăvia, coboară în prăpastie până la fund, apoi urcă ştiind acum totul despre nebunia sa din noaptea de mire. Şi ce putere trebuie să ai pentru asta!

Cuvântul pe care nu-l ştiu, nu l-am auzit, cuvântul pe care nu-l ştiţi nici voi, în acel cuvânt aş fi aflat adevărul.

Dumnezeu a făcut ce-a făcut şi a ajuns egalul lui Jung: *Vino, Doamne, şi mă roagă!*

Acum să-mi cadă stele la picioare, nu m-ar mira. Mi-aş spune numai: *O trăiesc şi pe asta!*

Ca un perfecţionist bolnav ce sunt şi când mă înţeleg cu un prieten să nu ne întâlnim, tot îl întreb la ce oră şi unde, pentru că eu vreau să fiu punctual şi când nu ne întâlnim.

Înaintea mea, Budha aflase că duşmanul e un dascăl bun.

Aflat la mânăstire, îşi luă ghidul călugăr ca martor când în cutia milei a pus câteva bancnote: *Mituiesc Cerul cu gunoiul meu!*

Chibzuit, sigur că sunt un om chibzuit şi nu pentru că eu, un om dintre ceilalţi, n-aş face prostii: sunt chibzuit pentru că-mi regret prostiile chiar înainte de a le face.

Visele ar trebui să ne spună mai mult decât ne spun psihanaliştii. De ce nu mă visez plantă, piatră, un animal oarecare? Cum de mă visez tot cel care sunt şi ziua şi nu mă visez nici măcar altul, unul dintre voi. De ce? Şi voi vă visaţi tot Mircea Oprea, nu-i aşa?

Avea mania, o fi şi asta o boală, ca înainte de a arunca lucrul de prisos, o haină veche, un scaun spart, mai întâi să-l repare, să-l cureţe şi, astfel readus la viaţă, să-l lase la tomberon ca în sala de aşteptare, un fel de vitrină a lumii gata să dispară. Îl lăsa cu gândul că, cine ştie, cuiva îi va trebui, iarbă de leac, ca ultimul nimic în stare să-l scape de grija clipei de-acum.

Îndoiala persistentă ca ploaia de toamnă, îndoiala de orice – condiţia esenţială a intelectului treaz.

Elena-i răpită de careva? De atunci, din vechime, Femeia pune ochii pe alesul care s-o răpească.

Va trebui să-mi scriu *Memoriile:* e singurul mod să mă răzbun pe viaţa asta care, capricioasă femeie, m-a pus să fac tot ce-a vrut ea.

Aveţi în viaţă fapte pe care le regretaţi? *Da, cele care-mi sunt puse în seamă şi încă nu ştiu să le fi făcut!*

Castitatea, castitatea va fi şi un ideal, sună bine, e un punct din orice program de ascet cu viitor de sfânt, dar pare, nu ştiu cum, o suspendare, o abstinenţă asumată de unul singur. În ochii mei castitatea cere un partener, partenerul de la dorinţa căruia să te abţii.

Ia lumea aşa cum este, ia-o ca pe un paranoic: nu-i arăta că n-o crezi, n-o contrazice, fă-i semne cu mâna şi zâmbeşte-i amabil, dar de la distanţă.

Ce să fie veşnicia decât lipsa zilei de mâine.

Ştiinţa din mansarda mea ştie totul despre voi, despre lume, despre Cosmos, dar are putere doar la mine acasă, pe o rază de trei paşi. Eu atât am putut îmblânzi din Haos. Dincolo de pereţii casei, necunoscutul e supus altor legi, are alt stăpân.

Să vrei ceva cu adevărat, dar să vrei cu toată fiinţa, vei şti că ai ajuns când tu însuţi ai devenit ceea ce doreai, când treci cu totul în ţelul visat, visul ce-ţi poartă de azi chipul şi numele.

Din depărtare – sublim precum Kilimanjiaro: o poză de vacanţă, un *bibelou superb* de pus în vitrină. Te apropii şi simţi frigul, gheaţa de sub pas, iar când să pui piciorul pe ilustrata asta frumoasă aluneci în râpă. Te salvezi, urci culmea cu efortul vieţii tale şi, ce trist, abia de pe culme vezi pustiul din care vii, pustiul pe care, până atunci, îl purtai pitit în tine, fără să ţi-l ştie nimeni.

La Curteşti mă tot interesez cum bate vântul, din care parte, cât de tare, cât e de fierbinte, cât e de rece; mă interesează starea vremii de parcă aş fi un păsăroi cu vele şi mă tem că, dus de vânt, voi ajunge de aici în alt ocean.

Lentoarea – ce voluptate! Pe când ei se reped să împlinească

fapta pe loc, cu mâna lor, eu o pornesc iar şi iar o las, şi o reîncep din acelaşi punct. Tărăgănând proiectul, mă reped apoi să-l mântui ca să-l uit definitiv.

Dincolo de tot ce sunt, n-am de ales, sunt prin naştere *aici*, pradă uşoară *acum.*

Văd cât de departe este ceea ce simt, ceea ce gândesc, ceea ce văd la un pas de mine şi ce puţin reuşesc să spun, să scriu, cât de departe rămân toate. Hotărât lucru – nu cuvântul va spune pe înţelesul meu, pe înţelesul vostru toate acestea.

Mai cântă graurii, îşi mai cresc puii, clocesc din nou cântecul acela proaspăt, de violoncel cu contrabasul în spate. N-au aflat câtă eternitate durează într-un ou.

Doar umbrela nouă o pierd uşor; cea veche, ruptă de atâta purtat ca o amantă fidelă, stă cu mine şi pe ploaie, şi pe vânt.

Umbra mea hoinară, câine scăpat din lesă, sare prin prăpăstii unde gândul meu nu ajunge. Umbra mea va trece dincolo de locul unde mi-i gândul sau dorinţa, dar unde să ajungă umbra care nu se desparte de mine.

La el până şi măsura-i viciu, atent cât şi ce mănâncă, cu nimic peste, cu nimic sub măsură ca, la ora potrivită, când îi sună ceasul, să fie sănătos, după program şi dietă.

Ca umil cetăţean din oraş, mi se atribuie şi mie, din tot infinitul, un metru pătrat de *cer înstelat* la care am dreptul după harta cadastrală, cât despre *legea morală* mi se permite să o port tăinuită în mine, fiindu-mi îngăduită sub clauza să nu-mi sperii vecinii.

Nu te îndoi nicio clipă; cel cu care stai de vorbă în gândul tău, te vede şi te ştie în tot ce faci.

Domesticită cu grăunţele din palmă, acvila din mine se simte câteodată om şi uită să mai zboare.

Lăcomia burţii nu se pedepseşte de lege, dar sunt sancţionat chiar de fiziologia mea: prăbuşit în mine însumi mă îngraş, mă îmbolnăvesc, mă îmbolnăvesc de binele meu.

Cât de departe poate ajunge cel care pierde totul?

Minciuna mea, bunul simţ de paradă, pe mine mă doare, pe când adevărul, uşor, omoară.

Universul nu are nici un secret, totul e deschis înţelegerii, când înţelegerea va fi.

El este sabie, altu-i – platoşă; unu-i ciocan, altu-i nicovală.

Dintele străin din gura ta, singurul dinte bun, nu-ţi foloseşte la nimic şi nici nu te înduri să-l arunci.

Laşitatea – curajul extrem, eroismul împăcării cu sine, când ştii că orice victorie e medalia vanităţii, a izbânzii provizorii, când ştii că în ultima luptă, cea mai importantă, oricum vei fi învins.

Uraa! Uraa! Mor înainte să mă învingă celălalt.

Eu sunt risipit până şi-n fibra mea măruntă, şi pe unghia mea căzută tot ca pe mine o cheamă şi mă conţine la fel de adevărat ca litera scrisă de mâna mea pe uşa casei.

Ştiu plăceri, ştiu lucruri bune să rămână doar în dorinţă, doar în vise. Cum le aduci în realitate, te trădează şi fug în altă parte. S-ar zice că ştiu ce vreau abia când îmi reprim pornirea, pofta, că ştiu ce-mi face bine cu adevărat, numai că alegerea, îndelung premeditată, îmi este greşită ca la orice ins civilizat.

Cu frumuseţea te obişnuieşti până la urmă şi, fără să strâmbi din nas, prinzi rădăcini pe aproape, gândind că te vei bucura şi tu de dogoarea ei tandră, în vreme ce urâţenia e molipsitoare, ca râia: te

scarpini de cum ai auzit de ea.

Dintr-o binevoitoare lene, admiți că în toți s-a învestit același har divin. În stradă vezi că afirmația e falsă, iar ipocrizia – uriașă.

Ursul care merge pe bicicletă la Circul Mare este șeful de promoție al celei mai bune școli de dresaj. Colegii lui mai puțin capabili au rămas fără loc de muncă și încă pedalează prin pădure, să ducă scrisorile pădurarului, să scoată la drum copiii rătăciți.

Oare Dumnezeu își face cruce? Vai de religia în care credinciosul e mai habotnic decât dumnezeul său.

Piatra de pe țărm unde să plece, unde să fugă de valul înalt, când nici eu nu știu unde să fug de timpul prăbușit peste mine.

Vârsta, vârsta mă îndoaie de viu, mă bate pe nicovală ca pe potcoavă. Nimbul meu, potcoavă în copita unui centaur păcătos.

Cu ochii la semafor, vatmanul mănâncă cireșe; tramvaiul castrează sâmburii aruncați pe șine.

Dintr-un mișel neputincios să se ridice pe sine deasupra răutăților, neputincios să-și trăiască singur îndoielile, rugăciunea celui slab face Dumnezeu.

Dispar din existența-mi tot mai veche ca umbra topită în ceață. Amintirea mea – umedă urmă.

Îmi doresc o lungă călătorie cu vaporul, undeva departe, să mă pierd pe oceanul imens, sub un cer întunecat, atât de întunecat că nici vaporul de sub mine să nu-l mai simt, vaporul pe care credeam că plutesc, nici acel vapor să nu-l mai văd și, din pricina beznei, să nu fi existat nici lumina zilei în care am plecat din port. Dar ce noapte e în jurul meu de nici nu știu că tocmai sunt în acel voiaj.

Mai puțin m-ar mira ca furnica să cerceteze și ea omul decât

să-şi studieze propriul neam. Ar fi şi hilar, de pildă, furnicile să alcătuiască o medicină a formicidaelor când bolile par să ţintească, în răsfăţ, doar specia mea.

În poartă, bătrânul tăietorul de lemne: şi-a terminat treaba, aşteaptă plata.

Şi pentru vremea pierdută sunt plătit; sunt plătit în bani vechi.

Pentru norocosul pe care nu l-am întâlnit, toate fructele se coc în acelaşi anotimp: astăzi.

Să fii folositor, să nu-ţi iroseşti viaţa în zadar, reţeta cere să-ţi dedici puţinul tău har binelui altuia, altfel un terchea-berchea, un ratat şi el de vreme ce, singur, acela nu şi-a putut afla calea, calea cea dreaptă pe care să mergi şi tu drept.

Peste o vreme vom fi aproape nemuritori, nemuritori poate cu totul. Dar nici asta nu va mai conta. În acel *prea târziu,* te va îndurera moartea celor dinaintea ta mai mult decât moartea pe care, pentru tine, ai evitat-o.

Cum poţi să tipăreşti calendare în avans şi să mai şi prevezi că peste cincizeci de ani ziua de 17 iulie va cădea într-o marţi? Să arunci atât de departe în timp un gând, iată o promisiune pe care eu n-o pot crede.

Nu lupt cu ispitele, nu caut victorii şi le ocolesc cât să amân bătălia decisivă; încerc cum pot să fug de război şi rămân teafăr cedându-le câte o mică provincie de la periferia imperiului meu.

Îmi asudă urechea de efort cât aştept vestea, vestea cea mare.

Mă uit la mine cum, neatent şi grăbit, sparg nuca, aleg miezul şi-l arunc la coş ca apoi să bag în gură cojile. Îmi dau seama, râd şi mai sparg o nucă şi bag în gură iarăşi cojile. Nu mai râd şi mă mir de cum

unora le plac, totuşi, nucile.

A dispărut un om, ieri era încă lângă noi, a dispărut fără să ştim unde, fără să ştim să fi murit şi, iată, nimeni nu se întreabă de el.

Am o invidie irepresibilă pentru buruiana răsărită de capul ei, fără să se furişeze, impostoare, printre trandafirii din academii. Buruiana asta nu-i de leac, n-o paşte nici capra şi nu-i de trebuinţă nimănui. Dar creşte din an în an pe sub râpe, mândră de mireasma ei ce aruncă din fire toate gâzele din insectar.

Mă întreb ce sacrificii am făcut în viaţa mea? Probabil că numai pe cele mai uşoare, cele care mi-au permis să rămân în viaţă – adică mici sacrificii de laş.

Aerul, aerul cu care răscumpăr toate câte nu le am, de ce oare comoara de aer e pe gratis?

Zici că arăt mai tânăr decât vârsta din acte? E diferenţa de viaţă care a trecut fără s-o trăiesc.

Când ştiu cui i-aş face eu o bucurie dac-aş muri, simt cum mi se adaugă clipele în torent şi cum bătrâna Doamnă închide ochii încă o dată îngăduitoare: *Nu, acela nu merită o bucurie atât de simplă, o victorie atât de uşoară!*

Se vorbeşte de strunirea mulţimii prin politica zăhărelului şi a biciului. Asta presupune deja un pic de coerenţă şi cere să ai şi biciul, şi zăhărelul – şi să te mai ţii şi de cuvânt.

Nu trece ziua bună, fapta norocoasă, nu le trece între întâmplările faste. Ocazia fericită e dezastrul din care, ce şansă rară, abia ai scăpat viu doar cu ce aveai pe tine. E şansa celui aşteptat a se ivi, a celui cu altă naştere înainte.

Toţi avem ieşire la mare, la ocean, avem ieşire la cerul senin, dar ne târâm şi pe vreme bună agăţaţi de maluri, bălăcindu-ne tălpile în

apa mică. Şi aşa, ca moft, ne plângem de greţuri, de rău de mare, căutăm colaci şi veste de salvare, plătim asigurări împotriva furtunii, a naufragiului, a aventurii scăpate în cuvinte: *M-a luat valul!*

Aceeaşi idee la ore diferite altceva spune, şi de-o scriu iar, şi iar, în aceleaşi cuvinte. Eu însumi sunt altul din loc în loc plecat, din când în când vorbind cu aceleaşi vorbe, altceva îţi spun.

Când talpa mi-i gata să alunece în hăul cel mare, simt lângă mine copilul cu ochii miraţi ce mă priveşte ca un aparat de filmat fără să înţeleagă nimic din scena ce se filmează, dar ştie că va veni vremea când filmul memorat va prinde sens ca păcatul pe care nu-l mai poţi întoarce din vârsta ta.

Adevărul – fapta care, şi fără s-o afli, te duce la destinaţie împotriva oricărei legi.

Minciuna, volta inutilă a celui slab, când escrocul de talent te conduce şi cu adevărul unde nici cu gândul nu gândeşti. De unde oare prejudecata că adevărul şi dreptatea slujesc binelui, binelui tău?

Adii lângă pofta mea ca amânata cină de frupt din Postul Mare. Creştină dăruită de Dumnezeu, cum laşi tu flămândul din noapte în seama cantinei săracilor!

Aşadar am hotărât: pe vreme de criză nu voi mai trăi aşa, în desfătarea risipei şi timpului, nu voi mai trăi zilnic, ca în vremurile bune, ci numai o zi pe săptămână.

Trupul meu – o certitudine trecătoare. Sufletul – iluzia ce-mi va supravieţui.

Se scufundă după gândul său, pescar ce se aruncă în apă după peştele rar, să nu-i scape din undiţă. Se scufunda adânc să-l smulgă din mâl, dintre rădăcinile de stuf, fiind gata-gata să se înece după gândul scăpat pentru care şi-ar da viaţa să-l vadă tras în barca sa.

Citesc cu admiraţie, trebuie s-o spun, despre faptele şi stările sublime, câteodată, ale vreunui nebun celebru şi parcă, un pic, aş râvni să gust fructe din livezi străine. Mă trezesc repede dându-mi seama că nu-i nimic de invidiat la alţii: am şi eu o livadă mare în pământurile nebuniei mele, dar încă nu-i pe rod.

De unde să ştiu eu că viaţa pe care o trăiesc nu-i chiar viaţa de apoi, că nu-s chiar în rai, aici, alături de voi? Pe cine să întreb, în cine să mă încred când, cei pe care-i cunosc eu, nu-s îngeri, nu-s sfinţi, sunt bieţi oameni de rând ca şi mine, iar în credinţa mea – nici un punct de sprijin.

Moartea bună se proiectase iniţial ca *pensionare* din viaţa lumii şi *transfer* în interesul vieţii de dincolo. Dar oamenii ăştia nu-s în stare nici o idee mare s-o pună în practică fără s-o strice.

Fumătorul, piroman tăcut cu pasiunea pitită în plămânii săi, îşi întreţine jarul cu propria-i suflare până la pârjolul visat: *N-aveţi un foc, din întâmplare?*

Şi în cele mai faste zile ale mele, e un gând în mine, e cineva cu ochiul la pândă, gata să mă înşface, să-mi dea ghiontul care să mă sfârşească.

Raiul? Raiul trebuie să fie grădina în care nicio sămânţă, bună ori stearpă, nu-şi ratează menirea.

Uciderea şi celei mai mărunte vietăţi arde o energie ce se ia de la construirea altei fiinţe.

Naşteri ce complică fapte, morţi ce limpezesc stări; privită astfel, şi dispariţia mea e, desigur, un bun de folosinţă îndelungată pentru cei rămaşi în moşia celor vii.

Eu nu-s cel care am vrut să fiu, dar ştiu că a fost inevitabil să ajung cel care sunt; puteam să nu exist şi nimeni altul nu va fi fost în locul meu.

Mereu un motor, o maşinărie ascunsă se aude în ureche, o inimă de fier ce bate dincolo de gard, în pieptul nopţii de dincolo de păduri, de munţi, ceva mai mult decât un ceas, mai puţin decât o bombă ce ticăie monoton. O fi pufăitul pompelor de sondă de departe, cele care îi scot apa din plămâni şi-i fac aspiraţie artificială pământului, fantoma ce suflă în urechea mea de când mă ştiu.

Vrea locul de unde să fie auzit când vorbeşte. Şi eu caut un loc înalt, aflat la vedere, tribuna mea de unde să tac simplu, clar şi puternic, pe înţeles, să răspund cu tăcerea mea aşteptării tuturor.

Îngăduinţa altora faţă de boala mea e suspectă: mi se iartă scăpările, mici, mari, de la igienă, de la politeţe chiar, şi primesc largi derogări la tot ce-am promis că voi face, că voi dărui, de pe când eram teafăr: *Lasă, hai, să fii tu sănătos!* Într-o lume atât de bună, eu de ce aş fi inuman, de ce s-o persecut, de ce să alung boala care mi-a adus simpatia voastră?

Destinul – tot ce mai rămâne din noi după ce ne împotrivim o viaţă întreagă.

Rozele, care te rănesc cu spinii lor de cum te văd şi tot îţi plac, par material didactic la o lecţie de fină diplomaţie. Răutatea asta şi-o apără, şi-o plătesc cu un dram de frumuseţe divină, cu picul de mireasmă din rai, încât să fie acceptate în lume, să fie cultivate şi admirate de noi, cei care sângerăm sub spinul unor roze.

Tot ce a fost esenţial de trăit pentru mine aş zice că se putea consuma într-o singură zi, hai să mai las – două zile. De ce acest larg ocol prin fantezii inutile, cui i-a folosit oare?

PÂNDA DE MINE

Scrii? Nu scrie! Ştii că tot ce scrii se face fiinţă, prinde trup şi

suflare, tot ce scrii ia viaţă din viaţa ta lăsată în grijă, ia din viaţa celor apropiaţi ţie? Nu scrie, nu-i omeneşte să scrii. Ştii cât suferă un cuvânt ce devine fiinţă?

Dacă am ajuns la vârsta asta cu tot cu vicii, să renunţ acum la ele ar fi o lipsă de *fair play.* Şi, oricum, n-or să mai huzurească mult!

Nervii iepurelui sunt modelaţi de lup, spaimă şi ideal pentru puii săi; aşadar cum să nu vezi în iepure jumătatea lupului său.

Şovăielnicul din mine admiră fără încetarea buruiana de orice fel: ea nu ezită.

Anii cu cât i se călătoreau, se lumina dinlăuntru senin multicolor ca şi cum în vitraliul catedralei sale băteau, în acelaşi timp, tot alte constelaţii.

La noi, e mai ieftin să cumperi bani decât să-i tipăreşti.

Mâna trezită la viaţă strânge altă mână, loveşte, mângâie, salută oamenii, leagă prietenii, se face pumn şi ameninţă. Mâna are şi ea pasiuni, iubeşte sau urăşte fără noi, înaintea noastră.

Până la urmă cedez şi cad de acord să spun şi eu ce vrea cuvântul din năravul său să spună: *Dacă natura are un plan, atunci acesta trebuie realizat* – şi se pare că natura îl ascultă pe Kant.

Am lăcrimat la acelaşi spirit? Un moment ne-am simţit sufletul sub acelaşi curcubeu.

Nu datorez nimănui nimic! Doar lui Platon îi sunt dator ceva mai mult decât ar fi datorat el altora.

Greşesc şi azi ca dintotdeauna. Numai că acum greşesc cu bună ştiinţă şi cu bunăvoie, fără opintirea să fac bine altuia, fără grija să-mi fie mie bine.

Boala, dragon din aur şi purpură trimis din alte lumi, mă vizitează des, după calendarul ei astral; mă poartă până în pragul veşniciei de unde îmi dă brânci să mă descurc şi singur.

În faţa voastră n-am libertăţi, n-am drepturi, am doar moftul în care cred şi pe care-l ţin strâns, cu putere, în mâna mea cu unghiile în carne, pentru care mă bat zilnic să-l recâştig cu preţul vieţii, al liniştii mele, moftul pentru care sunt în stare să omor, şi sunt puţine zilele când câştig eu bătălia. În rest – plezanterii de circumstanţă.

Răgazul cât m-am simţit şi eu bine – o pană de curent, când m-a cucerit liniştea şi, să fi vrut, n-aş fi auzit ciripitul radioului, bârfele de la televizor ori fâlfâitul frigiderului. Rămăsesem înfipt în muţenia perplexă, steaua surdului în noaptea de început.

Când toţi ne dau dreptate şi ne aplaudă, toţi ascundem aceeaşi crimă, crima împotriva pornirii de a striga în piaţa mare adevărul ce ne sugrumă cât rămânem singuri acasă, între patru pereţi.

Apa cară murdăria dintre noi, primind – cu bunătate de infirmieră – să ne ducă plosca. Şi cum ştie ea să se limpezească prin bumbacul norilor, să se-ntoarcă ploaie curată în argilă: torente, cascade, aburi, să ajungă iarăşi în izvoare apă vie, neîncepută, rouă proaspătă în zori pentru pruncul ce vine.

Cum n-am vreun prestigiu academic de apărat, eu pot emite ipoteze oricât de trăsnite, fără să fiu crezut şi fără să risc ceva. Poate că cineva va demonstra trăsnaia mea ca adevărată, şi acela va fi adevărul său pe de-a-ntregul, eu zburdând mai departe pe gânduri mai uşoare decât aerul.

Cu fiecare om ce moare, mori şi tu şi n-ai cum să te fereşti. Cu fiecare om înviat – renaşti şi tu şi nu te poţi bucura îndeajuns.

Singura mea răzbunare: ce rău faci altuia, te omoară şi pe tine!

Convenţiile, ipocrizii de toată ziua, vorbe pe nisip, le acceptăm

cu îngăduinţă între noi şi tot aşa le şi încălcăm, cu un mic risc, totuşi: vom pierde un prieten.

Dacă ştiu o ţară ce pare căzută între noi ca dezlipită de pe altă planetă, aceea-i Mongolia, ţara despre care vorbim mai puţin decât despre Marte.

Ce Dumnezeu am şi eu de mă vrea slujbaş smerit, cu bani de-acasă, sub ochiul vrăjmaş şi veghetor al pelerinei negre, cu fişă zilnică de pontaj şi ore suplimentare anume de sărbători, cu post negru şi veghe de noapte, cu clauză de fidelitate şi, după grafic, cu spovedirea păcatele pe care oricum mi le ştie? Ce Dumnezeu…

Cimitirul – un cor al tăcerii!? Sună macabru doar pentru cei care n-au ureche muzicală.

Dimineaţa rad în oglindă barba unui necunoscut până să dau de masca ştiută de mine.

Ţi se-ntâmplă să te ducă gândul la cineva, să-ţi vină în minte un prieten şi, curând, când te temeai că rătăceşti, să-ţi iasă-n cale chiar el? Eu aşa păţesc cu gândurile, cu cărţile: îmi vine în minte ideea, o rumeg în liniştea mea, ca apoi să dau peste ea, ce mică-i lumea, în prima carte căzută în mână! Şi mă uit mirat la ideea din pagina străină, aşa cum m-ar uimi prietenul aflat în cale, când mă întrebam de nu cumva voi, oameni buni, v-aţi rătăcit de mine.

Hipopotamul Behemoth, şi el venit din Haos, de-ar avea aripi şi-ar zbura, ar fi o uşurare pentru pământ, dar acel aer, răbdător cu graţia de început a lumii, ar frânge aripile îngerilor.

Degetele-mi străine scriu mincinos pe mătasea hârtiei fără dată, până să se termine ziua: *Acum!*

Aruncat ca de mâna sorţii, mărul căzut în capul lui Newton l-ar fi nimerit şi sub un nuc, şi-n biserică l-ar fi găsit, oricât s-ar fi ascuns el. Toată viaţa sa de-ar fi ocolit pomul, eu tot asta ştiam: datorită unui măr

numele lui Newton a ajuns la mine.

Boala, vârsta, îmi slăbesc trupul, simţurile, dar am şi un câştig: ceva, ceva din colbul lumii cernut prin mine se pare că trece drept aur în spirit, în suflet. Mă simt mai lucid, mai ataşat de real cum n-am fost vreodată: voi sfârşi cu ochii deschişi.

Ce mă ustură e numai gândul meu, iar când scot spinul, scot spinul străin.

Vânată pradă mi-i fiinţa ce-mi duce în cârcă numele. O urmăresc şi-n vis, dar aflu tot atât de puţin cât despre primul necunoscut ieşit în drum. Şi din moarte mă voi trezi curând să nu-mi întrerup nesfârşita pândă de mine.

E noapte şi ies în grădină, sub cerul senin, într-o muţenie adâncă, nefirească. Brusc, ridic ochii spre stele cu sentimentul tulbure că răspund cuiva, cuiva care mă priveşte fix, mirat şi cu aceeaşi privire ce-o ştiu de mult, dar ezită să-mi vorbească, să-mi spună pe nume.

Am un gând obscur: cei fără vină chinuiţi şi morţi de tineri ca martiri, ca victime, îşi au urmaşii printre noi, ei primind mai departe veneraţia mea, de parcă cineva se îngrijeşte ca numărul victimelor din viitor să nu scadă cumva. Şi n-aud nimic de fiii torţionarilor, ai legiuitorilor nedrepţi deşi, o simt, şi ei dăinuie printre noi aşa, ca nevoie dialectică, pentru o minimă bunătate în faţa prolificei victime care, jertfite de mult, din acea jertfă se perpetuează şi azi spre disperarea călăilor harnici.

Ţii la prietenul tău pentru ce face el pentru tine? Am şi eu prieteni la care ţin, şi ţin foarte mult, pentru că m-au scăpat din ochi, pentru toate câte nu fac pentru mine.

Cu veşnică bănuială a unuia către celălalt, în aceeaşi fiinţă: prădător şi pradă.

Mă trezesc noaptea din insomniile mele pornit să rescriu

Vechiul Testament şi nu ştiu cât timp mă voi stăpâni să n-o fac. Sunt acolo fapte de-nceput pe care le-aş făptui şi eu după ce le-aş scrie mai cu grijă pentru spaima mea de om neîncrezător în ziua de ieri, pentru spaima ce-mi va supravieţui şi după Potop.

Cu tact, medicul mă tratează în felul său: *Se vede pe faţa dumitale că suferi îngrozitor, că te doare; mai bine ai fi bolnav, să te pot vindeca.*

Iată o reţetă: Fă azi ce ai face şi în veşnicie!

Fiecare pe sine de s-ar lumina, nici întuneric pe pământ, nici lumânare de credinţă n-ar fi.

Tendinţa, la noi, de a face din orice prilej un festin cu grătar şi bere, distruge până şi magia sărbătorii în sine. Se răresc zilele de muncă, zilele săptămânii se răsfaţă ca *week-end,* de parcă fiecare ar vrea o viaţă făcută numai din duminici. E mai ieftin, pe-aici, să te distrezi decât să munceşti.

Cu atâta rumoare în jur, tăcerea capătă valoare comercială. Liniştea ta devine marfă, are preţ şi se vinde la licitaţie. Vecinii mei îşi fac deja rezerve: cumpără tăcere vrac şi o duc repede în afara oraşului, în miez de munte, la o margine de sat.

Vânătoarea – distracţia asta scumpă a ivit meseriaşi de temut care, în fabule, în alegorii, te iau în cătare şi pe tine cu familie cu tot. Rafinată mii de ani până să ajungă hobby-ul de azi, vânătoare ne-a motivat ţelul, ne-a cizelat şi fiinţa încât aş spune că, prin simetrie, nu doar mistreţul, nu doar vânatul, ci şi vecinul meu, vânătorul – e şi el o specie cinegetică.

Ce are să-mi spună aproapele aud în ureche înainte ca el să scape un sunet măcar, îmi ajunge în gând pe tăcute, de parcă cineva ne suflă îndemnuri gemene: lui să poruncească, mie să ascult.

Viaţa mea – un eşec? Ei şi! E un eşec trainic, de durată, un eşec

căruia îi stă bine înfipt în pământul meu rămas pârloagă.

Vorbesc singur să mă conving pe mine şi tac repede să nu mă contrazic de faţă cu voi!

O răutate îţi va scăpa, spontan, fără voie, prin greşirea tonului, prin alunecarea buzelor într-un surâs otrăvit, printr-o privire mai ţintită. *O răutate,* da, îţi va scăpa fără să vrei, *un rău* – nu.

Dragă, ne înţelegem bine, ni se potrivesc şi bustul, şi talia, toate-s pe măsură, aşa că m-am hotărât: îţi voi îmbrăca sufletul cât ţi-a rămas cu trupul pe care-l mai am.

S-a înecat, hulpavul, cu ce vroia să înghită. Eu, nerăbdător, mă înec cu toate câte vreau să zic, să scot din mine.

Hei, aude cineva? E o greşeală în ce mă priveşte: eu n-am vina păcatului de-nceput al lumii, eu nu-s menit morţii! Ce noimă are să mă fi ivit ca din palma Lui providenţială şi să fiu lăsat viermilor din alt tărâm? Pe mine să nu mă număraţi între muritori.

Viciul are o calitate esenţială pentru mine, cea de alternativă sinceră la virtutea mea de paradă. Din spirit de contradicţie, (e şi acesta *un spirit!),* eu aleg altceva.

Orice carte aş lua, încep s-o citesc cu-n elan disperat, cu extaz de mistic în faţa altarului plin de daruri, cu bucuria de şcolar în prima zi de şcoală. Da, foile dintâi ale cărţii fac pentru mine cât gândul de-nceput dintr-o lume nouă: *În sfârşit, acum aflu Taina!* Şi, pe cât citesc, cu acelaşi elan îmi contemplu decepţia filă cu filă. Dar, cât de mâhnit aş fi, nu dau fuga la preot, nu-i caut pe maeştri, pe iniţiaţi; stau şi-mi rumeg singur, îmi rumeg mai departe exaltata dezamăgire din cărţi.

Din amiciţia mea cu stelele, cu planetele, am prins şi eu un secret: nicio mutare peste ce se mută acum nu ne-ar fi nouă utilă, nicio mişcare nu-i de prevăzut ca fericită pentru lumea asta şi, mai puţin,

pentru mine. O deviere cât de mică de la cursul de acum al unei stele, al unei orbite, ar aduce, sigur, catastrofa! Şi-atunci, cum să nu cred că, de dragul meu, Universul stă pe loc?

Delirul disperării – ultima etapă a melancoliei tale care, ca orice nebunie, începe tot cu un surâs.

Hazardul are prostul obicei să-ţi dea speranţe, să speri cu o răbdare tenace până se-mplineşte dezastrul aşteptat.

În ceea ce nu ştiu este mina de aur; săpând în acel mal aflu adevărul binelui meu, urgia de mâine de care poate că voi învăţa să mă feresc. Nu-mi risipesc neştiinţa, acolo mi-i comoara ce-o am moştenire şi v-o las vouă.

Biblia, da, *Biblia*, îmi arată şi mie, necredinciosul, cum ar fi lumea, cum ar arăta dac-ar avea vreun Dumnezeu.

Sunt cu ochii pe ceas, pe orar iar timpul, expert în jonglerii, mă fură la calendar.

Cum îmi aştern, aşa visez.

Mâine – ziua fastă pentru optimişti; azi – sorocul ghinionistului.

Nu ştiu rod fără aşteptare, fără răgaz să se coacă, şi n-am trăit nelinişti fără gândul că adeverirea lor mă va ajunge.

Mi-i greu să mai citesc cărţi, cărţile altora, de parcă aş citi ce-am scris, eu, demult, în alte vieţi, de parcă aş dezgropa morţii din familie – şi-i revăd cu lacrimi în ochi. Şi ce mă fac cu gândul viu fulgerat prin capul meu cu puţin timp în urmă când îl aflu azi în cartea cuiva dispărut de ani, de secole. Ce să fac cu aceste gânduri, să le alung de acasă? Cum să nu-ţi faci cruce cu mâna ce înşiră-n scris cuvânt lângă cuvânt, aceleaşi rânduri din alt veac?

Cum e posibil marele dezastru definitiv, de neîntors, într-o lume

provizorie şi atât de mică? Zeci de lentile cosmice multiplică şi deformează monstruos năpasta măruntă a bobului de nisip.

S-a întâmplat să aud doi inşi ce tocmai ieşeau dintr-un *fast-food*. Vorbeau aşa cum şi mâncaseră, ieftin, rapid şi mult, senzaţia de ghiftuire asigurându-i că, după prânzul scurt luat din picioare, aflaseră locul unde se poate gândi mai bine, mai *fast,* decât s-a gândit vreodată pe lumea asta.

Ruina casei tale, ruină moştenită din părinţi – loc profan de iniţiere în marea taină a sfârşitului lumii ce porneşte din mâna ta.

Desfrânatul se alăptează la un singur viciu, dar suge pătimaş, cu perseverenţă, până la sânge.

Mă uit în oglindă şi la vârsta asta şi mă bucur că, în credinţa mea, reîncarnarea pentru o nouă viaţă e o opţiune facultativă.

Gând aprins pe fruntea păgână – coroana mea de spini de care nu mă pot lepăda.

Ezitarea în faţa alegerii nu-i doar o slăbiciune. Are şi gustul prelungirii unei voluptăţi de început când căile îţi mai sunt accesibile în ambele sensuri.

Nu zbor cu umbra aripii, nu zbor în umbra ei.

Fraza scrisă nu sună ca fraza gândită deşi scriu acelaşi cuvânt, spun acelaşi lucru, cred eu. În scris ceva din gând pierd ori adaug şi se petrece, nu ştiu cum, o evaporare, o decantare de sens. Litera mea de întuneric, cum se topeşte în lumina hârtiei…

O poruncă de dincolo de acest Dumnezeu: Nu te lăsa ucis cu nici un chip; apără-i pe cei din casa ta, apără-te pe tine cu disperare până la desfiinţarea agresorului tău. Până la răzbunarea legii celei drepte, ia-ţi asupra ta vina mişelului, nu fi laş încărcându-l pe tâlhar cu păcatele

slăbiciunii tale.

Scrie-ţi întregul, fără rest, pe o pagină doar, aşa cum şi valoarea toată, oricât de mare, se scrie pe o faţă a bancnotei. Nu uita: pune-ţi şi fotografia.

Dincolo de această viaţă nu există nimic! Chiar nimic? *Dar tu, tu ce-ai vrea să fie, copile?*

Viaţa mea – o pădure de bonsai în care mi-am rătăcit paşii până la genunchi.

Din drumul implacabil către moarte nici o mărgică din şirul zilelor, albe, negre, nu poate lipsi şi eu le trăiesc cu o nerăbdare coaptă, cu calm pe fiecare în parte ca şi cum ar fi drumul către rai.

Nu cedaţi, nu fiţi slabi şi ţineţi piept oamenilor de bine: nimeni n-are dreptul să vă ia deziluziile, spaimele, disperarea, comoara durerii voastre pe care trebuie să o lăsaţi întreagă urmaşilor.

Între harnici şi entuziaşti îi număr şi pe zăltaţii dăruiţi pierzaniei lor cu abnegaţie de înger. Da, şi nebunii prind aripi, când mai albe, când mai negre.

Neliniştea mea de noapte mă avertizează că cineva din casă nu vrea să stingă lumina, să se culce odată cu mine, şi se uită pe furiş la televizor, să vadă programul din ziua ce vine.

Uitând de Seneca, vei fi dorit cândva prietenii să-ţi moară ca, supravieţuind, vitregă soartă, încă să-i aperi cât sufli în lumea duşmănoasă. Iată bucuria lor că tu ai rămas în viaţă.

E cal nărăvaş şi cere cravaşă de foc de vrei să ai pace şi tihnă în spirit. Stăpâneşte-ţi cu grijă voinţa, cum ţi-ai struni sclavul care vrea să te ia prizonier în ţara ta.

Zice să trăim în tăcere, cu ochii în pământ, să ne tăinuim

simţirea, credinţa, fapta. Da, e înţelept să taci, să taci despre tine, să taci despre altul, şi să laşi la vedere cât lasă piatra să se vadă din sufletul ei credincios gravitaţiei ca unui Dumnezeu.

Din invidie pentru viaţa de buruiană indiferentă la secetă şi unul ca mine prinde rădăcini.

Două fire de fasole date la pământ de rafalele ploii se întreabă şi ele: *Oare toţi părinţii, cât se iubesc, îşi omoară copiii?*

Virtutea, firavă de tot, o duce prost în pielea mea şi, când văd în ce răsfăţ trăieşte viciul, mă-ntreb de nu cumva pedeapsa uneia-i răsplata celuilalt. Oare pentru ce servicii, pentru ce umilinţe aduse stăpânului?

Purta doliu rafinat, travestit în culori vechi de doamnă singură, negrul prinzând-o bine, cum îi stă bine tăciunelui sub flacăra vie. Îi revenise parfumul de fecioară şi aştepta din nou minunea dintâi.

Visele n-au nicio milă de mine, par femei hrăpăreţe care vor totul din nou, alt pământ din altă lume, vor alt soare pe cerul cu lună plină.

După o vârstă, relaţia ta cu boala pare joc de salon, un dans la modă încât, dacă eşti abil, conduci tu partenera, alegi tu ritmul, o vreme chiar poţi fura la paşi, lăsând-o pe ea să danseze singură. Poţi şi să trişezi, dar nu vei câştiga partida.

În iarna bătrână, caloriferul atârnă de perete ca o reptilă vie cu sânge rece de care se fereşte şi termometrul.

Calul meu, nor sur coborât din cer, ascultă de trăsnet ca de bici. Cum să cred că eu, călăreţul, îi sunt stăpânul.

Vom cunoaşte întregul Univers şi ne vom întoarce asupra noastră să ne întrebăm cine-i acela de ştie necuprinsul, nu şi pe sine.

E început de noiembrie, o fetiţă din vecini s-a întors de la şcoală şi, cu ghiozdanul în spate, scutură cireşul din curte. Peste ea cade ploaie de frunze roşii şi galbene. Se bucură de ploaia din cireş şi-mi vine să-i spun fetiţei să mă scuture aşa şi pe mine, de frunze, de zile, de ani, până ajung la vârsta ei.

După răsfăţul de aici, în lumea asta imposibilă, mă tem că şi pe lumea cealaltă voi ajunge tot în cel mai bun rai posibil, aşa cum mi s-a promis.

Când accidentul n-a fost să fie în minutul ales de hazard iar eu, parolistul, am rămas teafăr la locul faptei – cum să nu mă plâng că ghinionul, ieri punctual şi eficace, mă batjocoreşte cu protecţia sa.

Să te zbaţi cu mâinile legate, strânsoarea doare mai rău. Nu te împotrivi răului şi, atunci, răul va slăbi de la sine.

Călcat de pasul de păianjen, îi port pe ceafă tatuajul de fosfor că nici bezna nu-l şterge.

Utopia – vârsta tânără a tainei ce se trezeşte.

Vor mai fi inocenţi pe lumea asta şi peste un veac, încă răbdând caii sălbatici pe câmp, norul de fluturi fără căpătâi? Dar caii, caii sălbatici vor mai fi?

Când îmi aduc aminte peste ce hăuri am trecut ca un inconştient, mă prinde o teamă teribilă încât şi acum cred că o să mă prăbuşesc în adâncurile peste care, cândva, am trecut la pas.

Vreo specie de înaripate să fi avut atâtea catastrofe aeriene câte are omul, cu siguranţă şi-ar fi făcut odraslele reptile târâtoare.

După cât de acut îmi simt durerea ar trebui să-mi dau seama cât de viu sunt.

Când eu mă las în voia viciului, cine se bucură de bucuria mea

bolnavă?

Dimineaţa caut ziarele, deschid radioul, ascult ştirea de senzaţie că sunt viu. Am nevoie de veşti să-mi reconfirm că lumea de ieri continuă să existe şi azi, mă tem că fără veşti pierd lumea, mă tem că rămân singurul în viaţă dintr-o lume care a dispărut – cum s-a prevestit de mult.

Când sunt rău, sunt rău cu sinceritate – căci n-am atâta energie să mă prefac. Feriţi-vă de mine când par bun: s-ar putea să mă mint şi pe mine, şi pe voi!

Veneţia – iubita muribundă supravieţuind de secole celor teferi.

Pornit spre delăsare, mă năpădeşte şi pe mine tentaţia vreunui viciu până-n pragul cedării şi abia îmi stăpânesc spaimele, grijile, gândind: *ce făceam să fi fost mort?* Cât sunt viu, mă apăr de dorinţele mele, de tentaţiile lumii. Cum să mă apăr, Doamne, mort fiind?

Cât ştiu, ştiu puţin, superficial, pe când ignoranţa, ignoranţa mea ce acoperă lumea e întotdeauna profundă, temeinică.

Mersul meu împiedicat în două picioare trebuie să fi părut bătrânilor patrupezi o inutilitate, o obrăznicie: *N-au pic de respect copiii ăştia care vor să fie altfel decât noi!*

Cu vârsta şi umbra de duioşie pare un rid. Bunicul îşi mişcă buzele şi, ce ziceai că e pliu fără sens, o cută în piele, e vechiul său surâs de puber, surâsul ce nu şi-l poate înghiţi nici azi.

M-am săturat de *vremea probabilă* pe care, fără pic de grijă, tot altul mi-o prevesteşte lăsând peste mine să cadă şi frigul, şi ploaia, ba nici de trăsnet nu mă fereşte. Gata! Îmi fac serviciul meu de meteorologie, să am şi eu vreme bună, să vină şi timpul meu, timpul meu cu cer senin.

Când eu vorbesc despre o pasăre, eu cu pasărea vorbesc.

Moartea e spectacol, e *show* televizat? Da, când Învierea e cu o respiraţie mai încolo!

Peste tot dau de lucruri palpabile şi nimic nu mi se pare real, numai aberaţii ale percepţiei mele declasate monstruos. Şi n-am cum să mă încred în ceea ce simt, în ceea ce văd, în demonul conturat de simţurile mele; mai bine vă ascult pe voi, mai bine mă las cu totul în simţul străin.

Nimic nou sub soare de la primul om încoace, totul e nou sub lună de când m-am născut.

A descrie haosul, adică a-l ordona fie şi în scris şi, astfel, să-l anulezi în realitatea sa… Şi totuşi: ce să povesteşti din traversarea neantului şi cum să descrii clar, fără echivoc, ceaţa din noapte?

Nădejdea ta, tăcerea dintre două adevăruri.

Sub spaima de leac, boala nu se tratează, nu se retrage şi nu revii în starea de-nceput. Leacul e precum sicriul de plumb: zăvorăşte monstrul să-l ţină viu şi peste o viaţă de om.

S-ar crede că a fost o vreme când fiinţa vie avea un singur organ pentru toate simţurile şi un singur cuvânt pentru a spune totul. Cum ar fi arătat oare un om în vremea aceea?

Când treci la o greşeală nouă fără s-o îndrepţi pe cea veche, aş zice că te grăbeşti să stai pe loc.

Precum Munţii Măcin, şi ideile se tasează în timp şi coboară la şes, par mai pe înţelesul oricui şi te pătrund prin piele fără efort. Şi aşa, picurate în vreme, prin mişcări tectonice lente se înalţă alte piscuri, se luminează alte taine, în spiritul tău răsărind alt relief. Ia priveşte: pe culmile pe care ieri, agăţaţi de corzi şi pitoane urcau temerarii, astăzi şcolarii fac tabere de corturi.

Sufletul, sincer întors către sine, îi dădea aripi. Zbura ca într-o cădere în cer, sub gravitaţia Stelei Polare, din care se întoarce oricând sigur pe iubirea de glie, pe iubirea de pământ a sufletului său.

Niciodată nu voi şti ce orgii erotice produc polenizările în grădina toleranţei mele.

Capodoperă a echilibrului viu, mersul biped e un miracol până să înţeleg cum se alcătuieşte trepiedul ca figură perfectă a stabilităţii. Şi, în mişcare fiind, al treilea punct de sprijin îl am în orizont când, acolo, îmi reazem privirea.

Caracter: puterea de a-i convinge pe ceilalţi că şi mâine vei fi acelaşi, iar umbra ta va fi la fel de neagră ca şi astăzi.

Năpasta altuia mie nu-mi vine pe măsură şi nu mă atinge de parcă-s păzit de paratrăsnet iar plasa mea de pescar ghinionist o scot din apă fără monştrii, fără efriţi, doar plevuşcă de toată ziua.

Când am o problemă, gândesc ca şi cum m-aş afla în rai, în raiul în care nu mai ajung. Şi găsesc soluţia perfectă, rotundă, chiar morală. Apoi o ciuntesc şi o ciobesc s-o pot aplica pe pământ încât, în final, arată atât de hidos, de respingătoare, de parcă ar fi inspirată de iad, de acel iad în care nu cred, dar în care trăiesc.

Cartea mea – capcana cu metafore de pe altă lume, cum e groapa cu lei unde îmblânzitorul va fi primul sfâşiat din instinctul păstrat viu ce nu-şi trădează sălbăticia.

Viaţa mi se despleteşte dintr-un râu însetat şi nevăzut; curge cât curge prin lume şi se trece cu setea ei întreagă în mare. Viaţa-mi trece pragul ca o apă.

Prin jocul sorţii de-aş fi martorul dinafară al vieţii mele, n-aş găsi-o interesantă la nici un capitol. Interiorul însă mă fascinează, mă hipnotizează într-atât că nu găsesc nici uşa să ies în lume, semn că mă cunosc doar pe mine.

MIRAREA DE VOI

Ce să vă arăt, ce să vă spun? Tot ce-i de văzut am expus în vitrină: trupul acesta trecător, nărăvit de patimi şi strunjit de boli, ciobit de vreme – iată chipul meu. Doar aşa mă ştiţi, tocmai prin acea parte din mine de care aş fi vrut să vă apropiaţi cât mai puţin, partea de care şi eu vreau să scap, chipul de care şi eu mă ascund.

E noiembrie, e noapte, şi în camera de la parter simt un curent de gheaţă sub tălpi. Altul, mai îndrăzneţ, ar crede că-i vreun spirit, spiritul meu poate care, plictisit să mă aştepte, o ia înainte să se culce, el ştiind drumul în sus, spre mansardă.

Ne cunoaştem de peste treizeci de ani: într-un timp atât de lung alţii, mai slabi de înger, ar fi cedat nervos şi deveneam prieteni.

Mereu suntem la început de viaţă, la începutul lumii, când încă o noapte peste noi apune.

În grădina mea, pentru uz propriu, cultiv, cu răbdare, sălbăticia.

Voi fi precum scara, scara ce te urcă până în gura podului, te duce până-n poarta raiului, dar nu suie cu tine, nu se urneşte de pe pământ, stând locului şi la coborârea ta, când Cerul se va înnoura închizându-ţi porţile.

Punga goală, săracă şi curată, este castă faţă de o pungă plină cu monede de aur. Asta ca să lămurim condiţia castităţii şi cât este ea de atractivă pentru insul comun.

Nici eroii morţi şi uitaţi în gloria lor veşnică, nici laşii lâncezind încă la umbră, nici cei rămaşi în inocenţa adamică nu mai vor să fie fraţi cu rebelul neîmpăcat în el însuşi.

Recordul tău în competiţia lumii, ca medie vulnerabilă, ţine de voinţa mai slabă a celorlalţi, gata şi ei să te-nvingă de nu azi, mâine – sigur. Vrei să fii campion? Fii campion peste performanţa ta, până treci pragul în stradă.

Abrupt se ridică muntele ce tot amân să-l urc sub albastrul său de verde, pe când eu rămân treaptă de lut la poalele lui.

În iarna asta fără zăpadă, hăitaşii au trecut de partea sălbăticiunilor şi au gonit vânătorii.

Şi haosul din care au ieşit toate trebuie să fi fost opera cuiva, trebuie să fi avut un autor, şi nu un anonim oarecare, dar dezordinea aceea de început va fi fost atât de mare încât numele autorului s-a pierdut, s-a şters de pe pânză.

Longeviv cât bunicul octogenar, corbul ne pare chiar omenos când, în luptă cu aproapele său, răzbate cel mai tare în gheare, cel mai tare în plisc.

Altă specie ar muri copleşită de moliciunea făpturilor sale de şi-ar zări leşinul în oglindă, cum pe sine se vede cel lucid dintre noi. Şi clătinarea fiinţei mele cu tot cu specie, clătinarea din creştet până-n tălpi trece drept câştigul subţire, în spirit, al lumii de azi.

De neînţeles pentru mine, şi în plină zi focul, oricât de firavă i-ar fi pâlpâirea, focul mă leagă intim de noapte, de beznă. Focul îmi adânceşte misterul nopţii din casă, din preajma mea, din vintrele mele, pe când lumina zilei, lumina aceasta răsare fragedă ca o greşeală din stele şi tot aşa se stinge în atingere cu pământul.

Nici nu ştim ce vechimi dorm în frunza plecată acum de pe ram, nici nu ştim cât de bătrână e privirea copilului ce te pândeşte ca o binevenită capcană din ziua de mâine. Şi fulgul de nea, până şi firul de praf, adună timp, timp îndestul.

Nefericiţii-s mulţi, mai mulţi decât numărul din statistici, şi

mă-ntreb dacă toţi o şi merită, dacă toţi şi-au câştigat chinul ce-i ţine în viaţă prin efortul lor de zi şi de noapte, cu jertfa de sânge cuvenită în faţa lumii, de nu cumva şi năpasta le-a venit de-a gata, lăsată moştenire din părinţi.

Gândul, gândul acela – viermele harnic din mine ce sporeşte zi şi noapte, tot el zidindu-mă în coşmarul din care nu pot ieşi – nici gând.

În femeie mai dăinuie ceva tainic din Lilith, soţia dintâi plutind încă asupra bărbatului ca norul matern gata să plouă cu laptele său gri, lapte strecurat prin cămaşa de cânepă.

Ce-oi fi şi eu decât iluzia de-o clipă lucind în ochiul altora, a ceea ce cred ei cu milă că am fost, mai viu decât îmi închipui eu cu toată îngăduinţa că sunt.

Ce nedrept eşti cu ea, cu doamna cea distinsă care a pus ochii pe tine din prima clipă a vieţii tale, iar tu o laşi să aştepte în prag ani în şir când o poţi ferici atât de uşor.

O cale de a ocoli eşecul – fuga din faţa întâmplării ce-ţi aduce dezastrul, fuga din faţa stihiei. Anacharsis avea gândul lui: *Cele mai sigure corăbii sunt cele trase pe uscat.*

Inocenţa castă ţi se topeşte când, resemnat, contempli răul din preajmă, când savurezi durerea altuia ca pe dulceaţa agoniei tale, când violenţa asupra străinului devine circ, oroare ce se vinde bine acum, iar tu ţi-ai luat bilet din prima zi, să prinzi scaunul din faţă şi, iată, nu mai eşti cel fără vină. Din clipa tolerării răului asupra altuia, din clipa acceptării lui ca fapt inevitabil, din clipa aceea răul se întoarce văpaie statornică deasupra casei tale.

Trec des pe la groapa de gunoi, mereu am de aruncat câte ceva, lucruri de nimic, cum mereu mă uit şi dacă n-a lăsat careva vreun căpeţel, o zdreanţă de vreme, două-trei clipe dintr-un ceas întreg, resturi lipsite de trebuinţă prin casa altuia.

Cutreieri lumea cu răbdare gustând pe limba ta până şi cenuşa ploii din cerul străin. În miezul anilor te întorci, te întorci acasă şi, după planşele tale uitate în sertare, îţi rezideşti fiinţa ca fortăreaţa crenelată de lăsat pruncilor – paşnică moştenire.

În lumea asta a paradoxurilor, vidul se obţine greu, costă mult şi niciodată nu-i perfect. Vidul să fie mai ieftin decât aerul, sigur de vid am avea parte.

Muribundul acesta, în puţinul răgaz ce-l mai are, îmi vorbeşte aprins despre viaţă, de viaţa din care va ieşi curând, îmi vorbeşte aprins despre calea spre mântuire, spre fericire. Cum să nu-l cred, cum să nu mă aprind, doar aşa voi arăta şi eu azi, mâine, cu puţina diferenţă că eu nu pun atâta preţ pe clipele încă vii.

Aşteptarea – orizontul în care te prăbuşeşti.

Realitatea nopţilor mele e ca un vis urât; te culci şi-l uiţi; te culci şi, până-n zori, visul trece. Doar adevărul, pecingine de lumină, vine după tine în fiecare zi şi nu te părăseşte nici să-l baţi.

Înşirate după preferinţe, ajustate şi scuturate de umilinţa trăită, amintirile devin ostrovul tău de taină, o insulă întinsă cât balconul cu flori de plastic unde te simţi şi tu bine, mai bine decât în casă, locul prea plin de prezent, de prezenţe.

Lumea are ţelul ei tăiat sub alte bolţi de care noi nu ştim, îmi spui? Adică are un ţel şi eu încă nu l-am aflat? Atunci să cred că nimic nu-i hazard, nimic nu-i joc din ce mi se-ntâmplă mie, altuia, şi, fie privire, fie surâs, totul are sens? În trecerea asta nimeni dintre noi nu-i, prin vrerea sa, mai viu decât altul, nimeni nu-i erou, nu-i sfânt sau om de rând prin vrerea sa câtă vreme suntem duşi de umeri ca spre adăpătoarea dintâi?

Să-mi scriu scrisul cu suflul amplu şi rotund de la primul cuvânt ca şi cum, deodată, din mine s-ar revărsa, torent întreg, Amazonul de miere şi, generos, l-aş topi lin şi dulce în ocean. Ştiu, dintr-atât oceanul

nu-şi va linişti valul; oricâtă miere, oricât dulce adaug eu lumii, gustul ei tot de amar îmi este.

Itinerarul de ocnaş al destinului tău e drumul construit piatră cu piatră, pas cu pas, chiar de către idealul imposibil de ajuns.

Găsesc, citind şi recitind, fapte grele din trecut ca văzute, trăite în simţiri, mai întâi de profeţi. E un motiv bun să mă încred în ziua de ieri pe care n-am trăit-o.

Destinul meu – port uitat pe un vârf de munte la marea ce-a fost, pentru potopul ce va veni.

Cele mai bune anecdote le-am auzit pe seama celebrităţilor. Numai despre cei mediocrii, despre cei normali nu auzi să se fi făcut de râs vreodată.

Şi vorbind despre fapta străinului de alături, a străinului din alte vremuri, tot pe tine te povesteşti, te arăţi pe tine, cel de acum, cel de aici. Îţi povesteşti chipul ascuns şi când asculţi, şi când te miri. Şi oftând de dorul nălucii, cum şi năluca oftează de cât o doreşti acum, tot oful tău întreg în arătare îţi arăţi.

Din zilele trecute fără să scriu nu mi-a rămas nici lumina lor, cum nu-mi amintesc nimic nici din ziua fără vorbe. Poate n-am trăit eu zilele mute ca noaptea sau le-am sărit fără să respir iar calendarul şi-a întors fila, singur, răsfoit de vânt.

În supliciul său, martirul se frânge în două – aceeaşi fiinţă înăuntru, acelaşi trup înafară – aşa parcă ieşind din trupul uitat în chinul osândei. Nu urcarea la cer o cauţi, nu topirea în senin, cât coborârea nevăzută în sinele tău, curgerea ta ca firul de aur topit în labirintul fiinţei, unde nici focul, nici apa, nici fierul nu te ating. Şi de acolo, din fiinţa ta ascunsă călăului, din fiinţa ascunsă lumii tu te întorci viu, om neatins de om.

Că tot am învăţat fizică, vreau să trăiesc în *cuşca lui Faraday,* să

nu mă atingă fulgerele, câmpurile simţirii din jur, emoţia, raza durerii şi nici unda malefică a vreunui alt spirit căzut din stele.

Disperarea purtată la vedere pare blindajul ce ascunde hulpava sete de a suferi în faţa lumii fericite, sperând că, deşi întârzie, dezastrul final merită îngăduinţa şi aşteptarea orgoliului tău.

Om sucit şi el, diavolul din mine îşi poartă viciile pe dos: îi place fumul de tămâie şi fuge de tutun.

Ce lume o mai fi şi asta ce dispare de cum aprind lumina, de cum se face ziuă, de cum vreau s-o aştern pe hârtie?

Ea, ce vrea ea este firesc; vreau şi eu la fel şi – cad în păcat.

Am rămas o cauză fără efect când toată viaţa am fost efectul ce-şi caută cauza.

Ce dibace e moartea în meseria ei: oricât de slăbită şi de neajutorată ar fi, ea tot învinge.

Mă întreb când voi pricepe şi eu că toate apele, viaţa mea, vieţile voastre, toate curg la deal, spre acelaşi izvor de început urmând cărarea ascunsă pe care, şi călcând-o, n-am s-o aflu.

Cei care nu rămân noaptea în rugăciune se-nchină la lună. Şi nici n-aş vrea să sune a poezie bănuiala mea păgână căzută peste capetele voastre.

Mă străduiesc de-o viaţă să fac cu mâna mea măcar o râmă vie, o râmă din lut peste care să suflu strop din sufletul meu. Ce mare minune să fie asta când Altul a făcut mai mult de-atât.

Să părăseşti lumea durerii când suferinţa ţi-a ajuns pe culme e un act de laşitate. Treci de moment, rabdă să ajungi binele, şi pune-ţi laţul în gât când ţi-ai învins slăbiciunea, după ce-ai ieşit singur din

prăpastie, şi eşti din nou favoritul Curţii.

Şi microbii, uneori, dau înapoi miraţi de împotrivirea vreunui organism ce se bate disperat pentru binele său. Pe termen scurt, socotit în zile, ai zice că viaţa, până şi viaţa mea, e de neînvins.

Tăcerea lumii ca un lacăt de fier peste limba vorbită de mine, limba mea – fragilă cheie de lut.

Biblia-i plină de făpturi, de fapte ivite Dumnezeu ştie de unde şi rezemate pe minuni ciudate din începutul fără legi, când nu ştiai de partea cui este Unul, Altul, că nu ştiai la cine să te închini, în numele şi în vorba cui să te laşi – la fel ca şi astăzi.

Scornim cuvinte noi, le dăm sens şi valoare, facem poezie de netradus nicăieri, scornim o altă realitate ca o ţară suspendată peste cea prezentă, o ţară ce va fi pustie curând, după ce vom pleca cu tot cu vocabular, cu limba noastră cu tot.

În loc de metodă şi sistem are tabieturi, în loc de principii – capricii, pofte… Şi se miră că pe tot ce pune mâna se destramă.

Pleoapa mea tremurândă suportă încă lumea în facere, refacere, ca dintotdeauna, – şi eu tot n-am s-o mai văd terminată.

Nu la mine e ascunsă taina, cuvântul de trecere ori descântecul de deochi, şi nimeni nu s-ar încumeta să mi le lase mie. Taina e comoara ce n-o laşi oricui în păstrare, n-o dai nechibzuitului gata s-o risipească, s-o strige în gura mare.

Sufletul ne stă în chip. Pleci şi privirea de pe chip se şterge cu amintirea ei cu tot. Cei rămaşi continuă să mai vadă o vreme chipul celui răposat dintr-o inerţie a ochiului, din spaima de a privi hăul ce nu-i de trecut.

În lupta adevărată, reală, în rutina zilelor tale, n-ai trei încercări, ca în poveşti; eşti norocos să ai două şi una chiar, să apuci să loveşti şi

tu. Viaţa nu-i spectacol, nu-i poveste de circ, ci te lupţi pe viaţă şi pe moarte iar în spate ai familia, copiii, tu însuţi – fără loc nici măcar pentru un pas înapoi.

Stările apropiate perfecţiunii coborâte parcă din Cer au, în sine, tensiunea gravă ce le face să crape în preajma inaugurării pământeşti. Faptele, rotund împlinite, îşi caută cu ardoare colţul de-afară care să le ciobească perfecţiunea spunându-ţi cumva că şi ele-s vii şi nu sublimul divin le este scopul, cum nici al tău nu e.

Nu fug de resentimente, ele n-au nevoie de reciprocitate precum prietenia, iubirea. Generos cum sunt, pot urî cu toată puterea fiinţei mele şi nu aştept recunoştinţa cuiva.

Conştiinţa, stare de dorit s-o avem doar duminica, ziua când tot nu-i mare lucru de făcut că, aşa, în zilele de lucru conştiinţa asta mai mult încurcă.

De unde să vină virtutea nimicului, atracţia neantului, a golului? Cu cât e mai pur vidul, cu atât e mai puternic.

Înţelept e cel de care ceilalţi încă n-au aflat.

Copila asta plânge că nu poate lua curcubeul acasă, în camera ei, să-l atârne deasupra patului. Eu sufăr că nu-l mai pot scoate de acolo unde s-a ivit de pe când eram copil.

Îmi las povara de azi, gând de preţuit în scris pe cântarul hârtiei, să-mi odihnesc spatele pentru povara de mâine.

Ce fiinţă curioasă şi omul: ce iubeşte în vorbe, iveşte din ochi.

Sunt un idealist, un visător – tot timpul visez, visez bani!

Spre deosebire de calul profan, centaurul e înţeleptul care se potcoveşte singur.

Într-o viaţă, toate clipele sunt esenţiale şi tocmai cea pe care o trăieşti, *clipa prezentă,* cea peste care nu poţi să sari, să nu se rupă lanţul, *clipa prezentă* este cea mai gravă. Altfel, ce să faci, cum să o sari cât să trăieşti numai clipele dorite, aşa cum alegi lucrurile frumoase dintr-o ladă uitată în pod?

Cheia succesului e să te ţii de o aberaţie până când ceilalţi, extenuaţi, se dau bătuţi şi, isteţi fără să priceapă, sfârşesc prin a trece de partea ta: *Păi aşa gândeam şi noi!*

Am în preajmă semeni cuminţi şi gingaşi, blânzi cactuşi de seră fără spini, cu o muţenie dată de buna-creştere, vibrând cu sensibilitate de seismograf la tremurul vremii, la tremurul din vorbele tale. Doar tăcerea îi trădează că simt şi presimt, că sunt vii, până când firul de sânge uscat pe buzele strânse le pune dantela funebră, surâsul din urmă.

Cine-mi va răspunde mâine, dar poimâine, la *bună ziua* pe care astăzi v-o dau vouă?

Suliţa privirii înfiptă în Riegel orbeşte orgolios privind sus, deasupra capului, deasupra a tot ce poate gândi până să afle că şi sub tălpile noastre, strivim în beznă aceleaşi stele în nadir.

Grija bucuriilor, prin puţinătatea lor, nu mă trezeşte din somn, nici spaima necazurilor, şi ele puţine, nu-mi alungă noaptea din fereastră. De ce m-aş ridica astăzi din pat?

Citind am sentimentul că refac, că regăsesc biblioteca pe care am avut-o de mult, pe care poate am scris-o eu cândva. Citesc aceste cărţi şi simt bucuria că îmi regăsesc vieţile trecute.

Moartea – soluţia să îngropi o problemă fără s-o rezolvi.

Am amici tineri pe care încă îi mai caută eternitatea, nemurirea. Să nu-i dezamăgesc, le-am zis că şi pe mine mă bate gândul nemuririi cât de pe o zi pe alta.

Şi acasă fiind am în nări duhul stăruitor din canalele Veneţiei şi mă tot întreb de ce. Este greaţa ce-mi aminteşte de mine, îmi aminteşte de mirosul viului trecut pe sub ochii mei, acel viu scurs egal şi sub pielea mea. Trupul nu-mi miroase a ierburi, trupul meu nu miroase a peşte. Miros ca un continent cu apele interioare stricate de timp, adiind duh din duhul Veneţiei.

Ciudată convieţuirea popoarelor din oceane: din prima zi a lumii se nimicesc perpetuându-se din război în război. De la începutul ei lumea se omoară în veşnicia apei. Ce înţeles să tragă, în năvod, pe mal, el, pescarul de oameni?

Îi citesc pe moraliştii cei vechi şi înţeleg de ce îţi trebuie curaj, nu glumă, încât, trezit în faţa regelui gol, să strigi la lume cu voce de înger acum căzut din rai: *Totul, dar totu-i ipocrizie!*

Trebuia să fi legat de glezna mea un fir precum firul Ariadnei pe care, urmându-l, m-aş fi întors prin labirintul lumii înapoi la origini. Oricând aş fi dorit, m-aş fi întors în grădina pierdută, singurul rai în care mai cred, de vreme ce din grădina aceea am căzut aici pe pământ.

Rufele din bumbac, cu imprimeuri înflorate întinse la uscat pe sârmă în curte – o vegetaţie domestică, o întoarcere a fibrei textile moarte în mijlocul naturii, ca în altă viaţă.

Copilăria – pământul în care de mic îmi cultiv bătrâneţea.

Prima impresie decapitează; a doua – judecă şi reînfiinţează.

Femeie a tuturor iubirilor mele, eşti cetatea lăsată vraişte cucerindu-şi năvălitorul întâmpinat cu braţele goale.

Cel pe care oglinda mi-l arată, nu-s eu. Eu sunt mai departe copilul uitat în praful însorit de pe o stradă mărginaşă, copilul a cărui memorie s-a încărcat hoţeşte, trăind cu faptele, cu istoria altora. Eu nu-s cel arătat de oglindă acum.

Copac, iarbă, cer, cal, nori – cuvinte ce mă cuprind cu tot orizontul, cuvinte ce cad dintr-un timp veşted, înfrunzind, înnourându-se, nechezând, privind peste deal la fantoma iepei visate. Eu între aceste cuvinte respir şi visele cuvintelor trec în visele mele, stoluri cereşti dintr-un armistiţiu provizoriu, până când demonul din mine le va smulge, pană cu pană, aripile pe care dorm îngerii şi pe nici una nu zboară.

Am lucruri stricate şi încă le ţin pe rafturi, prin dulapuri, de parc-aş fi custode de muzeu. N-am suveniruri, n-am nostalgii dar, fidele încă slujbei lor dintâi, cele vechi îmi fac cu ochiul spre viciul ascuns al noutăţilor ce vin, vin potop peste mine.

Copilul din mine poartă măşti, se joacă cu măşti, aceasta îmi este toată educaţia de când mă ştiu. Sunt fiul lui *ca şi cum!*

După cât de ţepene şi înfipte stau lucrurile din jur, pământul întreg pare un catafalc de-ai crede că spaţiul ar fi doar timp mort!

Ce mi-ar fi sufletul – apă de băut în burduf de capră, uitat în deşert de caravana grăbită: când îngheaţă, când dă-n clocot şi se pierde-n cer, nor aprins al setei divine.

Iertaţi-mi, de-aţi putea, păcatul înhumării de viu în mine însumi, în lutul ce-l port – proiect ceresc ce îşi refuză zidirea în temeiul zilei de azi.

Ci tu aleargă visător, cu astrul tău în faţă, fugărit de umbra ce ţi-o scrie luna…

Cred, cred în viaţa veşnică fără încetare, cu toată puterea şi dintotdeauna. Păcat că mă va ajunge după ce mor.

Şi fără a-l iubi, voi fi gelos pe Baudelaire: a aflat înaintea mea că iubirea e crima în care nu te poţi lipsi de complice. Doar că la mine lucrurile s-au stricat rău, rău de tot. Suntem doi complici bătrâni la o

crimă ce încă n-are stare, n-are liniște să se așeze între noi!

Crede, crede cât poți. Cât crezi cu gândul tău în ceva cât mai precis, mai clar conturat, anume acel lucru ți se va întâmpla, acel fapt vei deveni.

O să-mi orânduiesc, cred, o cameră goală, umbroasă, nu de rugăciune, ci de tăcere: un loc unde, cu ochii închiși, să-mi lepăd gândul, să-mi limpezesc tulburarea de peste zi, ca noaptea să pot sta treaz împăcat cu lumea, împăcat cu mine.

Smintit de lecturi, în adolescență am fost și eu incendiat de ideea, de tentația, de a fi un erou, un om perfect. Noroc că n-am avut în preajma mea nici un model disponibil, maestrul care să mă ia de suflet.

Nu crezi? Nu te făli, și asta-i tot o credință.

Dar, atunci, ce jurnal e cel în care cuvintele, cu decența lor sinceră ori trucată, te trădează egal în toate zilele, arătându-te lumii ca pe un ins în haine de stradă? Atunci, la ce bun sinceritate când și ediția princeps a vieții tale va trece banal, pe neobservate, ca viața de duzină a oricăruia.

Credința – doar o bănuială a zilei. Noaptea cade peste mine bolovan al certitudinii.

Nu râde, nu plânge, nici oful nu-l ajunge iar privirea lui nu te vede. Deja și-a înfipt bustul definitiv în marmură încât și un surâs i-ar ciobi luciul. Se ferește de mine, de gluma mea, ca de firul de praf în lumină ce i-ar gâdilă nara, se ferește ca de strănutul ce i-ar sparge masca.

Credința mea de păgân răzvrătit cu sine îmi spune că reînvie cel pentru care viața a fost ușoară, frumoasă și plină de virtute. Dar văd că n-a reînviat nimeni.

Fără pas pe pământ, voi ajunge cândva la capătul călătoriei din

care m-am ivit.

Crizele mele de panică – o stare de epilepsie a spiritului care mă sperie, numai pe mine mă sperie.

Orbul acesta, vezi bine că el nu vede, nu-i om de rând, e cerşetorul favorit al Casei Regale. Nu-l refuza când, la pomană, îţi întinde el primul mâna. De nu crezi, uite-i blazonul de pe purpura târâtă prin mărăcinii drumului, priveşte hermina dantelată de molii. Mâine, la moartea bătrânului Domn va primi, pomană de rege, şi sceptrul cel putred, gloria pământească lăsată în puterea viermilor.

Să-ţi învingi soarta prin supunere, prin acceptarea umilinţei şi să rămâi cu capul sus, bucuros şi fidel sclaviei tale? Trebuia să te fi născut femeie şi să fii rămas femeie – din prima zi a lumii.

Peste tot în jur nimic real, doar aberaţii ale percepţiei mele pervertite, tulburate monstruos până şi de gustul altora. Cum să mă încred în fantasma unor simţuri groteşti, îmbătate de trufia lor, de trufia voastră?

A-ţi face cruce e şi un fel de a-ţi strânge mai bine nodul pe care şi aşa îl simţeai pe piept, în suflet.

În mitologia în care trăiesc eu, continentele încă nu s-au despărţit, oamenii încă nu s-au ales dintre zei pe neamuri şi nimeni nu mi-a spus ca moartea să fi coborât peste lume – orizont de neatins căzut între mine şi cei ce vor veni.

Când l-au zărit prima dată pe Adam, toate bolile şi-au spus: *Fetelor, pe el, acum începe şi viaţa noastră!*

M-ar durea mai puţin să ştiu că neamul meu a supravieţuit fără eroi, fără destine de martiri, de sfinţi. Şi nu cu mine se vor înmulţi foile din *Minei.*

Trupul curat îmi este drumul, sufletul pregătit de zbor – ghid

către ţintă.

Cu ani în urmă, un bătrân îmi mărturisea: *Aş mai face o dată războiul, numai să nu mor!*

Nu-l voi contrazice pe creştinul Matei ce-mi spune cum credinţa, şi cât bobul de muştar, mută munţii din loc. Aşa-i, cu condiţia ca şi munţii să fi fost creştinaţi.

Raţional şi cuminte pare să profiţi de inconştient cât să-ţi atingi scopul din gândul lucid. E ca şi cum, deştept, duci scrisoarea la adresa şoptită în vis, o stradă ce sună ciudat în urechea trează şi, până la urmă, să vezi că-i vorba de propria ta casă.

Vei trăi şi momentul misterios precum trecerea osmotică la o nouă veşnicie când, dintr-o dată, ziua ţi se taie călcată de pragul de unde cineva din tine o ia în sus, altul din tine coboară, încât nu mai ştii cine ai fost ieri, care din voi mâine va fi.

Cu cât, sub birul decenţei plătit lumii, semăn cu celălalt, cu atât mai puţin sunt eu însumi, iar sufletul îmi cade aripă de gelatină peste cizmele străzii.

Credinţa mea, absurdă şi totală, fără nimic pământean în ea, mă ridică în aer, îmi dă aripi, îmi dă şi iluzia zborului. Cum să vă spun, abia credinţa mea în Cer mă înalţă dintre voi deasupra pământului, până în nori, departe de semenii mei fără aripi, fără credinţă.

TESTAMENTUL RĂBDĂRII

Să trăieşti străin de tine, ca şi cum ai trăi în aceeaşi casă cu un necunoscut, un străin lipit de trupul tău, strecurat sub cămaşa ta, sub pielea ta, să trăieşti cu aceeaşi sfială de a te apropia de tine ca de străinul zărit pentru prima dată… Ce am eu în comun cu chipul ce-l privesc în oglindă?

Când te ridici prima dată în picioare şi mâinile le simţi inutile, acela-i momentul să-ţi crească aripi, dar ştiu – momentul acela, anume clipa aceea eu am pierdut-o.

O fi blestem, dar am nevoie în elanurile mele şi de apucătura cea rea, de viciul iute ca muştarul care, şi din cel mai insipid ideal, face un deliciu, aşa cum e slănina de porc.

Oceanul îl îneacă pe cel ce-şi simte şi-n vis spaima de adâncime. Între timp, cel necugetat păşeşte fără să ştie peste hău şi se miră de cum oare îşi udă tălpile.

Ajutat de poliţie, paguba ta e mai mare decât ce ţi-a furat hoţul.

Cine să se gândească la omul acela urât, desfigurat în chip şi-n suflet, şi la cât a suferit el în singurătatea lui până să devină ceea ce este acum – monstrul alungat de toţi.

De câte ori sunt bolnav, lucrurile par şi ele bolnave: se urnesc greu ca în somnul fără vise şi vor să se-aşeze pe pământ, obosite şi ele în picioare să stea. Aş vrea să plec din trupul meu, m-aş muta de acasă, anonim cu chirie într-o cameră goală pentru că, văd, şi fără suflet să fii, tot capeţi o boală.

Ştiu figuri cărora le stă bine în bronz – pe când alţii e bine să rămână pentru totdeauna o ciornă, o probă în lut, un eseu în ghips.

Cât întorc capul doar, lumea se deşiră, zid de nisip risipit sub povara ceţii, şi totul se trece în liniştea beznei, şi totul ascuns îmi rămâne şi cât întorc ochiul din lume. Ridic pleoapa spre voi şi iarăşi vă înfiripaţi ca din ceaţă, în carne şi-n sânge, cu numele vostru întreg, cu părinţi şi neamuri, risipiţi într-o geografie largă cât lumina zilei, şi toţi sunteţi vii până închid şi eu ochii.

Lumea n-are sens sau nu-l ştiu eu, dar simt valuri tulburi cum mă duc altundeva decât unde vreau, în altă parte decât în portul meu.

Îmi potrivesc singur pânza după vântul aiurea; şi fără voia mea, vântul în lume mă târăşte – prizonier în laţ, pradă vie în triumful lui de tot nimicul.

Ne înşelăm cu bună ştiinţă: ora exactă nu există, orologiul sunându-şi ora în neliniştea mea. Înafară, duminica blândă ridică punte peste râu din şapte-n şapte paşi, iar sfinţii îşi taie vad de timp în calendar pe unde le cade mai bine.

Pe trup, în ochi, pe haine, n-au urmă de întâmplare, parcă aceasta le este prima zi din viaţă.

Văd uneori câte un bărbat traversând oraşul de-al lungul şi – dispare ca pentru totdeauna. Arată a fi în trecere pe la noi, vine de undeva şi el ştie unde se duce. Are un rucsac în spate, e îmbrăcat de drum, cu bocanci solizi în picioare, buni de urcat pe munte, buni de coborât în prăpăstii. Nu ştiu unde se duce, nu-mi vine să-l opresc să-l întreb şi mă tem că nici nu-mi ştie limba. Altfel ce-ar avea de vorbit *călătorul* cu insul care parcă a făcut jurământ de plantă să *stea locului,* ca agăţat de lutul din care s-a ivit şi Adam.

Când mă las în seama vreunui viciu, slăbiciune a cărnii, simt cum sufletul face câte o reverenţă trupului, capriciilor lui, şi nu ştiu ce va primi în compensare, ce ore de asceză, ce nopţi de lipsuri, ce penitenţe va accepta.

Vrei să-ţi ştii viitorul? Te arde nerăbdarea? Te ustură cruzimea zilei de mâine? Vrei să-ţi ştii clipa ce vine? *Trăieşte-o!* Sună ca o subtilă platitudine din cărţile ascunse, sună precum Oul lui Columb. Ia-ţi profeţia în mâini şi desfă-o foaie cu foaie. Trăieşte-ţi şi ziua de mâine – acesta-i oracolul tău.

Cifrele nu-s scornite toate odată, ci pe rând şi toţi ştim că fără 0 nu se putea, 0 fiind cifra deplină, rotundă, cu o imensă tărie de concentrare a infinitului. Aşadar, suma albă a lumilor suprapuse – *Nimicul,* cu valoare de infinit – s-a ivit la urmă.

Nu-ţi lăsa umbra pe pupila altuia, nici duşman de ţi-ar fi. Şi răcoarea umbrei răneşte mortal.

Aflu de oameni cu o ambiţie morbidă ce şi-au dat şi sufletul numai să fie cineva, să ajungă şi ei *culmea* unui şir de dealuri anonime. Mă gândesc la morţi.

Las să curgă de la robinet o găleată de apă şi peste o zi găsesc decantată pe fund pânza de mâl, de ţărână. Până să se limpezească mai beau apă aşa, şi pământul acela rupt din glia patriei trece prin mine. E şi asta o formă de a fi patriot, patriot cu ochii pe apometru.

Ochii lumii, colibri gri, stolul meu de insomnii.

Ce vis e şi acesta că râmele vor să se ridice în picioare, dar n-au picioare…

Reproşez călugărului şi sutanei ce-l alăptează cu laptele nopţii de mâine că se crede în stare să ne smintească pe toţi, prin ruga lui, spre viaţa de apoi. Cum să-şi închipuie că mă voi lăsa mântuit fără să mă întrebe şi pe mine, umilul din urmă, dacă accept fericirea de apoi fără s-o fi plătit cu chinul de azi, cu chinul meu, nu al Altuia?

Cu dezamăgirea împăturită de ani prin boccele, în geamantane, toţi aşteaptă la starea civilă actul de deces. Numai eu, singur în noaptea de Înviere, stau la ghişeul cu certificate de naştere ce nu se mai deschide.

Ce mă fac: şi îngerul meu păzitor şi duhul care mă chinuie împărtăşesc aceeaşi credinţă de-o parte şi de alta a aceluiaşi altar, a aceleiaşi icoane. În bună pace, punem mâna tustrei să ne ducem împreună cristelniţa.

Ce uşor de înţeles ar fi prezentul, şi ce mulţumit aş fi, dacă n-ar deveni atât de repede trecut.

Am prieteni care ştiu bine limba română şi înţeleg orice frază ar

auzi. Dar eu nu aud fraze, cuvinte, n-aud idei; eu aud limba mea vorbind de una singură, limba română hăituită prin ziare, aud limba română rătăcind fără stare prin cărţile ce nu se vor mai scrie.

Dar ce cutremur simţi când aripa dinăuntrul tău se zbate şi te înalţă în levitaţia ascunsă lumii şi trăieşti clipa ca pe ultima care ţi-i dată în viaţa asta, între-ai tăi.

Umbra – mai aproape decât cămaşa.

Am câţiva şoareci prin magazie şi, speriat de pagubă, am cumpărat o capcană. Cu milă pentru ei am cumpărat-o pe cea mai ieftină şi, din brânza lăsată ca nadă, mai ciupesc şi eu.

Tot ce-i sănătos în lume şi ţine viaţa, pe mine mă sleieşte, mă dă în boală: alergatul prin păduri, cura de slăbire, cafeaua cu zaharină. Nici *Sarea-n bucate* nu-i o poveste bună pentru cardiaci ca mine.

Faptele scrise de voi, fapte ce le scriu şi eu, poate că n-or fi fost aievea, poate că nu-s de ieri, de azi. Dar cum să te îndoieşti că nu ăsta-i adevărul de mâine, al altor zile, al copiilor cine ştie din ce zodii, copii ce aşteaptă şi ei să se ivească de după o stea cu viaţa lor plină de întâmplările altui viitor de care nu mai contenim să ne mirăm tot scriind despre el.

Liliacul, monstru sub lupa beznei – când pasăre, când floare, când iar şoarece, nici el nu s-a hotărât ce ar vrea să fie până se va face iar ziuă, ziua de care să se ascundă.

Ce să-mi fi dorit decât să treacă prin mine omenirea întreagă cât-a fost, să treacă pătimirea ei sublimă, sublim-eşuată, să am răgazul să-i aflu şi clipa fericită, să mă înşir şi eu mărgică neagră în mătăniile lumii care trece, care vine.

Stăm spinare în spinare şi ne scărpinăm unu' de-altu'; ne facem acest serviciu trebuincios şi intim, de parcă nici nu ne-am şti.

Copiii abia născuţi, cu răsuflarea lor de lapte, ei sunt adevăraţii şi eternii stăpâni ai lumii, pe câtă vreme eu, părintele – îngăduitul trecător spre execuţia finală.

Nu te lua după idei mai ales noaptea, nici nu ştii prin ce râpe de beznă te pot târî. Prinde-le ca pe fluturi cu un bold în lemnul grinzii şi aşteaptă dimineaţa cu dezvrăjirea ei.

Familie de cerbi pozând într-o gravură veche, basm coborât din neguri înseninându-mi copilăria, icoana ce stă în aer şi după ce peretele de la Răsărit s-a spulberat în cutremur.

În comparaţie cu cei vechi rătăciţi între milenii, pe noi ne omoară clipa. Nu veacul, nu ziua – pe noi ne omoară clipa.

A trecut ziua şi încă-s viu. Cum să mor mâine când voi fi acelaşi? Rămâne să mă uit în calendarul din perete, să ţin rânduiala, să fac mereu ce-am mai făcut, aşa cum au făcut şi alţii şi zilele mele vor curge fără sfârşit.

După moartea cuiva de aproape în ureche mi se aşterne o tăcere aspră ce doare, o tăcere încă vie din care nu pot smulge vocea omului ştiut de mine de atâta timp. Cum se păstrează oare vocea, ce aparat subtil de înregistrare îmi redă glasul celui mort când îmi citeşte scrisul său şi eu îl aud în urechea mea? Prietene plecat departe, unde stai când îmi citeşti din cartea scrisă demult!

Cauţi disperat acolo unde ştii că nu vei găsi, dar este obsesia ta de sub care nu te poţi sustrage, cum nu poţi fugi de soarele negru din coşmarul ce nu te lasă să te trezeşti.

Ce se alege de întâmplarea care nu s-a împlinit? Unde s-a topit vântul care n-a mai trecut pe aici?

Eu, cel neaşteptat nici ieri, nici mâine, mă petrec cu scrisul de umbră în Testamentul răbdării.

Stau lângă foc şi ne pândim, ne veghem ca doi agonici, ca doi muribunzi, gata să-şi dea sufletul unul pentru celălalt – şi aşa ne ţinem în viaţă de la o clipă la alta, de la o suflare la alta.

Să primeşti inevitabilul: calea japoneză să ieşi din matca fatalităţii şi, martirizat, să mori erou. Să-i impui unui popor această cale – intră în destin; pentru un singur om e o nedreptate atroce.

Dau mâna cu prieteni, cu inşi apropiaţi mie, oameni pe care îi întâlnesc de o viaţă şi – niciun fior, niciun tremur, de parcă aripa de înger nu-ncape între noi. O frântură de zâmbet amar trecută în privire, doar atât şi ne amânăm întâlnirea decisivă pentru altcândva, altundeva – deşi, aşa cum ne vedem de zeci de ani, de ştiut nu ştiu nimic despre cel din faţa mea, omul care trăieşte şi moare la un pas de mine, moare acum şi tot nu aflu cine este el.

Extazul – stare ce-ţi aduce îngerii pe pragul casei şi-ţi împarte viaţa în duminici, când tu pipăi minunea anume arătată ţie, văzută aievea de ochii tăi. Extazul, da, extazul – în care eu nu cad.

Unul face răul, altul face binele şi fiecare în parte va fi răsplătit. Şi Dumnezeu, cu înţelegere de părinte, aşa şi face: aruncă în lume, cu dărnicie, răsplata bună şi cea rea. Numai că fiii răi se bat şi iau răsplata bună, fraţilor buni rămânându-le restul. Dumnezeu vede şi asta, suferă în felul său, şi mai aruncă din darurile sale când, iarăşi, răii iau ce-i bun. Dar cei răi mai obosesc sau, din întâmplare, se nimereşte ca bunii să aibă răsplata dreaptă iar celor răi să le cadă pe cap mânia Lui, numai pentru ca eu să n-am dreptate oricând.

Viitorul sâmburelui de piersică e într-un piersic. Sună întreg ca un proverb şi-i simt deja savoarea rotundă a cuvintelor dacă, pofticios şi lacom, nu mă gândesc la piersica din mâna mea.

Clipeşti şi clipa-ţi trece în pleoapa mea.

Rodesc în palme merele orfane din livada tăiată ca lemn de foc. Viermii buni iau de suflet copii din flori de măr.

De ce bobul de porumb, pus în pământ, răsare şi ne hrăneşte? Sub ce vină e silit la muncă forţată în folosul comunităţii, cine să fie stăpânul cu o asemenea putere asupra stropului de aur?

Mă îngrijesc de curăţenia mea pentru că până şi diavolul ţine mult la igienă: hainele sale sunt imaculat de negre.

În trupul meu, cu mine din vis se trezeşte solul ce-şi topeşte pe limbă mesajul.

Am şi eu simţiri – arderi solare dar, precaut, le ascund în adâncul fără chip. Mă tem că n-or fi ale mele, c-or fi aduse de vreun străin şi mâine va pleca cu ele.

Iubeşte, iubeşte pe orice vreme, iubeşte verde-n faţă, iubeşte ca iarba – iarba nu ezită.

Prinde ritmul întâmplării de aproape, de sub pielea ta, ascultă-i în timpan pulsul viu, potriveşte-ţi ora după bătaia sângelui tău, prinde ritmul întâmplării şi vei fi pământeanul norocos.

După cum ne pune în mişcare, timpul verbelor e bine strunit în hamul morfologiei. Timpul, cât alăptează cuvântul ce mă numeşte, *prezent* să fie?

Pe pervazul ferestrei mele – un vierme minuscul, de câţiva milimetri, îl văd doar cât se mişcă, şi-i atât de firav încât mă tem că dacă îl privesc mai insistent îl usuc, îl spulber, moare. Totuşi, ca specie, e mult mai vechi decât mine şi, sigur, mă va moşteni.

Aş vrea ca ura să-mi fie dulce, să urăsc cu duioşie de înger, să urăsc înspre vindecarea mea, să urăsc ca o mângâiere, înspre vindecarea altora.

Cumpătarea uitată ca în gena mea se trage de sub blestemul celor şapte vaci grase, visul risipit sub binecuvântarea celor şapte vaci

slabe – întârziatele orgii ale senectuţii.

Cerşetorii par abandonaţi de timp. Unii mai dispar, mor ca şi nababii, dar nu dispare cerşitul, subtila profesie ce ţine trează umilinţa şi educă intelectul. Cerşetoria, artă de aristocrat supravieţuind averii sale, moşiei, numelui de pe blazon.

Cu toate viciile pe care le are şi cu faptele bune pe care le face, ar putea deveni mai degrabă sfânt după moarte decât om de treabă în viaţa asta.

Treci o singură dată răscrucea din calea ta ce duce ori la Dumnezeu ori la Satana şi, peste ani, scăpat de necaz, tot nu ştii încotro ai luat-o, cui ai jurat tu credinţă pentru timpul peste care nu vei mai fi stăpân.

Cum să crezi că vei cunoaşte bezna aprinzând lumina? Cum să îmbrăţişezi bezna cu lumina aprinsă?

Să supravieţuieşti după trezire? Nu, nu se mai poate!

Am vrut să scriu un *jurnal de noapte* şi cum să scriu altfel decât pe foi negre cu cerneală albă. Şi am început să scriu cum îmi trec clipele în vreme ce eu chiar asta scriam, despre clipa ce tocmai trecea şi eu tot mai harnic scriam ştiind că în clipa ce vine ceva se va întâmpla, scriam cu spaima că lumina zilei de mâine va şterge scrisul meu de noapte. Şi totul curgea pe pista de hârtie precum avionul ce alunecă repede, repede, fără să se ridice în aer şi – iată clipa când pasărea imposibilă nu mai apasă pământul, dar nu-i nici în aer, când aripile mele se-ntind să mă ţină în zbor, când îmi simt aripile cum ridică avionul, asta pot face şi eu, îmi zic, ridic aparatul cu aripile mele şi nimeni nu vede. *Da, asta-i reuşita mea: decolez şi nu zbor!*

Pentru antici umbra scurtă arăta miezul zilei, momentul cel depărtat de noapte. Era pe vremea când ora exactă a lumii, ce metaforă strâmbă, o striga în piaţă până şi umbra mea trecătoare, ceasul cu o singură limbă.

Apa – capătul de unde voi ajunge oriunde. Trag de firul amintirilor şi torc până firul devine pârâu, până devine fluviu şi mă las purtat de valurile oceanului într-un timp care nu va mai fi.

Mai trebuie să câştig din aurul lumii, mai trebuie să adun pentru ca averea mea să ajungă la zero. Mai am mult de învăţat până să ajung să spun şi eu: *Ştiu că nu ştiu nimic.*

Cum de nu vin toate lucrurile mele cu mine în somn, cum de nu trec toate cu mine în vis când eu visez, de cum lumea se păstrează trează când eu plec în alte lumi, cum de rămân treaz pe marginea oceanului când lumea alunecă în vis.

Am un fir de minune, o minune de fir pe care îl depăn pe ghem şi iese o mănuşă pe măsura mea; îl destram şi-l depăn din nou ca să-mi iasă un ciorap. L-aş destrăma, l-aş depăna iarăşi şi cine ştie în ce poveste mai intru.

Da, dorm şi eu noaptea, am somnul meu de veghe.

Cum se apără stejarul prin scoarţa lui tare de duşmanii de-afară şi fără griji pentru cari, viermele mărunt de sub coajă, glontele cel trândav omorând răbdător, de unul singur.

Aţi văzut cum cade un brad tăiat? Când e doborât, pământul se cutremură şi din pământ se ridică rădăcina, cu viaţa sa câtă mai are, să-şi prindă trupul căzut la picioare. Simt cum cade bradul pe crengi ca pe braţe de mamă, simt şi mă doare.

Te iubesc, carte de căpătâi în stricăciunea grea a fiinţei mele! Cu degetul muiat în umbră, biet călugăr pătimaş ce întoarce cu râvnă pagina din *Cartea pierzaniei,* în chilia fără candelă, fără lumânare, citesc ca orbul îngenuncheat sub icoana de întuneric.

M-aş mira ca un copil, să mai pot, m-aş mira căci mirarea nu aşteaptă luminare, n-aşteaptă răspuns. Mirarea îşi este sieşi întreagă şi

rotundă ca fructul minunii, copt în mugur până să dea în floare.

Când o singură sămânţă, când o umilă sămânţă şi fără să fie ştiută va refuza să încolţească, atunci tot universul se va dărâma.

Afară se lasă tot mai frig şi mă fac mic şi mă ascund cum se ascunde livada uriaşă în sâmburele de măslin.

Mă întorceam cu avionul în ţară şi, ţintuit în aer, priveam cum cei din casa mea spre mine zboară.

Credinţa îmi vine ca din sânge dacă e să vină, vine ca valul pe mare, şi mă trezesc cu fiorul celui scăpat de înec când ridic ochii la icoana urâtă, chip tras cu mână stângace pe carton ieftin. Cine, în Cer, ar asculta un rob ca mine, nătângul înţepenit sub icoana pictată strâmb şi fără har?

Mă cutremură gândul că vreun medic îmi va cere ceva contrar firii mele. Peste toate, va crede că asta am vrut, aşteptând apoi mulţumiri că mi-a barat drumul pe care pornisem cu atâtea nădejdi.

Cuvintele, cuvintele voastre străine, strecurate în spaţiul dintre mine şi mine, se ridică zid, zidul lumii, până mă simt şi eu un străin.

Aud că, n-am încotro, trebuie să mă obişnuiesc cu ideea morţii. De acord, o voi face şi eu, mă voi obişnui cu ideea; dar, până una alta, să-i aşteptăm fapta, să vedem de ce-i în stare şi ea.

Măsor tăcerea cu auzul: cuvântul, întors ca bătaia de ceas, se cere rostit la ora potrivită.

În nevroza mea cum zac, mă irită până şi zvonul răscolit de un cocoş. Mă irită până şi lătratul credincios şi abia torsul de bas al motanului calmează aerul. Dar ce mult mă încântă, cu veselia lui, nechezatul când de trompetă, când de trombon, al cailor de peste gard, al cailor pe care niciodată n-o să-i am, n-o să-i încalec.

Arcul de Triumf galopează din veac în veac pe grumazul trecătorilor, promiţător jug al eternităţii pentru învingătorii clipei.

Cum se retrage ideea din faţa hârtiei albe! Ca melcul gingaş speriat să nu cadă în adâncul piscinei de format A4.

Mă simt ca hoţul care şi-a spart propria casă fără să fie prins şi n-are unde să ducă prada.

Pe zei îi deosebeşti dintre oameni simplu: ei nu mor. Ar trebui să fiu mulţumit – până acum mi-am demonstrat mie însumi că sunt zeu, cam bolnăvicios, cam anemic, dar zeu.

Ce sunt cuvintele în curgere ca aurul însorit, durabile ca granitul şi scăpărând pătrunzătoare ca stelele, ce sunt decât suflare din suflarea dintâi risipită până şi în gura ultimului păcătos guraliv.

Mă surprind gândind că a fost inevitabil să ajung cel care sunt; puteam să nu exist, dar nimeni altul nu se mira pentru mine, nu se mira că lipsesc.

Sughiţul, nod pe funia de aer, îmi aduce aminte când uit de mine iar altul îmi face pustiul de bine să mă pomenească tolănit în amiaza păcatului său.

Aştept Vestea care, după vreme, va fi ultima. Aştept Vestea, fie bună, fie rea.

Mă uit la copiii care vin ca şi cum m-aş uita în oglindă la ziua mea de mâine.

Şi nu simţi cum hazardul îţi duce slăbiciunea de braţ, ca femeia ce ştie de nevoia ta ascunsă iar tu, naiv, te miri de unde o fi aflat că osteoporoza ţi-a mâncat armătura din temelie?

Răsfir cartea să adulmec aer de pe altă lume. Şi lumea de azi a

fost, cândva, o năzărire abia caligrafiată în taină de vreun călugăr ce se desfrâna de unul singur în răcoarea chiliei sale.

Citeşte! Pe toate acestea le-ai putea vedea ca semne, pe toate ai putea să nu le vezi ca semne.

Te văd lângă mine, apropiată şi de neatins ca veacul dintre două clipe, veacul care deja a trecut.

Soarele apune maiestuos şi fără teamă de beznă: privind în celălalt capăt de pământ el se şi vede în răsărit, semn al credinţei în propria sa reînviere.

Mă atragi, răcoare de umbră în goliciunea ta sinceră, precum vrăjita cărare din pădure, cărare de nezărit nici la dus, nici la venit, şi care mă rătăceşte fără s-o ştiu şi când păşesc spre casă, cărarea ascunsă de talpa mea.

Ne grăbim să lăudăm Marele Fluviu uitând râul cel mic topit în el cu şi fără voia lui.

Plantă răsărită în deşert, vieţuiesc şi eu unde şi-a lăsat vântul sămânţa, secându-mi setea cu rouă. Strategia mea – nu plec, aştept să treacă oaza pe aici.

Am încetat de mult să am idei; mă tem că am trecut în partea cealaltă şi ideile mă au pe mine, mă iau prizonier şi îmi pun condiţii dacă aş vrea din nou libertatea în faţa lor. Oare să vreau asta?

În vreme, trupul miroase a ţărână şi ia pe limbă gust de humă din adânc, iar viermii, disperaţi de viaţa-mi lungă, mă visează ca pe raiul la care abia speră cu credinţa lor subţiată în zeul vierme.

Tu, să fi crezut cu adevărat în prezumţia de nevinovăţie ca şi în gândul meu fără păcat, mă lăsai nemuritor pe pământ. Şi mi-ai fi ridicat nemurirea anume ca pedeapsă.

Mă urmăreşte şi în viaţa asta obsesia acută, de nelecuit, că mereu ajung la timp acolo unde nu-s aşteptat, că scap din intrigi de nepătruns iar o mână grijulie îmi ţine ochii închişi, să nu mă orbească nedreptatea altora.

Mă ustură arsura din păcatul neîmplinit, cum ustură şi amintirea acelui păcat.

Idealul – asta-i lipseşte maiestăţii mele ponosite, ciobite, să-şi rotunjească umbra în eclipsă dar, perfecţionist de felul meu, o lustruiesc zi de zi, îmi şlefuiesc umbra iubitor, cu iubirea ce hrăneşte, ce îngraşă nimicul.

În trupul acesta – viermii, doar ei vor reînvia să se bucure de viaţa mea de apoi.

Măcar dacă singurătatea ar însemna intimitate cu mine însumi… Dar cum poţi fi intim cu insul care nu-şi ţine gura dacă află un secret de-al tău? Cum să te încrezi în el?

De ce să citeşti fără să reiei lectura, de ce-ai călători dacă nu vei trece iar, la pas, pe aceleaşi cărări. De ce-ai trăi şi mâine, dacă nu-ţi vei rata, până la urmă, fapta reuşită azi?

Nevolnicul de sine, clătinat când stă şi în patru labe, cum să-mi fie semen întru făptura cea divină? Prin asta l-aş supăra chiar pe El, şi nici mie nu-mi pică bine o aşa frăţie.

Mănânc oul şi eu sunt în ou cu toate zilele de mâine.

Decenţa supremă, demnă de un credincios şi de care nu vom fi în stare: să nu afli vreodată în ce credinţă se împărtăşeşte celălalt iar tu să nu-ţi spui credinţa din sufletul tău. Ateul mut rămâne cucernicul de un bun simţ desăvârşit.

Ecleziastul azi: *Ai necazuri?* Ferice de duşmanul tău, a câştigat un răgaz! *Ai bucurii?* Ascunde-le, să nu superi! *Eşti sănătos?* Aşa-i

înaintea bolii! *Zici că trăieşti?* Spune-mi asta peste un veac!

Să renunţ la tot, dorinţă cu dorinţă, grijă cu grijă, la tot – cum renunţă şi un călugăr până să-şi uite patimile, la cât renunţă şi un iezuit până să deprindă disciplina de cadavru, şi-apoi să ne privim în ochi, eu pe mine însumi.

Moartea violentă ar trebui să fie păcat, păcat de moarte, şi pentru cel ce o suportă. Atâta dumnezeire risipită din neputinţa de a-mi purta singur de grijă?

Nu vinul dulce al victorioşilor din bătălii străbune mi-a fost glajă de împărtăşanie, cât pelinul lăsat învinşilor fără luptă, sfârşiţi acasă, în pat. Ce să fac, sunt şi eu dintre mişeii care dăinuie în căutarea tihnei lor, şi nu mă veţi afla la paradă, de ziua victorie, nici la Crucea Eroilor, cu flori în mână.

Mă-ntreb dacă cel doar sieşi dator are crucea sa de dus când, prin crez, e legat de-ai lui şi mă întreb dacă se ştie liber fără să-şi plătească birul? Mă-ntreb aşa, ca pentru un… *răspuns retoric.*

Tunurile capturate în război, topite în bronzul atâtor statui ale învingătorilor morţi – capodopera urii revărsate în stradă, ochi privind cruciş din intersecţii.

Era sărac că n-avea nici trup destul pentru duhul său înaripat care-i zbura hai-hui, înnoptând prin casele altora, de ajunsese o târfă de suflet.

Foamea de înger ceartă pe ghiftuitul rotund ce-şi târăşte râma de umbră în ţărână: *Prea-îndestularea ne vine din iad şi abia ajunatul e praznic de smerit.*

Icoana mea nu încape în biserică? Nu o ciuntiţi, lărgiţi uşa.

Să cazi între triunghiuri e mai grav decât să cazi între cercuri. Dar ţie ce-ţi pasă, vii din altă lume, din alte dimensiuni, tu eşti un cub.

Bătrânul cu ochi-n pământ – iubirile sale par din altă lume: nici nu ştiu, se mai împerechează cu sexul opus, când şi sexul lui i se opune, se culcă cumva cu himere, himerele ascunse prin labirinturi de nelinişti fără capăt iar când trece *Femeia* el, cu bun simţ, strănută ca la soarele amintirii – strănutul lui, orgasm pe nas. Da, bătrânii au iubirile lor, par să fie încă vii, dar, mai bine, nu-i întreba.

Nu pot spune că-mi plac marşurile funebre, n-am aşa gusturi morbide. Dar cele mai frumoase melodii au pentru mine o tristeţe anume, mă răscolesc ca muzica după care nu mai am nimic de ascultat, de aşteptat, din partea lumii.

Memoria – cutia mea de conserve în care, de la o vreme, adun la un loc şi uitările, să nu le rătăcesc.

De dor de tine, calu-ţi paşte umbra de pe flori, ca în covorul vechi din perete. Foaie verde…

Mi se îngăduie până şi sinceritatea între anumite ore, cât să nu tulbur liniştea altora, să nu le bruschez pudoarea.

Eu nu ştiu câtă instrucţie au făcut rândunelele când, mute în stol, zboară ca o singură aripă, ca un singur trup sub un singur gând. Dar poate atunci nici nu mai sunt rândunele una şi una, ci tot stolul e pană în aripa de zeu.

Focul are succese spectaculoase de-ţi ia ochii, dar eu pariez mai departe pe apă.

De ce-aş face atâta caz despre neştiinţa mea, la fel de notorie ca şi a altuia? Mi-o suport şi o folosesc ca şi cum ar fi ştiinţă verificată, doar să nu mă laud cu ea. Surprinzător, la mine falsul funcţionează la fel de bine ca şi soluţia adevărată.

Mă las şi de dialectică, mă las că şi ea mă înşeală: la unii acumulările se transformă în calitate şi caracter, acumulările în prosperitate, vreau să zic – pe când pe mine, să contrazic teza, pe mine

mă schimbă *diminuările* de la o zi la alta.

Trăim pe imaginea vreunui lucru de rând, nici în esenţa banalităţii măcar; vedem vederi şi ne hrănim cu ilustraţii, cu suprafaţa de fruct lucitor, fără să gustăm din interiorul ascuns privirii. Insistăm, insistăm cu privirea şi trecem în partea cealaltă fără să dăm de materie, de profunzime; răzuim pagina ilustrată până în neant şi-n faţă nici hârtie n-avem.

Mi se întâmplă să mai aud şi câte un necrolog: toate par rostite cu credinţa că răposatul ar reînvia mâine şi îşi va plăti lăudătorul.

După cât de greu îmi vin toate în viaţa asta, cu rugăminţi şi amânări, cât de puţin primesc din toate câte-am vrut – ba pe jumătate, ba pe sfert – îmi zic că şi moartea de şi-ar tărăgăna darul tot aşa, nici de murit n-oi muri de tot, pe de-a-ntregul, că nici n-am să iau seama când am fost, când voi fi trecut.

Ucenicul, doctorul de mâine, învaţă anatomie pe umbra sa ca boxerii începători, acum probând transferul de organe pe stafii gata-gata să învie.

GREŞEALA DE BINE

Ştiu oratori talentaţi care, cu vorba lor inspirată, au mişcat lumea de-au curs râuri de sânge; nu ştiu, însă, pe nici unul tot atât de bun de gură cât să oprească lumea de la măcelul pornit.

Orice uragan a fost mai la început, în tinereţea sa, în copilărie, abia un cântec, o adiere şoptită, dar suflarea otrăvită a semenilor peste leagănul său i-a înăsprit blândeţea dintâi, turbându-l ca pe un monstru din alţi părinţi.

Când e să alunece spre greşeala de bine, mâna îmi freamătă şovăind, s-o facă, să n-o facă, de parcă prevestirile inimii ar sta înscrise

în palmă, ca un regret premeditat.

Mă bucur că n-am voce, o voce plăcută şi mieroasă de să vă vrăjească şi-n vis. Altfel aţi fi gata să mă urmaţi ca în triumf, în prăpastia spre care mă îndrept.

Levitaţia – un sport rar cu atleţii puţini până şi între sfinţi.

Dispreţul faţă de exemplarul comun, dispreţul ca o medalia de noroi e gândul firesc, dar nu şi calea de a-l înţelege. Şi suntem destui care şi-au ales dispreţul ca strategie de cunoaştere pe termen lung, ca motiv de apropiere de ceilalţi semeni.

Ia încearcă să vezi lumea, să o înţelegi şi dinspre partea celor răi şi haini în suflet, fără să aibă dreptatea de partea lor şi care ne privesc neîncrezători pe noi, ăştia buni, dar fără destul entuziasm pentru a ne acoperi ipocriziile… Ia să auzi ce ştiu ei despre noi!

Oh, mamă dragă, cu cine ai făcut copilul ăsta că numai cu tine nu seamănă.

Sunt paşnic şi inofensiv ca melcul şi totuşi sunt destui care nu vor să mă înfurie în nici un fel. Probabil că, dincolo de politeţea ce ne-o datorăm, ei ştiu că n-ar putea ţine piept nici furiei unui melc cu coarnele scoase.

Pe oriunde ne-ar rătăci zborul, gravitaţia ne adună cu iubire egală pe pământ, găseşte ea numitorul comun care ne aseamănă.

Iubeşti? Niciodată nu vei mai fi tu, niciodată nu vei fi celălalt.

Publicitatea e atât de reuşită că nu mai vreau marfa; m-am săturat cât am mâncat-o din ochi.

Şi Piramida, aşa uriaşă cât pare, a încăput mai întâi în cuvânt, în cuvânt a fost ridicată mai înaltă decât a fost vreodată şi tot în cuvânt va fi demolată cu mii de ani înainte să se întâmple, cum se întâmplă şi

acum în cuvântul meu efemer.

Mi-a răguşit auzul de strigătele voastre.

De câte ori trebuia să trag cu arma într-o ţintă de carton în chip de om, trăgeam pe deasupra. Să fi fost într-o luptă adevărată, în război, să-mi fi ameninţat cineva viaţa, casa, poate că, să mă apăr, aş fi tras şi eu în cartoanele acelea vii.

Să fii rege, să ai chipul pe banii de aur, să umbli din mână-n mână, din casă-n casă şi prin toate locurile ascunse, e şi aici o magie ce-ţi dă putere, sânge viu, îţi dă sentimentul veşniciei. Vei fi dispărut de mult, dar chipul tău încă se mai vede în lume, se poartă la sân cu aceeaşi speranţă ce întemeiază fiinţa vie.

Greşesc şi cineva cu chipul umbrit mă ceartă cu bunătate şi mă îndeamnă să-mi iert repede păcatele, să le uit. Îl trag la lumină pe creştinul de mine iubitor: este chiar Sinele meu.

Scriam pe tăbliţa mea: Un scrib din casă a... Text incomplet, cu descifrare nesigură, de pe o tăbliţă de lut găsită în Şcoala scribilor la Nippur.

Până şi violatorul se bate pentru dreptul său la dragoste, pentru dreptul său la dragostea victimei, a oricărei femei pe care el o alege.

Progresul este, simultan, un pas mare în faţă, un pas mare în spate. Eu niciodată nu ştiu unde mă aflu, de care parte, când sunt în preajma progresului.

De ce urmez oare, de ce urmez fără socoteală trupului meu, păcatelor sale? Îmi urmez trupul ca într-o boală din care nu-l pot întoarce şi el mă târăşte încă şi încă în prăpăstiile lui.

Stau pitit în pânda mea şi văd cum vânatul vânează vânătorul aşteptând în cătare să-i cadă la vreme potrivită.

Cât eşti aici, nici nu mă pot gândi la tine. Îndepărtează-te un pas sau şapte paşi, îndepărtează-te o zi sau şapte zile şi gândul meu te va căuta ca pe centrul pământului, te va ajunge ca piatra ce fuge spre acelaşi punct de oriunde ar scăpa.

De ce mi-i tot mai greu să mă culc oricât de târzie ar fi ora din noapte, de ce am insomnii tot mai lungi? Îmi este frică, poate, că nu va mai veni trezirea, că nu va mai fi încă o zi, următoarea? Ce să fie insomnia mea altceva decât spaima lungă de noaptea din care nu te mai trezeşti.

E un om chibzuit. Nu se aruncă aiurea, în pripă, peste fapta sa. Când are de luat o decizie ezită îndelung până o găseşte pe cea mai proastă după care trece la împlinirea ei cu cel mai aprig entuziasm, cu entuziasmul mamei ce vrea să-l vadă bărbat în toată firea pe pruncul născut fără mâini.

Visele mele nu-s ale mele. Mă bucur de ele doar ca spectatorul de cinema ce nu poate vedea de două ori acelaşi film. Trebuie să plec, să golesc sala pentru alţi spectatori care, treji, aşteaptă la uşă, aşteaptă spectacolul la care eu ştiu sfârşitul.

Torentul de hohote vesele împroşcat între ochi e semn de acceptare în lumea celor comuni, grobienii fără sărbători. Surâsul din ochiul tăcut – semn subţire între iniţiaţii ce abia s-au întâlnit.

Trecând palma peste ceaşca de cafea, o căldură umedă, omenească, îi atinse pielea ca o respiraţie de femeie, o respiraţie ce se înalţă fără efort, fără chin. Suflarea aceea o apropie de gură şi soarbe din ea cu pleoapele lăsate ca şi cum ar aluneca în voia altor lumi.

De câte ori apare un Cezar providenţial, se va naşte dintre noi şi un Brutus, copilul de suflet chemat din simetria oglinzii de către aceeaşi providenţă.

Eşecul meu strică vreun plan divin sau abia aşa îl împlineşte?

Mirosul care-mi tulbură nara simte tot mai acut depărtarea vieţii de trupul ce-o ţine.

Şi un sfert, şi o zecime din energia cu care îmi apăr păcatul ar ajunge să-l mărturisesc şi să mă lepăd de el. Dar cum să am puterea, voinţa acestei despărţiri?

Tornada – figură de stil nimerită forţei din idee. Cum mişcă aerul, fără apăsare, de nevăzut în înălţarea sa, cum mişcă din temelii şi case, şi fiinţe, să ne urce apoi ca pe o metaforă în Cer de unde ne întoarce nemântuiţi, risipindu-ne în ţărână.

Priveşte, priveşte de sus desenul clopotului cel mare din biserica ta să vezi aureolele tuturor sfinţilor cum tremură în tunet de bronz sub arătătorul din Cer. Aţi desenat vreodată un clopot văzut de sus, din cer? Oricât de simplu aţi vrea să-l desenaţi vor fi câteva cercuri ca şirul de unde iscate de piatra aruncată în apă… Clopotul – urechea ivită din cântecul lumii.

Privesc un graur care mă amuţeşte cu trilul său şi sunt atât de mândru de admiraţia mea disperată de parcă eu aş fi autorul minunii: cum să nu mă întristez când graurul zboară de sub ochii mei fără arate că mă vede, fără să ştie că mă ştie. De ce atâta ingratitudine pe lume?

De dimineaţă alerg după soarele meu şi curând voi apune fără să-l ajung.

Sunt liber şi rău pentru că aşa mi-i scris în zodie, în palmă, şi-n frunte mi-i pus. Altfel eram mielul de sacrificiu care niciodată nu-şi va împlini destinul de berbec şi peste a cărui turmă a trecut măcelul atâtor festinuri pascale.

Voi fi fost odată ca-n poveşti, voi fi fost ca niciodată.

Mă zguduie din temelii liniştea pe care mi-o doresc, care va veni, liniştea ce o presimt în gene.

Da, medicina face progrese dar nu în decenţă: înainte doctorul îţi confirma moartea după ce *actul* se întâmpla; acum îţi spune el când să mori, te programează el să aştepţi ori plăteşti taxa de urgenţă, dacă vrei să sari peste rând.

Cel mai bun dansator pe sârmă e cel care n-a călcat niciodată pe sârmă; cel mai mare clovn e cel care n-a ajuns în arenă şi încă n-a râs nimeni de el.

Se întâmplă să-mi placă să dăruiesc printr-un gest spontan, pe neaşteptate, luându-l prin surprindere pe zgârcitul ponderat din mine; nu simt nicio plăcere să mi se-ntoarcă gestul, oricât de hămesit după daruri aş fi.

În timpurile de început toate erau de spus, toate erau de auzit, de crezut şi prima respiraţie a fost Minunea. În vremea când zilele nu se numărau, când clipele erau lungi cât zilele, când valurile erau ca zilele de acum iar marea era toată veşnicia din viaţa ta şi nici nu-i ştiai adâncimea.

Spărtura şi poarta prin care să intri în pielea ta le vei găsi singur; ajutat de altul nu le vei găsi niciodată.

Frumosul? O fină senzaţie de bizar şi inutil, obrajii perfect asimetrici ai unui singur chip.

Voi fi şi eu puternic când voi fi în stare să refuz tentaţia liniştei, beneficiul de a fi slab.

Marele adevăr (re) descoperit de mine până acum? Epuizanta şi veşnica zbatere în uimire: *Cum este posibil ca eu să fiu, cum este posibil ca eu să nu fiu?*

Lumea – maşinărie rotundă, închisă etanş ca un submarin, suficientă sieşi, mulţumită de sine şi fără tine. Tu, rămas pe dinafară, o vei linguşi cât doreşti şi tot nu-i vei intra în graţii prin nicio spărtură din zid, prin nicio fisură în blindaj.

Nu știu ca hazardul să fi făcut și altceva decât ar fi vrut moftul său. Mă întreb: atunci, eu de ce i-aș face pe plac?

Din zori pictează la tabloul său prins pe șevalet în marginea orașului. Prin subțirimea pânzei *umbra* privește și nu-și crede opera.

Ascuns între anonimi, înțeleptul tace supus de libertate, sclav al voinței sale: cel nimănui potrivnic, gândește împotriva lui.

Sună telefonul și accept invitația: *Bine, te aștept! Nu te grăbi; și să rămâi pe loc, tot către Mine te-ndrepți.*

Bucură-te! Prin tine, ignoranța capătă corp, are un chip, poartă un nume, poate fi recunoscută în nemărginirea ei.

Faptul că ființa ta a simțit nevoia și Ziditorul a hotărât să-ți dea stropul de minte ce-l ai, asta-ți cere să fii gata oricând să tragi gămălia de fosfor pe scăpărici. Luminează-te așa în spirit să prinzi cearta, când cu lumea, când cu tine și, atunci, abia atunci stropul tău de minte să-l lași, și altuia, pe scăpărici.

Am un junghi sub coaste. Surpriza asta mă fascinează de parcă ar fi apărut abia acum în viața mea și am emoția primei nopți cu o amantă nouă. Mi-i și teamă să-i spun.

Apa de izvor în limpezime-și poartă întreagă taina.

Ca fii ai lui Sisif, prin ivirea a miliarde și miliarde de semeni, nemurirea fiecăruia din noi eșuează născându-se tot alt muritor și mereu o ia de la capăt până când cineva va sminti greșeala divină aflând exemplarul perfect, individul ce nu va mai muri.

Nu voi scăpa de sclavie, dar – am de ales: sclavul voinței mele sau sclavul voinței altora.

Am făcut greșeli prea mari pe lumea asta ca să mai revin; mai

degrabă caut altă lume.

Zeii au devenit boli; bolile mele au nume de zei.

A mai trecut o zi fără să mor? N-o să mor nici în alte zile când voi face acelaşi lucru ca şi ieri. Am prins rânduiala: întorc ceasul şi fac mereu ce au făcut şi alţii şi n-au păţit nimic, voi ţine calendarul, cum l-au ţinut şi ei.

Neputinţa cărnii din noi simte nevoia Stăpânului.

Norii pe care nu-i văd, nu mă plouă; tunetul – nu-l aud, nu mă trăsneşte. Ochii deschişi, doar ochii mei speriaţi atrag trăsnetul!

Aş vrea să trăiesc ziua de mâine şi, nu ştiu cum se face, mereu trăiesc astăzi, tot astăzi, o zi care uimitor de repede se transformă în ziua de ieri. *Viitorul?* Nici vorbă!

Neîndemânarea-mi creşte de la frază la frază până când, probabil, n-o să-mi mai răspundeţi la bună-ziua tot insistând să vă spun că nu mă-nţeleg pe mine, nu vă înţeleg pe voi – şi nici acest simplu gând nu-l pot zice limpede, pe înţelesul meu, pe înţelesul vostru. Mai degrabă aş asculta furnica să-mi spună ce visează un peşte.

Nu mai gândesc departe, la desiş de păduri, de teamă să n-ajung acolo de unde aş avea nevoie de călăuză să mă întorc. Gândesc pe-aproape, la un pas de casă, de unde ştiu şi singur calea înapoi.

Bezna, o ştiu de ceva vreme, e un adăpost curat: nu pătează, nu lasă urme, nu face umbră.

Blând, cum sunt, spaima mea nu îngrozeşte nici un copil măcar; din toată lumea, numai mie-mi este frică de mine.

Atâţia prieteni au dispărut din viaţa mea, atâtea lucruri frumoase au pierit ori s-au stricat de cum m-am apropiat de ele, încât îmi este frică nu cumva şi Dumnezeu să-mi facă aceeaşi figură, de l-aş

lăsa să se apropie prea mult de mine.

Aştept vremea când, tot ce-am citit hulpav, lacom şi pe nedige-ratelea, să rumeg într-o tihnă nepământeană, să rumeg frază cu frază, literă cu literă, tăcere cu tăcere, şi să uit cuvintele, cât să mă las hrănit de lumina acelor texte.

Nu râdeţi de utopii, de vise, de prostiile fără haz ce par de netradus în realitate. Şi, totuşi, tâmpenia de necrezut astăzi e chipul de mâine al lumii.

Ce să fie omul altceva decât jucăria divină prin care ideile Lui se rostogolesc în groapa cu nisip.

Privesc cu câtă demnitate smerită, cu câtă modestie moare firul de mohor uscat de arşiţă atunci când n-a căzut sub coasa păgână. Atâta nobleţe tăcută, atâta credinţă fără emfază, fără durere, n-am văzut la nici un martir.

Aş pedepsi generoşii care miluiesc în stradă calicii ca şi cum, ieşind ei cu lumânarea afară, ar încălzi vremea de iarnă să nu sufere lumea de frig. Vrei să faci binele cuiva, ia-l în casa ta, în aşternutul tău, aşează-l la masă cu tine şi, din umiliţii lumii, poate unul îţi va mulţumi. Aş pedepsi generoşii pentru că fură de la ei, pentru că îşi jefuiesc casa lor pentru o clipă de linişte ipocrită.

Trei zile la rând am urmărit o femeie pas cu pas şi ea nu s-a oprit; dacă entuziasmul ei ar mai fi ţinut o zi, cred că o ajungeam.

Care dintre noi, şi ştiind că este o viaţă de apoi, şi-ar dori să treacă în nemurire acum?

Au probat de toate oamenii pentru a fi mai puternici: să adune mai mult, să strângă pentru ei tot ce-i de preţ în lume, poate aşa or să aibă somnul de linişte. Numai să fie mai buni n-au încercat.

Boala, şi boala uşoară, e dată celui slab pentru că sănătatea pe

care n-ar putea-o stăpâni l-ar omorî; boala ne ţine trupul, carnea şi sângele, să nu abdice de la virtute, iar moartea ne salvează de la viciu – toţi sfinţii o ştiu.

Aud o vocea deasupra mea: *Mă exasperează suflarea viermelui ăstuia care crede că nu depinde de mine!* Mă fac că nu pricep şi suflu, suflu mai departe.

Celor născuţi cu bunătatea în ei n-o să le cer să renunţe. Cei răi însă n-au de ce să se străduiască spre binele de neajuns, să-şi strice firea, efortul i-ar face doar mai odioşi.

Avantajul sărăciei mele: nu-s generos cu cine nu vreau şi, din milă creştină, nu-s darnic nici cu mine.

Scriu *becisnic,* mâna tastează greşit şi calculatorul, un serv şi el, culege *vecisnic*. Nu corectez, las aşa căci hazardul ştie ce face şi nu sună rău pentru degustătorul de cuvinte care încerc să fiu.

Nu vă uitaţi, nu puneţi reflectoarele pe mine, o să vă uimiţi ce umbră mare am.

Să dispară, zic, într-un cataclism, litera A, tot ne-am înţelege în scris; mai ocolind din cuvinte, mai sărind câte-o silabă, cred, ne vom descurca şi fără B. Lipsind din şirul nostru un om poate nu se deşiră încă pânza lumii, nu se deşiră nici doi oameni de-ar lipsi. Dar când dispar cu miile, parcă sensul frazei se schimbă-n ţara asta.

Cumpănirea năpastelor ce te aşteaptă prin abilitatea ta înnăscută de a le chema, acea abilitate întoarce-o cât să afli echilibrul fragil ce ţine fiinţa vie în faţa ta, în faţa celui gata să te doboare.

Starea asta de nerăbdare mă apasă şi acum ca în pauza grea dintre două potopuri.

Avea o voinţă pe dos, o voinţă de pervers: cu un efort minim ajungea repede să renunţe la orice-ar fi dorit.

Viaţa, minunea ivită şi hrănită mai departe din beteşugurile ei.

Să mă nasc, să respir, să trăiesc, chiar să visez ca să mor apoi *sub* numele şi *în* numele meu – pare de un egoism dezgustător din partea mea.

Ai zice că e o stare jenantă când, în singurătatea ta, eşti singurul în viaţă.

Nu mi-i frig, dar port mănuşi şi vara să nu-mi citească cineva viitorul din palmă, viitorul pe care nici eu nu vreau să mi-l ştiu.

Am crezut că e om de cuvânt şi am avut încredere când s-a jurat pe viaţa lui, dar se vede că a jurat pe un lucru de nimic, uite ce mi-a făcut: a murit!

În scrisoarea neajunsă la tine, acolo ai adevărul meu întreg scris negru pe alb, scrisoarea care n-a putut trece de poştaşul lumii.

Fiecare dintre noi, înaintea celorlalţi, e de neînlocuit pentru sine cât să-şi împlinească nevoia, aşa cum fiecare e în felul său un unicat de inutilitate pentru restul oamenilor.

Am febră şi umbrei mele îi dârdâie dinţii de frig.

Îndatoritor ca trestia, măsoară-ţi îngăduitor umilinţa şi culege sub arşiţa zilei fărâma de vis ca puţina umbră ce ţi-a mai rămas din comoara deşirată înainte de trezire.

Aş locui pe un vapor, să fiu *pentafizicolog*, după o ştiinţă înfiinţată de mine, cu mistere de numărat pe degetele de la o mână. Plutind fără să cad în uşuraticul delir metafizic, aş vieţui rătăcind pe un vapor hăbăuc, corabie nebună sub cerul fără stele, vremea toată câtă mi-a mai rămas din viaţă.

Pasul sferic, pasul simultan în toate direcţiile, unda radiată ca fenomen divin al mişcării vii, deplasarea ubicuă, imaginată şi

necucerită de om, ca o plecare din gând.

Nu-s născut pentru idealul vreunui fanatic, nici să calc pe urme de bezmetic în extaz. Nu m-aş devota nici mie însumi, darămite trufaşului dăruit cu har ce omoară vorbind în numele meu şi-mi dezvinovăţeşte fiinţa în faţa Neînfiinţatului.

Am fost şi eu fericit, puţin, dar am fost! Şi nu-i ce se spune: te gâdilă un pic şi-ţi trece.

Nu-mi judeca ziua după fapta de-afară, pe care n-o pot controla, n-o pot stăpâni, ci după fapta din interior, după ceea ce gândesc, simt, visez. Zilele mele adevărate sunt zilele care-mi trec pe dinăuntru, pereche fiecare cu noaptea ei de sub aceeaşi piele.

Aforismul meu, aripă zburând înaintea păsării.

Mă feresc de conservanţi, de adaosurile sintetice din mâncare, din băuturi: vreau să rămân, cum spune reclama, *un produs ecologic* care putrezeşte şi viu, şi mort.

Porumbeii dorm pe acoperiş cu capul în aripă şi cu un ochi deschis în cer după gaia ce nu doarme, pereche de veghe şi pândă pe bolta mea.

Îmi dau silinţa cât pot să mă păstrez şi eu ignorant precum anticii şi mi-i greu să ascund că ştiu mai puţin decât voi. Deşi mă silesc, în arta necunoaşterii de sine nu-l pot depăşi pe Socrate, el atingând excelenţa. Abia el, pătrunzătorul Socrate, ar fi aflat mai puţine despre mine şi n-ar fi ezitat să mi-o spună.

Văd, în nopţile cu lună plină cum, în cimitirul din Săpânţa, morţii ies să-şi admire crucile, să-şi contemple portretele înguste, să picteze rime noi, mai apropiate de viaţa care nu-i uită.

Am hotărât câteva zile să nu mai trec prin oraş, să nu-mi amintesc de nici o cunoştinţă, de nici un prieten. Mi-i frică să-i

întâlnesc, să-i salut, mi-i frică să nu-mi răspundă din vreo fotografie lipită pe gardul bisericii.

O agonie de vreo două mii de ani… Agonia românească – un model de veşnicie ca un proiect de eseu pe care l-aş scrie, dacă rudele, prietenii, nu mă vor lapida de cum anunţ titlul.

De cu noapte am pierdut, deodată, atingerea cu tot ce a fost adevăr viu şi, fără gând, zbor pe tălpile goale peste cărările pământeanului de ieri.

Floarea soarelui răsare pe coasta raiului, dar aş zice că întâi şi-a ales numele, apoi traseul pe cer şi, la urmă, forma, culoarea, înălţimea. *Floarea soarelui* mai întâi a fost chemată pe numele ei, destinul său venind firesc, cu răsăritul.

Nimic Cezarului, nimic lui Dumnezeu! N-au decât să se slăvească între ei, n-au decât să mai ia şi unul de la celălalt, pentru că, ce au de luat de la mine, vor lua oricum: viaţa, moartea!

Am o aşchie în palmă de mulţi ani; nu mă doare tot timpul, dar ştiu că-i acolo de când am mângâiat o scândură negeluită. Azi, orice-aş mângâia, spinul îmi aminteşte de clipa slăbiciunii mele cum, o dată, cândva, am vrut şi eu să fiu tandru.

Scria încordat, cu toată şira spinării arcuită grav, fiinţa sa înfăşurându-se arc de ceas în jurul ideii ce-l însuma şi, pe măsură ce scria, încordat pe fiecare semn, pe înţelesul îndărătnic care nu se lăsa înşirat pe hârtie, cuvântul se destindea în cuvânt, litera în literă, ca un arc de ceas din acele ceasuri vechi răsucite la câteva zile, trăind astfel şi ele viaţa lor pe lângă alte fiinţe, cuvinte şi oameni, şi cine ştie cui îi este aproape şi de ce.

Este şi o lăcomie a simţului de a pipăi lumea cu afecţiune, cu dragoste şi cu ură, pereche a lăcomiei la mâncare, la avere. Cum alţii sunt striviţi de grămezile de bijuterii parcă blestemaţi să le poarte, aşa şi cei lacomi în sentimente se năruiesc sub povara simţirii lor, comoara

de care nu se despart.

Pomul de Crăciun îţi arată dărnicia cu tine, cu ceilalţi. Pomul de Crăciun e atât de frumos şi de încărcat pe cât suntem şi noi.

Câinii mei mă ştiu de stăpân şi de glasul meu ascultă când cu haita străină se bat până la capăt. Câinii mei – cu carnea mea îi ţin.

În faţa ticălosului acesta, aproapele meu, singura pedeapsă pe care o am la îndemână e să nu-l iubesc: pedeapsa lui – blestemul meu. Iar dacă el mă iubeşte, (doar şi-un ticălos iubeşte), eu, în singurătatea mea, fără să ştie, îl iubesc chiar cu disperare.

În lumea în care nimic nu funcţionează, nu merge la fix, la ce-ţi ajută ceasul tău că-ţi arată oricând ora exactă?

E beznă aşa de mare în jurul meu că văd prin piatră bezna de partea cealaltă.

Înviere, mântuire, viaţă de apoi: motive grave ale existenţei noastre derizorii, mize convenabile jocului ambiguu cu divinitatea.

Cu o vitalitate mai spornică decât a ta, alţii, stăpânii tăi, te supun uşor şi tu parcă o şi doreşti. Şi, în supunerea asta, zâmbind amical îi trădezi cu toată puterea ta, cu toată dăruirea, păstrate în ascuns, să-ţi rămâi credincios doar ţie, cum şi ei rămân fideli crezului lor căruia vor să te supună.

Mi se recomandă, pentru o viaţă sănătoasă de animal normal, multă fibră, multă celuloză din vegetale, din legume, din fructe. Aşa trec prin mâinile mele şi îngurgitez sute de foi de celuloză, carte după carte, în care ideile – substanţa hrănitoare, vitaminele proaspete – vai cât de puţine sunt. Dar nu mă îngraş, înghit multă fibră, iar digestia mi-i bună.

Ne tragem din cai, suntem rude de sânge cu ei, şi o vreme s-a păstrat acel istm de trecere dinspre centauri spre noi, dar podul de

pământ s-a rupt. Pentru centauri, suntem o specie dispărută.

Femeia, de toate zilele, de toate nopţile – semenul ideal păstrat în imaginarul inapt să devină realitate.

Stau şi ziua cu lampa aprinsă şi draperiile în geam. Dacă priveşti din stradă, dacă priveşti dinspre lume – nici nu plec, nici nu-s acasă.

Adam, Eva, nu s-au ivit ei curaţi ca lacrima de vreme ce aveau vina poftei în trup, când salivau şi numai aflând de fructul oprit. Ispita şarpelui au primit-o întreagă ca dar din partea Tatălui, vină ce n-o mai putea îndura nici El, şi El poftind să guste mărul proaspăt, fie şi prin gura păcătoşilor, copiii Lui.

TALISMAN DE GHINION

Victoria asupra altuia vine ca o înfrângere asupra fiinţei tale smerite, a credinţei tale în Dumnezeul cel bun; de aici bucuria ta reţinută, de aici gustul dulce-otrăvit al izbânzii tale.

Să-ţi fie indiferent să mori sau să trăieşti, cu şi fără motiv, fără cauză, fără spectatori, fără însoţitori – ce eroism pe dos e şi acesta.

Melcul, ureche de doctor grijuliu ce umblă singură, lipită de pământul bolnav de plămâni, să-l asculte cum respiră, cum îi bate inima, cum îşi dă sufletul sub tălpile noastre.

Fără să mă ştie, fără să se fi apropiat de mine în vreun fel, cineva plânge după mine cu credinţă de păgân: *Vai de carnea care ţine de suflet, vai şi-amar de sufletul care ţine de carne!*

Sunt şi fapte mai înalte decât tine spre care nu-i firesc să-ţi înalţi ochii, dar, dacă tot s-a întâmplat, nu le cerceta.

Vina la El, pedeapsa la mine.

În adolescenţă, pentru câţiva lei o ţigancă rătăcită pe strada noastră ne ghicea tot viitorul auzit într-un ghioc. Cum n-am avut bani destui, mie mi-a ghicit doar sfârşitul.

În ochii mei, cititul apare ca farmec şi când citesc o reţetă, că nu ştiu dacă eu scap de boală ori boala de mine, până să aflu de ce parte cade leacul, cui îi descântă vraciul, într-a cui cârcă rămân eu – cel de scrie despre minunea lecturii – şi cât citeşti o reţetă.

Vreau să-mi văd iluzia de bine drept realitate, nimbul de peste voi toţi şi nu-mi este uşor, dar încă îmi mai educ voinţa să vadă *ce* trebuie, *cum* trebuie.

Puţina materie din noi ne ştie viitorul mai bine decât ne-am şti noi trecutul.

Piesa-i gata, cortina s-a lăsat, scena s-a golit, actorii au plecat în viaţa lor şi eu tot nu înţeleg ce se întâmplă cu Hamlet după ce se termină piesa. Am văzut-o de atâtea ori şi tot nu ştiu.

Să mă pot bucura, să mă pot întrista, am învăţat de la voi să simt cu măsură, cu măsura lumii. Dar sunt stricat: cum simt sarea, ciorba lumii e deja *peste măsură* de sărată pentru sănătatea mea; de vreme ce simt dulcele, sigur e prea dulce pentru mine; odată ce mă preveniţi de răul cel nou, răul acela mi-a putrezit deja sângele.

Noi ştim să primim Regele, dar ştie el protocolul de primire a omului de rând? Care dintre marii lumii, în genunchi, ar avea puterea să-l privească în ochi pe oricare dintre voi?

În transparenţa lui curată, acelaşi nor se face un monstru după ce te-a încântat cu chip de înger doar cu un minut mai devreme. Cât de aproape de noi sunt norii.

Jarul insomniei îmi topeşte zilele una în alta, cu ochii deschişi,

cum ai stinge ţigară în ţigară.

Iubesc literatura ochiului de fotografiat când afirmă fără să explice: *Acest obiect există.* Nu-mi spune de ce, de când, pentru *ce* sau *cum* există. Vreau răspunsuri? Îmi voi răspunde singur. Fotografia îmi dă realitatea, adică verosimilul cât încape în carton, pe măsura mea.

Se vede de la o poştă că, în neamul meu, sunt primul ajuns la ştiinţa de carte, la spirit, lux pe care îl afişez cu tupeul proaspeţilor îmbogăţiţi. Cum să vă cer să-mi preţuiţi lucirea ce nu se acoperă din aurul vechi moştenit de la părinţi?

Tolstoi, nobilul, ţinea trei jurnale, două la vedere şi altul, scurt, ascuns în cizmă pe care, prudent, îl purta la el să nu i-l citească Sofia Andreevna. În toate scria adevărul, dar Tolstoi cel adevărat a rămas în cizme zi şi noapte, gata de spovedanie, gata de ducă.

Văd căţei cât pisica şi care latră dulăii mari, ba se reped să-i muşte de zici că acum îi dau gata. Cum să nu te înduioşeze curajul, devotamentul pechinezului pentru stăpânul său! Bine dresaţi, dulăii de rasă ştiu regula, nu se pun în gură cu javrele mici şi trec fără să le pese lăsându-i pe cei mari, stăpânii de căţei, stăpânii de dulăi, să-şi dea mâna, să bată palma, să-şi împrumute câinii.

Omul aşteptat în lume, omul dorit de noi, încă n-a ieşit din plămada de lut a lui Dumnezeu iar El încă se mai codeşte: s-o facă, să n-o facă?

În urma femeilor dispărute din viaţa mea, cioburi de parfum, cioburi de parfum, doar atât.

Sunt mirat cum îmi îmbătrâneşte lumina în ochi şi-mi curge în riduri pe faţă. Mi-i tot mai greu dimineaţa, printre sloiuri de cearcăne să ajung cu privirea la voi.

Stăpâneşte-ţi singurătatea, bucură-te de ea ca de singura avere ce ţi-a ajuns vreodată pe mână.

Singur în tot muntele, fără să vezi, fără să auzi, fără gândul ce pipăie ceaţa neagră din jur, într-un timp de piatră. Sub plapoma nopţii, îţi imaginezi fiinţa stând în bezna din patul tău şi simţi răcoarea dinspre dimineaţă cât stai pe acel munte, simţi cum te pătrund primele raze încă nevăzute, cum nu le vei vedea nici pe celelalte pentru că îţi închipui doar că tu eşti muntele fără vedere, fără auz, fără gândul ce pipăie lumea de pe coama de piatră a timpului.

Sărăcia unora în privinţa harului e voinţă divină şi nu-i drept să-i pedepsim pe aleşi, pe cei cu vocaţie, aşezându-i în acelaşi cântar cu dezmoşteniţii din naştere, cu cei fără daruri; l-am supăra şi pe Fericitul Augustin.

Cartea, opera sa toată e darnică şi primitoare ca şi marea: dar să o traversez, să trec deşertul de apă fără să mor de sete, trebuie să vin cu apă de băut de acasă.

Să-ţi arzi pe rug semenul, putere de zeu! Ne mai rămâne strădania plăcută de a-i găsi şi vina care să-l convingă.

Nu-mi place rasismul altora: îmi cere să cred că lebedele negre n-ar fi lebede, pe câtă vreme rasismul meu crede că abia lebăda albă este excepţia care se dă-n spectacol.

A venit vremea să culeg şi să scutur merele coapte din grădina mea fantastică. Scutur cu putere şi pomii toţi cad la pământ, cu tulpini, cu crengi, iar fructele rămân suspendate în aer, să aştepte primăvara viitoare.

Ochelarii, cu dioptriile lor, îmi intră adânc în anatomie până îmi schimbă vederea asupra mea, apoi asupra voastră, fiinţe de care mă separ prin sticla ce vă deformează mai aproape de chipul vostru văzut, nu şi înspre adevăr.

Odorul florii de salcâm, suflet din mausoleul antic în briza serii. Văzduhul grădinii, vastă necropolă ce-mi poartă nefiinţa în litanii.

Dumnezeu e în mine, eu sunt în Dumnezeu – o ambiguitate stranie ce face să mă port altfel cu Mine Însumi, cu o atenţie plină de evlavie, să mă port cu Voi de la altă înălţime, aceea a grijii faţă de Aproapele meu, un Dumnezeu şi El.

Atârnăm deasupra unui ocean imens, fără margini, fără fund – cerul. O secundă gravitaţia să ia pauză – şi ne vom scufunda fără urmă în acel ocean. Să dormi ori numai să treci fără spaimă pe sub cerul liber – curaj de inconştient!

Ştiu, te-am auzit, ai bătut în uşă şi n-am răspuns. Era sărbătoarea lipsă din calendar, ziua când nu avea să se întâmple.

Orice victorie asupra spaţiului o plătesc din visteria mea ca un pariu pierdut în faţa timpului.

Ritualul – imitaţie a realităţii ivite în spirit când, peste voinţa hazardului, îţi impui finalitatea dorită de tine forţând proiectul divin să intre în ordinea ta.

Ivită dintre pietre o viperă firavă şi nefiresc de lungă, alunecă sub ochii mei unduindu-se într-un scris semitic, abia perceptibil. Sunt cuvinte dintr-o vrajă, dintr-un vechi descântec, pe care le învăţ fără voie. Acum le ştiu pe de rost şi le repet ca pe talismanul ce mă fereşte de veninul oamenilor: *Muşcătura ta pe tine te otrăveşte!*

O vreme crezusem că teiul, cu lemnu-i parfumat precum neaua, nu s-ar ţine pe tulpină fără o fiinţă vie sub coajă. Şi acum cred că floarea de tei e mireasma fragilă a fecioarei de neatins.

Lumea întreagă, tot globul, urăşte vidul, şi cât s-a-ntărit vidul de pe urma urii noastre! Nimicul ăsta, golul cu putere de adeziv absolut ne uneşte emisferele în întregul ce pare de nedespărţit.

E bogat ca un cozonac amicul tău: are de toate, şi zahăr, şi nucă, şi stafide. Are ce-i mai bun, dar, cu toate bunătăţile lui, până ce aluatul

ăsta nu trece proba focului, tot crud este.

Dormeam cândva într-o casă în care ploaia trecea prin acoperiş. Sub cerul înnorat trăiesc şi acum senzaţia că mai am alături tânăra amantă gata să mă inunde.

Credinţa, de-ar fi o tehnică, un sport cum e săritura în lungime, în înălţime, m-aş antrena zi de zi să-mi sporesc abilitatea, să-mi întăresc muşchii, muşchii credinţei, şi aş ajunge în Cer înaintea tuturor concurenţilor. Aş călca pe cadavrele voastre numai să fiu primul în faţa Lui. Dar nu sunt un sportiv, nu ţin la performanţă şi toţi concurenţii, vii sau morţi, mi-o iau înainte până şi-n credinţă.

Până la o vârstă credeam că te-ntorci din viaţă cum ai coborî din tramvaiul în mers şi revii la casa ta. Şi tramvaiul a luat-o la vale.

Iscodit pizmăreţ pe gaura cheii, cine să rămână demn şi cast după ce şi-a dat jos pantalonii?

Ce nedreptate! Eu nu ştiu ca un spital să poarte numele vreunui pacient, a acelui pacient însănătoşit cu adevărat, care să fi devenit nemuritor într-o asemenea clădire.

Virtutea ce tu însuţi o simţi că îţi lipseşte nu-i un păcat ci-i semn că în curând vei primi darul aşteptat împlinindu-ţi-se golul ce te doare, e semn că în curând vei trăi rotund întregirea ta.

Mi se şterg visele de parcă mă trezesc din altă fiinţă, din ascunsa viaţă a altuia.

Sfinţii care au ucis cu mâna lor ori au îngăduit omorul în numele credinţei i-aş scoate din calendarul creştin. Ăsta-s eu – un fanatic!

Nevinovăţia sa de care a aflat abia din vina altora, nevinovăţia proprie îl sufoca, aşa cum îl sufoca şi mireasma pură de crin.

Voi fi în faţa ta şi aburul acela nu-l vei crede fiinţă vie; voi vorbi

şi nu vei auzi; voi fi pleoapă pe ochii tăi şi n-o să vezi; mă vei îmbrăţişa fără să simţi că pe tine însuţi te ţii în braţe. De unde să fi venit eu, cel ce nu a plecat niciodată de-acasă?

Dincolo de îndoială, risc înşelarea amară şi, cu cât voi fi mai ferm, cu atât voi greşi mai grav faţă de mine. Dar cine este sigur de îndoielile sale?

Casa mea de la Curteşti are un păcat: privind din prag peste câmp, peste livezi, departe în orizont, aş vrea să aud valurile, oceanul. Ei, ce să fac, nu se aud valurile! Numai vântul câteodată bate duşmănos ca şi cum ar vrea să mă scufunde, să-mi scufunde casa ca pe o corabie rătăcită, vântul visând şi el că, suflând peste mine, suflă deasupra oceanului.

Şi sunt oameni care străbat lumea aşa, tăind-o oblic, cu privirea piezişă, despicând-o val cu val, ca un profil de proră, fără să spere că va ajunge cândva la un liman. Aşa trăieşte el, în răspăr cu lumea care se şi poartă cu el ca un ocean în veşnică furtună.

Plictisită de singurătatea nopţii, umbra îmi târăşte trupul afară din casă de cum se face ziuă.

E o minune cum dispare durerea în cel mort, cum, din carnea lui, dispare ura, mila, regretul sau setea de răzbunare. Cum să te lepezi aşa uşor, atât de ieftin, de vină, de obsesia ei, doar sub scuza că ai murit. Sau nici mortul nu scapă de regrete?

Privesc barza care, cu un broscoi în cioc, se târăşte mult până să decoleze. După acel efort ridicol, eu aş fi renunţat la prada ce orăcăie a batjocură, aş fi renunţat să mai zbor vreodată.

Ori scriu – ori trăiesc; ori spirit – ori animal.

Aflu cum să întineresc şi eu: privesc pendula în oglindă şi văd cum timpul tot înapoi mă duce.

Hainele scumpe de pe manechinele de carton şi ghips din vitrină au, aşa, un aer de nimicuri purtate de ochii lumii. Chiar de ce-or fi îmbrăcate de vreme ce, o ştim toţi, oamenii ăştia falşi, manechinele, n-au nicio ruşine de ascuns, niciun defect de acoperit.

Un câine se uită în oglindă şi vede alt câine, altul decât se ştie, neprietenos şi, oricum, nu *un animal de companie.* Starea asta parcă o recunosc; uneori şi eu văd în oglinda din faţă o fiinţă ostilă, străinul căruia nu mă încred să-i las cheile casei.

Mi-am cumpărat un caiet gros, poate voi găsi motive să scriu un jurnal, zi după zi. Ţin caietul în mâini şi-l răsfoiesc de la sfârşit spre început ca şi cum l-aş fi umplut deja cu zilele ce vor urma şi acum aş vrea să le revăd luând-o dinspre viitor, de la ultima filă până în ziua de azi. Dar toate paginile sunt albe, întâmplările netrăite aşteptând încă prima filă de jurnal.

Nu rupe spinul din stratul cu flori doar pentru că tu nu-i ştii noima ascunsă, nu smulge neghina din grâu, nu te lăcomi la bobul câştigat. Te va ajunge răzbunarea bunătăţii tale când, grâul salvat, devine el însuşi neghină din pornirea adâncă de a se opune fraţilor grăbiţi să ajungă pâine supusă pe masa noastră de dimineaţă.

Stai în pace, nu-ţi mai număra anii cu ochii în spaime! Nu timpul îmbolnăveşte; timpul de toate vindecă şi omoară trainic, curat; da, cititorule, când zilele tale ajung la semnul în carte lăsat.

Nu-s atât de puternic încât să n-am duşmani la vedere.

Toţi jucăm teatru, dar numai smintitul cu adevărat nu ştie când a plecat scândura scenei de sub el.

Am nostalgii de nelecuit nu pentru ziua de ieri, ci pentru ziua de mâine, pentru clipa pe care n-am s-o mai apuc. Da, sunt dintre nostalgicii care-şi regretă viitorul.

Mi se adună pe agenda telefonului numerele celor morţi de-o

vreme. Nu îndrăznesc să-mi sun prietenii, nu le ştiu programul, noul fus orar şi nici nu le şterg numărul; încă aştept un apel sau, cine ştie, când voi trece şi eu dincolo, să am pe cine să sun.

Din perspectiva unui milion de ani, a Istoriei adică, ce-am trăit noi până acum va fi o istorioară conservată între două straturi de roci, lecţie trecută uşor de profesorii grăbiţi, sub un titlu anost: *Turbulenţa primelor milenii din era creştină.*

O bună parte din puterea medicului vine din mirajul ce-l simţi în preajma zeilor ce te pot reînvia şi atingându-te. Nu, nu reuşeşte, abia dacă îţi întârzie plecarea, să mai pierzi trenul o dată.

Brăţara neagră, talisman de ghinion, o port să-mi amintească cine sunt, o port şi când îmi curmă încheietura forţându-mi mâna spre gestul scurt, nervos, ca un tic de avar. Port brăţara neagră şi aceeaşi cătuşă nu-mi permite gestul larg şi generos, dărnicia salvatoare mie, aproapelui meu.

De-ar fi să-mi povestesc viaţa de puber, ar trebui s-o fac ca şi cum aş povesti despre cineva cu totul necunoscut mie. E mai credibil să vă spun despre mine ce-am auzit şi eu de la alţii.

Cele rele tind să se repete până când se împlineşte catastrofa, pe când cele bune vor să dispară după prima înfiripare, după prima încercare. Să fie doar că se întâmplă – şi atât?

Mă droghez cu buletine meteo şi am vertije până la cutremur.

Requiemul – cântec de leagăn de adormit bătrânii.

Mă surprind miluindu-mă singur cum aş milui pe ultimul cerşetor ştiind că-mi las puţina credinţă în mâini nevolnice să o spulbere ca pe un pumn de cenuşă.

Iată-te, vrei să fii fericit de unul singur fără să plăteşti preţul întreg când, de fapt, fericirea îţi cere să-i jertfeşti tot ce ai: prieteni,

iubiri, familia şi copiii tăi, dragostea lor. Şi tu, într-o nesimţire deplină, vrei să fii fericit în iadul comun în care trăim cu toţii.

Nu, nu mai sug la sân de ceva vreme, sunt înţărcat, dar mai beau câte o cană de lapte ca dintr-un legământ cu pruncii care vin.

După ce omul a învăţat să vorbească, bine, rău, nu înţeleg de ce mai trebuie să ucidă şi cu fapta mâinii.

Un autodidact, fără maestru, fără şcoală, a probat cuvânt cu cuvânt pe limba lui otrăvurile lumii, a probat pe cerul gurii toate elixirurile scrise, şoptite ori abia gândite. Şi a înţeles: tăcerea, tăcerea-i antidotul la vorba ce omoară.

Nu ţi-au ieşit astăzi mărunţişurile? Nu te încrâncena şi nu te penaliza singur. Vei încerca şi mâine să bei un pahar de vin şi vei vedea cum îndărătnicia li se îmblânzeşte de parcă îngăduinţa ta faţă de tine se transferă lumii din jur. Afli, aşa, că lumea te condamnă prin sentinţa executată chiar de tine. Nu încerca să măsluieşti procesul, este de ajuns să te judeci drept şi pe tine.

Fulgerat de soare strănută şi, o clipă, mai puţin de o clipă, căzu bezna peste el; zgâlţâit de spasm tresări ca un marfar sărit peste macaz, după strănut luând-o în altă parte decât unde pornise.

Caricatura bună mă calomniază; cea nereuşită mă jigneşte.

Nu, copii, eu nu m-am luptat de-adevăratelea cu zmeii. Lupta am pierdut-o şi numai citind despre ei, aşa cum citiţi şi voi.

Şi azi Iuda încă sărută pentru aceeaşi arginţi vechi…

De ani buni citesc buletinele meteo ca singurele oracole pe cale să se împlinească. Statistic, prognoza de vreme rea, la mine se împlineşte mai des.

Când văd cum se schimbă culoarea lumii, în negru, tot mai în

negru, îmi spun, da, şi eu sunt un *negru,* dar nu din familie, nu din convingere.

Spinări de monştri ce dispar cum clipeşti, delir deşirat pe geana de var în clipa uitată la marginea calendarului, veşnicie provizorie de la periferia lumii.

Laudă celor care află taina fără s-o dezlege.

Nu, sigur nu ăsta-i adevărul, dar aşa gândesc eu, ăsta-i gândul meu – ca o pastă de dinţi care freacă alama coclită de pe creier, sfeşnic rămas fără lumânare.

Am mers până la capătul drumului şi, iată, am ajuns. Acum, mă întreb, ce se întâmplă când treci de capătul drumului?

Când va mai fi apusul meu dimineaţa răsăritului dintâi?

Am încercat şi eu să intru în pielea lumii, să fiu ipocrit, să mă fac că nu-mi pasă de mine, dar nu m-a crezut nici unul din voi, aşa cum nici eu, cu sinceritate, nu vă cred. Pentru mine ipocrizia nu-i decât calea de pe care să te-ntorci.

Mă şi mir în ce rămâne, în ce se ţine peste atâtea goluri, broderia asta de ceaţă căreia îi zic suflet – o fleandură care şi-a pierdut culoarea, şi-a pierdut desenul.

Oricât de dimineaţă m-aş trezi, ziua nu mi se lungeşte.

Adevărul meu se iveşte greu în lume: nu poate ieşi viu din mine şi eu să rămân întreg.

Se simte iz de cadavru? Aşa miroase vântul care nu mai bate.

Cordonul ombilical, cel tăiat la naştere, îl purtăm tot restul vieţii. Nu vreau să sune a paradox, ci doar cât se poate de adevărat.

Şi pe gratis, viaţa asta-i prea scumpă pentru mine.

L-au operat, au scos tumoarea, au dat-o la o parte din trupul său, dar acum el nu mai ştia de care parte se află: de partea cea bună, de partea buboiului?

Dintotdeauna mă lupt cu *goliatul* din mine şi nu reuşesc să iau distanţă cât să-ntind praştia, să lovesc duşmanul. Abia după ce îl voi învinge mă voi numi David, copilul viu şi iubit din cel învins.

În înţelepciunea ei, natura ne rabdă şi abaterea de la regulă. Totuşi, nu suportă aberaţia şi o pedepseşte în felul ei: fără încrâncenare, îi stâlceşte plozii, îi saltă mintea pe pustii.

Eşti liber să gândeşti orice binefacere, orice monstruozitate, nu şi a o înfăptui. E bine: prin faptă repeţi proiectul gândit, proiect care, pus în operă, devine inutil ca dublură la visul originar.

Citesc prospectul pentru leacul zilnic şi-mi cad ochii pe contraindicaţii, o pagină cu litere mărunte şi nu-mi vine să cred câte pericole sfidez cu ignoranţa mea eroică: abia acum aflu că, plătind reţeta, mi-am plătit sfârşitul. *Vindecarea!?* A, da, pe un singur rând, mărunt de tot, scrie şi de acest efect, caz rar şi în care sunt sfătuit să mă adresez, de urgenţă, medicului.

O hartă în amănunt a infinitului mi-aş mai dori. A, să nu uit, şi un calendar al veşniciei, cu program de lucru şi zile de odihnă, sărbători şi aniversări ale zilei de naştere. Le vreau în rai, pentru că nici hartă, nici calendar, n-au loc pe pământul măsurat de mine.

Bijutier autodidact, şlefuiesc diamante de împrumut până le sting lumina falsă.

Suferinţa, văd, te îmbolnăveşte, te ucide, dar nu scrie poezie. Dorul de suferinţă, da, poate!

Am şi eu un motiv de mândrie: sunt şi păcate pe care nu le-am putut săvârşi încă!

Cel care ştie că moare mâine, a murit de azi.

Ura fierbinte, violentă, ridică toporul deasupra capului şi despică, ura cea rece întoarce spatele cu tact. Amândouă cer curaj. Da, cer curajul pierzaniei: să ai răspunderea urii tale, când alţii n-au curaj nici pentru iubirea lor.

Să se ia numele de pe cruci: în nume nu-i doar destin, ci şi rădăcină de viaţă.

La bătrâneţe, faptele de rutină din tinereţe devin acte de eroism. Dar dacă fapta pe care acum o fac cu plăcere, aş fi încercat-o în tinereţe, sigur o consideram un martiraj.

Cal sălbatic de stepă, cuvântul: n-am reuşit să-l prind, să-i pun şaua, să-l călăresc, dar l-am vânat o viaţa, şi aşa am îmbătrânit în doi, alergându-ne unul pe altul. Cuvântul meu – minunea ce n-o pot rosti, ce nu-şi poate spune singură pe nume.

Câte sacrificii, câţi martiri din partea fluturilor, a gâzelor până când să inventeze becul rece, câte lumânări au ars până să găsească lumina care nu te arde. Au inventat filamentul de gheaţă, dar aceste becuri nu mai atrag pe nimeni: nu era nici un risc să rămâi în beznă, nu mai este nici un risc să fii *luminat.*

Urâm la alţii ceea ce sigur zace şi în interiorul nostru, dar ne este frică să-l descoperim. Urâm semenul cum urâm oglinda de pe care nu mai putem smulge pânza neagră după doliul din casă.

Aş zidi şcoli să învăţăm despre binele făcut pe muţeşte, făcut hoţeşte, fără să te ştie altul, nu cât să-l deprindem de mici, am aflat şi eu că n-are sens, cât măcar să ştim la ce distanţă trecem de el.

Omul – vieţuitoarea ce şi-a scos ceasul afară din trup, să

măsoare şi clipa altora. Aşa mă asigur că timpul nu moare cu mine cum ar putea crede şi cel mai umil câine când i se întâmplă şi lui.

Viaţa m-a pus pe drum, iar eu mai caut calea.

Ceea ce ştie lumea despre mine şi ceea ce ştiu eu priveşte în mod clar două persoane cu totul diferite; avem foarte puţine locuri în care ne atingem, în care ne întâlnim… Şi nu mă întrebaţi ce cred eu despre lume!

Să-ţi publici cartea tradusă în engleză e ca şi cum ai lansa mesajul tău în Atlantic; dacă scrii în franceză, face cât ţi-ai lăsa disperarea în Mediterana. Pe câtă vreme să scrii în română pare să-ţi arunci viaţa întreagă direct în fântâna din ograda ta, fântâna de care nu ştie nimeni. Îmi zic şi eu: *E bine, apa bună de băut e în fântână.*

De la început de lume, între mine şi femeie se ţine o tăgadă obscură. Fac pe potriva ei ce fac, pe întocmirea ei ca suflet, ca trup, dar vânt şi nori împotrivă-mi bat şi, aşa, între noi se naşte copilul din flori al gâlcevii noastre.

Viaţa ascunsă… Înţelepţii ne învaţă să trăim ascuns, să nu ne arătăm afectele, temerile, credinţa, nici fapta noastră măcar. Da, e înţelept să taci mult despre tine, să taci mult şi despre alţii, să laşi să se vadă cât lasă iarba să se vadă din tot ce pătimeşte ea, fără un scâncet, fără reproşuri către Cer, iar dacă nara lacomă simte ceva, e cât mireasma ce acoperă o poftă. Şi eu, în orbirea mea, văd în măr savoarea şi nu spaima de neîndurat a pomului în faţa secetei din anul ce vine.

N-am experienţă de lunetist, dar exersez cu bunăvoinţă salutul respectuos de la mare distanţă, aşa cum unii se antrenează ţinându-şi respiraţia pentru a-ţi nimeri inima de la un kilometru.

Prea slab să învingă, prea furios să fiu victimă.

Îţi închipui ce coşmar dureros ar fi ca trenul, sensibil şi

înţelegător cu nerăbdarea ta, să ajungă mai devreme în gara unui oraş, atât de devreme încât acel oraş încă nici să nu fi fost construit, încă nici să nu fi fost visat de locuitorii săi?

Am trăit fapte cumplite, de necrezut încât, de-acum încolo, orice aberaţie s-ar întâmpla ar părea ca venind în linie firească şi nu m-ar surprinde. De aceea bătrânii sunt un prost exemplu în faţa celor ce vor să fie raţionali şi cuminţi pe lungi perioade din viitor.

Ştiu o reţetă simplă pentru toate relele: să rămâi viu, atâta doar, viu. Jură că te vei trezi şi mâine şi ţine-ţi jurământul, apoi soluţia vine de la sine. Fii încăpăţânat, supravieţuieşte dezastrului, supravieţuieşte-ţi ţie însuţi!

AZI NU SE MAI FACE ZIUĂ

După credinţa probată în milenii de încercări, lumea e Creaţie, creaţie divină. Şi eu am credinţă într-un adevăr: că astăzi sunt *aşa* şi *nu altfel,* o datorez desigur credinţei, credinţei mele ferme în îndoială, credinţei mele ferme în mirare.

N-o să afli, cum să afli, ce cale închide, ce abis deschide celui viu, plecarea aproapelui său.

Iluzia, amăgirea – motoare ce mă poartă lin spre ziua de mâine, destinaţie de altfel fără gust, de n-aş trăi-o de azi ca o speranţă bine împănată cu toate mirodeniile din nopţile Orientului.

Nopţile tale – câmpii arate cu paşii descălţaţi de cărările lumii.

Să te revolţi împotriva destinului mereu în răspăr cu ce vrei tu, e de înţeles. Dar, dacă ai caracter, fă-o când vei fi rege în plină glorie, nu om de rând în poarta cimitirului.

Piatra cu piatră se sparge, piatra cu piatră se scrie.

Cina, oricât de săracă, numai pâine, pâinea zilei de pustnic, peste care picuri picul de vin aspru-amărui, devine festin de prinţ, când luna îţi cade în braţe ca un prieten nesperat.

Moartea-i veşnică? E bine, barem pe asta s-o ştiu rezolvată ca lumea şi odată pentru totdeauna că altfel, nestatornic cum sunt, nimic din ce-mi reuşeşte, nu durează.

Aş cumpăra senin pentru zilele mele aşa cum cumpăr culori să dau pe-afară pereţii casei, să-i spoiesc pe dinăuntru, aş cumpăra senin de toţi banii.

Să gândeşti zi de zi la răul posibil, să-l măsori, să-l cântăreşti – cale sigură să-l ţii departe, să uiţi şi pofta împlinirii lui. Tot aşa se-ntâmplă gândind şi iar gândind la binele ce eşti pe cale să-l faci.

Au, steaua mea! Cum dormi tu, cu soarele deasupra, de parcă te-ai îngropat în lumină!

Copilul, crud în naivitatea sa, nu rabdă şi îşi întreabă mama: *Pe tine te iubeşte cineva?*

Chirurgii ştiu să aştepte luna să scadă, să scadă apa fântânii, când şi sângele meu de lunatic se domoleşte din clocot. Ei nu mă deschid sub raza de lună, cu marea în aflux sărind peste dig, dacă vor ca rana lin să se închidă. Atunci, liber să curgă sub lună plină, sângele viu se ridică trup de fântână.

Moartea – o doamnă amabilă, întotdeauna potrivită pentru vârsta ta.

Îmi arată constelaţiile bolţii, câte una pe rând, ca pe nestematele familiei, cu răgazul să ajung cu privirea până acolo, îmi arată şi colţul în care, ea ştia, mai dorm încă planete ascunse. Aflasem şi eu, erau doar în mine, şi le-am dat nume, numele noastre cât, pentru o noapte,

să păşim unul pe steaua celuilalt.

Guvizii prinşi cu mâna mea din apa sărată a mării îi duc în camera de hotel şi-i ţin în chiuvetă. Acum, că i-am prins, mă scot din sărite cu voinţa lor disperată de a se-mpăca şi cu apa dulce ca orice vietate, ca mine bunăoară. Totuşi, din omenie, o să le arunc un pumn de sare de bucătărie.

Uşor, cu nesăbuinţă chiar, accept împlinirea oricărui ideal înalt propus lumii pentru a mă târgui îndelung la mijloacele de a ajunge acolo, mă târguiesc până când, om de înţeles, ajung la căile meschine, cele ştiute şi bătătorite de toţi.

Înghesuit în timpul şi în locul acesta, înghesuit în istoria vecinilor în note de subsol, înghesuit până şi de ai mei – scriu ceea ce trăiesc eu şi numai eu pot scrie ce trăiesc.

Cel cu spaima în cârcă nu întoarce capul când, noaptea, se-aude strigat de vocea străină cu chip necurat. Să ascult de duhul ce-mi spune pe nume, îmi sună şi mie a prevestire la capăt de drum.

Aş fi, în viaţa de apoi, îngerul cu aripi lepădate care, după ce s-a salvat după atâtea prăbuşiri, devine pilot de încercare pe suflete de păcătoşi mântuiţi, aşa cum scrântiţii urcă în cer supersonice abia ieşite din reparaţie capitală.

De la o vreme, până şi oamenii zăriţi întâia oară îmi par cunoscuţi şi tot îi asemăn şi-i judec greşit după chipul celor ştiuţi de mult deşi nu se cunosc, şi-s străini neam de neamul lor… Voi fi singurul ce judecă greşit, căci şi mie, până la urmă, străinul din chipul ce-l port mi se pare cunoscut.

Pentru voi, pentru fiecare dintre voi, un dezastru uşor de evitat, eu fac parte din *ceilalţi,* sunt *ceilalţi.* Da, prietene, pentru tine, pentru ai tăi, eu sunt *voi.*

Nevoia judecăţii drepte duse până la capăt îmi cere să-l execut,

să-l spânzur cu mâna mea pe fratele mişel. Dar nevoia, ca o pândă de plăcere, să-mi spânzur fratele mişel, de unde vine ea?

De câteva săptămâni traversam deşertul, rătăcisem o vreme iar caravana rămăsese cu provizii puţine, şi noi nu trecusem de jumătatea drumului spre oază. Ştiam sigur că vom muri cu toţii, când chiotele chefliilor din stradă mă făcură să ridic ochii din carte aducându-mă în realitatea nopţii mele din care mă abstrăsesem doar de două ceasuri. Eu n-am scăpat, caravana – poate.

Totul pentru hoit, totul pentru binele lui! Ne dedicăm trupului nostru pentru care lucrează mai toate industriile, ingineri şi experţi, până va ajunge, sigur, materie primă în mâna vreunui gropar cu ziua, specialist şi el în munca de jos.

Eroarea mea – soluţia corectă la problema voastră greşită.

O calci în picioare, o frământi cu lutul tălpilor tale, dar cărarea rămâne cu viaţa ei, şi nu ştii spre ce capăt te poartă cu adevărat. Poteca mea de senin – nu cu mine ţi-ai început rostul, nu ştiu de unde vii, nu ştiu, iarăşi, când mă vei lăsa!

Uitarea ca un sentiment pierdut: corăbiile din marea secată au dispărut de mult şi, iată, umbra pânzelor în vânt încă mai ascunde soarele meu.

Viaţa-mi curge şi cât maşina e la stop; eu rămân blocat în ambuteiaje pe când umbra mea o ia pe jos, să nu întârzie la întâlnire.

O şoaptă în sufletul meu: *Mă simt bine precum cuţitu-n pâine.*

A cui religie duce pasărea renăscută din ou, egală cu Dumnezeul înaripatelor? Cum să despart, în zbor, ciocârlia de Dumnezeul ei?

Să te încrezi în hazard, fără să-i faci cu ochiul, fără să-l tragi de mânecă, de mâneca în care ţine asul, e ca şi cum te-ai lăsa în seama trişorului la jocul de poker. Cum să te mai plângi de ghinion?

Spaima, înger păzitor, îmi înţepeneşte aripile pe omoplaţi, să nu zbor, să nu-mi las cumva penele prin copaci. Spaima îmi dă fobia de înălţime, de căderea în gol, mă ţine cu ochii lipiţi de pământ şi aproape de casă, cu toate penele în ordine.

Meteoriţii se reped spre Pământ ţintindu-mă, văd cum vin la mine şi stele căzătoare, comete mânate ca de o curiozitate irezistibilă vor să dăm mâna, dar în ultima clipă ratăm întâlnirea. Asta bănuiam şi eu: de aproape nu-s aşa de atractiv, nu-s interesant; ba, respingător cum sunt, trebuie să fiu ocolit.

Acelaşi bazar al deşertăciunii ce te-a copleşit vizitând aleile cimitirelor, acum îl găseşti în *memorii postume* – un fel de reînviere păgână când, nici Dumnezeu să fii, nu mai crezi în tine!

Scepticii – fiii dezmoşteniţi ai Ecleziastului, ai acelui Ecleziast rămas fără urmaşi. Moşia lor pierdută – risipită vânare de vânt.

Aş zice că textul a fost dintotdeauna pe foaia mea de hârtie iar eu rad cu peniţa doar, cum aş răzui lozul să văd câte cifre are câştigul. Aşa, răzuind, dau cu ochii de texte vechi ce mă pândeau de mult pe foaia trasă din top, la noroc.

În pâine mi-i speranţa că-mi voi hrăni trupul, speranţă pe care, ca flămândul în post, o împlinesc smerit; în femeie aşteaptă promisiunea iubirii mele, eu fiind cel ce va împlini fapta. Şi fac păcate: e o vină, ce vină urâtă, să gândesc la femeie ca flămândul la pâinea de noapte.

Să opreşti ceasul ce ticăie sau să-l întorci cu faţa la perete când ai oaspeţi – politeţe de zeu.

Judicios programată şi administrată cu sistem şi metodă de către un guvern pătruns de răspunderea sa, foametea ne duce la disperare pe termen lung. Spaima de foame însă, fără strategie, fără proiect, ne face obezi şi când e seceta mai mare.

Coşmarul îmi face unghia pană. Oasele, pe care nu mai calc, dor şi-n somn până să ajungă aripă.

Să înduri dezastrele cosmice ca tragedii premeditate, năpaste ce te au în vedere anume pe tine, să le vezi cu măşti de neaflat sub chip omenesc, fantasme ce te persecută ca ruda de aproape, ce te caută până şi-n vise – toate aceste urgii topindu-te într-o revelaţie vie şi intimă cu tunetul şi cu ploaia, cu norii, cu zăpada, cu viforul din stele… Iar tu vei fi trăind aşa, într-un mariaj ascuns, ocult, cu toate aceste stihii până vei tresări blând la fulgerul ce-şi scrie semnul în pereţii casei tale, ceilalţi semeni ocolindu-te de parcă le-ai fi trădat neamul pentru toate celelalte vieţi câte or mai fi urmând.

Puţine cariatide ar mai rămâne drepte fără povara clădirii din spate. Aşa de piatră cum par, e o mare cheltuială, un mare efort să ţii femeile astea frumoase în picioare…

Domină peste tot improvizaţia de parcă mâine ar fi sfârşitul lumii şi nu mai contează că piramidele noastre de carton vor fi stive de gunoi după prima ploaie.

Şi eu mă conduc, în tot ce fac, după gândul raţional, după un principiu de la care nu mă abat: îmi potrivesc viaţa şi visele cu rigoare numai după voia întâmplării.

Mă amestec frăţeşte cu umbra; câtă umbră am în mine, atâta fiinţă în umbră am.

Până şi un munte foarte înalt, e înalt pe culme, nu la poale, unde pot urca şi copiii la fel ca pe un deal oarecare.

Cel cu vatra de jar aprinsă în piept nu tânjeşte noapte de noapte după iubirea cuiva: sare din arşiţa coşmarului său, sare în drum, în calea de beznă, şi – iubeşte el.

Bună parte din viaţă eşti unealta de fier a poftei ce te mână ca

dintotdeauna, din ascunsul tău înspre lumina ucigaşă. Într-un târziu ajungi scula de aur a voinţei veştejite, dornice să te jertfească binelui final.

Poezia – pâine de casă frământată în mână cât e noaptea de lungă… Or fi brutării unde se va face şi pâine bună, dar nimic nu te hrăneşte mai sănătos decât aroma coaptă în vatra ta.

În pat, până să adorm fac proiecte, planuri în detaliu la care lucrez din greu toată noaptea: cum să-mi amân datoriile; cu ce bani să-mi tratez măselele; cum să mă feresc de secetă şi câte altele. Somnul – călătorie de afaceri, noapte de salahorie şi umilinţe… Aşa se face că, topindu-mi problemele până în zori, sunt mai liber decât alţii şi par un egoist feroce când, singur, mă plimb între doi copaci cât e ziua de mare, ca omul fără treabă.

Miroase bine trandafirul cu petala deschisă în zori şi e în firea sa darnică să se risipească în jur. Dar cum mireasma aceasta din rai s-o alături trupului tău stricat încă de pe când era viu? Cum poate jivina hrănită cu carnea altei jivine, hrănită cu carne moartă, să miroase a floare în floare?

Ştiu păsări clocind pietre numai să aibă şi ele pui şi-i ridică în aer aşa, cu aripi albe de cremene. Unde-i atâta credinţă în dragoste, şi Dumnezeu pune mâna.

Doar visul meu n-o să mi-l viseze altul, în rest – ce gândesc, ce vorbesc, ce scriu, e ca marfa în piaţă: totul se vinde, şi se vinde din nou.

Iarna se amână din noapte în noapte, nici toamna asta n-a fost cum ne-am aşteptat iar azi, ce ghinion, azi nu se mai face ziuă.

Ce perversitate de estet stricat să mai fie şi asta de mi se pare mai albastru, mai senin şi mai adânc cerul strălucind în băltoaca în care calc cu picioarele mele, decât în bolta înaltă de deasupra?

Mă uit la cuvânt ca la o maşinărie abia inventată, să văd pe

unde-i îmbinat, cum merge, din ce familie vine, din gura cui se-aude, ce riscuri or fi când îl laşi singur în stradă s-alerge fără frâne. Maşina infernală dintre canini se cere să aibă în spate o *carte tehnică,* un ghid de folosire, şi n-or mai fi atâtea auto-mutilări, atâtea accidente, poate.

Ridic ochii spre Cer şi-mi zic aşa, să prind curaj ca în faţa unei prăpastii în care sunt gata să mă arunc, ridic ochii spre Cer şi-mi zic că nici Cerul nu-i pe atât de înalt, pe cât pare.

Ascult muzică, o ascult în chinul meu şi cu taina care, fiind a mea, n-am vrut să v-o spun: pentru mine muzica nu-i râu şopotind, nici pădure fugărită de vânt; muzica nu-i faptă de scris în cărţi, nu-i căţel de luat în braţe, nu-i tablou de ascultat cu ochii. Muzica auzită de mine cântă de una singură, când îi vine bine; muzica mea – un suflet ascuns în tăcerea ce-i priește.

Fără vise, fără visele cu care mă întâlnesc noapte de noapte şi de unde-mi trag năvoadele cu iluzii, cu spaime, n-aş avea nici un motiv să mă lăcomesc acum la somn, la ziua de mâine.

Bolnav, m-aş interna în spital ca, din cardiacul ce sunt, să devin nemuritor. Dar aşa, cât să mă tratez de-o boală cu alta şi tot să mor, de ce aş face-o?

Lumea-i metafora ei însăşi. O bună parte din lucruri îşi pot lăsa în loc o figură de stil iar lumea va funcţiona mai departe, aşa cum funcţionează şi acum – ca un joc de cuvinte. Lumea-i metafora ei însăşi şi nimic nu o face mai uşor de străpuns, de priceput.

De când ochiul tău întors în tine trece-n viciu? Ne-am obişnuit să ne fim indiferenţi, să privim zile şi luni la rând, vecinul, amicul, decât să ne uităm în noi înşine, aşa cum ne-am uita în fântână să vedem cât mai urcă apa în noaptea de vară.

Revelaţia – clipa de uitare de sine când afli ce s-ar petrece în afara ta dacă nici n-ai exista.

Sunt focul ce se stinge şi pe vreme frumoasă încât, pe frig, nici n-ai pe cine lua în casă.

Cum lasă cuib şi pui şi cum zboară pasărea înspre alice ca spre bobul hrănitor de moarte.

Mă uit la câine cu înţelegerea cu care m-aş privi în oglindă. Are porniri să mă muşte până la os, până la turbare, şi-i simt muşcătura închipuită de parcă m-aş muşca singur. Da, furia aceea sălbatică de a-şi muşca stăpânul a luat-o de la mine.

Cititul de unul singur, între patru pereţi – combustie după care trebuie să mă reinventez, pasăre Phoenix, să fiu altul, pârjolul mistuind tot ce fusesem. Ca păianjenul fără noroc căruia prada îi sparge pânza, şi eu înjgheb tot altă ţesătură care, sigur, la următoare carte va fi din nou mistuită de focul lacom al altora, mistuită de prada prea bogată.

Îşi aminteşte de mine abia când îi ies în cale şi-i vorbesc, de parcă abia atunci m-aş fi ivit pe lume. Pe oameni ca el nu mă bizui nici cât să le trimit o scrisoare. Ei nu locuiesc la vreo adresă la care poşta să-i ajungă.

Calc legile lumii să rămân *sărac* şi abia ipocrizia mea se înţelege cu ipocrizia vecinului ca două codoaşe care-şi ştiu secretele.

Frunzele de ulm cad gloanţe oarbe în războiul toamnei sub cerul străpuns de lenevoasele salve trase din tulnice crescute pe dealuri împreună cu fetele.

O mare parte din viaţă mi-o petrec tot să-mi dau cu var umbra.

Fără a fi orator de tribună, dintre cei capabili să te convingă prin emoţie trucată, prin gestică, îmi place şi mie să vorbesc faţă în faţă cu cineva. Abia aşa ideea mea prinde relief ca adevăr, altminteri, gândul nerostit, nescris, rămâne desen în creion, că te şi întrebi ce adevăr e acesta numai în două dimensiuni.

Muscă să fiu, o clipă nu m-ar îngrijora soarta speciei mele. Nici ca om nu mă îngrijorez şi mă gândesc la specia mea ca la muşte.

Călugărul, întorcându-se de la apă, găseşte în patul său o prea frumoasă fecioară. Închide uşa la loc şi, cu credinţă, îşi face în celălalt capăt al pustiei altă chilie. Şi iar îl află pe diavol în pat. Şi ridică altă chilie, tot altă chilie, dar – degeaba. Ostenit, înţelege că menirea sa nu-i să ridice chilii în pustiu, ci să trăiască alături de diavol.

Să-ţi alegi femeia pentru banchetul nopţii ce vine, cum pofticiosul face piaţa salivând şi încercând pe limbă carnea fragedă de pe tarabe, gustând trufandale ce-ţi fac cu ochiul, alergând cu ele acasă să le găteşti după reţete probate şi ieri – un meniu festiv cu aperitive, creme pasate, muşchi în sânge, cu garnituri şi sosuri savante stinse în alcooluri din fructe exotice, cu deserturi flambate şi cinând apoi cu amicii copleşiţi de gustul subţire al gazdei lor. Să-ţi alegi femeia după meniul nopţii, toate – fantezii, fantezii de gurmand oriental cu un harem de bucătărese la cină.

Să dormi în linişte în oraşul unde zeci de mii de insomnii te pândesc şi unde fiecare ins puieşte pricini de nesomn pentru celălalt, cine poate?

Sunt senzaţii intime ce ţi se transmit dinspre lume printr-un clipit, într-o aluzie subtil scăpată în lumina discretă din surâsul străinei, gestul de care ţi-ai amintit într-un vis, şi atât.

Oricât aş scrie, cu cât sunt mai inspirat, rândurile se aştern sub degete ca trans-scriere.

Da, viaţa mea nu-i cu nimic mai presus de puful păpădiei şi nici prioritatea Cuiva de mai încolo de mine.

Stângăcia în a-ţi arăta sentimentele e un semn de graţie, de nevinovăţie, dar pe cine convinge stângăcia?

Mă lăcomesc la clipe, să-mi pot risipi anii.

Am visat că mă urmărea o statuie, statuia mea: m-am oprit şi am lăsat-o s-o ia înainte.

Să prinzi dintr-o simfonie temele, armonia subtilă a părţilor, echilibrul tonurilor, poate chiar notele, e ca şi cum ai număra paginile din Herodot ferindu-te să cadă pe tine raza veche de lumină, raza veche de umbră, a lumii ce trece de coperţi.

Mă uit în jur şi mă simt atât de jignit de condiţia de om de parcă până mai ieri am fost cu siguranţă cal, un cal oarecare.

Când Eul meu vrea *a fi,* altul din mine se roagă *a nu fi,* apoi îşi schimbă rolurile. Mai bine n-ar ajunge niciodată de acord, că nu ştiu în ce parte a balanţei ar urma să cad eu, indecisul.

Să ne bucurăm de vicii. Cădem în câte-o prăpastie şi abia viciul ne dă pofta de viaţă, ne dă inconştienţa, nebunia să ne căţărăm pe pereţii de gheaţă, să înfruntăm ziua următoare şi celelalte, încă una şi tot aşa până la sfârşitul vieţii.

Soarele, steaua asta ce răsare ziua, cum am aflat la şcoală, de mic soarele a luat în particular lecţii de a apune, că acum îi reuşeşte atât de bine în fiecare seară, fără să rătăcească drumul.

Toţi cumpărăm cherestea, el adună cuie.

Mă lovisem, îmi curgea sânge din nas şi roşul de pe mâini m-a aruncat în panica ce mi-a deschis hemoragia fatală.

Ziua de azi, încă un zimţ din roata care ne mână implacabil spre decapitarea finală.

Jalea de neîmpăcat că a trecut o zi, tristeţea disperată că începe alta, din altă viaţă.

Îmi persecut trupul şi, sub legi mai drastice, aş fi condamnat

pentru abandonarea în suferinţă a semenului, a propriei fiinţe, străina despre care nu ştiu nimic, faţă de care n-am sentimente.

În orice clipă se poate întâmpla orice câtă vreme deasupra cerul ţi-i deschis şi nimic nu te apără de veştile din stele, cum nimic nu te apără de tot ce vine din viitor, din trecut.

În mijlocul peisajului de sub munte – un pictor. Când şi-a luat şevaletul cu tot cu pânza pictată, locul a rămas gol.

Şi oamenii cu har fac prostii? Dar de la ce înălţime!

Nedomesticită groaza: dezbracă acum cămaşa de frică şi sudoare şi reînvie om întreg, gata s-o iei de la capăt, dintr-un început de lume.

Paranoicul – cel ce-şi dedică viaţa să lecuiască restul omenirii de boala de care suferă el.

Între copacii aceia rari, cu frunze roşii, cu clorofila lor neverosimilă, sub tristeţea acelor copaci cu frunze ca somonii gata să moară, păşeam şi eu cu paşi omeneşti, fără gând vreodată să mai zbor.

Viaţa are o gravitate pe care e sănătos s-o ignor. Nu vreau să mă gândesc cât de gravă-i viaţa; cred că aş muri subit dacă aş afla.

Până acum omului i s-a dat un singur sens, o singură finalitate: cea a credinţei sale.

Altul gândeşte şi simte în capul meu, mai îndemânatic la vorbe, la alcătuit imagini: cum pun gândul pe hârtie pare caricatura a ceea ce am avut în cap cu o clipă mai devreme. Gândesc cu toată gravitatea catastrofa ce vine şi, cum o aşez pe hârtie, iese ceva de râs şi nimeni nu crede.

Noi înşine vom pleca lăsând în urmă doar numele: câteva litere ce îngroapă un ideal.

De ce să plângi, de ce să fii trist? Ia în palmele tale mâna unui copil, mângâie obrajii unui prunc şi o să simţi dogoarea zilei de mâine.

Brusture!? Ce greu se usucă, ce greu moare buruiana asta!

Ne iluzionăm că, prin progres, păstrăm adevărul şi aruncăm eroarea. Şi astăzi *ştiinţa* are tot atâtea falsuri ca şi în Evul Mediu, ca şi în Antichitate – încât, peste ani, sigur vom găsi alte Pământuri plate, încă vom afla inşi care nu pleacă în Australia de frică să nu cadă de pe glob.

Aş alege, de-ar fi, să trăiesc vremuri care nu cer să-mi las bârlogul cald şi *ceaiul* meu, care nu-mi cer să fiu erou mântuitor numai să parez ura din jur, să salvez canalia de mişelia altei canalii, să apăr precara onestitate a unora şi aşa acceptată cu silă. Nu-mi doresc această faimă. Nicicând nu m-aş fi duelat pentru onoarea mea, nu m-aş fi lăsat ucis, nici n-aş fi ucis rivalii vreunui rege doar să-i lustruiesc lui gloria. Ştiu, laşi ca mine mor de mâna rudelor, ei nu-s nobili, iar blazonul din poarta mea ar fi rămas alb, fără nume, fără semn. Şi de ce-aş justifica prin bravadă goală o naştere din hazard, inutilă, de care nu răspund, şi nici nu tânjesc să-i dau vreun sens morţii, oricum, de nerefuzat.

Pe mine şi un dinte când mă doare, mă doare ascuţit şi adânc până în vârful unghiilor, dovadă că-s întreg şi cu simţirea vie peste tot.

Cumpăr încă un loc de casă, mai cumpăr o vie şi înc-o vale cu dealul ei, adun spaţiu pentru că vremea, ca amanta de inimă, nu se cumpără, nu se vinde, ci te alege ea ca apoi să te răpună din milă în plin peisaj, sub dealul cumpărat de tine şi care, agăţat de orizont, pernă-ţi stă la căpătâi.

Eu nu-s util, bolile şi viciile mele sunt utile cuiva. Eu, sclav al lăcomiei mele; eu, sclav al lăcomiei altora.

Dintotdeauna mi-au plăcut adâncimile fără vad din proverbe:

Apa trece, râul rămâne.

Puşcăriile aşteaptă şi ele reforma. E vremea să funcţioneze şi acestea după statutul select al *Academiei:* titlul şi scaunul să se acorde, nu temporar, ci pe viaţă: cum apare un loc liber, va fi chemată următoarea eminenţă de pe lista de aşteptare, noul venit rostindu-şi discursul de recepţie dedicat meritosului înaintaş abia eliberat!

Pentru mine frumuseţea este credibilă şi reală prin ce-mi promite, nu prin ce-mi arată.

Aud cântece în limbi străine, în graiuri ce nu le ştiu, dar şoapta aceea este a mea, e ruptă din mine şi mă cuprinde întreg. E ca şi cum, în Japonia fiind, neştiind cuvântul pentru pâine, pentru pâinea asta pe care o am acum pe masă, în Japonia fiind, dac-aş vedea pâinea, aş şti că acela este cuvântul foamei mele de-acasă.

Mai am o inimă, o inimă caldă ce bate devreme, bate ora de vară. Medicii nu ştiu de ea şi nu-i prind bătaia pe aparatul lor; e inima mea ascunsă într-un loc adânc de care nu ştiu nici eu – o inimă neatinsă de nimic ce este lumesc, etalonul meu pentru ora exactă, o inimă ce nu încetează să simtă şi să doară nici cât fiinţa-mi trece prin banala moarte clinică anunţată de stetoscopul atent la bătaia inimii mele slabe, ştiute de voi.

Mă costă scump regimul de flămânzire cu orar, plin de rafinamente austere cât să-mi ţin vie foamea şi – nu slăbesc nici un dram. Dar instinctul meu de supravieţuire e mulţumit: el crede că groparii flămânzi îngroapă ghiftuiţii de zi cu zi.

Am o semnătură aberantă, una mai diferită decât alta, încât mereu mi se refuză plăţi, acte. Nici două litere nu-s în stare să le scriu la fel şi doar tupeul meu îl convinge pe casier să-mi ia banii pentru care semnez. Ştiu şi eu că am semnătura a doi inşi, unul care vrea să plătească cinstit şi altul care şi-acum i-ar deschide uşa lui Dillinger.

Cum mi se vatămă carnea în lumină şi cum mă păstrează bezna;

cum vremea îşi face viermi în carnea mea trecută, tot altă viaţă hrănind.

Prin aerul acesta respirat de alţii, de cei morţi pân-acum, fiinţa mea se trece imagine străvezie, până să-ţi ajungă-n priviri.

Nu toţi pe care nu-i vezi câteva zile la rând mor ori au şi murit deja. Trebuie să faci un mic efort de imaginaţie să-ţi închipui că-s vii, vii ca şi tine, doar că au învăţat să respire fără să te vadă.

Şi faptul că-ţi afli semenul după chipul unui trup, chip şi el luat din părinţi, şi nu după mintea ta ori după suflet, ar trebui să-ţi spună ceva, să rămâi cu ochi de veghe pe fumul din zare. Semenul meu după trup, doar trupul meu ţi-l arăt.

Mila din mâna mea nu satură, ci măreşte foamea lumii. Dau pomană în toate zilele şi văd cum cerşetorii sporesc rărindu-i mereu pe cei darnici. Nu, nu asta-i calea mea de a face binele.

Să calculezi şi peste o mie de ani secunda unui răsărit de soare, în ce zi şi la ce oră vei vedea eclipsa, să notezi clipa când două planete se suprapun vederii noastre ajutate de lentilă – ce victorie! Ştiinţa afişată în faţa unor corpuri ce scapă voinţei mele nu-mi spune decât că noi promitem veşniciei să fim aici, cu toţii, şi peste o mie de ani. Am încredere în astre, în punctualitatea lor dar, în privinţa mea, n-aş paria nici pentru răsăritul de mâine.

Rădăcinile bătrâne încă dau muguri sub gingii, os pe os lucrând, slujbă de nesomn, să-şi învie iarăşi trunchiul de calcar. Mă înţep cu limba în bobocii înfloriţi târziu, când mi se ruinează dinţii peste gingii de lapte, moi ca de copil.

Ca semn că am suflet de târâtoare, Cerul e locul din care mi-am dorit întotdeauna, de-ar fi să ajung, locul din care să mă-ntorc pe pământ.

Trenul îmi traversează visele în toate nopţile săptămânii ca o

rudă, ca o rudă ce te poate vizita oricând, ca strămoşul ale cărui gene mă domină şi-n somn. În genealogia asta rătăcită sub pământ mă aflu şi eu, vagonul din urmă, vagonul de la care toate gările îşi iau rămas bun şi-i întorc spatele.

Să-ţi aduci gândul până-n pragul ivirii sale, să compui pianul bucată cu bucată, să-i întinzi corzile aproape să plesnească, să-i aşezi clapele, de fildeş, de abanos, să pui în golul său cântecul tău întreg şi din care nu vei da lumii nici un sunet… Să-ţi aduci gândul până-n pragul ivirii sale după ce-ai văzut ca într-un vis tot ce vor pătimi veacurile, să aduci gândul până aici, să simţi cum îţi stau oasele acelui gând în beregată de să te sufoce, să simţi iminenţa prorocirii ce va incendia lumea iar tu să amâni pojarul, să stingi gândul cu adierea unui clipit cât întorci pagina cărţii abia scrise spre pagina albă –

F i n a l.

NOTĂ BIOBLIOGRAFICĂ

MIRCEA OPREA

Domenii: poezie, proză, eseistică, critică literară, cronică dramatică;

Date de stare civilă: n. 8 decembrie 1945, Belceşti, Iaşi;

Adresă: E-mail: opreamirc@yahoo.com;

Studii: Liceul „A.T. Laurian" Botoşani; Facultatea de ziaristică Bucureşti (promoţia 1976);

Locuri de muncă: Biblioteca Raională Botoşani (metodist), Uniunea Judeţeană a Cooperativelor de Consum Botoşani (funcţionar, compartimentul prestări servicii), Oficiul poştal Botoşani (lucrător, cartarea corespondenţei), Întreprinderea Textilă „Moldova" (merceolog, serviciul export), Redacţia „Clopotul", din 1971 iar după '89 – „Gazeta de Botoşani" (redactor, redactor de rubrică, după '89 – redactor şef adjunct, redactor şef), director SC VEGA SA (editorul „Gazetei de Botoşani"), Casa Tineretului (metodist pentru domeniul cultural-artistic), Redacţia „Curierul de Botoşani" (redactor şef), Revista „Eurobussines" editată de GRAFIK-ART SRL Botoşani (redactor şef), Camera de Comerţ, Industrie şi Agricultură Botoşani (consilierul preşedintelui), Primăria Municipiului Botoşani (consilier primar), Prefectura judeţului Botoşani (consilier prefect); pensionar (2009);

Membru în ONG: Uniunea Scriitorilor din România.

Debut în presă: poezie în „Clopotul" (1971);

Volume: Polul Est (plachetă – versuri şi aforisme, CJICPMAM Botoşani, 1979), Gravitaţia Lunii (versuri, Editura Litera, 1988), Mirarea de mine (eseu, Editura Limes, 2010), Mirarea de voi (eseu, Editura Conta, 212); Să dai mâna cu preşedintele (proză scurtă; Editura Axa, 2012); Împăcarea cu lumea, Jurnalul de Curteşti, (eseu) Editura Zona literară Iaşi, 2013; Cuvântul ca spectacol (cronici dramatice, literare, de artă plastică şi alte texte), Editura PIM Iaşi, 2015.

Antologii: Caietul Concursului de poezie „Nicolae Labiş" (Suceava, 1970), Arc de triumf, (CJICPMAP Botoşani 1977), Centenar Liviu Rebreanu, 1885-1985 (Societatea de Ştiinţe Filologice din RSR, Filiala Bistriţa, 1986) Altare – Antologia poeziei româno-americane (Geea, 2008); Antologia dell'aforisma romeno contemporaneo (aforisme, Genesi Editrice, Torino, 2013).

*

Referinţe: MANOLE, GEORGICĂ, Viaţa în interval – Botoşani: Agata, 2012. IORDACHE, EMIL, „Gravitaţia lunii., Caiete botoşănene, nr. 2, 1989 (Ateneu); SANDU, DUMITRU, Scriitori din Botoşani: Mircea

Oprea, Jurnalul de Botoşani, nr. 32, 1994; MANOLE, GEORGICĂ, Viaţa ca o deshumare, Viaţa Botoşanilor, nr. 301, 2006/ Luceafărul (Botoşani), nr. 2, 2009;

LAVRIC, DUMITRU, Cuvânt înapoi despre „Mirarea de mine., Hyperion, nr. 10-11-12, 2010; ALECSA, LUCIAN, „Mirarea de mine", Hyperion, nr. 4-5-6, 2011; VOLOC, CIPRIAN, „Mirarea de mine", în viziunea lui Mircea Oprea, Hyperion, nr. 7-8-9, 2011; DORIAN, GELLU, „Să dai mâna cu preşedintele", Ţara de Sus, nr. 3-4, 2012; MANOLE, GEORGICĂ, Aforismele lui Mircea Oprea… Luceafărul. net (Botoşani), nr. 9, 2012; SPIRIDON, VASILE, Ciobul cel veşnic, Hyperion, nr. 4-5-6, 2012. SPIRIDON, VASILE, Complexul broaştei ţestoase, Convorbiri literare, aprilie 2013, nr. 4; MOROŞANU, STELORIAN, Scrisoare către mine însumi (sau viaţa şi opiniile lui Mircea Zacharias Oprea), Hyperion, nr. 1-2-3/2014; CHELARU, MARIUS, Jurnalul lui Mircea Oprea, re-descoperirea, re-compunerea cu sensuri adiacente a lumii, Zona literară, anul IV, ianuarie, februarie 2014. VICTOR, TEIŞANU, Mircea Oprea: Împăcarea cu lumea, Revista Poezia, nr. 1 / 2014

REFERINŢE CRITICE

DUMITRU LAVRIC

Pe urmele lui Aristotel, autorul consideră că mirarea şi uimirea sunt impulsuri aflate la originea oricărei filosofii şi că refuzându-le ne recuzăm propria disperare cu care ar trebui să interogăm lumea, începând cu semnele acesteia – cuvintele. Nu altfel procedaseră un Heidegger pentru a sonda stratul cel mai adânc al poeziei sau un Noica pentru a afla rostul rostirii prin practicarea acelor fascinante exerciţii de smintire. (…) Concret, atenţia este centrată pe acele sintagme al căror uz a devenit abuz, în cadrul cărora se propun – după modelul matematic al permutărilor – dizlocări care produc o explozie semantică, un scandal semaseologic ce se transformă într-o fantă spre *dincolo* şi spre *altceva*. Cârtitor inteligent, Mircea Oprea preferă *ura platonică* şi *dezastrul festiv,* poftind *cafea neîncepută,* preferând să fie *bun fără milă* şi apoi îşi convoacă Sinele *să se mire de Sine* pentru

rezultatele operei de de-construcţie… constructivă.

O dată descoperit, sistemul este pus să producă o sumă de paradoxuri… normale pentru o gândire de tip levogir, ce reuşeşte să îmblânzească sinistrul şi să festivizeze catastrofa, într-o anormalitate ce îşi proclamă normalitatea prin argumentele celui care produce disperarea înţelepţilor doar aruncând piatra în apă; conform noului îndreptar, dacă *nu rişti, nu pierzi,* ştreangul e un *colac de salvare aruncat din cer,* iubirea de semeni e similară cu *trădarea duşmanului, charisma* maschează *prezumţia de vinovăţie*, e recomandabil să te zbaţi ca *să nu-ţi fie bine, căpşunele au gust de buze,* succesul – un blestem şi arta – *o inutilitate fără de care nu poţi trăi…* La turaţia maximă, maşinăria mirării poate produce chiar şi valoroase rebuturi – de tipul *talmud-balmud* care nelămureşte fecund ceea ce nu era suficient de nelămurit în sintagma talmeş-balmeş. Operă a unui *înger împeliţat,* extragerea semnelor din insectarul obişnuinţei le proiectează într-o nouă dezordine semantică, într-o horă a ielelor ce este ritmată de gruparea lor sub titluri-umbrelă menite să protejeze plimbările noastre hermeneutice ce vor dura până când – vorba autorului – *moartea ne va salva de sinucidere*. *Bun fără milă,* eul auctorial descoperă că umanul poate fi dereglat tocmai de existenţa raţiunii, că bătrâneţea nu e decât eliminare a bucuriilor ca inutilităţi, că viaţa e un veşnic şantier din care lipseşte proiectantul, că mila o merită doar cei puternici, morala e o cămaşă de forţă – constatări menite a îmblânzi paradoxul existenţial. (…) La nivelul întregului, *Mirarea de mine* proclamă dreptul la anormalitate şi riscul ratării prin succes, descinde din mantaua lui… Cioran, prin apetitul pentru paradox şi exprimarea aforistică, şi se învecinează cu discursul din cărţile lui Gabriel Liiceanu izvodite şi acestea din matricea unei gândiri specifice modernităţii târzii. Ca ideaţie – demonstrează că nu numai somnul raţiunii naşte monştri, ci şi excesele de luciditate pot genera *Feţi-monstruoşi,* fapt pentru care e greu de presupus că va face prozeliţi.

Stilistic e o reuşită deplină – prin concizie, claritatea, sobrietate – amintind de neuitatele eseuri ale lui Petru Creţia. Prin expunerea exacerbată a eului auctorial e o carte a orgoliului şi pentru atitudinea de înverşunare iscoditoare merită omagiul pe care Cioran îl aduce lui Heidegger: „Marea lui greşeală este, după mine, că a abuzat de resursele limbajului. Cum poate un filozof să acorde atâta importanţă cuvintelor?”

Pentru mine, *Mirarea…* este produsul unei inteligenţe care se odihneşte gândind şi o răzbunare a primei vârste când Mircea Oprea nu a stricat suficiente jucării!

(*Hyperion,* 10-11-12/2010)

CIPRIAN VOLOC

Adunând în această carte reflecţiile sale de pe parcursul multor ani, Mircea Oprea se dezvăluie, contemporanilor, aşa cum aceştia, poate, îl cunosc cel mai puţin. (…) Mircea Oprea nu este cioranian, după cum s-ar putea aştepta cititorul care încă nu a răsfoit cartea. E ca şi cum autorul botoşănean şi-ar fi propus să ne demonstreze că se poate reflecta, asupra datelor fundamentale ale existenţei noastre lumeşti, şi într-un alt stil decât acela consacrat de către Emil Cioran. (…) Am putea spune că Cioran este mai sistematic, mai tributar filosofiei (deşi repudiază filosofia sistematică), decât Mircea Oprea. Chiar şi atunci când reflecţiile celor doi se materializează aforistic, diferenţa este substanţială; nici ironia nu este de aceeaşi factură. Cioran încă încearcă să-şi convingă, cititorul, că lucrurile stau aşa cum le prezintă el, încă mai nutreşte iluzia posibilităţii unui consens universal, în vreme ce Mircea Oprea se arată a fi lecuit, definitiv (aprioric, chiar), de această iluzie. Nici un efort de a convinge nu este de întâlnit la Mircea Oprea: nici vorbă de insistenţa asupra unor raţionamente sau de apelul la construcţii cu finalitate premeditată.

Retorica discursului este subtilă, şfichiuind prejudecăţile cititorului, fixaţiile pe care timpul le-a săpat temeinic (dar nefericit!) în ţărna spiritului individual sau colectiv. O luptă continuă cu abandonul în faţa timpului, îndeosebi cu impactul nefast al timpului asupra evoluţiei conştiinţei: inerţiile percepţiei sinelui şi a lumii trebuie să fie în permanenţă sondate, reeşalonate, cernute, într-un efort permanent de a separa lumina de întuneric, grâul de neghină. Dar acest lucru nu se realizează decât parţial, mărturie fiind chiar succesiunea consistentă de reflecţii, de reveniri asupra aceleiaşi problematici. Nu rareori, autorul încearcă să definească ceea ce îl preocupă, izbutind definiţii necanonice, dar esenţializate, de cele mai multe ori memorabile, ele constituind unul dintre pilonii de rezistenţă ai cărţii:…

(…) Reflectând, deopotrivă, asupra faptelor cotidiene şi asupra celor esenţial-spirituale ale vieţii omeneşti, Mircea Oprea se fereşte de asumarea vreunor certitudini. Îndoiala este starea care îl caracterizează şi care-l erijează într-un sceptic modern, deopotrivă ironic şi autoironic. Şi totuşi, fiecare din definiţiile înşirate mai sus, alături de multe altele, constituie tot atâtea certitudini, având un acelaşi numitor comun (e vorba de certitudinea surprinderii, chiar şi unghiulare, a esenţei unor lucruri). (…) Voi sublinia, totuşi, că a izbutit să contureze un stil greu confundabil, să ne ofere o carte unitară prin chiar diversitatea ei, profundă, de un lirism sublim pe alocuri, provocatoare în chestiunile spirituale, cu o miză îndrăzneaţă, dacă e să ne raportăm la cele tocmai menţionate, şi anume: posibilitatea trezirii conştiinţei, din somnul cotidian, este cu putinţă, depinde numai dacă ne putem asuma povara hrănirii ei cu sfâşietoare, interminabile şi sterile căutări.

(*Hyperion,* 7-8-9/2011)

LUCIAN ALEXA

Mirarea, ca aliaj de uimire şi admiraţie, răsfrânge spiritul acestui «visător apocaliptic» într-o totală perplexitate, care, pur şi simplu, destructurează anumite limite ale cunoaşterii comune pivotând cu înţelepciune spre o cunoaştere extatică, cu alte trăiri decât cele cotidiene ancorate într-o totală combustie a ideilor. Perplexitatea se consumă sub incidenţa mirării de sine şi de alţii. E un lucru ştiut, gândurile mari se exprimă în cuvinte fireşti, nu întotdeauna trebuie straie strălucitoare spre a avea motive de încântare, cuvintele mari, neatent disciplinate, pot prăbuşi edificii solide. (…) În această respirare spirituală, pe lângă moleculele de oxigen se simt şi ceva atomi uşor toxici, cu un „prea plin de sine", care pot destructura legăturile organice fireşti dintre suflet şi spirit, ce sunt stabilite destinal de originea noastră divină, pot antrena infatuare într-un joc al căderii, resuscitând superficialitatea: „Puţinele lucruri pe care le-am făcut, le-am făcut omeneşte, sub sila timpului şi tot în întârziere. Ca nemuritor, aş fi mai încet decât un munte" sau „E careva pe-aici ştiindu-se Salvatorul meu? Prea bine, să-şi ducă singur destinul

paranoic, fără a mă scoate şi pe mine din minţi cu menirea lui şi să aibă bunul simţ nici să nu aflu de el!" După ce-am citit această carte m-a încercat un sentiment ciudat, de insaţiabilitate spirituală, în receptaculul meu lăuntric se produceau tot felul de mutaţii şi se declanşau tot felul de mirări, până ce sentimentul că sunt în posesia unei expuneri culturale dense, produs al unui spirit rafinat, mi-a dominat fiinţa. Acest fapt nu m-a liniştit pe deplin, am încercat s-o dirijez spre un punct de lecturare mai accesibil, să urmez disciplina impusă de autor şi s-o descifrez pe calupuri, pe capitole, apoi s-o asamblez într-un întreg maleabil spre a prinde mai uşor esenţele. Într-adevăr, această carte de aforisme şi cugetări este „obositoare" la prima atingere, în sensul emulativ al cuvântului, care nu te prea lasă să leneveşti printre rânduri, nici să respiri în voie. Autorul te invită la o meditaţie în doi asupra fiinţării noastre sub insinuarea determinată şi determinantă a vieţii. Incitarea mentalului în descompunerea ideii până la miez şi apoi trecerea acestui nou produs printr-o baie spirituală a cărei temperatură este dată de propriile tale trăiri are asupra fiinţei un efect benefic şi chiar terapeutic. Fenomenul extragerii esenţialului din lecturi, prelucrarea lui în laboratorul alchimic al propriilor tale sentimente şi emoţii, antrenând în acelaşi timp şi fapte de viaţă trăite şi trăibile, ne aruncă fiinţa spre actul mirării, mirării în faţa cosmosului, dar şi-a microcosmosului. Totul ia forma unui şir neîntrerupt de determinări existenţiale, expuse sub lumina divinului, dar şi sub freamătul materiei. Rămâne ca fiecare să-şi aleagă parte. Pentru a ajunge la aceste „sentinţe memorabile", mintea autorului a procesat mii de idei, acestea au fost preluate de pe două paliere existenţiale: unul de sorginte culturală, dintr-o acumulare calitativă a cărţilor citite, iar al doilea strat vine dintr-o experienţă de viaţă bogată, convingătoare prin diversitatea trăirilor. Autorul intră într-o alianţă tacită şi cu ideile unor filozofi ce i-au trecut în nenumărate rânduri pragul minţii, cochetează cu ele până le simte nudul după care le îmbracă în straie personale. Metafora reprezintă de cele mai multe ori ţinuta de gală, cea care conferă ideilor eleganţă şi supleţe, autorul nu rămâne dator nici oximoronului, alternare de culori opuse în reliefarea unor „sentinţe existenţiale" dau mai multă carnaţie şi consistenţă frazelor. Aşa s-au născut multe dintre „libelule" sale. Aceste mici vietăţi cugetative ale lui Mircea Oprea au personalitate, ideile exprimate au autoritate, gândurile lui sunt într-o permanentă „ofensivă" împotriva

staticului, a încremenirii în prejudecăţi, indiferent ce profunzime au, spiritul se retuşează prin mobilitatea ideilor care-l „atacă”, luminile filozofiei se ivesc abia după acest proces complex, focalizând mesajul: „O poruncă de dincolo de acest Dumnezeu: Apără-te cu disperare până la desfiinţarea agresorului tău şi familiei tale şi nu te lăsa ucis cu nici un chip. Până la răzbunare, ia-ţi asupra ta vina mişelului, nu fi laş încărcându-l pe tâlhar cu păcatele slăbiciunii tale.” „Vânătă pradă mi-e fiinţa ce-mi duce în cârcă numele. O urmăresc şi-n vis, dar aflu tot atât de puţin cât despre primul necunoscut ieşit în drum. Şi după moarte mă voi visa trăind la pândă de mine” şi o altă reflecţie expusă mai multor interpretări: „Accept voluptatea spovedaniei către preotul meu cu îngăduinţa dezlegării de a ne mărturisi unul altuia. Ne-am îngrozi reciproc, cu bună-credinţă, ducându-ne la braţ în infernul cel încăpător”. O altă trăsătură distinctivă a acestei cărţi este sinceritatea, în primul rând sinceritatea faţă de actul gândirii, ce se materializează în cugetare şi fidelitate totală faţă de sine, de propriile trăiri. Apoi un respect faţă de cititor, oferindu-i acestuia numai delicatese de idei, nimic artificial sau vorbe goale. Prospecţia sufletului în orice moment al vieţii presupune o luciditate totală pe timpul actului creaţiei, o continuă stare de întrebare, o reflectare la animozităţile sinelui faţă de imuabil, de nedeterminare şi de oboseală lăuntrică. În acest punct se topesc şi se recompun ideile „altora” în originalitatea ta. Verbul incendiază vechiul conţinut ideatic, dar nu de dragul de a-l face scrum, ci doar pentru a-l provoca la renaştere. Sunt şi cugetări zămislite din încrâncenări sufleteşti, motivate de flash-urile unei gândiri dure, exigente, atât cu sine cât şi cu cei din jur, care aruncă expresii ale orgoliului, ale unei furii care-i întreţine sufletul viu şi-i alimentează în acelaşi timp emoţiile. Mai sunt şi respingeri voite ale unei „linguşeli” cu anumite concepte filozofice, aceste aforisme se vor personale cu orice chip, autorul caută originalitate prin fiecare cuvânt. Un aspect lăudabil. Mircea Oprea nu se lasă intimidat de marele nume care s-au desfătat pe acest câmp al ideilor, el caută să se strecoare pe aleea lui, s-o marcheze cu propria lui gândire. Bine, uneori mai simţim o mică briză cioraniană sau chiar adieri maioresciane, pe ici, pe colo şi câte un vântişor voltairian, dar toate aceste „impulsuri” nu-i clatină cu nimic personalitatea. Pesimismul este poate starea de spirit dominantă în carte, dar acest fenomen are ca material fermentativ propria lui experienţă de viaţă: „Bunica urcă în autobuz cu traistele împărţite egal,

în spate, în faţă. După grija să nu alunece de pe scară şi, aşezată în scaun, răsuflă oftând, cât s-o aud: Vai, păcatele mele, am ajuns până la vârsta asta şi acum să mor?!" Cartea poate fi citită sub mai multe coduri, un lucru ce mi se pare interesant şi pe care l-am experimentat a fost s-o citesc şi ca pe un roman, cu personaje de genul: moarte, viaţă, nebunie, înţelepciune, suflet, diavol, spirit, gândire, boală, sănătate, cumpătare. Dacă extindem puţin această fantezie putem afirma că avem personaje principale şi personaje de plan secund, avem atmosferă, avem conflicte cu duiumul, la fiecare cugetare se aprinde câte un arc voltaic.

(*Hyperion,* 4-5-6 2011)

VASILE SPIRIDON

Privite prin perspectiva lor fragmentară, paragrafele cărţii *Mirarea de mine* ar putea fi considerate ca având caracterul unui jurnal de idei, ele fiind generate de anumite stări de spirit incandescente. Iniţiala lipsă de sistem a celor scrise provine şi din inerenta lipsă de sistematizare a trăirilor, care nu pot fi activate neapărat când vrem noi. Subordonarea acestora ordinii şi echilibrului – ceea ce se întâmplă mai greu în domeniul afectiv – se realizează ulterior, prin cuprinderea între paginile unei cărţi.

Dimensiunea morală („Morala mea – cămaşă de forţă îmbrăcată, ca dintotdeauna, pe sub piele") o întâlnim în secvenţele care au drept miză mijloacele şi scopurile în relaţiile cu aproapele (dorit a fi cât mai departe). La modul general, eseistul stabileşte o relaţie dificilă cu semenii săi: „M-am sălbăticit cu totul, stau numai în oraş!"

De aici şi conştiinţa unicităţii, care îi nutreşte orgoliul de a deveni propriul judecător al existenţei sale. Într-un anumit fel, a trăi în singurătate pare să fie expresia cea mai acomodantă a comunicabilităţii. Din lipsa unui dialog cu semenii, se impune conversaţia cu sine, mult mai bogată în revelaţii, în mirări de sine. Dar, în mod deloc paradoxal, înstrăinarea de lume şi cufundarea în propria existenţă, cu implicita căutare de sine („Nu par un exemplar sociabil, adaptabil. Abia aşa m-aş sălbătici cu adevărat faţă de mine"), nu închide, nu izolează, ci deschide şi spre celălalt, în încercarea de a se

raporta la lume prin exerciţiul comunicării propriilor stări: „Voi trăiţi în minciună – iată adevărul meu!”. Îndoiala îi devine lui Mircea Oprea credinţă sau, mai bine spus, superstiţie, iar pesimismul aprofundează posibilităţile de percepere a realităţii, fiind propice sesizării controverselor existenţei. Ceea ce permite o analiză mai lucidă a limitelor. Dincolo de pesimism şi de ironie, putem vedea şi o stare plină de umor, uneori caustic, alteori în poantă finală. Însă intenţia moralizatoare stă mai întotdeauna în preajmă. Suferinţa, boala funcţionează ca principiu al individuaţiei, spărgând indiviziunea originară a lumii. Pendulând între două stări opuse, individuaţie şi indiviziune, fiinţa face simultan o mişcare spaţială, pe vertical între jos şi sus. Eseistul nu vede viaţa în mod superficial, ca fiind ceva definitiv, autonom de moarte, ca o realitate transcendentă ininteligibilă. Iar timpul care ar exclude eternitatea ar deveni timp fără dimensiuni: „Clipa cea repede nu-mi lasă nici pământul de sub tălpi. Dar cât cer deasupra”. Un pământ de sub tălpi pe care noi, pământenii, îl preţuim mai mult – e adevărat – decât facem cu timpul. (…)

Gândirea aforistică, ca formă de închidere în sine, nu încurajează prea mult apropierea la o rapidă lectură. Ea scurtcircuitează dialogul direct şi cultivă ambiguitatea şi interpretările multiple. De un aforism te poţi apropia, dar nu poţi intra decât cu greu în intimitatea sa. Această scriere fragmentară, deliberat discontinuă şi suplă, făcută să dăinuie („Ulcioru-i trecător, ciobul este veşnic”) este faţă de eseul amplu ceea ce este, cumva, proza scurtă faţă de roman. (…) Un volum a cărui structură specifică, în ciuda formulărilor paradoxale, a tonului apoftegmatic şi a tensiunii ideatice înalte pe care trebuie să le impună, ar risca să aducă şi monotonia. Astfel că, de-a lungul lui, este foarte greu să ţii permanent trează atenţia cititorului şi să-l determini să zăbovească asupra celor scrise acolo dacă nu eşti un eseist experimentat.

Iar Mircea Oprea dovedeşte în foarte mare măsură că şi ştie să facă acest lucru în cuprinsul a 200 de pagini de mirări de sine.

(*Hyperion,* 4-5-6/2012)

GEORGICĂ MANOLE

A scrie aforisme înseamnă a avea înţelepciunea şi răbdarea de a te concentra pe idee. Într-un aforism eşti şi poet, şi prozator, şi memorialist, un pic de eseist, trecător prin culturile tuturor seminţiilor lumii, nu eşti numai român, eşti şi împărat al universului şi rege al filozofiilor, să ai puterea să le armonizezi într-un text cât o fărâmă de diamant, ceea ce e valabil pentru Mircea Oprea. Urme de poezie întâlnim peste tot: „curge despletit râul clipelor prin faţă"; „puşca goală a plecat s-alerge vânatul"; „scrisul ca o dâră pe cerul în amurg"; „mâinile ca nişte broaşte gata să sară alandala"; „curcubeul ca o spaimă arcuită în culori"; „bustul ca bronz retezat în jurul inimii"; „omul, ţărână înduhnită cu poezie" etc. Partea de prozator din autor scoate din cuptorul de aur al minţii momente de o imaginaţie debordantă: „Cad ochii din orbitele trecătorilor, cad ochii şi sunt luaţi pe făraşe de măturători, sunt duşi cu maşina la groapa de gunoi unde vor putrezi, pe culori, în pungi ecologice, cad ochii celor din jurul meu de cum ies în stradă"; „Într-o şuşoteală de foi răsfoite de vânt zboară stoluri de cărţi pe cerul de deasupra oraşului, din urma lor zboară scriitorii, stoluri, stoluri şi ei, apoi biblioteci întregi se ridică de la pământ, păsări migratoare spre Sud, în direcţia Mediteranei. Şi cartea mea dă semne că învaţă zborul"; „Înşirate după preferinţe, ajustate şi scuturate de umilinţa trăită, amintirile devin ostrovul tău de taină, o insulă întinsă cât balconul cu flori de plastic unde te simţi şi tu bine"; „Aţi desenat vreodată un clopot văzut de sus, din cer? Un clopot mare, cel mai mare? Oricât de simplu aţi vrea să-l desenaţi vor fi câteva cercuri ca şirul de unde iscate de piatra aruncată în apă. Clopotul – urechea ivită din cântecul lumii"…Şi tot astfel, cartea e plină de utopii fermecătoare.

Nimic nu-i scapă autorului. Sunt atacate concepte mari, la egalitate cu obiecte şi fapte simple, de la banalul cartof până la regi şi Dumnezeu. De la banalele rufe întinse la uscat, comportamentul unui vierme minuscul, sensul existenţial al unui bob de porumb sau rolul mult mai tehnicului magnetofon până la concepte ce statornicesc comportamente umane gen sinceritate, simţ al echilibrului, viciu, măreţie, spirit, mântuire, veşnicie, înţelepciune, durere, uitare, viaţă, moarte, prostie… (…)

Conceptele amintite – nădejdea, credinţa, iubirea, umbra, visul, fumul, gândul, ideea şi cuvântul – se disipează uniform peste cele douăsprezece capitole, ca nişte uşi, ale cărţii, lăsând să curgă scriitura ca un torent limpede de apă de munte: „Jaful din dragoste" ca suport al

unei reguli de a trăi lângă alţii; „Pielea de sub piele” ca un omagiu adus simţurilor de sub simţuri; „Gravitaţia orizontală” ca un eseu despre zborul înfrânt sau al străduniei de a găsi centrul de greutate al ideii pentru a asigura un echilibru stabil; „Far de beznă” ca susţinere a alternanţei dintre partea de văzut şi partea de nevăzut a autorului, cum are şi Luna ascunsul ei; „Făpturi şi fapte” o veşnică alergare între gând şi faptă: „Tribuna tăcerii” invitându-ne să descoperim tăcerea ca un veritabil necuvânt stănescian între cuvinte; „Pânda de mine” ca o conştientizare a supunerii autorului propriului sistem peratologic; „Mirarea de voi” ca o explicaţie a şederii în interval, sau poate un capitol al aşteptării ca „orizont în care te prăbuşeşti”; „Testamentul răbdării” ca o veşnică aşteptare întru nemurire; „Greşeala în bine” ca o explicaţie a dramei existenţiale provocată de permanenta coabitare om – umbră gata să degenereze asemenea cazului Cezar – Brutus; „Talisman cu ghinion” ca o demonstraţie a permanentei legături dintre carne şi suflet; „Azi nu se mai face ziuă” ca o suliţă îndreptată direct spre inima destinului.

Volumul acesta de aforisme, al doilea, îl completează perfect pe primul, Mircea Oprea aşezându-se punct stabil pe linia autorilor de gen, dintre care străluceşte Lucian Blaga.

În final, să reţinem principiul Mircea Oprea: „Spărtura şi poarta prin care să intri în pielea ta le vei găsi singur sau nu le vei găsi niciodată”.

(Revista electronică *Luceafărul. net*, 28 august 2012)

ADRIAN ALUI GHEORGHE

Mircea Oprea face proba unei gîndiri imprevizibile, cu multe lucruri memorabile, cu paradoxuri din categoria zen care te lasă fără aer, lucruri de viaţă bine prinse în cuvinte, poezie adesea. Împărtăşeşte destinul gînditorului din oraşele mici şi tulburi care îl văd pe Dumnezeu printr-o spărtură de nouri dar nu îndrăznesc să spună lumii minunea, ci o îngroapă în propria cugetare, o consideră o împlinire personală.

(*Mirarea de voi,* edit. CONTA, 2012, coperta IV)

PAUL GORBAN

Foarte aproape de aforismul de tip german, nietzschean, sau cel noician, îl găsim pe Mircea Oprea cu a sa carte *Mirarea de voi,* ed. Conta, 2012. Doar că, în comparaţie cu mulţi autori contemporani de aforisme Mircea Oprea pare că inventează o geometrie a acestui tip de scriere, pentru că uşor putem descoperii cîteva linii de lectură pe care le inserează între idei, cîteva unghiuri de descifrare a codurilor din propriile-i cugetări. (…)…*Mirarea de voi* este un titlu captivant care, printr-o energie extraordinară, impusă chiar şi de stilul cărţii – jurnal de gînduri poetice şi metafizice –, te surprinde şi te pune, într-un mod ontologic, în faţa semenilor şi, mai ales, în faţa propriei conştiinţe. Mircea Oprea problematizează – asemenea unui înţelept autentic al satului de la marginea lumii – o paletă mare de teme morale şi existenţiale, astfel încît chiar şi la o lectură mai grăbită nu ai cum să nu observi discursul său rafinat, moştenit poate chiar în urma lecturilor din opera marilor gînditori: Aristotel, Platon, Kant, Hegel, Novalis, Nietzsche, Schopenhauer şi chiar Eminescu.

Mirarea de voi divulgă nostalgia autorului de a surprinde ca pe un organism viu lumea interiorului său, cu toate detaliile şi aspectele privind o legitimare reversibilă şi răvăşitoare, o lume din regnul tradiţiilor îndelungate, tari, în care predomină un fond cu iz mistic, poetic, uneori raţional, alteori scufundat într-un iluzionism oniric. Pe de altă parte, *Mirarea de voi* apare şi ca un istoric al curiozităţilor savante ale autorului cu privire la lumea exterioară în care, aproape la tot pasul, Mircea Oprea presimte ameninţarea unei ciudate raportări la legitimarea normalităţi. Cele douăsprezece capitole ale cărţii construiesc, ca într-un puzzle, conceptul său despre lume, despre raportarea la aceasta prin libertate, prin visare, prin uimire şi mirare.

(*Convorbiri literare,* septembrie 2014)

CUPRINSUL

MIRAREA DE MINE /
Aş avea de vorbit /

Bun fără milă /
Copilăria primului om /
Pârghia îndoielii /
Sărutul din prag /
Mirarea de mine /
Foamea de înger /
Şansa eşecului /
Nu eu voi visa potopul /
Când nimic nu te doare /
Înfrângerea înaripată /
Despărţirea de timp /
Pâinea ultimei zile /

MIRAREA DE VOI /
Jaful din dragoste /
Pielea de sub piele /
Gravitaţia orizontală /
Far de beznă /
Făpturi şi fapte /
Tribuna tăcerii /
Pânda de mine /
Mirarea de voi /
Testamentul răbdării /
Greşeala de bine /
Talisman de ghinion /
Azi nu se mai face ziuă /

NOTĂ BIOBLIOGRAFICĂ /

REFERINŢE CRITICE /